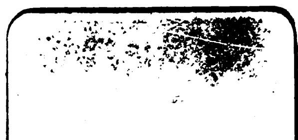

6000824130

6000824130

IOSEPHI SCALIGERI

POEMATA OMNIA

EX MUSEIO PETRI SCRIVERII.

EDITIO ALTERA.

BEROLINI.
VERLAG VON A. BATH.
(MITTLERS SORTIMENTSBUCHHANDLUNG.)
MDCCCLXIV.

BODLEIANA · BIBLIOTHECA

SILVA VARIORUM CARMINUM.

1. *Epithalamium Nobilissimorum Gasparis ab Eusum Niewenorti Domini, et Annae Iani Dousae Domini a Noortwyck filiae.*

Ios. Scaliger Nobiliss. Iano Dousae a Noortwyck.

Quod damus tibi nec bonum,
  Dousa maxime, nec catum
  Carmen, hoc pietas malo
  Atque amor tuus extudit
  Qualecunque poetae.
Si quid esset ei tamen
  Mentis, ille negotia
  Nec senex iuvenalia
  Debuit, neque tangere
  Nuptialia caelebs.

Epithalamium.

Quis sacram subitus mihi
  Ardor incutiens facem
  Mentis otia nubila
  Igne sollicitat novo,
  Desidisque Camenae
Rumpit insinuans moras?
  Quae suborta perennibus
  Thespii scatebris specus
  Blanda murmura tinnulo
  Vibrat aura susurro?
Iam diu placido mea

Mens remissa silentio
Odit enthea carmina,
Flammeaeque poetices
Abdicavit amorem.
Iam diu emeritum sacer
Barbiton paries habet.
Cur ad illecebras vocor,
Atque gaudia ludicrae
Obsoleta iuventae?
Sensimus. solito magis
Vultus enituit poli.
Hic Deus, Deus interest.
Non enim temere novo
Ridet aethra lepore.
Ecce Cypria praepetum
Mater alma Cupidinum,
Arduum meditans iter,
Dirigit loca passeres
Ad Batava iugales.
Mille persequitur Deam
Alitum comitum chorus.
Arcus instruit his manum;
Spicula ex humero sonant,
Pendulaeque pharetrae.
Unus haud labor omnibus.
Huic Deae biiuges aves
Cura tradita comere.
Iste frena iugalium,
Ille flagra ministrat.
Rasiles alius rotas
Et curule ebur essedi
Sistit imperiis herae.
Nutibus Dominae imminet,
Sancta iussa facessit.
Pone Hamadryadum cohors
Cingit obsequio Deam,
Et sororia dexteras

Triga triplice conserens
Trina Gratia nexu.
Ipsa conspicuum suae
Sedis alta premens ebur,
Alitum increpitat moras,
Totaque in biiuges suos
Prona verbere pendet.
Oris ambrosii decus
Mollis umbrat amaracus;
Frondeoque procul tholo
Solis aestiferum iubar
Crispa pampinus arcet.
Balsami coma murrea
Halat Assyrias opes.
Phaenomerida gemmeo
Dente fibula colligens
Crura nuda relinquit.
Huic tener comes assidens
Lora florea curruum
Tractat, Uraniae genus,
Praeses auspicii boni,
Coniugator amantum.
Ora cui iuvenalia
Igneus pudor inficit;
Prima vesticipes genas
Flore laneolo pilans
Signat aurea pubes.
Hymenille volucrium
Dux amoene Cupidinum,
Optimae Veneris comes,
Cui iugalia vincula,
Cuique foedera curae:
Tanta, dic age, quo tibi
Pompa ducitur agminis?
Diva quid genitrix parat?
Quove militibus parat
Pusionibus arma?

Eius exprimit ore.
Hanc nefas sine compare
Solitaria caelibum
More tempora ducere,
Nec tori bona, nec mea
Nosse praemia natos.
Non eis tibi, non eis
Nata filia legibus,
Ut domi sterilis sedens
Carperetur inutiles
Virgo nubilis annos.
Quaere qui propria tuum
Fulciat serie genus,
Te nepotibus augeat
Seque sufficiat tibi,
Te perire vetando.
En paratus adest tibi,
Vota qui superet tua
Patrium decorans solum
Gaspar, et Frisios suos
Flore gentis avitae:
Qualis ad vitream Thetin
Venit Aeacides suam,
Nupta qua cupido data est
Nocte lucibus omnibus
Semper anteferenda,
Prodeat. neque enim mora.
Coniugalia suavibus
Pangat oscula saviis,
Brachiisque tenacibus
Colla vinciat Annae.
Verba ne careant fide,
Ocius, pueri, huc age
Convenite Cupidines.
Ite, spicula stringite,
Expedite pharetras.
Qua fidelia cuspide

Corda figitis intima,
Sauciate par hoc novum.
Anna Gaspare ferveat.
Gaspar aestuet Anna.
Ambo compare vulnere
Saucios tibi tradidi.
Functa munere sum meo.
Ergo fungere tu tuo,
Hymenille, vicissim.
Fac sacra coeant fide
Pectora unanimi simul
Temperata coagulo;
Quae dies querimoniis
Nulla dividat olim.
Quod sit omine cum bono,
Omne coniugibus bonum
Imprecare perenniter.
A penatibus omnia
Deprecare nefasta.
Pestis absit, et orbitas.
Gaudeat domus annua
Prole. frugiferas opes
Rure fundat adorea
Dite copia cornu.
Eia, quis sonus hic? ita est,
In modum tibi Virgines
Nuptialia carmina
Concinunt. tibi noctifer
Linquit Hesperus Oetam.
Impulit thalami fores
Cardo stridulus aeneas.
Coniuges sua iam vocat
Hora. iam veniant. toro
Collocentur eburno.
Blanda praelia conserant.
Implicantia brachia
Nulla vis ederae tenax

Alma quos columen suum
Heidelberga salutat.
Fallor? an novus emicat
Matris e gremio suae
Daedalae fidis arbiter?
Et Melissiaden nova
Comit infula vatem?
Prodeas opifex soni,
Orpheos liquidos modos,
Atque Arioniae lyrae
Plectra flexanimo fidis
Provocantis honore.
Nec tibi numeris sacer
Certet innumeris olor
Dircaeae fidicen lyrae:
Nec tibi Venusi Appuli
Comparetur alumnus.
Cede Graiugenum cohors;
Cede Romulidum manus,
Quotquot Aonio specu
Limpido trepidans pede
Format unda Poetas.
Nescio quid amabili
Matris Aemiliae e sinu
Maius exoritur fide;
Fama quod stupeat vetus
Quodque postuma laudet.
Vos, Deum genus, optimo
Iure plaudite Principes:
Iste sidereus Puer
Vestra carmine masculo
Planget inclita facta. *[panget?]*
Vos Poetae, hominum decus,
Fausta dicite pupulo:
Ille prodigus eloqui
Vestra fluminibus sui
Oris ora rigabit.

Omnis ocius huc sua
 Vota contribuat tibi,
 Qui tuum thiasum colit,
 Qui, Melisse, sititor est
 Hippocrenidos undae.
Ambo contribuant suum,
 Carmen, inque vicem sibi
 Serta mutua comparent
 Filio celebris parens,
 Filiusque parenti.
Tuque, quae semel edita
 Prole mater es unius,
 Mater alite cum bona
 Vatis esto nec unius,
 Nec parente minoris.

4. *In tabellam depictae Dominae.*

Cum dominam nostrae mentis memor aura retractat,
 Praesenti absentem parva tabella refert.
Cum mentem artificis, cum miror imaginis umbram,
 Illi hera par, vel par illa videtur herae.
Denique quodcunque est; genius certissimus artis
 Transformat sensus in sua signa meos.
Miraris, si quando mihi domina imperat absens?
 Imperat haec etiam muta tabella mihi.

5. *Ex Italico Petrarchae.*

Lux aderat qua Sol ferrugine conditus atra
 Testatus Domini est funera acerba sui,
Qua perii: neque sub casses dilapsus, Aella,
 Sensi, luminibus captus, Aella, tuis.
Nec mentem adieci bello, securus abibam.
 Illa elementa mei prima fuere mali.
Cum mihi pacifico saevissimus hostis, inermi
 Armiger, imbelli bellicus instat Amor;
Perque oculos cordi insinuat grassator apertos;
 Qui modo sunt lacrimis ianua trita meis.

O male victorem! quod nos adgressus inermes,
Quod tua non arcu reppulit arma suo.

6. *In Pulicem Catharinae des Roches, elegantissimae poetriae.*

Pulicelle niger, nigelle Pulex,
Incitatior haedulis petulcis,
Delicatior hinnulis tenellis,
Docti passere nequior Catulli,
Stellae blandior albula columba;
Qua te prosequar aurea camena?
Quo te nomine praedicem, o beate
Pulex pumile, pumilille Pulex?
An quod, cum libet os meae puellae
Tuo purpureo ore suaviaris:
Mihi, cum libet, os meae puellae
Meo non licet ore suaviari?
An quod cum subiit cibi voluptas,
Non in quadriviis, neque angiportis
Plebeos avidus cibos liguris,
Sed in lacteolis latens papillis,
Tingens virgineo cruore rostrum,
Plenus nectaris et satur recedis:
Mox circumsiliens modo huc modo illuc,
Meras delicias, meros amores,
Ludis ebrius in sinu puellae?
Anne quod Veneris satelles audis,
Vindex falsidicae malaeque linguae,
Cum periura Deos puella laesit,
Atque ulciscere saucios amores,
Feris morsibus appetens lacertos?
Illa in insidiis morata, soli
Vindictae imminet, ac favens dolori,
Suspensa meditatur ungue mortem: [*suspenso?*]
Tu cessim fugis, et fugis recessim;
Ac subsultibus hinc et hinc citatis
Vibras cruscula, et improbae puellae

O Orci vobis ah male sit tenebrae:
Tam bellum nobis rapuistis passerem iniquae.
O male factum! o mi passer, atrox facinus!
Ecce tua caussa nostrae tumefacta puellae
Turgescunt salsis lumina lacrimulis.

9. *Parodia ad Phaselum Catulli* [4], *in Causidicum, qui relicto foro coquinariam faciebat.*

Patronus ille, quem videtis hospites,
Ait fuisse litigator optimus;
Neque ullius minantis impetum fori
Nequisse detinere, sive crastinum
Iuberet ampliare, seu perendinum.
Et hoc negat feracis Aquitaniae
Negare rura, Vasconumque limites,
Cadurca iugera, et Rhutena pascua,
Lemovices, trucesque Petragorios:
Ubi iste post patronus, antea fuit
In urbe scriba. Nam forensium in grege
Loquente saepe scriptitavit arbitro.
Amoene Tarnis, et Garumna corniger,
Tibi haec fuisse et esse cognitissima
Ait patronus: ultima ex origine
Tuis fuisse scriba dicit urbibus:
Tuis patronus adfuisse civibus.
Et inde tot per exsecranda praemia
Stipem tulisse, laeva, sive dextera
Sonaret aere; sive utramque Iuppiter
Simul sonante tangeret pecunia:
Neque ulla vota quaestuariis diis
Sibi esse facta, cum rediret a foro
Lucro gravatus usque propriam domum.
Sed haec prius fuere: nunc cibaria
Ligurit uncta, seque consecrat tibi
Culina dives, et culina divitis.

10. *Idem aliter.*

Magirus ille quem videtis hospites,

Ait fuisse litigator optimus;
Neque ullius tribunal arduum fori
Nequisse personare, sive legibus
Opus foret latrare, sive iurgiis.
Et hoc negat severa Nittiobrigum
Negare septa, Vasconumque curias,
Aginnum inane, Condomumque inhospitum,
Lemovices, trucesque Petragorios.
Ubi iste post magirus, antea fuit
Laverna iuris, et patronus in foro
Loquente saepe voce prodidit reos.
Cadurce rabula, et Tolosa contumax,
Tibi haec fuisse et esse cognitissima
Ait magirus: ultima ex origine
Tuis crepasse iura dicit in scholis,
Tua intonasse legibus sedilia:
Et inde surda per tot urbium fora
Stipem extudisse, laeva sive dextera
Rogaret aera, sive utramque pluscula
Pecunia gravaret improbus manum.
Neque ulla vota curialibus deis
Sibi esse facta, cum rediret a foro
Onustus aere adusque propriam domum.
Sed haec prius fuere: nunc cibaria
Ligurit uncta, seque dedicat tibi
Culina dives, et culina divitis.

11. *In eundem.*

Nunc ollas tractas, tractasti iurgia quondam:
Iura idem solitus vendere, iura coquis.

12. *In citatum quendam non respondentem.*

Proscripsit tua teque, quod citatus
Non responderis, optimus Senatus.
Non assis facis; et gravem tremendi
Legem carminis, ac severa iussa
Tantum verba putas: notas honoris,

Famae stigmata, nominis lituras,
Speras olim abolere posse; frustra.
Cum vulnus coiit, manet cicatrix:
Utque infamia vulnus est honoris;
Ita ignominia eius est cicatrix.

13. *De Sabino, quem sponsione mille ac ducentum aureorum provocarat, tergiversante triumphat Auctor.*

Quod Fontenaci verna non viriliter,
Quem stultus hostem provocavit, excipit:
Quod sponsione iam lacessitus, tamen
Frustratur, et calvitur, et pedem struit:
Extrema arena quod Quirites invocans
Indebitam antehac missionem postulat,
Non crure secto, non lacertum saucius,
Non hoste viso: sed tubae audito sono
Turpes latebras quaerit exanguis metu:
Vos Gallicanae lumen ac decus togae
(Quam cum Sabinus sumpsit olim, Iuppiter
Tunc inquinavit aere tempus aureum)
Vos, caeterique, qui voluptatem auribus
Huc aucupatum concucurristis domo,
Abite. abite. Iam sat est, vici. Quia
Vinci veretur, sat Sabinus victus est.
Abite, vici. Sed meam victoriam
Non aeneator praedicabit Isthmius,
Non laureatae nunciabunt literae.
Non me trahentem aulaea palmatae togae,
Viaeque equinis strata plaudentem ungulis
Ebur curule sistet in clivo Iovis,
Iovi Faliscae debitorem victimae.
Non bracteatis ventilabit laudibus
Volgi sequacis clamor, aut Quiritium
Paean canorus. non iocosa montium
Imago claris intonata plausibus
Victoris aures personabit gloria.
Plebeia pulpa ductet haec famelicos,

Perfusa fuco quos adulant nomina,
Quos lena inani fama titillat sono.
Confectus hostis, non triumphus nos iuvat.
Quidam Sabinum perculisse ludus est:
Nulla est Sabinum praeterire gloria.

14. *De stilo et charactere.*

Sententiarum quum supellex lauta sit,
Sermonis ingens sit politi copia
Penes Latinos, quos vetustas aurea
Catos magistros eloquentiae extulit,
Quorum e scatebris hauriendum sit tibi
Verborum acumen, disserendi amoenitas:
Quid est, loquendi quod novum modum ac genus
Incude toties fabricas tua tibi?
Rerum magister et tyrannus omnium
Sermonis usus artifex vernaculi est,
Qui tot loquelae, quot suas, rotat vices.
At dictionis splendidae peritiam
Latiis librorum conditam in sacrariis
Non sancit usus, sed vetusta auctoritas
Virûm Latinae principum eloquentiae.
Sed insolens hunc rancidi situs sapor, [*Palmerius ?*]
Utut loquatur, invidentem intelligi, [*Senec. epp.* 114, 4]
Morositasque pascit insani stili,
Promens ab ima verba casca origine,
Vix vel Cethegis gnara cinctutis prius.
Diversus alius bivio ab hoc flectens iter,
Inusitata dum timet, sordes amat. [*ibid.* 13]
At ille totus pellis, et totus macror,
Arena calcem non habens, nugae merae, [*Sueton.*
Inanitate plenus, et satur fame *Calig.* 53]
Ieiuna verba tinnit exili sono.
Pruritus alium tangit urticae novae,
Licenter audax et procul tralatio.
Teporis ille et lentitudinis metu
Profundit acer entheato spiritu

Inflata verba rore non Achaico. [*Vergil. catal.* 7, 1]
Stolide faceta ducit hunc vernilitas
Linguae elegantis perperam affectans sales.
Alius loquendi figere ignarus modum [*Douza pater ?*]
Orationem admittit extra terminos,
Quem non habenis Circus effusis capit.
Sic incolendi perdit omnem gratiam
In laxitatem ruris excurrens domus. [*Senec. ll.* 9]
Offendit alios planitas aequabilis, [*Lipsius*]
Quam Caesar olim, quam colebat Tullius;
Constrictae in arctum quos iuvant argutiae,
Quae per salebras saltitant, non ambulant;
Et, dum legentis haeret exspectatio,
Intelligendum, quam legendum, plus ferunt. [*Senec.*
  Quae delicata vult morari lumina, *ll.* 1]
Et linquere animis, quod reportetur domum,
Sit succulenta, non obesa oratio,
Illustris, apta, nobilis, sese efferens
Non mole carnis, sed torosis artubus.
Sermonis ista sanitas, ut corporis;
Non sana tantum membra, verum alacria.
Sit aureorum luce verborum lita,
Sit compta nativa indole, et non squalidae
Antiquitatis obsoleta sordibus.
Sic cuncta variet, constet ut similis sibi.
Similis sibi sic constet, ut varie iuvet.
Quem pascit avidum masculi succus stili,
Semper recente postulat refici dape.
Et audiendo vel legendo frivola,
Conviva tanquam languido stomacho oscitans,
Si nil iacentem recreaverit famem,
Risum in quibusdam, somnum in aliis vix tenet.

Hoc carmen inscriptum est Albo Amicorum Danielis Heinsii, cum hoc tetrasticho:

Haec melius fuerat tenebris damnata sileri,
  Et maius pretium dissimulare foret:

Sed veniam fortasse meret. non ultima pars est
  Laudis, in Heinsiadae scripta fuisse libro.

15. *In Moncaudum Poetam Burdigalensem.*

Nihil fictum.

Summaenianis Urbis in sepulcretis
Ad prosedarum non trioboli lustra,
Media Suburra bustuarias aedes
Moncaudus habitat, quís sepulcra vespillo,
Quís anteponat vel Gemonias tortor.
Situs sed illas commodumque commendat:
Patentiore nam fruuntur aspectu,
Nec ulla purum tegula invidet caelum,
Patetque totum, quale Termini tectum.
Hoc unicum est lacunar: unica haec illi
Fenestra claro mane lumen admittit.
Haec pro camini pervio tubo, nigros
Transmittit extra transfugas heri fumos.
Haec pro perenni fonte, qui procul distat,
Laxante totum nimbido Iovem caelo,
Demittit urnae sponte defluos imbres:
Tuscanicum illi hoc, hoc cavaedium est illi.
Nil exeunti, nil et obstat intranti:
Non taediosae pensili mora scalae,
Non cochleae tot circularis anfractus,
Non eminenti structiles gradus mole:
Est facilis aditus limen, et pedis plani.
Pro marmore albo, emblematumque tessellis,
Dorsis iniquis tuber est pavimentum,
Quod ter quotannis, aut bis, aut semel verrit:
Asaroton illud nomines licet sane.
Intus supellex excipit domo digna,
Hero supellex digna: debili sponda
Tripes grabatus, scandulis tribus tectus,
Qui claudicante semifultus in scamno,
Delumbis, et luxatus, integros noctu
Hero periculosus invidet somnos.

Nec ulla restis, aut colorii funes
Plagulas reducunt, annulive velares:
Sed sola somnos praebitura securos
Aulaea situs araneosus obtendit.
Pro stramine illi, culcitaeque tomento
Vel scorteum segestre, vel senex cento,
Et pro tapete, proque stragula veste,
Exfimbriatis obsoleta fratillis
Anusque lodix, gausapeque detritum;
Substerniturque mille murium praeda,
Ac soricinum linteus minutale,
Qui possit esse ruderarium cribrum:
Idemque mensae servit unus et lecto,
Mantile nudae servit et toral mensae.
Ne dormientem laedat aura nocturna,
Quod nil sit illi, qui caput tegat noctu,
Calvariam armat subligaribus braccis:
Hoc involucro tectus, hoc et amiectu
Subfarcinatus ad meridiem stertit,
Compendiosa sumtibus via parcens:
Quippe una opella prandet, et simul coenat,
Et ientat, et merendat, atque comissat.
Coena ipsa frugi, Socratisque praescripto;
Vinum asse, panis asse, et asse pulmentum.
Ancilla, qualem non habere Moncaudus
Averet aliam, vel, si averet, haud posset;
Cadaverosa fronte, pendulis labris,
Cariosa, casca, Troici memor belli,
Pannuceas in ore praeferens rugas.
Everrias haec forte (si tamen verrit)
Protuberantis colligit pavimenti,
Scopis solutis, aut inutili ramo.
Haec terget ollas, implet hydriam: sordes
Et stercus effert: eluit lavatrinam.
Quotiesque tenti vatis aestuans inguen
Singultientis arrigit tumor venae,
Inemta Venus huic et parabilis praesto est,

Bidens amica, nocte pantices solvens.
At cum coquendae tempus appetit coenae,
Ut exstruatur lignea focus caede,
(Quis ergo damnet te, Lycurge?) Moncaudus
Excodicari vineam iubet, vites
Caesas voraci dat benignius flammae:
Et qui suo crevere Libero trunci,
Ceteri iubet perire Liberi vates.
Non alia mensa, quam vel unius custos
Pluteus papyri, vel duum libellorum.
Abax, et idem est pluteus. huic penu longo
Non integrarum fictilis patellarum
Astat supellex: curtus urceus: pelvis
Dimidia: rupto latere futilis guttus;
Triumque quondam nasiterna nasorum:
Nec non matella cum sorore craterra,
(Namque haec bibenti servit, illa meienti.)
Huic ansa periit, illa non habet limbum:
Aquale, futum, trulla, pollulum labrum.
At in quasillo, qui pependit e tigno,
Semesa perna, caseique buccellae,
Examinum atra verminantium cella.
Et in tabella, proximoque paxillo,
Frustilla pridiana carnis ambesae,
Analecta rosa, et olla iuris hesterni,
Lucanicorum circulus botellorum,
Vel lanx omasi, vel catinus hillarum:
Quae, pridianae cum poeticen Musae
Destertuit, conviva strenuus glutit.
Capsella subtus. hac reposta servatur
Poeticorum synthesis libellorum;
Servata, nec servata, quatinus semper
Illa inquilini scripta permeant mures;
Quibus refert Moncaudus unus acceptum,
Quod scripsit illis illa, non sibi tantum.
Deinde ploxenum, et forensium custos
Liticularum bulga, quas et is raro

Revisit opere, muribusque commendat,
Ut cognitores sint suam vicem illarum.
Istum modum Moncaudus, hos habet vitae
Moncaudus astus, ista vita Moncaudi.
Gens navitarum vana Lusitanorum,
Quid vos parandis opibus inmori cogit?
Moncaudus horum nil paravit, et vivit.

Scriptum Anno 1569 Montalbani.

16. *In quendam.*

Ille, novo qui te signavit nomine primus,
Unde Pyraethonis dat tibi nomen equi?
Sive equus in sensu spectetur, sive Pyraethon,
Conveniens non est ille, vel ille, tibi.
Quum totus sis nox, quinam potes esse Pyraethon?
Quumque asinus, quis te iure vocarit equum?

17. *Ad asinum Ocni graviter rudentem in Rob. Titium legentem orno, pro ocno, in versu Propertii,* [5, 21]
Dignior obliquo funem qui torqueat Ocno.

Si Titius tollit, qui te bene paverat, Ocnum;
Ergo tuam Titius pascat aselle famem.

18. *In Rumetum, qui suos versus pro antiquis supposuerat.* [*Muret. opp.* I 775. *Scal. ad Varr.* 1, 2]

Qui rigidae flammas evaserat ante Tholosae,
Rumetus, fumos vendidit ille mihi.

19. *Avarus.*

Arcarum in fundo quaecunque recondit Avarus,
Abstulit haec aliis, denegat ipse sibi.

20. *Improbitas humana.*

Caetera nec verum nec fas animantia norunt:
Verum et fas unus novit et odit homo.

21. *Degener nobilitas.*

Nobilitas est veste quidem tibi discolor o plebs,

Iudicio tamen est concolor illa tibi.

22. *In Taxum operibus triduo oppugnatum.*
Ex tempore.

Quadrupedem dum magna operum vi cingimus, illa
Secretum caecis callibus egit iter.
Tertia lux agitur, postquam molimine tanto
Inceptum frustra ludificatur opus.
Sit vobis ex hoste, viri, victoria capto,
Dum sit ei e lassis gloria parta viris.

23. *In Atalantae et Hippomanis fabulam.*

Incertum cui det meritam Victoria palmam,
Quos studio cursim mens rapit una pari.
Omnibus unus amor, sed non labor omnibus idem.
Hic praeit; hic sequitur, et cupit esse prior.
O virgo infelix, quam non vicere tot unam!
Infelix, quam fraus vicerit una viri!
Si vi certatim te non vicere tot unam;
Qui potuit sine vi vincere, qualis erat?

24. *Paulo a Gisbice.*

Ergo suis Paulus voluit me vivere chartis,
Quoque mihi fama est carmine, vita data est?
Debitor huic ego sum. Pauli sum pauper in aere.
Quid faciam? gratas Musa repende vices.
Illa, Quid ad veteres o stulte revolveris artes,
Atque tuis, inquit, viribus impar onus?
Quum tibi vernarent Zephyris spirantibus aurae,
Et felix habilem vena rigaret humum,
Poma ferax seris miranda nepotibus arbos
Nec semel, aut uno pollice carpta dabas.
Nunc ramale vetus, quid praeter muscida possis,
Aut damnanda focis arida ligna dare?
Carmine non moriente senex qui fovit amicos,
Inque suis voluit nomen habere libris,
Victuros memori potuit quos tradere saeclo,

Sat facit, illorum si meminisse potest.
E lectulo surgens III Kal. Ian. Iuliani 1602.

25. *Donum doctiss. auctoris Scaevolae Sammarthani De Gallis Doctrina illustribus Ios. Scaliger donabat Danieli Heinsio his versibus:*

Sibi hoc volumen a poeta Scaevola
Missum poetae Scaliger dat Heinsio.

26. *Danieli Heinsio gratiarum actio pro dedicatione Silii Italici.*

Ex tempore

Quod vester nostro sub nomine Silius, Heinsi,
Purpureo gentes lumine cultus adit;
Nec me hoc duntaxat, quo me non dignor, honore,
Sed devinxisti postera secla tibi.
Quod solum possum, quia me tibi debeo totum,
Me totum voveo tempus in omne tibi.
Sed quas debueram, neque possum solvere grates,
A tibi devincta Posteritate feras.

27. *De Henrico Rege servato.*

Duplex potestas ista fatorum fuit,
Gallis saluti quod foret, Gallis dare,
Servare Gallis quod dedisset optimum.

28. *In Veronam.*

Ocelle mundi, sidus Itali caeli,
Flos urbium, flos, corculumque amoenarum,
Quot sunt, eruntve, quot fuere, Verona
Brenni smaragde, transpadane berylle,
Gallorum iaspis, margarite Benaci:
Apex supremus elegantiae rerum,
Et meta summa, daedalaeque naturae.
Quam fronte prona fascibusque submissis
Urbes adorent, et lubenter agnoscant
Sublime maiestatis arduae lumen,

Nisi orba lucis viveres salutisque,
Iniuriosa servitute praedonum,
Qui nidulantur Adriaticis stagnis,
Et inde semper imminent novae praedae,
Thetidis nepotes, et Salaciae cives.
Heu Spartacorum traduces venenati!
Heu transfugarum tot propagines sacrae,
Et perditorum seges adulta latronum!
Queis summa laus est possidere de rapto,
Peculium fecisse de malo, virtus.
Quorum urbs ab atris quantacunque, quaecunque est,
Isaurica sodalitate, piratis
Conflata: ab atris aucta, fota piratis,
Auget, fovetque nunc amica piratas:
Taberna sceleris, officina Cyclopum,
Intus recondens copiam improbae mercis,
Dolique acervos flagitiique thesauros:
Ergastulum cruoris, et venenorum.
Ubi maxima mercede sanguinum servit
Propola toxici, institor mali succi:
Tum quisquis et clam, non palam nefas audet,
Sicariusque, qui palam nefas audet.
Nam lictor audax, publicusque grassator,
Cumque horrido lanista spiculatore,
Turpi fide auctoratus et sacramento,
Stipendiorum spe superbit, et sumit
A crimine animos, a licentia ferrum.
Ubi peierator, atque funerum manceps,
Sociique capitis atque sanguinis sector
Civis, suorum triste praestinat letum
Quocunque pretio, quot licent, amicorum.
Cui nulla iusto urbs Marte cessit, aut bello:
Sed quali ahena claustra moliebatur
Arte, et seras Philippus urbium, et vectes.
Hac propter ipso est in mari sita, ut magnas
Piscetur urbes undique aureo reti.
O Diva, nam quae vorticosa tempestas?

Quis turbo? quae aestuantis aura fortunae
Te mutat aliam, quisve casus affligit?
Quae tristis, expes, cassa lucis, atrata,
Squallentis obsoleta sordibus luctus
Moeres, ut orba, quae flet unicum mater?
Regina tot rerum, et tot urbium princeps,
Ubi tuorum est lux vetusta sceptrorum,
Et aureo splendore fulta maiestas?
Totoque maior orbe, par polo fastus?
Illique magni gloriae tuae fasces?
Ubi Quirites heu tui. tui cives,
Delecta pubes, flosculus iuventutis?
Ubi Divi alumni Principes, Iovis semen,
Proceres beati, debitum genus caelo,
Fulmen duelli, terror Adriae magni,
Opum hosticarum martiale tormentum,
Tutela patriae, spes labantium rerum,
Pacis sequestri, civibusque devoti,
Scaligera soboles, qui Feretrium tantis
Tot olim opimis, teque, Diva mactarunt?
Queis tot triumphos, tot trophaea, tot laurus;
Queis sceptri honores, atque nomen Augustae
Accepta debes, quaeque mole sublimi
Educta Mausolea provocant coelum?
Proh sortem acerbam! proh volubilem casum!
Quanta e supremo culmine et statu rerum
Quanta excidisti! non tibi obfuit tantum,
(Nec posse credam) nauta Iapidis ripae, [*Iapydis?*]
Quantum una, sudos quae tibi dies, quaeque
Fortuna praeterpropter invidet lucem.
Ast o venusta mater, o parens salve.
O mea creatrix; vosque rite maiorum
Salvete manes. Ille ego nepos vester,
Pila atque lusus, ludicrumque fortunae:
Currens parentis exul exulis cursum:
Pro farre salso, proque adoreo libo,
Pro ture, proque februo parentali,

Hic vos saluto laetus. Este felices,
Pioque manes, o, nepote gaudete.
Ut, quam ruinae me superstitem vestrae
Par est dolere, tamne laeter, ut resto
E messe tanta semen: e procellisque
Tantae domus tabella naufragii tanti.

29. *Ad Paulum Melissum P. L.*

Caeleste pectus, cuius ex inexhaustae
Mentis scatebris, limpidissimae linguae
Sermone dio vena lacteo manat,
Melisse: quid me naufragum, quid oppressum,
Quid improbo doloris obrutum fluctu,
Curvumque luctu, et fronte cernua terram
Tuentem, ad altae lumen erigis Musae:
Ut scripta nostra provocans tuis scriptis,
Inamoena scripta candidissimis scriptis,
A mente curis et silentio mersa
Molles camenas, molle carmen expectes:
Hoc licuit olim, cum faventibus Musis
Secunda nostros aura temperans cursus
Mea ad beatos vela mitteret portus,
Regens amicae pacis in sinu tuto
Studiis adultam liberalibus mentem.
Quam lenis ardor, atque literis florens
Ignobili fovebat otio primum
Quies bonarum mollis artium nutrix,
Serena vacuae flamma semper aspirans:
Postquam procellis eque triplici fluctu
Civilis aestus, delicatus et liber
Excepit almae me Valentiae portus;
Ut iuris acri sancta me Themis cultu
Artificis expoliret ungue Cuiacii,
Inexpiatae post cruenta Bellonae
Pugnata caelo bella semper irato.
Tunc tunc poeta, tunc Apollini carus
Vixi; Camenis tunc amicus audivi;

Nec ulla surdo plectra movimus Phoebo.
At nunc doloso flamma Martis insani
Supposta cineri, quamque pacis armatae
Fallax alebat vultus, ut prius stultis
Spes suggerebat Suada credulas Gallis,
Exsuscitata fulsit. ilicet magnam
Inopina cunctis urbibus dedit stragem.
Unde administrat saeva Erinnys ardentes
Incendiorum civico faces bello.
Quare metu deiectus, obsitus luctu,
Atratus, exspes, in tuum sinum fugi
[Genev]a, quae me patriae exulem terrae
Blanda atque amica caritate fovisti.
Ergo ille primus ardor, ille cognatus
Nitor obsolevit mentis ad metus illos,
Melisse, qualis ad Caniculae tabem
Omnis silet flos; et tamen tuis scriptis
Vires recepit, qualis imbribus seris
Seges renidet aegra: quae diu languens
Frustra coloni spem sagacis elusit.
Quod siquis ullas fomes ullus in nobis
Resides sepulti celat ingenii flammas;
Totum hoc tibi ardet, hoc tibi reviviscit:
Totum hoc amoris aura ventilat vestri.

30. *Eidem.*

Paulle, poetarum cui doctis frondibus haerens
  Cinxit honoratum laurea serta caput,
Quid facis, o vates? quibus exigis otia musis?
  Aut quibus in studiis fallitur hora tibi?
An, teneras mulcens liquidis accentibus auras,
  Musica non uno dividis orsa tono;
Ut te miretur modulantem lympha Deorum
  Rhenus, et exsultans altera nympha Nicer?
Anne Palaestinas numeroso carmine musas
  Solvere Teutonicis ora diserta modis
Instituis? Felix animi, vitaeque beatae,

Si mentem capiunt illa vel illa tuam.
Felix, qui faciles traducis pectore curas;
Otiaque in tenera sancta quiete colis.
Vivacis cui dona indelibata senectae
Spondet inoffenso tracta tenore salus.
Quem non ulla malo labes tentavit acuto,
Non ulla afflavit vis inimica mali.
At mihi perpetuum mordacibus anxia curis,
Nec sine sollicito ducitur hora metu:
Quem monstro prognata lues, quae limite certo
Quatuor alternos itque reditque dies,
Obsidet, et tacita populatur peste medullas.
Hei mihi, quod loquimur verba minora malo!
Nec possunt elegi vivis proponere pestem
Sensibus. altiloquae res erat ista lyrae.
Sic me iniit victrix; sic me spoliavit inermem:
Sic de me celsis alta triumphat equis.
Nec mihi sufficiunt veteres in corpore vires:
Nec pes munus obit, nec manus ulla suum.
Sed sum, quod ventis debet ludibria pondus;
Et quod onus primis flatibus aura levat.
Me non ulla iuvat Cerealis gratia foetus;
Gnossia nec veteris grata saliva meri.
Omnia Cerbereum spirant mihi noxia virus;
Omnia sunt ori trita venena meo.
Quid ieiuna loquar diluti taedia gustus?
Oraque non unquam sicca liquore suo?
Quid matutinae fastidia lenta salivae?
Hostibus eveniat ah sapor ille meis!
Quid stomachum exesum stomachique inamabile murmur?
Et nunquam ad gemitus pectora muta suos?
Cum gravior fundo veniens exaestuat imo
Spiritus, et fauces tussis anhela quatit.
Quid nocturna modis insomnia turbida miris?
Quasque mihi intentat mortis imago minas?
I nunc, meque iube Musarum expromere foetus,

Et vacuae a nobis exige mentis opus.
Me iuvat exorare malum hoc: quibus illa pianda
Auxiliis: quo sit ture litanda mihi
(Formidandum aegris atque implacabile numen)
Una tribus Furiis addita quarta soror.
Post subducta polo caelestia semina flammae,
Atque Prometheae conscia furta manus,
Prima peregrinis Erebi caput extulit oris,
Insueta et vultu terruit astra suo,
Morborum et traxit ferales prima cohortes;
Seque ducem iussit et sua signa sequi.
Inde hominum miseris cervicibus imminet hostis;
Calcat et imposito subdita colla pede.
O dulces animae, si qui superestis amici,
Iure sodalitii pectora iuncta mihi,
Accipite has lacrymas, supremi pignora luctus,
Tristiaque atratis carmina picta notis.
Et tibi nec nostri sit funeris ultima cura,
Devotum Musis, docte Melisse, caput.
Sic tibi sint faciles Boeotica numina Musae,
Impediatque tuas laurus odora comas.
Atque olim, quandoque mei non inscia fati
Vertet in auriculas nuncia fama tuas,
Omnibus indicas fac luctum, Paulle, poetis;
Et, Nostri, dices, pars fuit ille chori.
Sic dices, tumuloque dabis tua carmina nostro;
Carminibusque tuis carmina iunge mea:
Heic situs est, qui nec vixit, nec mortuus olim est,
Nam mors viva illi; mortua vita fuit.

Scripsit aeger, et laborans febri quartana.

31. *In Olorem insignium P. Melissi.*

Quisquis picta mei legis argumenta Melissi,
Ipsa suis etiam disce referre notis.
Flexanimas voces signat, cantusque poetae
Blandus olor, dulci gutture carmen hians.
Idem etiam niveis passis argenteus alis,

Innocuos mores et sine labe, notat.
Uno argumento, pictura insignis in una,
Culturae et morum signa, Melisse, geris.

32. *In Lilia eorundem insignium.*

Lilia Francigenae fuerant insignia gentis,
Celta cui victus subdita colla dedit.
Nunc ea, sed vixdum veteris cognominis haeres,
Confusus Francis hibrida Gallus habet:
Et nullo gentis, nullo virtutis honore,
Cognatis maculat stemmata prisca notis.
Ast tibi vel duplici sunt debita iure, Melisse,
Quod virtus et gens illa dedere tibi.

33. *In Imaginem Melissi.*

Caetera membra mei spirantiaque ora poetae,
Artificis potuit pingere docta manus;
Sed verum, et vivum vatem, totumque Melissum,
Expressum in nostro pectore sculpsit amor.

34. *Illustrissimo Domino Henrico Borbonio, Dumbarum Principi.*

O quem te dicam, quoniam natalibus audes
Altius eximiis exeruisse caput.
Tu genus Heroum studiis atque artibus olim
Missum per Reges stemma tueris avos.
At quibus illustreis ortus natura negavit,
His virtus instar nobilitatis erit.
Et licet ad laudem cuncti grassemur honesto
Consilio, merces non tamen aequa manet.
Nam virtus alios homines Heroibus aequat,
Heroum natos sed iubet esse Deos.

35. *Eidem.*

Francorum nulli Regum pietate secundum
Trans maria evexit relligionis amor.
Ille triumphati spoliis Orientis onustus,

Gente ex barbarica parta trophaea tulit.
Huius tu soboles doctas amplecteris artes,
Quas prope depositas ultima fata trahunt:
Cum toto studiis intermorientibus orbe,
Barbaries atris celsa triumphet equis.
Si proavis, Henrice, tuis gens barbara cessit,
Barbaries debet cedere victa tibi.

36. *Eidem.*

Borboni columen generis, cui Pallas honestas
Artes dat puero, mox dabit arma viro;
Ne mirere, tibi si pro sermone pedestri
Mittimus imparibus verba ligata modis.
Blanda tui facit hoc, quae nos fovet, aura favoris:
Hanc in mente mea ventilat illa facem.
Nam mihi nescio quis recreans in carmina vires
Ardor amicitiae spirat ab igne tuae:
Ignotoque rudes praetentat Apolline sensus,
Quaecunque haec vis est, quam tuus afflat amor.
Nec vero metuam ne sim sine carmine vates,
Ipsa meum virtus nam tua carmen erit.

37. *Iac. Augusto Thuano, Notas in Novum Testamentum efflagitanti.*

O Musas et nos parili complexus amore,
Musarum et nostrum dulce, Thuane, decus;
Pro quo non dubitem totas ex ordine noctes,
Noctibus et totos continuare dies;
Quid me divini velo summota silentii
Legis Apostolicae tangere sacra iubes?
Ecce profanorum maculas abolere parantem
Impatiens veri non tulit invidia.
Scilicet in vero verum patienter amabunt,
Qui verum in nugis non potuere pati.
Illorum si luce sua praestringit ocellos
Sol meus, uret eos sol meus igne suo.

38. *Christianissimo Francorum et Polonorum Regi Henrico III. Urania Musa.*

Princeps sororum, quae beata secessus
Vireta celebrant inter Aonum montes;
Urania, quamvis me reposta caelorum
Species moratur, musicique concentus
Mundi volantis; conscias tamen fati
Coeli choreas astricas, et Erronum
Septem reliqui spatia, quos citis bigis
Curricula Circi magna semper exercent,
Ut hinc ministrent fata rebus humanis,
Momenta varient, ac reciprocos casus
Volvant revolvant. Namque me pius mentis
Incessit ardor, magne Rex, ut hunc nostrae
Gentis clientem, quem recenter a nigris
Leti tenebris imminentis, a dirae
Oblivionis vindicavimus fato,
Tuas ad aras, ad tuumque pulvinar
Sublime sistam, si novis ei possim
Modis honores comparare divinos,
Quos dia spirat aura numinis vestri,
Solioque fulgens eminente Maiestas.
Spes est, tuo ut favore fotus, et nido
Tuto receptus, nec licentiam indoctae
Plebis, nec ullum stigma Grammatistarum,
Nec inquinata menda, nec vetustatem
Sentire porro, nec gravem situm possit.
At universi rector orbis Augustus
Praestare non id quivit, ut suus Vates,
Qui sese in eius tradidit clientelam,
Non vim severae mortis experiretur:
Neque ille mendis, atque paedagogorum
Contaminatus obsolesceret nugis.
Tu, quum e tenebris, e silentio leti
Illustre victor efferens caput, sese
Dedat tibi Poeta (nam tuo nutu
Videre lucem se fatetur)[,] Augustum

Maiore laude vincis, ac suum tandem
Illi auferendo, vindicas tibi, Vatem.
Nam bene mereri Vate de suo, quem nec
Servare potuit, iure non potest ullo.
Tuus poeta est igitur optimo iure.
Quid, quod vagantum nosse Siderum cursus,
Solis labores, spatia menstruae Lunae,
Annumque gressus in suos relabentem,
Indigna non est Rege maximo cura?
Testis Necepso, qui Canopici regni
Tenens habenas, nocte consulens caelum,
Quaecunque limes astra signifer portat,
Radio notavit. quid vetustus eiusdem
Tyrannus aulae, terque maximus Nili
Regnator Hermes, qui logisticis punctis
Collegit astra; caelici penetralis
Reseravit adyta, venit ad Deos ipsos,
Caelo potitus sic per astra captivo?
Quid priscus Atlas, rector Africae, qui non
Cervice, verum mente pertulit caelum?
Quid ille, canae quem loquentur aetates,
Astrorum alumnus, pignus aureum caeli,
Castellae amoenae Rex vetustus Alfonsus;
Aliique, quos nec explicaverim, Reges,
Divina qui per scripta Regibus magnis,
Magnisque tantam Ducibus asserunt artem?
Ars ista sic, Rex magne, Regibus non est
Indigna, quae tot vindices habet Reges.
Quod si et clientem hunc recipis; o quater felix,
Quem sic tuentur, saeculisque commendant
Regale studium, tuque maximus Regum.

[„memini tamen me alicubi memoria lapsum esse. igitur pro illo *Rex Celtiberae Tarraconis Alfonsus* reponendus erit ille *Castellae amoenae rex vetustus Alfonsus*." Scaliger ipse moriens teste Daniele Heinsio in Scaligeri epistolis p. 835]

Hoc carmen praefixum est priori editioni Manilii.

39. *In Lexicorum compilatores, inscriptum Lexico Arabico a se collecto, in Batavis.*

Si quem dura manet sententia iudicis olim,
Damnatum aerumnis suppliciisque caput:
Hunc neque fabrili lassent ergastula massa,
Nec rigidas vexent fossa metalla manus.
Lexica contexat, nam caetera quid moror? omnes
Poenarum facies hic labor unus habet.

40. *Ex Salomone, Proverbiorum cap. XXXI.*

Τίς ποτ' ἀριστεύουσαν ἐν ἀνδράσιν εὗρε γυναῖκα;
ἣ δὲ χλιδῆς πάσης ἀντάξιος ἀντερύσασθαι.
ἐν ταύτης γὰρ χερσὶ φίλον κέαρ ἀνδρὸς ἑοῖο
ἔλπεται, εὐκτεάνου δὲ ἀτέμβεται οὔποτε λείης.
καί ἑ γυνὴ πρόφρασσα φιλοφροσύνῃσι νόοιο
οὐ κακὸν ἀλλ' ἐσθλόν τι ἀμείβεται ἤματα πάντα.
ἥ τε μετερχομένη τῶν ἐν φρεσὶν ᾗσι μενοινᾷ,
ἢ λίνον, ἢ ἔριον φιλερίθοις χερσὶ πονεύει.
τηλόθι δ' οἱ βιότοιο πορίζεται ἤϊα πάντα,
οἷά τις ἐμπεράμου φιλοκερδέος ὠκυάλη νηῦς.
καὶ γὰρ ἐρημολεχὴς κοίτης ἄγχαυρον ἀνέστη
ἐννυχίη, ἀταλοὺς μενοεικέος ὄφρα κορέσσῃ
υἱέας ἁρμαλιῆς, καὶ δμωΐδας ἔνδον ἐρίθους.
καὶ τινά που πυκινῇσι προμηθείαις ὁρόωσα
ἀγροῦ συγχόρτοιο τιτύσκεται ὀργάδα γαίην.
ἐκ δέ μιν ἐργολαβεῖ, φίτυσέ τε θέσκελον ὄρχον.
θειλόπεδον ἐριθηλὲς ἑοῖς κομέουσα πόνοισιν.
ἂν δὲ μὲν ὀτραλέη ἐζώσατο εὔστολον ὀσφύν.
ἂν δὲ πόνῳ κάρτυνε βραχίονα καρτερόμοχθον,
οὐδ' ἧς ἐμπορίης χρηστὴν ἐπιμέμφεται αἶσαν.
ἀμφοτέρῃσιν ἔμαρψεν ἀτρακτίδα τ' ἠλακάτην τε,
ἠλακάτην λαιῇ, καὶ ἀτρακτίδα δεξιτερῆφι.
λιμαλέοις, πενιχροῖς τε ὑπείρεχε χεῖρα βοηθὸν,
λιμαλέοις θρέπτειρα, πενιχροῖς ὀλβοδότειρα.
πάντα οἱ ἐν μεγάροις εὐτύκτοις νήπια τέκνα
οὔτ' ὄθεται βορέαο δυσαέος, οὔτε ἀτύχθη
ψυχροβόλου νιφάδος ῥιπῆς δυσπέμφελον ἦμαρ.

οὐδὲ πόνων συνέταιρος ἐν ὄρφνῃ λύχνος ἀπέσβη·
Διπλοΐδας γὰρ πάντες ἐπαλέας ἀμφιένυνται.
καί οἱ ἅλις γλαφυραῖς χηλοῖς ἔνι σιγαλόεντα
πορφυρέοισι τάπησιν ἐπήτριμα ῥήγεα κεῖται.
πᾶσιν ἀριστογάμοιο περικλυτὸς ἀνδρὸς ἀκουὴ
ἡμένου εἰν ἀγορῇ πολιοῖς παρὰ δημογέρησι. [*γέρουσι?]
ἡ δὲ παλιμπρώτῃσιν ἀφ' ὧν κάμε χερσὶν ἑῇσι
δαιδαλόεν ἑανὸν ζωστῆρά τε πέρνατο κεστόν.
πάντα δὲ τιμήεντα καὶ ἄρτια φάρε' ἕεστο.
οὔτε ἐνὶ κραδίῃ ἐμπάζεται αὔριον ἦμαρ.
ἣ καὶ ἀπὸ στόματος νημερτέ' ἀμύμονος αὐδῆς
ἰθύνει σοφίην, καὶ θεσμὸν ἀγάνορα πειθοῦς.
πάντα δ' ἐπεντύνουσα ἐπαρτέα ἔνδον ἐν οἴκῳ
οὔτι μεθημοσύνῃσιν ἑὸν βίον ἀργὸν ἀέξει.
τόῤῥα μιν εὐθύφρων τε ἀνὴρ, καὶ παῖδες ἀγαυοὶ
σεμνοῖς δειδίσκοντο παρηγορέεντες ἔπεσσι. [*ἐόντες?]
δῖα γύναι, πολλοὶ μὲν ἀριστεύσαντο κατ' αἶσαν
τίμιαι ἡλικίδες, σὺ δ' ὑπείρεχες ἔξοχα πασέων.
τηύσιον μορφὴ, πανετώσιον ἔπλετο κάλλος.
θευσεβέος δὲ γυναικὸς ἐτήτυμος αἶνος ἐτύχθη.
δεῦτ' ἄγε εὐύμνοις μιν ἀμείψατε πάντες ἀοιδαῖς,
ὄφρα μιν εἰν ἀγορῇ κλείῃ ἑὰ θέσκελα ἔργα.

41. *Ex Hippocrate.*

τροφῆς ἀκορίη, καὶ πόνων ἀοκνίη,
καὶ σπερματώδους οὐσίης κατάσχεσις,
τρί' αὐτὰ τῆς ἀνουσίης τηρητικά.

Idem Latine legitur in veteri pulcherrimo marmore in oppido S. Aegidii ad Rhodanum.

VESCI . CITRA . SATURITATEM
IMPIGRUM . ESSE . AD . LABOREM
VITALE . SEMEN . CONSERVARE
TRIA . SALUBERRIMA. Iani Gruteri inscript. p. 929.

42. *Hoc antiqui poetae De amantum miseria,*

ἅπαντες ἐσμὲν ἀθλιώτατον γένος
ἐρῶντες, οἵσπερ τοῦ πεπαῦσθαι τῆς νόσου

ὁδὸς μί' ἐστὶν ἀγχόνης, ἢ φαρμάκου.

ita convertebat Scaliger.

οὐδὲν ἔρωτος ἄκος προφερέστερον, ἠὲ τραχήλῳ
ἀρτάνη, ἢ βρόχθῳ φαρμακόεσσα πόσις.

43. *In filium quendam patri dissimillimum.*

ἡρώων παῖδες κάκ' ἐλέγχεα, τοῦτ' ἄρ' ἀληθῶς,
ὅστις ἀφ' Ἑλλάνων εἶπε παροιμιάων.
οὐχ ὁρᾷς, ὡς παῖς μέγ' ἀριστεύσαντι πεφύκει
γύννις ὅδ', ὡς πινυτῷ φωτὶ χαλιφρονέων;
δράστῃ ἀμβολιεργός; ἀπαυδήμων ταλαεργῷ;
τακτῷ ἀκοσμόβιος; σύμφρον' ἀκαιροβόας;
σεμνῷ ἀτιμόγελως; καὶ μαψιλάκης ἐχεμύθῳ;
τῷ τε γαληνοφαεῖ σκυθρομετωπονεφής;
τῷ ῥαδινοῖς μελέεσσιν ἀρηρότι, γαστρὸς ἐφολκὶς,
ἅ τε βαθύκναμος, καὶ πλατύπους πιθάκνα;
ἡρώων παῖδες λῶβαι. τί κε θαμβήσαιμεν,
εἴ χ' ἥρως λώβαν τόνδ' ἀνέφυσε πατήρ;

44. *Inter arma non esse Musis locum.*

τεύχε' ἐπαλλοτριβῆ, πυρικύμονος ἔμπορα τέχνης,
χαλκὸς μὲν λιθότριψ, χαλκοτριβής τε λίθος,
καὶ τάδε θειοβαφῆ φέγγους θηρήμονα κάρφεα,
καὶ φλογὸς ἁρπαλέης τοῦτ' ἀλιβὲς δέλεαρ,
καὶ σὺ φιλαγρύπνοιο συνίστωρ λύχνε μερίμνης,
νυκτιφαὲς πινυτῆς ὄμμα περιφροσύνης,
χαίρετέ μοι. τότε γὰρ πολλὴ χάρις ἔσσεται ὑμέων,
ὅττε μάχης, καὶ Ἄρευς ἔσσεται οὐδεμίη.

Idem Latine.

Arma suo attritu excudendis ignibus apta,
Quodque terit ferrum, qui teriturque silex:
Et quod sulfureum venatur lumina lignum:
Ustilis et celeri quae perit esca rogo:
Tuque mihi vigilis studiorum conscia cura,
Illustrans noctes parca lucerna meas:
Ite procul! vestri usus erit vel maximus olim,
Si neque bellorum, si neque Martis erit.

45. *Noctu in lecto quum esset Auctor Tarbae Bigerronum, neque per aestus anni, tonitrua, et fulgura quiescere posset, offensus garrulitate cuiusdam in coena pridiana, sequentia duo epigrammata meditabatur.*

οὐ σκόπον εὐμαθίης νημερτέα πουλυμαθείη
  ἔλλαχεν, οὐδὲ νόου δόξαν ἀδηλογίη.
ὃς γὰρ ἀμετροεπὴς ἀνεμοτρεφὲς αἰὲν οἴημα
  αἰόλλει κούφοις πηδαλίοισι νόου,
πάντας ὑποβλήδην λαβρηγορίαις ὑποτέμνων,
  οὐδὲ τέκμωρ μανίης οἶδεν ἀπειρολάλου,
τοῦτον ἐπισπέρχουσ' ἀεσίφρονα θουρὰς ἀέλλη
  ῥῖψε δοκησισόφου μήτιος εἰς σκοπέλους.
ὃς δ' αὖ πευκαλίμου ψυχῆς οἰήϊα νωμῶν
  εὐκραεῖ πραπίδων πείθετο νηνεμίῃ,
τόνδε γαληνιόωντι νόῳ πλησίστιος οὖρος
  ἦγεν ἀεὶ πινυτῷ ὅρμον ἐς εὐστοχίης.

Idem Latine.

Istud non scire est, quamplurima scire videri.
  Istud sentire est non bene, multa loqui.
Sed quicunque loquax ventosae mentis habenis
  Versat agens animum turbidus instabilem,
Obloquiturque aliis, interpellatque loquentes,
  Nec certum morbo scit posuisse modum:
Illum transversum rapido celer impete turbo
  In vanae scopulos credulitatis agit.
At qui tuta regens animi moderamina cauti
  Aurae tranquilli paruit ingenii:
Illum composita placidum levis aura quiete
  Egit ad optati litora consilii.

46. *In Pyrenaeis haec scribebat, Aquis caldis.*

Aspice quanta, quibus vitiis, quibus obsita morbis
  Turba, diu lenta decolor ora lue,
Per rigidas cautes, et inhospita tesca Pyrenes,
  Tesca vel humano vix adeunda pede,
Paeonii laticis vastis obsessa ruinis
  Dona petit. tanti posse valere putat;

Ut paene ipsius vitae discrimine vita,
  Utque ipsa constet paene salute salus.
Ergo difficilem quaestum Natura salutis
  Non sine difficili parca labore dedit.
Illa salutiferum thesaurum hoc carcere sepsit,
  Carius ut scires esse salute nihil.

Idem Graece.

Πόσσος ὄχλος, πόσσῃσιν ἀρημένος ἄψεα νούσοις,
  καὶ λύμαις χροιῆς ἄνθος ἀμειψάμενος
ἀν στυφέλους κνημοὺς, ἀν' ἀπανθρώποιο Πυρήνης
  ὄκριας ἀνδρομέοις ἴχνεσιν ἀστιβέας
τὸν ποτὸν ἀλθήεντα μετέρχεται ἀμφὶς ἐν ὄχθοις
  εἰργόμενον. τόσσου μὴ νοσέειν πρίαται,
ὥστε μάλα πρό τε τῷ ὑγιείης τὴν ὑγίειαν
  ἀντιπαραῤῥιπτεῖν, τόν τε βίον πρὸ βίου.
ἦ ῥα φύσις πάλαι ἀργαλέην κομιδὴν βιότοιο
  φεισαμένη καμάτῳ θῆκεν ἐπ' ἀργαλέῳ.
ζωαρκὲς δὲ τόσῃ κειμήλιον ἄμφεπεν εἱρκτῇ,
  ὅττ' οὐδὲν ζωῆς κτῆμα περισσότερον.

47. *Idem Iambis Tragicis.*

Πόσος πόσαισιν ὄχλος ἐμπλακεὶς νόσοις,
ποίαις ἀλύων γυῖα συντρόφοις δύαις,
καὶ δυσπροσώπῳ βλέμμα χαλκαίνων χροᾷ,
διὰ τῶν ἐρήμων, τῶν δυσαμβάτων βροτοῖς
στιφρᾶς Πυρήνης θηροδεγμόνων πάγων
κόλποις φαράγγων ἐγκρυβέντα τῶν πόνων
ἀλεξιτῆρα, τὸν βιοσταγῆ ποτὸν
διζεῖ; τοσαύτης προικὸς αἱρεῖ μὴ νοσεῖν,
ὥστ' ἀσφαλείας ἄντι κινδυνεύεται,
βίον τε θηρῶν τοῦ βίου μὴ φείδεται.
ἀνόσου δ' ἀρωγῆς θῆκεν ἡ φύσις πόρον
τὸν δυσπόριστον ἐν τρόποις ἀμηχάνοις.
ὡς δ' ἔστιν εἱρκταῖς πλοῦτος ὑγιείας ὅδε
τοσοῦτος ἐν τόσαισιν ἐγκεκλεισμένος[,]
ὡς οὐδὲν αὐτῆς χρῆμα τιμαλφέστερον.

48. *Ad Brissantellum, et Flor. Christianum.*
ὦ δισσὰ φιλίας ἐντελοῦς ἀγάλματα,
σύ μοι μὲν ἄρτι, σὺ δὲ διὰ χρόνου φανεὶς[,]
χαίροιτ' ἂν ἄμφω πρῶτα φιλτάτων ἐμοί,
ἔναυλον οἰκούρημα τῆς ἐμῆς φρενός,
δισώματός τε τῆς μιᾶς ψυχῆς ζυγός,
χαίροιτ' ἄν. ὡς ὑμᾶς μὲν ἀσπαστῶς χρόνῳ
παρὼν ἀπόντας κοὐκ ἰδὼν προσπτύσ[σ]ομαι
μνήμης ἐναργὲς ψηλάφημα τῆς ἐμῆς.
ἐξαίρετ' ἄμφω δ' ἔξοχ' αἰτοῦμαι, σὲ μὲν
χάρισμα Βρισσάντελλε σῆς παρουσίας,
σὲ δ' αὖτε, Χριστιανὲ, φίλτατον κάρα
Χαλδαϊκοῦ λειμῶνος ἀνθεμοβρυὲς
ἁδρόν τε θησαύρισμα Μουστῆρος σοφοῦ
μελισσομίμοις ἐκλογαῖς ἀκρόδροπον.
ὡς ἐμέ γ' ἀνάγκη τῷδε πρωτεῦσαι φίλων,
εἰ καὶ φίλων πρώτευμα σοὶ πάντων ἐγώ.

49. *In nomen Quinti Septimii Florentis Christiani.*
Ὦ πέμπτ' ἀδελφῶν, μηνὸς ἑβδόμου τέκος,
Τὴν κλῆσιν ἄνθους εὐχλόου καλούμενε
Τῆς εὐαγίστου πίστεως φερώνυμε.
De eodem, ipse Christianus.
Ne quis miretur praenomina nostra: nempe Quintum est
Enixa mater, Septimoque mense.
Quod si lingua fuisset ter mea Tulliana, possem
Tertullianus esse Christianus.
Verum ter valeat mihi Tullius atque Tullianus,
Dum Christiani floreant stolones.

50. ΣΚΑΛΑΝΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩ[Ι].
Ὡς ἔκ τε τύρβης, ἔκ τε κάκκης βορβόρου,
Ἐκ τῶν ὀχῶν τ' ἐν συμβολαῖσιν ἀμφόδων
Στεναῖσιν, ἀλλήλοισιν ἐμπεπλεγμένων,
Κἀκ τῶν καπήλων τῶν τε λαχανοπωλίδων
Καὶ τῶν κεχρακτῶν καυσίμοις τῆς καγκάνου
Δέσμαισιν ὕλης νῶτον ἐγκεχυφότων,

Ἐξ ἀκμόνων τε, τῆς τε χειρωναξίας
Χαλκολτύπου, σφύραισιν ἐξωπλισμένης. [χαλκοκτύπου?]
Κἀκ τῶν κακούργων τεκτόνων γείσσων ἄπο
Κεραμίδος ἄκρης λευσίμῳ πετρώματι
Κάρηνα καιρίαισι θρυπτόντων βολαῖς,
Καὶ κῆρ' ἑτοίμην τῆς ἀπειλούσης δοκοῦ.
Τῶν τ' ἐν δρυφάκτοις θηρίων διχηφάγων,
Καὶ τῶν ἀπ' αὐλῆς κνωδάλων δυσωνύμου
Ἀργῶν πιθήκων ὦτα διατετρημένων
Κρίκοισι καὶ κόμαισιν ἐξησκημένων
Γυναικομίμοις βοστρύχων κηπεύμασιν.
Ὄχλων τε τῶν ἐν εὐσεβῶν ψυχῶν φόνῳ
Σφαγαῖσι τ' ἐξάγιστα βαψάντων ξίφη
Μάστιξιν οὓς δὴ ποινίμοις οἰστρηλατεῖ
Ῥαίστειρ' ἐριννὺς καὶ θεήλατος δίκη,
Ὣς οὖν ἀπ' ἐναγῶν ἄστεος Παρισίων,
Δυσπεμφέλου δὴ τῆς πάλαι νόσου μόγις
Χειμῶνος ἐκνεύσαντά μ' ἐξεδέξατο
Τὸ Βινδοχινῶν ἄστυ καὶ φίλαις δοχαῖς
Ἐπεξένωσε. τί μάλα ποιήσαιμ' ἔχων;
Τί πρῶτον; ἤ τι λοίσθιον, πλὴν εἰ τὰ σοῦ
Φίλτατα γ' ἐπισκέψαιμ' ἂν ὃς πάντων ἐμοὶ
Ἔφυς τὸ πρῶτον καὶ τὸ λοίσθιον χρεῶν.
Πρῶτον τὸν οἶκον εἶτα τὴν οἰκουρίδα
Τά τε τέκνα τοῦ φύσαντος ὀφθαλμὼ δύω.
Ἃ δή, τὸν οἶκον, τέκνα, τὴν οἰκουρίδα
Ἀθῶα πάντα σῶα τ' εὐθύνοι θεός.
Σὺ δ', ὦ φίλοισιν εὐμενέστατον κάρα
Ἀθῶον εὐθύνοι σε καὶ σῶον θεός.

Vale, Vindocini.

Τούτους νοσηλοὺς καὶ πυρέσσοντας στίχους
Πυρετὸν πυρέσσων νυκτὸς ἐξεπονησάμην.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΣΚΑΛΑΝΩ[Ι].

Τὸ Βινδοχινῶν ὦ φίλος πολίχνιον
Ζηλῶ προτιμῶν καὶ μεγίστων ἄστεων[,]
Οὐκ εὐάγιστον οὕνεκα στεῦται δάκρυ
Λαχεῖν μεγίστου τοῦ βροτῶν φερεοβίου

(Τὸ γὰρ παράρων καὶ κεκομμένων φρένας
Μέληθρόν ἐστιν) ἀλλ' ὅτι Σκαλανίας
Ψυχῆς ὑγείαν ἐν νοσηλῷ σώματι
Ἔδεκτο χαῖρον. οἰκίαν δ' ἐμὴν ἐπεὶ
Ἠθεῖ' ἐπῆλθεν, ἥδομαι καὶ γάννυμαι.
Καὶ Χρέμυλος ὥσπερ κωμικὸς πλούτου τυχὼν
Καὶ φροιμιάζειν καὶ χορεύειν βούλομαι.
Σὺ γὰρ ἀντίπλουτος. ἓν τόδ' ἠχθέσθην, ὅτι
Φίλην δάμαρτα δωμάτων πιστὴν κύνα
Ἔλαθες ἐπηλὺς ἀντὶ φιλτάτου παρών.
Οὐδ' ὥσπερ εἰκὸς, ὡς ἐχρῆν, ὡς ἄξιον
Ἐμοί τε καὶ σοὶ, ἐξενώθης. τί πάθω;
Τί δ' ἔλαθες αὔτως; ἦ ῥα βακχικὸν πέδον
Αὐρηλιανῶν σ' ἐνπερήσειν ἤλπισα.
Εὐδαιμονίζω καὶ σὲ τῆς ἀφίξεως
Λιπόντα Πάριδος τὴν πόλιν φερώνυμον
Αὐτόν τε δύσπαριν, Φρύγας τε γυναιμανεῖς
Πιθηκομόρφους αὐλικῆς ἀεργίας.
Νῦν εἰκότως γε φημί σ' ὄντ' ἐλεύθερον.
Ἐγὼ δὲ δηρὸν ὑστερῶν σου, φαίνομαι
Νῦν ἀντίδουλος, δεσποτῶν ἀβελτέρων
Τριτάλας ἀκούων καὶ δίκαια κἄδικα
Τόπον τρόπον τε κάρβανον βοᾷ σέβων.
Ὄλοιτο δῆτα τρωϊκῆς ἀπιστίας
Βλάστημα μιαρὸν· ἂν δ' ἀχαϊκὸν δόρυ
Γλώσσης θερίζοι φοινίας ἐναγὲς κάρα,
Σὺ δ' αὖ βιῴης σῶς ἐν εὐεστοῖ φίλος.
Θεὸν μὲν αἰτῶ σῆς ἀπαλλαγὴν νόσου,
Πυρετοῦ τε λῆξιν καὶ κακῶν ἀποστροφὴν,
Ἔχοις δὲ πλουθυγείαν ἠδ' εὐπραξίαν.
Ἥρως τε χαίροι Κασταναὺς Ἀβέννιος
Ἄωτος ἄκρος εὐγενείας Κελτικῆς.

51. *Inscriptum Operi de Emendatione Temporum.*

Σὲ τὸν παθόντα τὰς χρονογράφων φθορὰς
ἔστησεν εἰς τὸ κάλλιον χάρτης ὅδε.
σὺ δ' οἱ δὸς αὖθις αἰανῆ χρόνον Χρόνε.

ἴσοις ἀμείβου, σῶζε τὸν σώσαντά σε.

52. *Ad Ianum Dousam V. Nob. De Mirandis Bataviae.*
Ignorata tuae referam miracula terrae,
Dousa, peregrinis non habitura fidem.
Omnia lanitium hic lassat textrina Minervae.
Lanigeros tamen hinc scimus abesse greges.
Non capiunt operas fabriles oppida vestra.
Nulla fabris tamen haec ligna ministrat humus.
Horrea triticeae rumpunt hic frugis acervi.
Pascuus hic tamen est, non Cerealis ager.
Hic numerosa meri stipantur dolia cellis.
Quae vineta colat nulla putator habet.
Hic nulla, aut certe seges est rarissima lini.
Linificii tamen est copia maior ubi?
Hic mediis habitatur aquis. quis credere possit?
Et tamen hic nullae, Dousa, bibuntur aquae.

Idem Graece.

Ὑμετέρης ἐρέω νηπευθέα θαύματα γαίης,
Δουσιάδη, δύσπιστ' ἀλλοδαποῖς ἀΐειν.
ἐνταῦθ' οὐκ ἀρκοῦσ' ἐρίοις ἱστῶνες Ἀθήνης.
πῶϋ δὲ φροῦδον ἅπαν εἰροπόκων ὀΐων.
ἄστεα χειροβίους οὐ χωρεῖ τέκτονας ἄνδρας.
ἐργασίμης δ' ὕλης ἔστ' ἀχόρηγον ἕδος.
σιτοδόκους πυροῦ σωροὶ ῥηγνῦσι καλιάς.
βούβοτος ἡ γαίη δ'[,] οὐ φιλόπυρος ἔφυ.
ἄπλετοι ὧδ' οἴνοιο νενασμέναι εἰσὶ πιθάκναι.
οὐδενὸς οἰνοπέδου δ' ἐστὶ φυτηκομίη.
οὐδαμὸς, ἢ σπάνιος, τῇδε σπόρος ἐστὶ λίνοιο.
ποῦ ποτε δ' εἰσὶ λίνου πλείονες ἐργασίαι;
οἰκίαι εἰσὶ μέσσοισιν ἐν ὕδασι. τίς κε πίθοιτο;
Ὑδροποτεῖ δ' οὐδεὶς ἐνθάδε, Δουσιάδη.
Lugd Bat. anno 1600.

[53 *discedens Roma anno* 1566.
Spurcum cadaver pristinae venustatis,
Imago turpis puritatis antiquae,

Nec Roma Romae compos, sed tamen Roma,
Sed Roma quae praestare non potes Romam,
Sed quae foveris fraude, quae foves fraudem,
Urbs prurienti quae obsoletior scorto,
Et obsoleti more pruriens scorti,
Quae paene victa faece prostitutarum
Te prostituta vincis et tuum facta es
Tibi lupanar in tuo lupanari:
Vale pudoris urbs inanis et recti,
Tui pudoris nominisque decoctrix,
Turpis litura non merentium rerum,
Ocelle quondam, nunc lacuna fortunae,
Negotiosa mater otiosorum;
Vale nefanda, constuprata, corrupta,
Incesta caelibum Quiritium manceps
Contaminata: quippe quid tuos mirer
Putere mores, quando vita computret?
v. P. Colomesii opera p. 508]

SCHEDIA ENCOMIASTICA SEU ENCOMIA LIBRORUM.

1. *In Aeschyli Prometheum a Q. Sept. Florente Christiano Latine conversum Prologus.*

Pacuvius acer et Rudinus Ennius,
Utrique compar, sive maior Attius;
Alii, vetustas docta si quos extulit
Scaenae, Latinas ex bonis Graecis bonas
Scripsere grandi oratione fabulas.
Verum venustas omnis, omnis gratia
Grandiloqua numeris obsita innumeris perit
Atque obsolescit, dum occupati in unica
Orationis parte, numeros negligunt.
Contra Poetae sera quos aetas dedit,
Omitto quaerere an Poetae, an Musici,
An Musicorum strepera mendicabula:

Nam sint ne, ciccum, nec ne, non interduim —
Illi igitur, inquam, seu Poetae, sive non,
Satis modorum diligentes, ceterum
Sermonem iniquo pensitant examine.
Lasciviaque non ferenda, nescii
Qua prisci honoris parte servetur tenor,
Graii cothurni nobilem, catam, gravem,
Tubae virilis intonatam incentibus,
Nervis adultam et viribus Tragoediam
Deartuarunt voce languifici soni
Orationis nuperae novitiae,
Stilo pedestri et femininis naeniis.
Homunciones hoc venustuli et cati
Sibi videntur, hoc beati ac divites,
Suadaeque alumni et Venerii nepotuli:
Adeoque positum vel sibi in medio putant
Tractanda in arte Musica palmarium.
At Gratiarum pectus abstrusum, optimus,
Docte expolitus, atque liberaliter
Instructus omni literarum copia,
Poeta noster inter hos medium ferit.
Veterum neque illi ignava negligentia
Placet, aut novorum obscura diligentia.
Florem leporis Scaenici, atque Musicae,
Utroque numeris temperavit et stilo,
Priscis Poetis comtior, melior novis.
Nunc ego, quid adsum, quamve rem veni, eloquar.
Favete linguis vos, et animum advortite.
Desmota Graeca est Aeschylu Tragoedia;
Poeta noster vertit illam barbare:
Illamque opimam et uberem facundiam
Et scriptione est assecutus et stilo:
Ut ne quid inibi possit invenirier
Errore omissum, sive perperitudine.
Hanc ergo vobis fabulam e vetere novam
Adporto. tantum est. vos valete et vivite.

2. *In Ioannis Bonnefonii Poemata.*

Prodite aurea scripta Bonnefoni,
Prodi candida Musa Bonnefoni,
Ut doctis etiam Italis pudorem
Imponas, quibus in Poetica assis
Non est Gallia terra: namque solis
Romuli popularibus Remique
Musarum attribuunt salem atque gustum;
Ut quorum patrios utrinque fines
Infernas mare cingit aut Supernas.
Nos vappae sumus, atque Apollinares
Lixae Musica castra pervagantes,
Quos nec Italis aura vagientes
Primum adflaverit, aut Latina mamma
Lac immulserit humidis labellis.
Tu contra Ausonios pereleganti
Doctos carmine provocas Poetas.
Sic est; materies boni Poetae
Merx est publica, quam Dii benigni
Vendunt omnibus improbo labore.
Hanc cui non lubet esse negligenti,
Docta Musicae in artis officina
Sub incude laboris usque tundens
Sese fabricat et sui artifex fit:
Nec Romae satis est fuisse natum;
Nam fit, non modo nascitur Poeta.

3. *In Poemata Iac. Cortinii Cissaei.*

Iam sibi decus arrogarat ingens
Tellus Itala literis et armis;
Cum tandem caput efferens tenebris
Illi praeripuit decus duelli,
Solas Gallia literas reliquit.
Diu constitit haec utrique palma,
Diu laude sua, sua palaestra,
Suo munere functus est uterque,
Gallus maximus hoc, Latinus illo;

Galle fortis eras, Latine doctus:
Galle miles eras, Latine vates.
Donec Gallia terra tempore uno
Plures edidit aureos alumnos,
Doctos Phoebicolas, bonos Poetas,
Quam nec Itala seculis trecentis.
Et Cissaeus in his locum tuetur,
Siren Gallica seculi eruditi:
Non solum patrias colens Camoenas,
Sed Phoebi celeber cliens Pelasgi;
Et Musis caput Italis amicum:
Per quem non modo Tibridi vetusto
Clarum praeripuit decus duelli;
Sed nec Gallia literas reliquit.
Salve Gallia clarior Camoenis
Prisco Tibride, clarior duello:
Tanto Gallia clarior Camoenis,
Quanto clarior antea duello.

4. *In novam editionem Paraphrasis Buchanani in Psalmos, quam Alex. Morison, sororis ipsius filius procuravit.*

Ista, Caledonii vertit quae Musa Poetae,
  Iam prius Hebraea carmina culta lyra,
Typographi primum foedis damnata lituris,
  Vati nuper erant inficianda suo.
Excoluit Morison, et doctus avunculus illis
  Quod dederat, non est passus abesse decus.
Gaudete, o summi vatis, pia numina, Manes,
  Si bene cognati vos benefacta iuvant,
Nunc opus hoc, Morison quod luminis edit in oras,
  Vestrum est; Typographus fecerat ante suum.

5. *In Scaevolae Sammarthani Poemata, ad Chrysaeum.*

Scaevola si cultis mulcet tibi versibus aures,
  Dum tua mens docti pendet ab ore viri:
Si lepidae blandis inhiant tibi mille puellae

Eloquiis, animo quae sitiente bibis:
Cur felix mecum esse cupis, Chrysaee? quid ultra
Quo caeli tangas sidera summa, petis?
Ille tenet caelum, cui praestant mille puellae
Mille Deas, unus Scaevola mille Deos.

6. *In Petri Launaei librum Gallicum de Prodigiis.*
Non igitur Natura potest, Launaee, iubere
Sola novis miram rebus adesse fidem:
Quandoquidem una novis audet se tollere linguae
Laudibus, eloquii fida ministra tui.
Quippe immensa canens, mirandaque foedera rerum
Non potuit tanti parte carere loci.
Quae si quanta canit, tot habet miracula vocis,
Et tot honorata pignora laude capit:
Caetera quantus honos Naturae mira parentis
Supra Naturae munera posse loqui?
Anno 1571.

7. *De scriptis Io. Boisselli I. C.*
Civica saepe gerens dubiis pro litibus arma
Pictonico obtinuit praemia summa foro:
Et nunc idem alias porro conversus ad artes
Scribit quae passim Gallia tota legat:
At nunquam cessans, et ad omnia magna paratus
Boissellus patriam voce librisque iuvat.
Sed tantum voci praestabunt scripta disertae,
Quantum Pictonico Gallia tota foro.

8. *In Specimen vetustissimae Getarum Linguae Bon. Vulcanio editore.*
Naso Tomitanae didicit vetus incola terrae
Barbara Romanis nectere verba modis.
At tu docturos gentem sua verba Latinam,
Vulcani, gelido promis ab axe Getas.
Contingit nostro, quod nulli contigit aevo,
Vertere Hyperboreo dicta Latina sono.

Nec facere hoc poterat, quod Naso fecerat olim,
  Quam qui Nasonis corque animumque gerit.

9. *Ad Phoebum de Io. Meursio edente Lycophronem.*
Antra cothurnati penetrare Lycophronis ausus,
Maturus studiis, sed vix egressus ephebi
Vesticipes annos, et limina puberis aevi,
Meursius has virides segetes, messisque futurae
Primitias, dat, Phoebe, tibi pro tempore: ubi aetas
Hunc firmata virum perfecerit, accipe messem.

10. *Iu Lucilii Fragmenta collecta et edita a Francisco Dousa.*
Quod doctos laceri Lucili colligit artus,
  Membra suis reddens singula quaeque locis,
Quae Ciceronis erat, Iuvenis nunc civica Dousae;
  Quin maior Dousae, quam Ciceronis erit.
Eripuit facibus Catilinae Tullius urbem:
  Restituit cives hic tibi Roma tuos.

11. *In Martianum Capellam editum ab Hugone Grotio.*
Hugo soboles Grotius optimi parentis,
Qui limina nondum tetigit puberis aevi,
Sed mente senili teneros praevenit annos,
Magnum meditans, auspiciis noluit illis
Praeludere, quae vesticipum postulat aetas;
Sed maluit a grandibus inchoare coeptis.
Nam qui penus est, omnis et arca disciplinae,
Sed quem horridulum iniuria squallore vetustas
Omni studiorum nitido abdicarat usu,
Illius ab incude profectus, atque amoeno
Splendore micans, purpurea veste decorus
Cultusque novo pumice Martianus exit.
Cernisne ut ovantem lepido flore iuventae,
Commendet eum gratia luminis recentis?
Quam sive habuit, restituit Grotius illi;
Seu non habuit, contulit hanc Grotius illi.

12. *Ad Bataviam, Petri Molinei nomine Scaliger.*
Ocelle magni Belgii Batavia,
Quam non referre gratiam possum tibi,
Tuis volebam laudibus rependere,
Ingratus esse ne viderer saeculis.
Nam cui modis sis obligatus plurimis,
Illiberale est non referre gratiam.
Maiora rursus merita cunctis laudibus
Deterere parco carmine, arrogantia est.
Utrique cautum sat rei visum est mihi,
Grates referret si meam vicem tibi
Laudatio ista, cum pudore plurimum
Habens amoris, arrogantiae nihil.

13. *In Lamberti Vander-burchii Historiam gentilitiam Ducum Sabaudiae.*
Dum generis seriem dat Vander-burchius orbi,
Atque Sabaudorum fortia facta Ducum:
Historico Herois a manibus, ambigo, vel laus
Manibus Herois maior ab Historico.
Quod si non una, si non aequalis ab omni,
Sed laus laudati maior ab ore viri est:
Si maius nomen Smyrnaei musa Poetae,
Quam tua nobilitas fecit, Achille, tibi:
Gaudete in caelum propria virtute recepti
Et genere et gestis inclita turba Duces,
Queis magnum generis decus est a stirpe vetusti,
Maius ab Historici nobilitate sui.

14. *In Annales Hollandicos Iani Dousae.*
Sunt quibus aeternos peperit vis mentis honores,
Traiani medio quum nituere foro.
Praemia magna quidem, merito sed simplice, et uno
Hic titulo Historici, Vatis at ille tulit.
Sed quia Dousiades Annalibus eruta priscis
Imparibus cecinit gesta Batava modis,
Et nunc ille eadem saeclis miranda futuris

Concepit tereti lege soluta pedum;
Vatis et Historici fuerat quae singula magnum
Accipere, hic unus praemia iuncta feret.

15. *In Suetonium ab Isaaco Casaubono editum.*

Imperii procerum T[r]anquilli condita libris
Gesta vetustatis obsoluere situ.
Caesaribus patriam dederat nomenque genusque
Tranquillus: lucem reddidit Isacius.
Tradere res gestas aevo, non ultima laus est:
Caesaribus lucem reddere, Caesareum est.

16. *In Macrobium Io. Isacii Pontani.*

Pristinus auspicio Pontani redditus est nunc
Macrobio cultu sub potiore nitor.
Gaudete o veterum scriptorum naufraga turba,
Si quos Macrobii docta papyrus habet.
Hanc per Macrobium vitam spirabitis olim,
Quae per Pontanum reddita Macrobio est.

17. *In Auriacum Danielis Heinsii.*

Melpomenae sacrum facit Heinsius. ore favete,
Dum quatit Aeschyleo pulpita picta pede.
Cede Sophoclaei carmen regale cothurni;
Cedite Cecropiis plausa theatra choris.
Principis ille vicem subitam, strictumque dolose
Non exspectato fulmen ab hoste canit,
Et fixum in patria dum figitur in Duce, vulnus.
Hanc tibi nulla dies tollet, Ibere, notam.
Grandiloquisque Heinsi numeris, quae dedecus una est
Mors tibi, Nassovio vita perennis erit.

18. *In Balduini Berlicomii Hierosticha.*

Carmina Berlicomi non vano sublita fuco,
Sed castum, et purae sunt Pietatis opus.
Ipse quidem poterat votis maioribus usus
Alta Maronea verba sonare tuba:

Sed comi non fas alienis cultibus illud[,]
  Quod comit Pietas cultibus ipsa suis.

19. *In Elegias Danielis Heinsii.*

Peste sophistarum, seclique afflata veneno,
  Pieridum invisam turba reliquit humum.
Et tibi grata tamen coeptis audacibus, Heinsi,
  In media surgunt carmina barbaria:
Queis sua postponat quem protulit Umbria vates:
  Et quae Pelignus dixerit esse sua:
Non secli vitio primos moritura sub ortus,
  Sed doctas inter vivere certa manus.
Gratior ut namque est quam quas ver educat almum,
  Quae medio Brumae sidere nata rosa est:
Sic magis hic foetus, quam quos vetus edidit aetas,
  Virtutum hoc sterili tempore gratus erit.

20. *In Poemata Dominici Baudii.*

Si quos est olim, Baudi, mirata vetustas
  Dulcibus implentes docta theatra modis,
Emissi tenebris post secula multa poetae
  Elysii linquant blanda vireta soli,
Ingeniique tui felicia pignora sumant
  Versus, quos hilari non nisi fronte legent:
Hos ratio alterutrum subiget, vel utrumque fateri,
  Se didicisse tuos, te docuisse suos.

21. *In Iani Dousae Echo.*

Non sola Aonidum blandissima turba Sororum
  Certat ad obsequium, maxime Dousa, tuum.
Addit se comitem, trepidisque supervenit Echo,
  Sive haec ambitio, seu pietatis opus.
Sola tibi tacitoque tacet, loquiturque loquenti,
  Ad domini voces prompta ministra sui,
Immortale sacris respondens carmen ab antris,
  Quae cum Pierio struxit Apollo choro.
Quid non divinum, quid non laudabile dicat

Versiculis spirans vox animata tuis?
Accepit dios a te, quos redderet, illa,
A Phoebo acceptos reddis ut ipse sonos.

22. *In Inscriptiones antiquas Iani Gruteri.*
Cadmeas iactet cur mendax Graecia turres,
Aut Amphioniam saxa secuta lyram?
Aspice, quod surgens non parva mole theatrum
Gruteri struxit daedala cura mei.
Usque pererrato terrarum fine petitus
Cernitur ex omni plurimus orbe lapis.
Armorum hic titulis, ille est incisus honorum:
Consulis hic fulget laudibus, ille ducis.
Nobilium decorum custos, Grutere, Vetustas
Explicuit census in tua vota suos.
Scripta tot elogiis, tot dissita sedibus olim,
In titulos laudis nunc coiere tuae.

23. *In Abrahami Gorlaei Dactyliothecam et Gemmarium.*
Sicut ab anellis lapides, et flava sororum
Transferre in calices succina ludus erat:
Sic e thesauri medio Gorlaeus in istum
Has gemmas librum transtulit ipse sui;
Ut quae vix poterant auri mercede parari,
Has vili partas Lector haberet opes.
Musae, quae doctis scriptoribus atque libellis
Et decus et laudem praemia rara datis,
Gorlaeo e vestris gemmis properate coronam.
Sin minus, e gemmis instruat ille suis.

24. *In priscos Titulos et Monimenta Brabantiae a Franc. Sweertio cive Antwerpiensi collecta.*
Quaecunque in patriae penetralibus abdita priscis
Vel saxis poterant caesa, vel aere legi,
Quae nulla utilitas, non gratia certa manebat,
Dum sparsa in variis sedibus illa iacent,
Sweertɪ cura legens corpus conduxit in unum,

Ex tam diversis iussa coire locis:
Qualiter Aegides, ut Athenae surgere possent,
Dicitur ex omni parte citasse viros.
Nec minus a Titulis, Sweerti, tibi gloria parta est,
Quam Titulis a te conciliatur honos.
Nam vita functis vitam Monimenta dederunt.
Ast vitam debent nunc Monimenta tibi.
1607 XV Kal. Maii Iuliani.

25. *In Fr. Ulmi Medici libellum De Liene.*

Οὔλμος ἰδὼν κατὰ θυμὸν ἀμύμονας υἷας ἰητρῶν
Τυφλοσύνῃ πραπίδων, καὶ νοὸς ἀμφασίῃ
Πάντας σπληνιόωντας, ἰήσατο, ῥίμφα δ' ἰητρῶν
Ἐν φρεσὶ τὴν χρονίην νοῦσον ἀκεσσάμενος
Ἱπποκράτην τὸν θεῖον, ἀμώμητόν τε Γαληνὸν
Τῶν τ' Ἀσκληπιαδῶν φῦλα παλαιγενέων
Ἰδμοσύνῃ μάλα πάντας ὑπερβλήδην ἐκέκαστο.
Οὔλμος ἐνίκησεν πάντας ἀκεστορίῃ.
Οἱ μὲν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἔμμεν ἰητροὶ
Στεῦνται, ὁ δ' ἰητρῶν Οὔλμος ἰητρὸς ἔφυ.

Idem Latine.

Perplexos medicos doctissimus Ulmus, ut illis
Coeperat a caeca mente tumere lien,
Aspexit, morbi purgavitque illius. Ergo
Antiqua ut mentis febre levavit eos,
Hippocratem divinum, intacta et laude Galenum,
Atque Asclepiadum saecla vetusta virum
Arte salutifera victor supereminet omnes,
Omnes et medica praeterit Ulmus ope.
Namque aliorum illi sanandis artubus aegris
Sunt medici. His medicas attulit ipse manus.

26. *Paullo Merulae Q. Ennii Annales edenti.*

Ὦ λιπαρὸν πόδα πρῶτος ἐπ' ἀστιβὲς οὖδας ἐρείσας
Ἰταλικῆς Μούσης Ἰταλὲ Μαιονίδη,
Ὡς ἄρα προφρονέως μάλα λεύσσομεν, Ἔννιε, λήθης
Καὶ Στυγὸς ὀρφναίους νῦν σε λιπόντα πόρους.

Καίτοι ἀΐστωσαν τά τε λείψανα, τάς τε ἀοιδὰς
  Σεῖο πάλαι θάνατος καὶ χρόνος αἰνοβίης.
Νῦν σε τὸν ἄρτι νεκροῖς ἐναρίθμιον ἴδρις ἀοιδῆς
  Αὐσονίης Μερόλας ἐξ ἀΐδαο δόμων,
Ὡς Φοῖβος τὴν παῖδα Κορώνιδος ἦγε φόως δε.
  Ὦ μέγα τοῦ πότμου θαῦμα παλιμπετέος.
Ἔννιος ἐκ ταώ, κᾆξ Ἐννίου ἔπλετο μηδὲν·
  Ἔννιος ἀλλ' ἐκ δὴ μηδενὸς αὖθις ἔφυς.

Idem Latine.

Qui nitido intactos Musae pede primus inisti
  Italicae campos, Itale Maeonide,
O quam hilares, Enni, spectamus, quamque lubentes,
  De Styge, de leti te reducem tenebris?
Atquin relliquiasque tuas, dulcesque Camoenas
  Mors, et vis duri temporis obruerant.
Nunc vates Latii inter cassos luce vagantem
  Te Merula ex Orco, Phoebus uti puerum
Ante Coroniden, in luminis eruit oras.
  Quam fatum miras itque reditque vices!
Ennius e Pavo es; quique Ennius ante, nihil fis.
  Ennius at, fueras qui nihil ante, modo es.

27. *In Agathiam a Bon. Vulcanio editum.*

Ἀγαθίας ἣν μὴ πολυΐστορι ῥύσατο βίβλῳ
  Πέρσας καὶ Περσῶν ἔργα παλαιγενέων,
Αἰὼν πανδαμάτωρ, καὶ νὺξ ἀμάθυνε μέλαινα
  Πέρσας καὶ Περσῶν ἔργα παλαιγενέων.
Ἀγαθίαν δ' ἣν μὴ Βουλκάνιος ἔξελε λήθης,
  Ἀγαθίαν λήθης ἀμφεκάλυψε κόνις.
Καί κε πολὺς τοπάλαι, Βουλκάνιε, σεῖο ἕκητι
  Ἀγαθίᾳ τε ἀγὼν ὦρτο καὶ ἱστορίῃ.
Νῦν δ' ἄμφω δισσοῖσιν ὀφείλετον, ἱστορίη μὲν
  Ἀγαθίᾳ πλεῖστον, σοὶ πλέον Ἀγαθίας.

Idem Latine.

Agathias ni iam fastis prius asseruisset
  Persas, et veterum Persica gesta ducum,
Tempus edax, et vis seclorum aboleret opaca

Persas, et veterum Persica gesta ducum.
Ni leto Agathiam eriperet Vulcanius, olim
Agathiam leti conderet alta cinis.
Et iam, Vulcani, propter te, maxima rerum
Lis foret Agathian inter, et Historiam.
Sed devinxerunt ambos duo. Plurima debet
Historia Agathiae, plura tibi Agathias.
Anno 1594.

28. *In Oppianum a Conr. Rittershusio editum.*
Ὀππιανοῦ βίβλον τιμῆς ἠμείψατο, χρυσὸν
Ἀντιδιδοὺς ἐπέων κοίρανος Αὐσονίης.
Ἀλλ' ἐπεὶ Ὀππιανὸν Ῥιτερούσιος ἐξεπόνησε,
Κόσμου ἀειθαλέος κάλλος ἐπαμφιέσας,
Ὀππιανοῦ τὰ πάλαι τιμῆς τινὸς ὤνια, χρυσοῦ
Χρύσεα νῦν οὐκ ἔστ' ἀντερύσασθαι ἔπη.

29. *In Librum Petri Foresti de morbis Hepatis.*
Ἄλλοι μὲν τὰ φανέντα σίνη θήρευσαν· ἐγὼ δὲ
Κῆρας ἐπ' ἐνδομύχους ἥπατος ἴχνος ἄγω.
Τοὐνδότερον μὲν ἐμοὶ, τοῖς δ' ἄλλοις εὔαδε λοιπὸν
Σῶμα, δυσιχνεύτων χεῖρας ἀπισχομένοις.
Χ' οἱ μὲν ἀπ' εὐχερέων κλέος εὐχερὲς εἶχον, ἐγὼ δὲ
Μοῦνος ἀπὸ κρυφίων ἐμφανὲς εὖχος ἔχω.

30. *In Ioannis Heurnii librum de Morbis Capitis.*
Τοὺς ἄλλους ὁρόων κεφαλὴν πέρι πολλὰ μογεῦντας
Εὔρνιος Ἱπποκράτους ἄνθεα δρεψαμένους,
Ὑμεῖς μὲν κρηπῖδα καλοῦ στήσασθέ ποτ' ἔργου,
Εἶπεν, ἐμὸν δ' ἐπὶ τῷ τὴν κολοφῶνα θέμεν.
Αἶψα δὲ τῶν κεφαλῆς τε νόσων σελίδεσσι χάραξε
Ταῖς παιηονίαις αἴτια, τάς τε νόσους.
Τόσσον ὑπερβάλλει δὲ βίβλους βίβλος Εὐρνίου ἄλλας,
Ὅσσον τῶν μελέων ἡ κεφαλὴ προέχει.
Idem Latine.
Heurnius Hippocratis carpentes florea serta
In Capitis morbos edere multa videns;

Praeclarae sunt artis, ait, primordia vestra.
  Huic summam nostrum est imposuisse manum.
Protinus et Capitis morbos digessit in uno,
  Morborum et causas, certaque signa libro.
Quo libro tanto libros supereminet omnes,
  Quanto cuncta super caetera membra caput.

31. *In Hippocratis Prognostica a[b] I. Heurnio Commentariis illustrata.*

Ναύτης ἠλιβάτου σκοπιῆς ἄπο τῆλε δεδορκὼς,
  Χειμῶνος προλέγει λαίλαπ᾽ ἐπερχομένου.
Ὑψοῦ δ᾽ ἑζόμενος πάντων ἐφύπερθεν ἰητρῶν
  Τῶν νούσων ἐνέδρας φράζεται Εὐρνιάδης.
Παιήων μὲν ἔδωκε κακάς τισι κῆρας ἀλαλκεῖν
  Εὐρνιάδῃ ξυνὴν ἀμφιέποισι τέχνην.
Τὰς δὲ νόσους προϊδεῖν, τά τε σήματα, μή τινος ἐστὶν
  Πλὴν τοῦ ἀκεστορίης ἡμένου ἐν σκοπιῇ.

Idem Latine.

Nauta procul celsae speculans de vertice rupis,
  Motus surgentis turbinis inde notat.
Sublime Heurniades Medicos supereditus omnes,
  Morborum adventus insidiasque videt.
Ast aliis Paean concessit fata morari,
  Heurniadae medicum quos sociavit opus.
Morborum sed signa tamen praenoscere, soli
  In medici studii qui sedet arce, datum est.

32. *In Georgii Dousae Itinerarium Constantinopolitanum.*

Δουσιάδης φιλόπατρις ὅρους λίπε πατρίδος αἴης,
  ἠδὲ φιλόστοργος τοὺς ἰδίους τοκέας,
ἤθεα τηλεδαπῶν ἐπαλώμενος, ἄρχιος ἐλθεῖν
  καὶ τῶν Ῥιπαίων ἄχρις Ὑπερβορέων.
ἐμπόρῳ, ἠδὲ σοφῷ πλάνη εὔαδε. τὸν μὲν ἐπείγει
  ἡ φιλοχρηματίη, τὸν δὲ φιλιστορίη.
ἀμφοῖν γὰρ μεμαῶσα διάνδιχα φροντὶς ὄρωρεν,
  οὐδ᾽ αὐτοῖν νόος εἷς, ὡς ὁδός ἐστι μία.

ἄστεα τῆς ἰδίης χρείης χάριν ἔμπορος εἶδεν·
  Δουσιάδης κοινῆς ἀμφὶ βιωφελίης.

Idem Latine.

Dousiades patria patriae studiosus, amator
  Patris, sustinuit patre carere suo,
Oppida perlustrans erro peregrina, paratus
  Usque ad Ripaeos tendere Hyperboreos.
Mercator cupide sapiensque vagatur: at illum
  Urget opum, hunc variae cognitionis amor.
Diversum meditans sententia surgit utrique.
  Nec mens una illis, sit licet una via.
Mercatorem urbes privatus visere questus,
  Publica Dousiaden impulit utilitas.

FUNERUM LIBER.

1. *Elegia, in V. C. Christophori Thuani, Senatus Principis obitum.*

Si quis adhuc hospes nostrum videt ordine longo
  Funus, et atratos pectora moesta Patres:
Ne tantum pompam, nec nos miretur ab illa.
  Exequias meritis aestimet ille meis.
Magnus ego magnis orior: neque nunc mihi primum
  Quaesitas nosci contigit inter opes.
Debeo naturae, quod non casuve, neque ullis
  Fortunae possum clarior esse bonis.
Me sibi iuridicae toga vindicat una Minervae,
  Et rerum domini gloria prima fori.
Non tamen et temere tantas accingimur artes,
  Nec terimus vulgi prava sequentis iter.
Nec vos polluimus sanctae mea numina leges.
  Attulimus puras ad sacra vestra manus.
Interdicta viris, nisi quos doctrina vocavit,
  Irrumpit legum limina sacra puer.
A tirocinio linguae, primisque magistris
  Protinus ancipitis transit ad arma fori.

Hinc fovet infantes prudentia iuris alumnos:
Munia abortivus summa Senator obit.
Dii melius, nostrae quod non pertaesa iuventae
Erudiit sensus Curia prima meos.
Exactos legum mea mens spectata per usus
Emendata bonis cultibus ante fuit.
Quicquid in aeternis positum memorabile chartis
Historiae veteris copia dives habet:
Quaeque per annales priscos aut Graeca vetustas,
Magnarum aut rerum conscia Roma notat:
Tum linguae studium Varronis sacra diserti,
Romani eloquii quaeque tuentur opes:
Cuncta mihi percepta prius, quam audere viderer
Nauta per ignotos velificare lacus.
Nec blandas sprevi commercia mollia Musas.
Quin spatia haec metis prima fuere meis.
Languet in incultis animis prudentia legum:
Sensibus instructis acrior illa subit.
Hinc me Romani devotum iuris alumnum
Excipiunt Themidis sacra verenda Deae.
Vix his egredior, mox me Palatia poscunt.
Convenio miles ad mea signa frequens:
Fungor honoratis vicibus, celebrisque per omnes
Militiae exercet me toga docta gradus.
Et, quod nota forent mihi summa negotia, magnis
Principum amicitiis publica cura fui.
Summus apex restabat, et ipsis proxima Divis
Quae claro fulget purpura prima loco.
Emendicatae non hanc suffragia vocis,
Non magnas vincens ambitus acer opes,
Gratia non expressit. inaffectata supremus
Virtuti magnae praemia pendit honos.
Non sine Diis probitas grassatur ad ardua rerum.
Non levis est summi conscia caussa gradus.
Culmen ad hoc patuit via moribus. huc mea virtus
Me vehit. haec rexi signa vocante Deo.
Quemlibet obiiciat nobis annosa vetustas,

Cuius adhuc laudet fama tribunal anus,
Et grave iudicium, sive eius, qui movet urnam
Quaesitor Minos, Aeace sive tuum:
Omnia concedent iuri subsellia nostro,
Iustitiaeque erimus lex imitanda novae.
Saecula Saturni, priscumque reduximus aurum
Iudiciis. Themis est ore locuta meo.
Vos conscriptorum collegia seria Patrum
Testor, et auspiciis Curia recta meis:
Ecquando auditum nostra vel labe, vel ullo
Crimine tot proceres erubuisse novo?
Quae mea calcato sententia missa pudore
Imminuit vestrae iura severa togae?
Quis nos vindictae caecis caluisse notavit
Motibus, obiecto vel tepuisse metu?
Quis lentum vidit? Miserorum vota clientum
Eventu dubii pendula saepe fori
Non favor elusit, non improba gratia vicit,
Non frustrat[r]ices detinuere morae:
Non mala fraus, et iuris inextricabilis error,
Non legum in dubias compita secta vias.
At longae ambages lites ex lite propagant,
Et fraus succrescit fraudibus arte mala.
Ah valeat quaecunque viae compendia nescit,
Pragmaticis nullum ponere docta modum,
Sed male iudicium differt, ac surda moratur
Non exorata curia clausa sera,
Dignior ignaras aequi quae temperet urbes,
Ponat et in Scythico barbara iura foro.
Sedulitas una est clementia iudicis aequi,
Saevitia est quicquid cessat ab officio.
Ille moras legum, et iuris retinacula rumpat,
Sedulus exemplo qui volet esse meo.
Hactenus excubiae populi. privata supersunt
Munia, et instructae sedula cura domus.
Non mihi conscivi maculam, qua nomen, et ipsos
Fama meos mores decolor ulla notet.

Non lucrum velox, quascunque relinquimus, auxit,
Vita sed excultas sobria parsit opes,
Quas pater, et generis series longissima prisci
Liquit, et a proavo missa potente domus.
Otia Musarum curas mulsere forenses:
Perfugium studiis illa fuere meis.
Pura valetudo nullis pulsata procellis
Semper inoffenso functa tenore suo est.
Curricula extremae permensum longa senectae
Occupat optato fine beata quies.
Mors quoque laudata est. gemitu lacrimisque Senati
Efferor, et populi teste dolore fruor.
Haec series vitae. manibus da lilia plenis
Hospes, et exequiis fausta precare meis.
At tibi contingat votorum summa tuorum.
Si sic vixisti, sic potes ipse mori.

Obiit Christoph. Thuanus Kal. IXbribus Anno 1582, cum annos 74, mens. 3, d. 5 exegisset.

2. *Elegia in V. C. Ioannis Thuani obitum.*

Ergo funestos, regina Lutetia, cultus
Sumis, et in vultu signa dolentis habes.
Occidit ah decus ille tuum, tua cura Thuanus,
Atque est quod feretro triste levatur onus.
Summus alumnorum, quos ad fastigia laudum
Virtutis fervens impetus extulerat.
Quid genus, aut praestans, iuvenum lectissime, virtus
Profuit, aut mentis vis generosa tibi,
Si mors ante diem te funere damnat acerbo:
Iniecere avidas si tibi Fata manus?
At tibi in augusto culmen sublime Senatu
Firma spondebant omina certa fide.
Et tibi ad hoc virtus, et vita exculta per artes,
Famaque ab antiquis missa favebat avis,
Et Genitor, quem si tibi non Natura dedisset,
Is meritis animi iam tuus esse potest.
Te primum sacri Genius Themis alma Senati

Ingenii excepit indole capta tui:
Et legum studiis animum emendare severis
Dum parat, haec tacito verba dolore dedit:
O praestans animi, gentis spes summa Thuanae,
Si qua Fata sinant[,] tu quoque magnus eris.
Sunt quaedam leges, et ineluctabile rerum
Foedus, et ipsi adeo iura tremenda Iovi:
Quae tibi crescenti, coeptisque ingentibus obstant.
Ah sinerent, quae laus, quanta futurus eras!
Verum primitias nostri nunc illa laboris,
Et messes properant urere saeva meas.
Interea quodcunque meo de munere restat,
Id, iuvenis, laudi serviat omne tuae.
Ingenii dotes, mens consultissima rerum,
Et castigatae vis rationis erit,
Compositi gestus, et torrens copia fandi,
Et bene pro trepidis lingua diserta reis.
His tu praesidiis quaevis fora tutus obito.
Ipsa patefaciet Curia magna fores;
Doctus honorato Pater ut te gaudeat olim,
Et docti Patris maxima castra forum.
Caetera Fatorum fuerint tibi iure negata:
Parcarum invitis legibus ista feres.
Non tibi plebeis sordent natalibus ortus,
Nec levibus titulis est tua fulta domus.
Illa, Parisiacam regerent qui legibus urbem,
Purpureos peperit pectora docta Patres.
Inde magistratus, et splendida nomina, honores,
Claraque ab innumero gloria fulget avo.
Quaeque venit virtus multo quaesita labore,
Legibus incepit sanguinis esse tua.
Quare age, dum famae plenis potes omine velis
Ingenii magnos explicuisse sinus:
I, iuvenis, tibi provecto iam laudis in altum
Temperet ut cursus aura secunda tuos:
Teque olim patrii miretur ut ordo Senati
Celtarum magno ponere iura foro.

Nec pressisse tibi sat sit vestigia avorum.
Fac quoque sis tantae pars imitanda domus.
Nec tantum tibi militiam transcribat honesti
Muneris emerito functus honore Pater:
Verum etiam propriis illam virtutibus orna.
Cum patrias illi iunxeris, adde tuas.
Sed frustra precor haec. tenues rapiuntur in auras
Fatorum caeco turbine vota mea.
Quod solum potui, summis te iuris, et aequi
Artibus eduxi laudis ad omne genus.
Haec patefacta via est, sinerent o caetera Divi.
Hactenus auspiciis hoc potes esse meis.
Dixerat, et lacrimae verba imperfecta secutae
Singultu medios eripuere sonos.
Fatalis iuvenis, iustissima cura parentum,
Quae sat erit morti moesta querela tuae?
Aspicis? atrato sordet nunc curia cultu:
Iustitiumque hodie publicus urbis amor
Indixit. tota est urbs funere funus in uno,
Et putat efferri se quoque morte tua.
Heu quantum est aevo crimen factura futuro
Una nigras tenebras inter habenda dies,
Quae mutas leges, sanctique silentia iuris
Cerneret, atque orbi frigida regna fori?
Quot dotes animi quam parvo clausit in orbe?
Unus ut occideret, quot periere bona?
Di, quibus est clarae suspecta potentia gentis,
Quis vestrum tantae par erit invidiae?
I nunc, deplora congestos stragis acervos,
Plurimaque hostili millia caesa manu.
Omnia non certent huic uni funera damno.
Iacturas omnes obruit una dies.
Heu iuvenis miserande: tuo nunc subruta casu
Est domus, et gentis spes labefacta tuae:
Quam pius ipse Parens ex te suspenderat omnem,
Foverat et tacito credula vota sinu,
Ut posses oneris magnae succedere parti,

Atque gravi rerum fasce levare senem.
Et tibi non deerant istis satis ampla gerendis
Praesidia, et poterant haec onus esse tuum.
Nam tibi vis prudens, et rerum maximus usus,
Et gravibus curis utile pectus erat.
Quas dotes uno clausit mors nigra feretro,
Ac secum Patris votaque spemque tulit.
At vos, o proceres, caelo, pia turba recepta,
Principibus quibus est Curia recta viris,
Alma quibus pietas, et servantissimus aequi
Semper amor facilem fecit ad astra viam:
Accipite hanc animam. non est ea conscia culpae.
Immatura ad vos venerit illa licet,
Accipite. In terris magnum regere illa Senatum
Debuit. in magno vos regat illa polo.

3. *Epicedion Henrici Castanei Ludovici F.*

Quicunque immensos moliris mente triumphos,
Absiste insanis (vana est fiducia) caeptis.
Quisque suas urgemus opes: spe maxima facta
Praecipimus. mors atra nigris circumvolat alis,
Et cursu in medio vota imperfecta moratur.
En modo quem sublimis apex, quem clara manebat
Gloria, qui gestis modo rebus, et indole prima
Cunctorum studia et spes incendebat inanes,
Exequias fertur iuvenis, lacrimasque suorum,
Et fati invidiam secum trahit. Aspice quanto
Defertur comitum gemitu, quanto agmine pompae.
Heu bello properatus honos, et puberis aevi
Tristes primitiae! Nimis infaelicis ephebi
Visa potens virtus, vitam si fata dedissent.
Nunc quem sera senem debebat laurea caelo,
Abstulit ante diem, nec longo tempore fortem
Passa frui iuvenem, quos spe praesumpserat annos,
Ac generis titulos claris extendere factis,
Si proprium decus hoc voluissent esse severae,
Quae fusis hominum dispensant fata, Sorores.

Omniparens caelum, caeloque adscripta potentum
Faedera fatorum, iuvenem contingere vitae,
Quas Telamoniades, matrumque orbator Achilles
Contigerunt metas, cur invidistis, ut annis
Heroum vitas, animis aequaret honores?
Heu miserande puer, tu nunc primo occidis aevo:
Occidis, et iuvenile decus Mars impius hausit,
Qualia prima novo canentia flore ligustra
Decutit afflatu, qui decutit omnia, ventus.
Ah qualem luctum linquis matrique patrique,
Atque tuis! matri ante alios, quae vota precesque
Conduplicans sublimem in equo et fulgentibus armis
Miserat in bellum, nec talem moesta recepit[,]
Sed gelidos artus, sed onus fatale feretri.
Parte alia nullis novitatum exterrita monstris
Simplex nobilitas, et nescia pestis Iberae,
Extinctum lugent, versisque insignibus omnes
Funeream ducunt pompam, et funguntur inani
Officio. tu non gemitu revocabilis ullo
Conciliis Heroum, et coetibus interes illis,
Quos discreta tuentur ab omni limina vulgo,
Limina, quae nisi victores insistere fas est,
Quosque triumphali velavit laurea fronde,
Aut quibus illustres umbravit civica vultus.
Hic tibi non aequo passu templa illa petenti
Obvius occurrens aliquis de gente Deorum
Te coetus trahit in medios procerumque ducumque,
Francorum procerum atque ducum, qui fortibus ausis
Parta reportarunt toties ex hoste trophaea.
Olli sidereos vultus, et frontis honestae
Mirantes culmen generosum, et membra decora
Expleri nequeunt animum, memoresque iuventae
Flent, atque extinctum fato miserantur acerbo.
Cum vero palmas numerant, et fortia facta,
Tunc iustae credunt numeros explesse senectae.
Tunc laetum Paeana canunt. tunc vocibus aether
Fervet, et alterno fremit ingens regia plausu.

Tu contra (horresco memorans) hic iura fidemque
Calcata, hic patriae conversum in viscera ferrum,
(Proh pudor) Hispanos dominos in tecta receptos,
Mutatos Gallorum animos, et saecla nepotum
Degenerasse refers virtutem oblita parentum:
Ac te faelicem, cui contigit, ista priusquam
Longius in miseros serpant contagia Gallos,
Oppetiisse tamen pulchram per vulnera mortem.
Denique et hoc melius, quam si te lurida tabes
Devotum morbo caput, et sine nomine funus
Absumset. melius, quam si te caespite vili
Suppositum velaret humus peregrina: neque ullus
Exequiis patriae contingeret haustus arenae,
Aut tumulus, tumulo et leti superaddita caussa
Et funus, qui solus honos est lumine cassis.
Tu loqueris: tacitus suspensis auribus illa
Conventus bibit Heroum: nec iam tua sentis
Vulnera: non gemitus, non haec mortalia curas:
Et quae non curas nobis deflenda relinquis.
Flebimus, et memori, si quid pia carmina possunt,
Si quis amor veri est, te commendabimus aevo.
Dicemus validis defensas viribus arces,
Quam Gardampa rapax, et quam lavit amne Vigenna.
Addentur fuso palantes agmine turmae
Non sine te, et turpi vertentes terga timore.
Ac quamvis titulus plenis tibi fructibus ingens
Armorum merito est: tamen est prior ordine virtus
Et doctae impubes aetas operata Minervae.
Siste parens lacrimas, animi matrona virilis,
Si qua fides vatum auguriis, manet ultimus hostem
Exitus; haud humili persolvet vindice poenas.
Interea has lacrimas, solatia vana doloris
Accipe care puer, dum paulum cura remissa
Laxat iter voci, ut liceat tua dicere facta.
Accipe care puer lacrimas, salveque valeque.

4. *In eundem Epitaphium.*

Cur hoc Henrici sunt condita viscera busto;
  Ast alii cessit corpus inane solo?
Una domus totam quam non capit orbe ruinam,
  Uno nôn potuit limite tota capi.

5. *Epicedium Lodoici Castanei Equitis Torq. Regii.*

Tristes exequias, miseras surgentis Ephebi
Spes interceptas in primo flore iuventac,
Defleram. nondum coiit manifesta cicatrix.
Funestos iterum numeros, et triste doloris
Poscimur officium. Lacrimas impendimus orbo:
Extincto demus lacrimas. Durissima iura
Fatorum, ludo nondum satiata cruento,
Estne, quod in claras praelustria culmina sedes
Non liceat vobis, si nec domus una sat uno
Fungitur exitio? Testis natusque paterque:
Marte prior natus, morbi pater obrutus aestu,
Ordine turbato nati comes additus umbris.
Sic tortus rapido ventorum turbine vortex
Arboreos primum ramos, et matris opacae
Summa petit stringens, mox ipsam a stirpibus imis
Evertit, totamque advolvit montibus ornum.
Quae prius insano rumpam convicia planctu?
Quid querar? unde meo quaestus ac verba dolori
Sufficiam? stupet ecce novo mens obsita luctu,
Nec, quid promat, habet, dum semet in omnia vertit.
Scilicet effabor? tantis sim luctibus impar.
Vulnera dissimulem? misero, quodcunque tacetur
Acrius insidit: luctuque expressa querela
Infantes promit gemitus, ac murmura trunca.
Ipsae, quae nostros solitae mulcere labores,
Ad quas perfugium duris in rebus habebam,
Praeduxere situm squalentem ac nubila menti,
Nec mea responsant faciles ad vota Camenae.
Septima iam reficit Lunares orbita cursus[,]
Cum dirae mortis trepidas mihi nuncius aures

Affecit, pigrosque induxit pectore sensus,
Inspirata meis afflans oblivia curis.
Sic tua mors, Lodoice, tuique iniuria fati
Musarum dulces foetus, et carmina nostro
Obterit ex animo. Postquam tua funera moestus
Auribus his hausi, nil non mutabile sensi,
Atque idem mihi me, qui te mihi, casus ademit.
Hoc solum superest, de te vix dicere posse,
Et tantum meminisse tui, tua fata canentem
Flere, minus muto, sed non meliore canenda
Pectoris affectu. Si quis tamen haec quoque[,] si quis
Rumpit frena dolor: non te, flos lecte virorum
Indictum, aut tua facta sinam. Tibi pectora plango,
Et tua iam resides animos in funera solvo.
Ecce diu sterilis male conscia lingua silenti
Obsequio tristi vires, vocemque ministrat
In luctus facunda suos, nec se capit intus,
Quem vis dura mali potuit cohibere dolorem.
Ah quibus incusem probris, qua voce lacessam,
Quae te non verita est tanto fraudare ministro
Gallorum fortuna vices, quas saepe ruentes
Fulsit, et in tuto rursum tua dextra locavit,
Dum toties vincis, patriaeque impendere vitam
Non dubitas, quae te nuper duce civica fregit
Arma, vago fines qua Pictonas amne Vigenna,
Quaque alios fines Lemovix Gardampa pererrat?
Heus ubi nunc virtus, invictaque dextera bello?
Heus ubi perfectae sitiens mens laudis? ubi ingens
Gloria Castanidum? nempe haec, proh sancta Deorum
Numina, nempe nigri haec vis abstulit omnia leti.
O quot funeribus tibi funus constitit unum!
Quot lacrimas orbae, quantum tibi, Gallia fati
Mors dedit una! Novum neque enim, neque nuper oborta
Nobilium de plebe caput, sed sanguine ab alto
Demissum genus, atque heroae stirpis alumnum
Usque ab avis, et avorum atavis, ab origine prima.
Quod genus externum, quae gens tam devia nescit

Castanidas proceres, Martis virtute potentes,
Et belli claros studiis, quo tempore fines
Anglus Santonicos dura ditione premebat?
Testis Vultona es, refluaque Carantone lympha,
Caede Caledonia vitreos infecte liquores.
Hinc sparsum genus est. At eos cepere propinquis
Pictonis hinc tellus, hinc tellus Turonis oris,
Turonis armipotens Celtarum gentis ocellus,
Ingeniis pollens, et divitis ubere glebae.
Hic prima hausisti genitalis lumina caeli,
Qua regnator aquae presso fluit agmine Crosa,
Et turrita lavat Posaei moenia Castri.
Hic tibi faelices cecinerunt omina Parcae,
Et melior niveos oneravit purpura fusos,
Ut quanto patrias patria haec supereminet almas,
Tanto tu meritis anteires omnibus omnes.
Ergo lacessenti primis vagitibus auras
Infanti ingenuos instillavere liquores
Castigatorum morum, pro lacte tepenti,
Sanctae nutrices, Virtutum exercitus omnis
Cana Fides, Fideique soror Constantia virgo,
Temperiesque, et iustitiae Prudentia custos.
Inde Magisteriis aetas formata Dearum
Accepit tales exculti pectoris auctus,
Quale tuis ipsae lac immulsere labellis.
Ut quae vix fas est partitim singula habere[,]
In te coniunctim fluerent, unoque recepta
Pectore virtutum collegia mixta coirent.
Nam quod vulgus iners, et adhuc rationis egenum
Nil putat esse fero blandis cum Marte Camenis,
Tu cum Marte fero commercia blanda sororum
Inter se placida consanguinitate iugasti,
Musarum, vir magne, prior, belline laborum
Laudibus, ambiguum: sed certe magnus utroque.
Nec te Nobilitas custos erroris aviti
Traxit in exemplum, legis quae vertit in usum
Nil scire, et rudibus transmittere cultibus aevum.

Quid referam nullis indelassabile corpus
Usibus, et patiens aurae glacialis, et aestus?
Quid somni immunes oculos? quid membra labore
Campestri durata, nec uni nata palaestrae?
Utque illae dotes vincebant caetera. ita unus
Vicerat has animus generoso incoctus honesto,
Puraque mens nulli vitiorum pervia labi,
Et recti retinens, et vindex fraudis avarae,
Tum pudor, et mores priscis Heroibus aequi,
Et castae gravitas non affectata loquelae:
Sobria temperies: frons non elata secundis[,]
Non deiecta malis, mediique in utroque tenores.
Interea magnae legatus poscitur Urbi,
Septem quae una sibi gremio complectitur arces.
Quaeritur e medio procerum, quae maxima tanto
Apta foret cervix oneri. Tua cognita virtus
Non est passa diu mentem nutare legentis
Principis, aut procerum faelicia vota morari.
Mitteris: et quam certa fides, quam provida cura,
Aut tua quae fuerit claros spectata per actus
Sedulitas, sensit Princeps, videre Quirites.
Quin etiam obsequium longa in statione teneret,
(Tantus amor Regni est, tanta est reverentia Regis)
Emeritum nisi iam, lustrum volventibus annis,
Roma redonatum patrio te redderet orbi.
  Vita bonae pacis dulces agitata per usus
Militiamque aulae, potuit tranquilla videri
Hactenus. Hinc crudi studiis exercita Martis
Caetera loricae sub pondere canuit aetas.
Quis memoret curas animi, discrimina vitae,
Sub Iove duratas hiberno sidere noctes,
Atque intempestis equitata cacumina nimbis
Fortibus induto rigidum thoraca lacertis,
Cogenti turmas, implenti munia magni
Militis atque ducis? Lemovix rectore carebat
Limes, Aquitanae scindens confinia terrae,
Tempore quo Stygio caput extollebat ab antro

Gallorum furians animos civilibus iris
Impia Tisiphone. Flebat Provincia sola,
Nuda regente suo, qualis, bacchantibus Euris,
Fluctibus in mediis amisso cymba magistro.
Cuncta coruscabant trepida formidine mortis,
Pictone si sonipes flammas miscente cucurrit,
Vel quoties acies longe comparuit. Hostis
Extra urbem manifestus erat, suspectus in urbe.
Utque Therapnaeos fratres, optabile sidus,
Auxilio implorant deprensi turbine Nautae:
Sic te suspirant fessis solatia rebus
Laturum cives. Neque sat, te poscere votis.
Posceris et precibus. Precibus Rex annuit: et mox
Optatus Rector rerum succedis habenis.
Ipsa quidem viridi iuvenales indole vultus
Mutato felix novitas moderamine sumpsit.
At tibi nulla quies, nec blando lumina somno
Declinare datur. Coniux a mente remota
Exulat, et dulces, carissima nomina, nati.
Publica privatos affectus cura repellit.
Unus amor, nullum patriae praeponere amorem,
Nec sua communi subducere membra ruinae.
Unum hoc propositum est: hic menti terminus haeret.
Vix admissus eras trepidae ad moderamina terrae,
Frugibus infestas populator Picto cohortes
Parcius immittit campis: neque, ut ante solebat,
Cornipedum crebris assultibus arva fatigat,
Sparsurus pavidis incendia dira colonis.
Et vel, si qua foras audacia provehit, hosti
Improvisus adest, vel ab omni parte timendus
Castanides absens animis suspectus inhaeret,
Increpuitque metum, sola formidine victor.
Quae Gardampa tuas praetexunt oppida ripas,
Et quae Crosa tuas, dominis servire coacta
Hostibus, hostili nunc sunt praetenta furori.
Nec vota agricolae, nec spes intercipit anni
Vel libata Ceres, vel abactus cultor agelli.

Illa, vagis cuius populatibus invia nulla,
Atque omnis fuerat tellus angusta, latronum
Colluvies, furumque novo ductore maniplus,
Unius vix se defensum maenibus urbis
Continet. Illorum nunc praeda est obvia, quorum
Praedo fuit. Quod non toties, nec tanta per agros,
Perque humiles bacchata casas incendia regnant:
Quod civis propriis fruitur, quod pace colonus:
Castanidae totum meritis debetur, et uni,
Quae nulli cedit, cui cedunt omnia, dextrae.
Pictonio sua forma, tua virtute renato,
Et priscus patriae rediit vigor artubus aegris.
Te duce, mercedem lixae non pendit arator.
Non pacem donis redimit, non aere quietem.
Namque tui reverens exempla domestica de te
Miles habet, sequiturque tuos, ut classica, mores.
O felix, si cui stabiles florentis honoris
Asseruit titulos indelibata voluptas.
Sed neque inoffensi datur aevi currere metas,
Continuat sincera tenor neque gaudia nobis.
Namque duo meritas temerarunt omina laurus,
Quae transversa tuis intervenere trophaeis:
Filius heu pubes indigna morte peremptus
Atque tuum carcer. sed carcer sanguine multo
Pensatum exegit iusta Rhamnusia poena:
Ut damnis tua laus crescens preciosior esset.
Sordescit laus de securo parta. Triumphus
Vilis erit, cui non proludunt praevia damna.
Dicat congestis angustus stragis acervis,
Quam pigra Ligerim propellat mole Vigenna.
Mersa quot arma virum, quot fortia corpora volvit.
Iam sat finitimis impune illuserat oris,
Turonios praedo quatiens equitatibus agros.
Vindictam exanguis patriae poscebat imago;
Vindictam lacera poscebat Filius umbra,
Devotum funus, civilis victima belli.
It campis agmen. telis exercitus ardens

Procedit. iam cuncta sibi cedentia votis
Metitur. quas quisque avida spe devorat urbes,
His servile iugum intentant, his vincla minantur:
Omnibus exitium. Nec non poscentia pugnam
Agmina Castanides dictis accendit: adesse
Tempus ait, quo felici victoria lauru
Pictonio requiem, decus ipsis sanciat. Eia,
Poscimur, en Mavors: en Mavors; poscimur, inquit.
Signa movent, strictisque acuunt mucronibus iras.
Quae fuit illa dies! quam multa caede piatum
Et carcer patris est, et nati funus acerbum!
Hic neque cura subit quaestus, neque parcere victis,
Nec precium captis imponere. Corpora, quae non
Optat avarities lucro, rapit ultio caedi.
Vindictae gens tota datur. Nam caetera pubes
Ne pereat, perit, et patulas se mittit in undas.
Atque aliquis prono descendens amne viator
Funera dinumerare velit: sed longa natantum
Obsistit series: numerus cum flumine crescit,
Cum numero Paean. Ligeri dic, magne Vigenna,
Dic, Liger, Oceano, victrici cedere cuncta
Castanidum dextrae: fluvios servire triumphis.
Non ego cuncta meo complecti carmine possim,
Non Martis, non pacis opus: quas Marte rebelles
Disiecit gentes, placida quas pace ligavit.
Ista, Maronei quos afflat spiritus oestri,
Utilius seris miranda nepotibus edent.
Nos humiles animae, quis solvere quaestibus ora
Vix datur, inferias magnae, quas possumus, umbrae
Libamus, tenues numeros, defectaque verba,
Singultu medias interrumpente querelas.
Ergone te, cui tot creperi discrimina Martis
Cesserunt, toties belli fortuna pepercit,
Lecti invita quies, et segnis inertia morbi
Abstulit? occiduum quamvis tibi vergeret aevum,
Et quartum ter quinta urgeret Olympias annum:
Sobria te iuvenem faciebat vita videri,

Nos patriae utilitas annos numerare vetabat.
Quo properas? cur, quae valide defensa dedisti
Oppida, quas toties servasti, deseris arces?
Aspice, luctifico miscentur ut omnia planctu,
Omnis ut ora suum desideret orba parentem.
Heu cur te vitiis aevi praesentis iniquum
Ocior aura tulit? Non te preciosa morantur
Pignora, praestantes lecta cum coniuge nati?
Non inculpati convictus strenua membra,
Castrorum comites, per tot discrimina saeva,
Indeserta tuae fortunae signa secuti?
Ast ego, quem suprema terit iam calce senectus,
Quid steriles annos, quid inutile demoror aevum,
Si genus Heroas nullo superabile bello
Morbus, et ancipitis rapit inclementia fati?
O patria, o magni dominatrix Gallia regni,
Si quis amor veri est, si te tua vulnera tangunt,
Pelle situm senii: nubem eluctare veterni
Antiqui, mersumque gravi caput exere somno.
At nondum clades, nondum tua funera sentis?
Paulatim floremque ducum, bellique ministros
Carperis. hos morbus rapit, hos Mars impius hausit.
Funde tuo lacrimas supremum munus alumno.
Stet tumulus. tumulum signet superaddita caussa.
Hunc tumulum, et tumuli titulum sua Gallia rapto
Castanidae, quo mille duces amisit in uno.

Obiit anno 1595, III Kal. VIIIbris.

Deo opt. max. sacrum et memoriae aeternae.

Ludovico Castaneo Prulliacensi et Malavallensi baroni, Castri Posaei Tufolı et Abennı domino, utriusque ordinis equiti torquato, regio intra sacrum Galliarum consistorium consiliario, turmae quinquaginta equitum cataphractorum praefecto, utriusque limitis Lemovicani vice regia rectori, a primo aetatis tirocinio in actibus publicis ac bellicis strenue ac fideliter versato, multis legationibus pro christia-

nissimi regis Henrici III desideriis apud Gregorium XIII et alios Italiae principes gloriosissime functo, qui cum et multis transalpinis expeditionibus et obsidionibus urbium intra regnum superioribus bellis civilibus interfuisset ac in omnibus fortissimam operam navasset ultimoque funestissimo bello ineunte illustrissimo duci Monpenserio in Picardiae urbibus in officio retinendis fidem opem industriamque egregiam praestitisset, in provincia sua omnia oppida et castella a rebellibus insessa in potestatem suam redegisset, Belacum copiis hostilibus acriter oppugnatum immisso noctu novo praesidio virtute filiorum suorum summis difficultatibus expeditum liberasset, hostem praesidiis castris tormentis bellicis atque impedimentis saepius exutum saepius accisis opibus in urbem Pataviensem confugientem postremo novis auxiliis undecunque conquisitis auctum ac bellum instaurantem ultima belli fortuna ad flumen Vigennam internecione delevisset, in limite autem superiore Lemovicano ducis Nemossensis copias nocturna impressione terrore ac caede complevisset, ac denique quotidie neque sine gloria sua neque sine detrimento hostium in toto illo tractu cum rebellibus experiretur, tandem in expeditione Burgundionensi regem christianissimum Henricum IIII secutus languorem nactus incredibili sui desiderio omnibus bonis relicto in civitate Molinis ad Elaverem fluvium obiit anno aetatis suae LX Christi autem CIƆ.IƆ.XCV III Kal. Octob. Claudia Podia uxor cum liberis M. P.

6. *Iosephus Scaliger Puteanis fratribus, Claudii filiis, de morte eorum patris.*

O lecti iuvenes, virtuti nobile germen
Succrescens patriae: quid me ad damnata redire
Sacra Camenarum, et meliores cogitis annos
Respicere, ut Phoebi virescat pristinus ardor,
Afflatuque novo sopitos suscitet ignes?

At quodcunque fuit, si quod fuit, omne doloris
Sordibus obsoluit, neque iam splendescere cultu
Sustinet ingenium, duplici quod funere sensim
Efferri sentimus: hebes nam luctibus hinc est,
Hinc ipsum frangit, quae frangit cuncta, senectus:
Ut quondam senio rimam faciente dehiscit
Iam putris paries: proprio mox pondere tractum
In proclinatas prosternunt flamina partes.
Scilicet exequias vestro sic ire parenti
Hac ope nitentes, hac cultos mente iubetis?
Namque ex quo tali vos orbos patre reliquit
Nigra dies, turpi macula quae secla notare
Non verita est, tanto dum privat sidere mundum,
Ex hoc nulla mihi diffundunt gaudia vultum:
Et quae sunt solitae vulgo lenire dolorem
Vel ratio, vel longa dies, harum altera tantae
Iacturae meritum menti obiicit: altera longo
Carnifici curae vires acquirit ab aevo.
Ultima restabant animo solatia victo,
Quas a me exigitis, neque me debere fatebor,
Dulces Pierides, generosae pabula mentis
Suavibus in studiis Heliconia sacra colentis:
Qua non est animo potior medicina tumenti,
Quum dolor egeritur lacrimis, explendaque fletu
Cura novis iris omnes effundit habenas.
Sed nos Musarum secretum triste petentes
Nescio quis pravae dulcedinis efferat error,
Absentis memores figens in imagine sensus:
Qui dum praeteriti convictus computat aevi,
Atque sibi blanditus in omni quaerit amicum
Historiae cumulo, heu quoties obiecta figuris
Lusit amabilibus memores insania sensus?
Nam quocunque meos circunfert lectio visus,
Seu quem iustitiae dotes, aut gratia morum,
Aut iuris commendat apex, aut gloria linguae,
Unicus occurrit nobis Puteanus in illis
Exemplis decorum: quia quem congesta decebat

Virtutum series, virtutes vindicat omnes.
Sic quae sunt curis aliorum nata levandis
Otia Musarum, lacrimis sunt pabula nostris.
Et quae sunt cunctis medicamen lene laborum
Literulae, nobis coeuntia tempore longo
Vulnera rescindunt, animo quia vana ministrant,
Qualia fallaces frustrantur gaudia somni
Instar ventorum, levibusque simillima fumis:
Ut, quoties mihi lecta refert, neque praestat amicum
Pagina, detester toties mea numina Musas.
Inde fit, ut, si quae manabat largior olim
Castalii laticis nostro de pectore vena,
Pauperior fluat, et suppresso fonte resistat.
Unde igitur versus, et rapto carmen amico
Sufficiam, cui nec Phoebus respondet, ut ante,
Nec vetus aspirat vegetantes impetus auras,
Parnassum, et sacram solitas impellere Cirrham?
Quod mihi si nullo squallerent pectora luctu,
Et par ingenium magnis conatibus esset,
Supremi officii praestarem iura sodali.
Sed vigil ad curas, solisque adsueta querelis
Non venit ad partes toties mihi Musa citata,
Pro verbis fundens lacrimas, pro carmine questus.
Ne tamen aut pietas, aut, cuius sancta potestas,
Claudicet officii pars ulla novissima nobis;
Huc ades adiutrix nostri regina laboris,
Et mihi, Melpomene, potiores praecipe Cantus,
Fletibus immodicis statuens quis terminus haeret:
Quos desiderio fines, quae tempora pono.
Et quum te in partem lacrimarum saepe vocarim,
Pone graves gemitus, lamentaque desine mecum,
Funereos lacerata sinus, immissa fluentes
Hirta per ora comas, et scisso squallida peplo.
Come serenatam festo diademate frontem.
Indue purpureo radiantes lumine cultus.
Detersis curis, et pulsa nube doloris
Compositos manes hilari pietate colamus.

Iam laudum, et rerum melior te postulat ordo.
Sic ego: sic Diva hoc sermone silentia rupit.
Principio Natura parens, quum vellet in una
Congerie decorum commercia multa coire,
Atque hominem exemplum seclis insigne futuris
Parturiens, cuius sub pectore conderet illa,
Hunc humilis vici caccis vagire latebris,
Aut ignorata nutriri noluit urbe,
Sed regni domina, quod regnis omnibus orbis,
Omnibus Europae praecellit ut urbibus illa:
Ut commune decus, sociaeque insignia laudis
Tam locus a nato caperet, quam natus ab illo.
Regnatrix clarae generosa Lutetia terrae,
Quis memorare tuas sat digno carmine dotes
Aut laudes aequare queat, quae debita Musis
Tot pleno toties fudisti pignora foetu?
Tu generas, qui iura regunt, qui legibus urbes
Et sanctis recti populos moderantur habenis.
Non alia nasci Puteanus debuit urbe,
Aut potuit, quam quae propriis virtutibus illum
Excoleret, similemque suis formaret alumnis.
Protinus altrices linquens infantia cunas
Imbuitur studiis, et primo flore, Minerva
Eductrice, rudes poliuntur cultibus anni.
Excipiunt puerum gremiis florentibus Artes.
Ante omnes teneri moderamen suscipit aevi,
Quae docet, ut primo formetur litera ductu,
Ut commissa suis nectatur syllaba nodis:
Atque per articulos distinctaque membra legendi
Daedala perpetuam texat structura loquelam:
Utque suis pedibus gradientia carmina surgant.
Huic soror exacuens studiis solertia corda,
Et stricto vultum componens pondere vultus
Succedit Critice, pueri quae sensibus omne
Cecropiae et Latiae reserat penetrale senectae,
Quicquid apud numeros, numeris aut orsa soluta
Venturis seclis commendavere papyri.

Non illi prisci certasset norma Cratetis,
Non cuius spurios versus censura notavit,
Et laeso a mendis obelos impressit Homero.
Sic furtim ereptos blandis nutricibus annos
Erudiere Deae, donec vis mentis adultae
Ad magnos census, gravioraque caepta vocaret.
Tunc Dea, quam penes est cultae facundia linguae,
Quae dotes oris tribuit, regnumque loquendi,
Induit Actaei puerum Demosthenis arma:
Eloquii florentis opes, momentaque fandi
Tradit, et attonitas artem quae permovet aures,
Arbitrioque suo moderatur frena coronae.
His sacris imbutus, ait, pete limina legum,
Quae tibi recludit nostri fiducia ductus.
Ut rectore carens, et nullo remige tuta
Ludibrium venti puppis iactatur in undis:
Sic quicunque subit Themidis sacraria Mystes
Lucis egens nostrae, cunctisque paratibus orbus,
Quos munire solent pueris discentibus Artes:
Exclusus commissa luet, quod mente profana
Iuris inaccesso posuit vestigia luco:
Et nunquam visus adytis immittet opertis.
Exere vividulos animi solertis ocellos[,]
Care puer. te iura vocant, arcanaque legum.
Te sua votivum Themis in penetralia mittit,
Quae te purpureis insertum Patribus olim
Signabit meritis, rerumque imponet habenis.
Disce quis officii limes, quae regula recti,
Quis licito finis, vetitum quae poena sequatur:
Qualia bis senis tabulis sanxere Quirites,
Aut Praetoris honos, aut Caesaris alta potestas.
Artibus excita his homines Astraea revisit,
Praetulerit quamvis telluri sidera, postquam
Aurea deterius vitiavit secla metallum.
His quoque barbarico squallescere secula ritu
Dediscunt; et, qui voluit feritate timeri,
Iura timet. Validum, saevisque potentius armis,

Urbibus ut reges, sic regibus imperat Aequum.
Quo magis has, dilecte puer, maturior artes
Praecipe corde libens, et totis sensibus hauri.
Tempus erit, quando tua te spectata per illas
Augusto Patrum virtus asciscet honori.
Dixerat. Obsequiis puerum maioribus aptum
Excipit alma Themis, magnis et destinat actis:
Sacra docet, legum tabulas, et condita iura
Monstrat, et instructo iam civica porrigit arma.
Est locus, austrinum qua pronus vergit in axem
Signifer, et noctes Chelae cum lucibus aequant.
Hic sibi, dum priscas exosa relinqueret urbes,
Conspicuum posuit signis Astraea tribunal,
Unde sacro totum moderamine temperat orbem,
Et stringit scelerum vindex in crimina numen.
Hic incisa notis media testudine tecti
Atque aere ex solido legum tabularia pendent.
Atria clara domus dextra laevaque tuentur
Felices animae, caelo sacrata virorum
Nomina, purpurei toga quos velavit honoris:
Quorum consiliis tutata est Curia regnum:
Quos non vis odii, non illice gratia fuco
Incolumem iusti vetuit servare tenorem.
Hos Dea pro meritis in coeli parte locavit.
Inter quos, celsa Puteanum ut vidit ab Aethra,
Praecipuae sedis loca deligit. Hunc quoque, dixit,
Ista manet sedes, postquam perfecerit omnes,
Quos fatis debet, non quos natalibus, annos.
Atque utinam posset contingere longius aevum,
Et tantum vitae, quantum splendoris, haberet.
Diis aliter visum, vitiis qui gentis iniqui
Humanae, sanctas animas de corpore solvunt,
Utque malos mulctent, privant hos luce bonorum.
Interea, dum culmen ei sublime paramus,
Lucida qua iustae fulgent examina Librae,
Et vacat huic sedes, quam designavimus illi
Hos inter proceres, sua quos illustribus Aethrae

Coetibus inseruit pietas, caeloque fruuntur:
Hunc summos meritum virtutis nomine fasces
Inter honoratos admittat Curia Patres.
Iuridici coetus secretis actibus adsit,
In medio faciat facundus verba Senatu.
Nullis occulitur virtus generosa tenebris,
Conspicuum fundens, Pharos ut Nilotica, lumen.
Nec Puteanus, opem quum lapsa negotia quaerent,
Ignoratus erit; dubiis nam protinus illum
Rebus Aquitanae gentis ad iura reposcent:
Quum lecti Proceres augusti membra Senatus
Exciti lacrimis afflictorumque querelis
Incorrupta dabunt oppresso iura Garumnae,
Mollia praestantes securis otia terris.
Ast hos pacatis repetentes patria rebus
Moenia feralis tempestas civica belli
Excipiet. Quantis iactatos illa procellis
Heroas summos varia in discrimina mittet,
Quorum pars Puteanus erit? Quid caetera porro
Persequar? aut potius cur facto fine quiesco?
Plura Deam memorare (etenim memorare libebat)
Et dolor, et taciti vetuit mens conscia fati.
Me quoque, quam meritum grande, et reverentia morum,
Atque viri virtus huc perduxere canentem,
Hei mihi, quum morbum supremaque cogito fata,
Hei mihi; deficiunt vires. Nec plura locuta
Melpomene, lacrimisque genas oppleta tumentes
Haesit, et effusi contraxit vela doloris.
Cupressum crines iterum pro virgine lauru,
Pro laetis humeri velamina tristia sumunt.
Quo me, Diva, gravi perfossum pectora cura
Deseris, infandamque iubes renovare ruinam,
Cui par non fueram flendae? Quid fulmine tanto
Dignum concipiam, cui singultantia verba
Vix medio gemitu vox intercepta ministrat?
Ignosce, o nostri sidus memorabile secli,
Si pro carminibus, truncarum murmura vocum,

Pro cultis elegis, incomptas fundo querelas.
Non mihi sunt, quae tu quondam laudare solebas,
Et quia laudabas, cunctis placitura putavi,
Carmina. saepe tuis quibus est audacia verbis
Addita, dum clarae metuunt se credere luci.
Omnia, tu moriens haec tecum rapta tulisti.
Omnia ferali sunt tecum condita busto.
O luces, o quos memini, dum fata sinebant,
Colloquio dulci tecum me condere Soles.
O tritos sermone dies, et seria mixtis
Alternata iocis. o quas mirabar adorans,
Oblitumque mei mihi me rapuere loquelae.
Heu ubi conditi placida gravitate lepores,
Atque serenati divina modestia vultus?
O castigati Charitum sacraria mores.
O pietas, o cana fides, o mixta bonorum
Temperies. Unus habuit, quae flemus in uno.
At vos o digni Pylios transcendere fines,
Et tamen ante diem crudeli funere rapti,
Innocui Manes, nostri libamina luctus
Accipite has lacrimas. Et quos praestare Camenae
Non potuere meae, pietas compenset, honores.

7. *Epicedium in obitum Iani Dousae F.*

Sol qui labentes in saecula digeris annos,
Quis modus exequiis? quem fas caelestibus iris,
Aut conclamatis finem spectare ruinis?
Vix tua sidereo relegis vestigia passu,
Clarorum capitum semper nova funera cernis,
Et sine morte aliqua nunquam tua signa recenses.
Nec tantum exoriens caelestia sidera condis:
Deficiunt ipsas etiam sua lumina terras,
Occidua quorum caligant saecula luce,
Ut quum tu pallens, radios subeunte sorore,
Rebus ademisti subita sub nocte colorem.
Ergo dum praerepta mihi tot pignora cara
Flentur, et exequias totus dispensor in omnes:

Perdiderat iam cura metum. quasi nuspiam haberet
In nobis nova plaga locum, secura gemebat
Anxietas, dum mens requiem sibi credula fingit,
Solamenque mali, certos habuisse dolores,
Nec sperare novos, donec vis invida fati
Curarum finem cura mihi fecit in una,
Quum lectum iuvenem, vixdum pubentibus annis
Mors rapuit, non illa decus lacrimabilis aevi,
Nec cultae studiis speciem miserata iuventae.
O spes praecipites, o lubrica vota parentum,
Quos tirocinii pro mille laboribus haustis,
Olim mille manent orborum praemia luctus.
Flos Iuvenum, quae sors humanis rebus iniqua
Te nobis rapit, et tantum decus invidet orbi?
Quem iam sublimi Sapientia sede locarat
Praegressum fines rerum, metasque tenentem,
Quas pauci tenuere senes. qui limina victor
Ardua vix ulli votis adeunda priorum
Contigeras, inde incipiens, quo serior aetas
Desinit: inde vigil discendi exordia prima
Instituens, ubi finis erat. Verum ignea semper
Vis animi hospitium terreni corporis odit,
Angustasque moras virtus perfecta gravatur.
Quod summum est, in praecipiti est, nec tempore finem
Exspectat, primo quod iam maturuit aevo.
Vix tibi prima genas umbrabat flore iuventa,
Sextaque supremum claudebat Olympias annum,
Quum, velut ad primos expirans herba calores,
Deficis, et caelum praeceptaque sidera mente
Festinus repetis, turbas assuetus ab alto
Despicere humanas, proles non vana parentis
Dousiadae, qui si proprii splendoris egeret,
Splendorem potuit nati virtute mereri.
Ac quamvis patriae meritis, generisque nitore
Clarus eras: tamen ingenium superemicat omne
Altricis terrae meritum, genus omne vetustum.
Nec patriae stirpisve premi gravitate sinebas

Quas complexus eras praestanti corpore dotes.
Quodsi quis laudare velit patriamve genusve,
Moverit ambiguam dubio certamine palmam.
Nam quae diva tuas memorare Batavia laudes
Vis humana queat? Primordia quaerere voci
Conantem in varios sententia distrahet orsus:
Iustitiaene prius referat, bellive labores,
Exilii dulces portus, et moenia mundi
Hospita, tuta bonis sub legibus. Omnia magna,
Omnia: sed maius censeri laude virorum,
Quos generas, hominum iustissima mater, alumnos,
Inter quos clari fulgentia sidera lucent
Dousiadae, faculas velut inter Luna minores.
Nanque tuum decus omne tui: decus omne tuorum
Dousiadae. Semel una alios natalis honorat
Nobilitas: His omniparens Natura quotannis
Ingenii clara dat nobilitate renasci.
Haec quoque venturis quiddam memorabile saeclis
Omnibus a numeris et ab omni parte beatum
Parturiens, Agedum felix, age nascere, dixit,
Nascere, care puer. Mars vindicat hactenus omnes
Auctores vestri generis. Te docta Minerva
Excipiat cum patre sibi. Iam perge, tuorum
Qua nullus presso vestigia tramite flexit,
Nec soli vestro descendant stemmate fortes.
Per doctos numerentur avi. Non irrita fundo:
Magnus eris, si qua victricia rumpere Fati
Iura potes. Te saecla canent, te vivida nutrix
Annorum doctis instaurans tempora chartis
Posteritas memorabit anus. Te dicere nullus
Venturo poterit, nisi qui mirabitur, aevo.
Dixerat. Excepit vocem crudele renidens
Atropos, increpuitque minacibus omina signis,
Ne propria haec, dilecte puer, tibi dona manerent.
Ergo quod potuit, parco deducere vitam
Stamine, praecipitare colus, hoc improba fecit.
Caetera non potuit. Nam te circunstetit omnis

Nascentem Charitum, plausu florente, chorea.
Et tua tractantes vitreae cunabula Nymphae
Castalio puerum Permessidos imbre rigarunt
Confessae dominum. Felix natalibus omen
Pierides cecinere tuis, florumque recenti
Et ripae virides, et Renus risit odore.
Ipse sui sacri Genius visurus honores
Adfuit, Assyrio destillans tempora nardo,
Festa coronandae testatus gaudia lucis,
Sutilibus sertis, et plena turis acerra.
Et, quem te memorem, dixit, Puer, ignea signa
Et iubar, et rutili clara argumenta nitoris
Agnosco. Sed pone nigra nox obstrepit umbra.
O si vividior iustos tibi suppetat annos
Spiritus, et quantum satis est mortalibus aevi.
Non tibi certabunt Italae telluris ocelli,
Non Galli: non quos aluit Germania vates.
Nec se ullo tantum iactabit Belgica tellus
Ingenio, nec tot miracula cernet in uno.
Ah tibi ne coeptum praecidat Parca tenorem.
Ah tibi ne advertat saevos Rhamnusia vultus.
Verum o. Sed rigida Fati stant omnia lege.
Haec vix trunca Deus, singultus caetera pressit.
Plus potuit, quam vota Dei, lacrimabile Fatum.
Nec minus interea sertis halantibus Horae
Infantis cunas cumulant, et pollice presso
Expediunt plexis vaccinia nigra quasillis,
Ne tua mortalis suctus infantia lactis
Duceret, ipsa tibi puerilia labra rigavit
Ambrosiae succis redolentibus Attica Pitho.
Quod si vexaret vigiles insomnia curas
Intempestivis solvens vagitibus ora,
Non te somnifero nutricis naenia cantu,
Nec delinifico sopivit murmure lallus;
Sed te trina Charis, te sedula turba Camoenae
Certantes simul officiis, Sirenque Latina
Flexanimae blando Suadae mulsere susurro,

Carmine placantes pueri quod duceret aures,
Et puerum somnos placide suaderet inire.
Carmine, quod sancto Sapientia protulit ore,
Omnia Socraticae retegens arcana senectae,
Imbiberet teneris quod mustea sensibus aetas,
Atque impressa sibi rerum simulacra teneret
Insinuans, udaeque docens inolescere menti,
Servat ab imposito formas ut cera sigillo.
Inde puer Sophiae quas nox sopita figuras
Intulerat, vigilans agitabat mente diurna.
Et quod vix senibus duri tribuere labores,
Infanti fuit hoc puerilis ducere lusus.
Vixdum firmabas stabili vestigia gressu,
Ludicra nulla tibi, non vana crepundia cordi,
Non ignava quies, non desidis otia ludi,
Sed Musae tenues Pelignae gentis alumnae,
Sed teretes Calabro modulati pectine cantus,
Atque Maroneo gaudentes rure Camenae.
Inde ubi succedens annis labentibus aetas
Crescenti geminum properavit claudere lustrum,
Non tibi cessatas traduxit inertia luces.
Sed quae trina tuas motavit Gratia cunas,
Et tibi culturae primos afflavit odores,
Haec te informandum studiis curavit, et ipsa
Tradente, excipiunt insignes arte magistri,
Quos tua mens docilis, ceraque sequacior omni
Praevertens, annos longe post terga reliquit.
Qualis naturaque soli, coelique favore,
Enitens alte ramis se subiicit arbos:
Talis adulta tibi maior surgebat in horas
Vis animi, crescens occultis auctibus aevi.
Nec mora, fecundas depromis pectore dotes,
Exactum tenui deducens pumice carmen,
Quod non so[l]licito cruciabat lima labore,
Sed quod sponte sua proprios veniebat ad artus,
Forte epos, et molles Elegos, numerosque Catulli,
Et Parios natum sermoni carmen Iambos

Et momenta lyrae fidibus commissa canoris.
Denique quot rerum divina Poetica flores
Complexa est, uno pueri se pectore condunt:
Omnia quae tentata tibi felicibus ausis
Mentis inexhaustae primi lusere calores.
Mox ubi trina tibi quinquennia condidit aetas,
Te maiora vocant: rerum disquirere causas
Fert animus, docti recludere sacra Lycaei, [*Lycei?*]
Et veteris totos Academi pandere census.
Nec vero interdum caeli momenta volantis
Intentata tibi, nec quas Nilotica Memphis
Solis in exacto signavit pulvere metas.
Ut per prona ruit nivibus de monte solutis,
Nec iam finit aquas riparum margine torrens:
Per scripti omne genus latis discursibus erras
Ingenii, cui nulla fuit mensura ruenti.
Cuius ad excelsas dum se celer impetus artes
Expedit, et toto Sophiae se proluit amne,
Extenuant iuvenem vigilatae ex ordine noctes,
Tabet ab exhausto corpus miserabile succo.
Nec mora, nec requies, studiorum dulcibus amens
Immoritur curis, et vescos carpitur artus,
Abdicet ut vitam vitae immortalis amore,
Iam collecta cutim macies adducit: hebescunt
Collapsae vires: de tanto denique Dousa
Nil praeter linguam superest. ea sola parentem
Alloquitur, vacuique omnes effundit in illum
Reliquias animi: Non te, dulcissime rerum,
Luctibus obsessum longo sermone morabor.
Non ex praecipiti vitae mihi tollitur usus.
Iampridem morbi lenta obsidione peresus
Disco mori. Per ego te istam, quam desero, lucem,
Quamque tibi acceptam refero, ne confice curis,
Quem patriae debes animum. Desiste dolere,
Quod feror ante diem, quod funere tollor acerbo.
Vita suas metas actu, non tempore finit.
Sat vixit, qui sat patriae, sat profuit orbi.

Non bene de vitae queritur brevitate caducae,
Qui bene confecit, patriae quos debuit annos.
Nos meritum, non ordo, vocat. Iustissima mortis
Caussa est, efferri famae rumore secundo.
Viximus, et nostro surgit de funere nomen.
Tu quoque, cara Parens, tumidis iam parce querelis.
Debemus morbo, quod caecae incommoda vitae,
Quod dubios casus fugimus, quod lubrica rerum.
Nec nunc primum a me nomen tibi contigit orbae.
Quot gravibus curis dedimus, studiisque Minervae
Tot tibi deperiere dies. Dum viximus, orba
Mater eras. Nec nunc rapimur, sed poscimur, olim.
Idem me repetit, qui me tibi tradidit ante.
Vive, vale. aeternus signat mihi lumina somnus.
Talia dum perstat memorans, et utrique parenti
Morigeri alternum nati partitur amorem,
Plura locuturo tenebris velantur obortis
Haerentes oculi: vox imperfecta reliquit
Affectus dulces et verba vocantia matrem.
Quae fuit illius funestae noctis imago,
Qua Sol Belgarum pallentibus occidit umbris,
Excivit lacrimas, permiscuit omnia luctu?
Unica nec tantum vultum domus induit unum,
Induit et totus lugubria squalidus orbis.
Et quia non incisa potest adamante severo
Ferrea lanificum pervertere iura Sororum:
Edens indomiti signa haud obscura doloris,
Testatusque tuam, iuvenum doctissime, mortem
Explicuit claros elementa per omnia questus.
Te Reni patulae viridanti margine ripae,
Te Belgae flevere lacus. te dulce Lyceum
Lugduni viridi studiorum stemmate comptum.
Omnia luctifici dant argumenta doloris
Coniurata tuis iunctas conferre querelas
Exequiis, iunctisque lacessere planctibus auras.
Invida mors, rapti probrumque ac crimen ephebi:
Quantum erat, ut nascens sineres hoc crescere germen?

Quid nivei mores, annosque modestia praecox
Ante volans, quid serietas maturior aevo,
Aut quid virginei dotes meruere pudoris?
Omnia sunt ingrata; nec ullum gratia morum
Excipit, aut pietas. praeceps metit omnia Fatum.
At te felicem, quod casus fugeris omnes,
Quod non invidiae contagia senseris ulla,
Quod cum Fortuna minimum contraxeris: et te
Immunem fati malefidis rebus ademptum
Conditio melior caelestibus intulit astris.
Sis felix, caelique micans spectabile sidus:
Scaligeri memor esto tui senioris amici,
Dimidia quem parte sui nunc vivere cogis.

8. *Epicedium nobilissimi, innocentissimi, et doctissimi Iani Dousae a Noordwyck.*

Dousiades Musae (quid enim nisi flebile restat?)
  Laetitiae vestris demite signa comis.
Frondentes ederas tristi mutate cupressu,
  Tondite funesta pectora nuda manu.
Omnis, quae Dousae nascenti plauserat olim,
  Exequias Dousae turba frequenter eat.
Lugduni sedes, et culti sacra Lycaei, [*Lycei?*]
  Et varia insignes urbis ab arte viri,
Aspirate meis accentibus. omnis acerbi
  Vulneris indignas praeferat ore notas.
Publicus incessat dolor omnibus. occidit ille
  Vester amor, vestri summus honoris apex.
Quaeque dies Dousam, mundo quoque lumen ademit,
  Noctibus innumeris nigrius ausa nefas.
Dira dies, non te nitido produxit Olympo
  Vecta pruinoso Memnonis axe parens:
Sed tibi triste iubar pallentibus extulit umbris
  Tartareo peplo nox adoperta caput,
Ne foret ulla dies, non cui dedit Allia nomen,
  Quam detestentur publica vota magis.
Quippe quid inter tot signantes tempora luces,

Quam dirae titulum mortis habere potes?
Quid tibi cum claro est radiis Hyperione cincto?
Redde orbi Dousam. sol erat ille tuus.
Sed quid vana queror? dum mens evicta dolore
Verba iacit surdis diripienda Notis?
Quod fleo, non lacrimis, non est revocabile questu.
Iacturae tantae non capit ira modum.
Flos hominum quae te nostri feralibus aevi
Infensum vitiis ocior aura rapit?
Nec tibi concessi, modico quos limite fines
Temporis humani iusta senecta petit.
Sed medius moriens inter iuvenemque senemque
Nec iuveni propior, posteriorve sene,
Non exspectata hiemis statione recedis,
Autumno vitae praetereunte tuae.
Ah cur non annos totidem tibi sistere possum,
Quot morum merito vivere dignus eras:
Ut saltem humanis non tam cito rebus ademptus
Hospes in Elysiis vallibus umbra fores?
Sed quia lanificum rigidis vetat ordo sororum
Legibus, et dura stant adamante serae,
Quod possum, facio: singultibus aera nudum,
Atque interruptis sidera pulso sonis:
Ut si non aliud verso querar ordine rerum
Ante diem vitae pensa resecta tuae,
Atque annos quoscumque tibi post terga relinquit
Non exspectato fine peracta dies.
Alloquimur Superos. tepidae sua verba sequuntur,
Inque suis lacrimae questibus ora rigant.
Nec flemus surdis. respondent fletibus amnes,
Quos non exiguos terra Batava bibit,
Renus, et in Reni moriturus Mosa lacunis,
Et magni Reni portio magna Vahal.
Ipse etiam lacrimis nunc auxiliaribus auctus
Infrenes nullo margine finit aquas,
Priscorumque larum funus gentile professus
Insolito ripas Dousius amne premit.

Dousius, accepit gens a quo Dousia nomen,
Et gens, et veteris gentis avita domus.
Cuncta favent lacrimis, sociosque in tristia nostra
Contribuunt fletus faemina virque suos.
Et quibus exstiteras vultu vel nomine notus,
Omnibus indignus contrahit ora rigor.
Ille refert culto largas in pectore dotes.
Hunc tangit probitas, et sine labe fides.
Exactos alius generoso pumice versus,
Alter convictus dulcia membra tui.
Quotque tui meriti partes in mente revolvit,
Tot iusti causas ille doloris habet.
Ast ego convertor facies diversus in omnes,
Unde mei dubius carminis orsa petam,
Dum quot virtutum fuerit tibi copia, promo,
Quot fuerint, in te quae coiere bona.
Hinc me nobilitas, hinc me tua, summe virorum,
Virtus, et probitas, et pia vita rapit.
Nam tibi quae sublime genus natura creato,
Haec eadem mores ingeniumque dedit.
Ast quaecunque domus fuerit lux magna beatae,
Ingenii dociles non tamen aequat opes.
Est aliquid, fateor; clarae quae gentis ab ortu
Missa per innumeros gloria fulget avos,
Et nitidi generis seriem deducere longam
A magnis orta nobilitate viris.
Sed maior laus est titulis a mente petitis
Non sinere ingenium stirpis honore premi.
Tu quoque quum posses censeri laude tuorum,
Auctores generis quos tuus ortus habet,
Ne tua per segnem marcerent tempora vitam,
Sacrasti Aoniis otia tuta choris.
Tunc Cirrhaea suo patuerunt orgia vati,
Et tibi de viridi lecta corona iugo.
Prima tibi facili ludens Elegia iuventa
Dictat in alternos verba coacta pedes:
Et tibi subiiciens blandis incendia flammis

Saepe Cupidineo ventilat igne faces.
Et quod ames semper, semper quod scribere possis,
Materiam teneri lusor Amoris habes.
Nec tamen exili carmen deducere filo
Est satis, et senis iungere quinque pedes,
Ne regnum Veneris, puerique Cupidinis arcus
Carmen iners Elegis, causaque vana foret.
Historiae patriae monumentis eruta priscis,
Clarorum revocas fortia facta ducum.
Idque tibi debet patriae quod gesta Batavus
Nunc tenet, in patria qui prius hospes erat.
Quid referam Lyrico modulata poemata plectro
Nec male tentatum nobile carmen Epos?
Nil tibi felicis genii natura negavit
Utilis ad nitidi carminis omne genus.
His tibi transmissa est aevi pars prima quietis
Passibus, et strepitum non faciente gradu.
Et licet ingenui secessus otia quaerens
Ventosae fugitans ambitionis eras,
Te tamen accitum sancta in collegia Patrum
Quinque bis annumerat Curia summa viris.
Nec minus erronem civilia castra sequentem
Aoniae revocant ad sua signa deae:
Et quum prolatis redeunt diludia rebus,
Quidquid innumera lite vacare datur[,]
Ad Phoebi secreta, tui non transfuga moris,
Et veteres cultus, et tua sacra redis.
Et licet officium rigidos abducit in actus,
Te tamen in medio mens Helicone locat.
Nec pudet argutis Epigrammata ludere nugis
Inter clamosi praelia dura fori.
Denique quum magnum vivus sis nomen adeptus,
Maius ab exequiis quale nec ullus habet,
Ac te grandis honos volucri super aethera fama,
Et penna fatum non metuente vehat,
Non minor innocui vitio maculaque carentis,
Quam consummati laus tibi vatis adest.

Adde, quod ingenuae mentis non ultima mores
 Inter sinceros praemia candor habet.
Contra, mordaci quenquam distringere lingua
 Est animi nigro felle madentis opus.
Nulla venenatis salibus tibi pagina tincta est,
 Nec dedit infames lingua proterva iocos.
Nec, quae res aevo non est incognita nostro,
 Strinxisti in celebres impia verba viros.
Iure igitur querimur, te iure dolemus ademptum,
 Omnis et in partem turba doloris adest,
Et miscet gemitus, et verba querentia fundit,
 Pro tamen erepto non valitura viro.
Hei mihi quam celeri versat fors omnia lapsu,
 Quam rapido subitas alterat orbe vices.
Is, modo quem validum faciles vidistis, amici,
 Et cui nec dubius tinxerat ora color,
Hunc inopina brevis rapit inclementia morbi,
 Atque est, quod feretro triste levatur onus.
O festina dies, o rerum lubricus ordo.
 O nimium propero mors celerata gradu.
Me miserum, quo nos nunquam rediture relinquis.
 Nec prece, votiva nec revocandus ope?
Te retinent civem cognati sidera caeli,
 Et non turbandae pacis amica quies.
Nos habet in varios rerum districta tumultus,
 Inque catenatis vita trahenda malis.
Hic ubi nec requies, nec quae sibi quisque precatur,
 Sollicitaeque levant otia mentis onus.
Otia Pieridum sacris secessibus apta,
 Otia numinibus semper amata tuis.
Pro quibus insano reboant molimine lites,
 Et clamor streperi natus ad arma fori:
Qui procul Aonidas hominum de mente fugavit
 Instillans lucri blanda venena sui:
Ingenuisque animis ignavas obiicit artes,
 Seque vocans humilis carmina mentis opus.
Hinc spinosa suis armata Sophistica nugis

Incedens longo syrmate verrit humum.
Omnibus haec studiis, et, qui fecere beatos,
Cultibus exclusis, obtinet una locum.
Ipsae Pierides turpi suffusa pudore
Pallidulae salsis imbribus ora lavant,
Ac patrocinio defectae nulla queruntur
Pro deploratis artibus arma capi:
Sed stultos homines verborum nectere casses,
Aut dulci linguas prostituisse lucro,
Heroasque sacros, quos Iupiter aequus amavit,
Cum studiis propera morte perire suis.
Te quoque Barbaries nostri ne stringeret aevi,
Credibile est ipsos consuluisse Deos:
Utque Astraea omni terris pietate fugata
Ultima de Superum gente reliquit humum;
Sic tibi non vita haec, non tellus ante relicta est,
Iusta relinquendae quam tibi causa fuit.
Tempestivus abis, quum nil, quod rebus in istis
Laudares, nil non, quod querereris, erat.
Ergo neglectae linquens contagia terrae
Inter sidereos stella recepta sinus
Omnia Lunarem late subiecta sub axem
Despectas oculis inferiora tuis.
Non est mortalis (gemitus absistite) Dousa.
Non est mortalis Dousa. facesse dolor.
O vos, qui vivum Dousam fovistis amici:
O vos Dousiaci dulcia membra chori:
Exuite atratos gestamina tristia cultus.
Ista minus misero est digna colore domus.
Quum Dousa aeterna mutarit funera vita,
Funestam Dousae non decet esse domum.

9. *Epicedium in obitum V. C. Iusti Lipsi.*
Quisquis fecundo studiorum nobile cultu
Lovanium, celebres Belgii florentis Athenas
Ire paras, Lipsii doctos hausture liquores,
Siste gradum, si forte tuas non impulit aures

Rumor ab occasu caeli delatus ad ortum,
Te nescire vetans, claro quod Belgia planctu
Nesciri prohibet, nec mox Europa silebit.
Nam veluti magni Titan fax publica mundi
Non se celari patitur, visuque notari
Se docet, infernis vel cum sua lumina terris
Explicat, opposita vel cum negat illa sorore:
Sic qui luce sua magnum complexus Olympum
In se mirantis visus adverterat orbis,
Lipsiaden tanto defectae sole requirunt,
Quas vivus nitido perfudit lumine gentes,
Postquam tale iubar flammis insigne coruscis
Irradians nostrum scriptis illustribus aevum
Maerenti mundo nox intercepit oborta.
Non sic obscuro confundit lumine vulgus
Incumbens tenebris excluso Delia fratre,
Ut nunc sopitas decorum studiosa iuventus,
Et velut elatas in Lipsii funere luget
Ingenii raras magnis cum dotibus artes.
Sed sua Sol reparat, reparat dispendia Phoebe:
Illum tuta quies reducem non asseret orbi.
Sola viri tantum non una parte superstes
Vivit et in scriptis absentis spirat imago
Expressam referens speciem, vivique colorem.
Utque patrum similes vultus in prole relucent;
Sic animi niveos effinxit pagina mores.
Nam quae corpus iners bustis feralibus infert,
Terrenos oculis tantum mors invidet artus.
At pars nobilior natis in saecula mille
Asseritur libris, parvaque in imagine vivit.
Quo magis, o Lipsi, sibi te non credet ademtum
Posteritas, cum te per tot monimenta vigentem,
Perque tot eloquii foetus spirare videbit.
Qui quoniam multos, quos immoderatus adegit
Scribendi fervor, laudisque effusa cupido,
Viribus ingenii superas, regnoque loquendi,
Iccirco quaedam caelestis pignora mentis

Nascenti tibi contigerunt, ut celsus in arce
Eloquii linguae proceres fandique peritos
Infra te positos premeres. trans ardua vectum
Te sublime caput vulgi super ora ferentem
A vulgi captu melior natura redemit.
Flumina tu poteras veterum facunda virorum
Reddere, sermonis genios conversus in omnes.
Te conante oris dites effundere census
Vis tua Sisyphiden, brevitas superasset Atriden,
Mellitus Pylium vicisset Nestora sermo.
Sed te naturae cohibentem maxima dona,
Frenantemque citos intra tua limina currus
Regula summovit linguae de pluribus unum
In genus, optandum multis, imitabile nulli:
Quo tibi, non alii, deberes orsa loquendi,
In quo Nelides Laertiadesque recessu
Se victos longo, victum se sciret Atrides.
Ore tuo loqueris, nulli sulcata priorum
Aequora pervolitans priva rate carbasa tendis.
Nec tua tot raras habitantes pectora dotes
Ullius virtus effinxerit ignea mentis,
Nec summum eloquii simulatrix lingua colorem,
Non calami mores expresserit aemula dextra.
Sed quicunque volunt illo decurrere campo,
Per quem victrices flexisti solus habenas,
Verberibus surdis servum pecus aera caedunt,
Et vanis implent Danaeia dolia lymphis,
Immeritas soliti nugis disperdere chartas,
Ignari quaedam, quae dat natura creatrix,
Admiranda viris, sed non imitanda, relinqui.
Hactenus hac poteras contentus vivere laude:
Non tamen ingenium felix hoc fine quievit.
Nec prius imponis studiis metamque modumque,
Quam mentis vigiles Latiae per operta senectae
Immittas oculos, et scrinia praepetis aevi
Recludens, Romae quas nox premit alta ruinas,
In solem exponas, et amanti seria rerum

Sancta vetustatis populo miracula pandas,
Quae nondum praesens in apertum protulit aetas.
Non te praeteriit quae munia Consulis essent,
Non cum Tarpeii deductus ad edita montis
Limina, bis-senis aperiret fascibus annum,
Candida delibans conceptis omina votis.
Nec cum signa premens eboris caelata curulis
Sedatos regeret ponendo iura Quirites.
Non ignota tibi dubii suffragia campi,
Non cistae, non sors incerta volubilis urnae:
Non incisa suis legum tabularia saxis.
Daedala facundo florens tibi pagina textu
Horrida sanguineae discrimina pingit arenae.
Non absunt illic, agili quos collocet hasta
Venator, Libyci fulva cervice leones.
Non, quorum gladium confector in ilia condat
Comminus, exertis metuendi dentibus apri:
Aut matutinae non ultima munera pugnae,
Hispida Rhiphaeus gelida portenta sub Arcto
Quae generat saltus, spatiosis molibus ursi.
In quorum mortes veniunt et funus arenae
Vel qui composito gressu robusta tenentes
Intratura feras valido venabula nisu
Subsistunt ipsis, vel qui librata lacertis
Missilia expediunt tepidum potura cruorem.
Denique non illic, populi quae gaudia pascant
Luxuriaeque parent ludum, spectacula desunt.
Non quos praepinguis distentos mole saginae
In succum implevit membris arvina torosis,
Qui caput in caedes et mutua funera vendunt.
Hic et Mirmillo nixus subsidit in armis
Pendula declinans vibratae retia dextrae,
Verberaque a moto timet intentata tridente
So[l]licitis oculis tunicato tutus ab hoste.
Aut par aequimano pugnans cum Threce secutor
Improspecta cavet falcatae vulnera sicae.
Omnia quae tenebris erepta silentibus Orci

Miratur veri stupefactus imagine lector:
Non tam quod quaedam est priscis sua gratia rebus,
Quam quod flore tui vernant animata leporis
Lumine purpureo Tyrias imitantia luces.
Annorum saeclique parens longaeva Vetustas,
Cui caeli servit series, cui tempora vasto
Suppeditat natura sinu: quae saepe renascens
In tua te revocas vestigia, teque tibi ipsi
Restituis, volucri relegens exordia cursu:
Omnia veridicae dictant tibi facta Sorores.
Omne genus rerum tibi scribitur, omne laborum,
Virtutes hominum, vitiisque haerentia gesta,
Et res humanas incisas aere perenni
In tua congestis opibus sacraria condis:
Quae partim aeternis signarunt indita fastis,
Singula per varios complexi saecula casus,
Divinis homines accensi pectora curis:
Partim mersa nigris oblivio condidit umbris.
Et nunc cuncta tuis adytis abstrusa laterent
Irato caelo, ni vis humana subinde
Eruta de latebris caeli proferret in oras,
Quae doctis veterum chartis industria solers
Exposuit nondum proprios patefacta per usus
Arcanis acuens mortalia pectora curis:
Herbarum vires tacitas, artesque medendi,
Naturae partus varios, hominumque ministras
Quadrupedes, et tecta suis animalia lustris,
Pennigeras volucres, examina muta natantum,
Membra colubrorum caecis habitata venenis.
Adde his stelliferi motum comitantia mundi,
Et mundo adverso nitentia sidera: fratrem
Fulgentem propria, fraterna luce sororem,
Nimborum casus, elisaque lumina fissis
Nubibus, et trepidas terrentia fulmina mentes.
Quae quis non omni rimatur temporis hora?
Nec iam confertam nascentibus undique libris
Scriptorum turbam grassantum limite trito

Semita pressa capit, populumque in nota ruentem.
Ambitio fecit, vel opum vitiosa cupido,
Ne possint ullae sine bello vivere gentes,
Nec sine militia, quae belli praecipit usum.
Illa salutarem mortalibus extudit artem,
Quae docet, indicto ut per fas et iura duello
Res populi repetant, atque armis arma repellant,
Cuius et, in paucis ne mentibus illa lateret,
In commune bonum multi praecepta dedere.
Lipsius ante omnes: memori quae pectore servet,
Quando viam carpit Romanus in agmine miles,
Armorum et rigidi sub iniquo pondere valli.
Aut, ne pigra suis sub pellibus otia ducat,
Quando ciet festis belli simulacra diebus:
Quae loca sit melius praeducta claudere fossa,
Ut vallo iacto dux aggere castra coronet,
Quae quadris plateis, et secto calle viarum
Adversas spectent directo limite portas.
Et responsuris inter se per loca certa
Excubiis peragat vigiles custodia noctes.
Quod si forte iuvat porrecta per aequora campi
Explicuisse acies, hostemque lacessere pugna,
Pro rebus servare modum: quo tendere tractu
Cornua, quo deceat cuneos constringere gyro.
Sin audax fidit robustis moenibus hostis,
Tormentum murale graves ballista molares
Fulminis in morem contento turbine mittat:
Aut concussa suo labefactet moenia pulsu
Quod Poenus Cetras Byrsae bellacis alumnus
Librandum oscillum malo suspendit ab alto,
Ictibus ut crebris muri compage soluta
Pronam saxa trahant sensim subducta ruinam.
Aut caecis scrobibus molitus moenia miles,
Vinea quem pluteis et tecta fronte tuetur,
Effossae postquam telluris operta subivit,
Improvisa ferens vestigia ponit in urbe.
Tardigradam fossae lento molimine turrim

Admovet obsessor: venturam desuper urbi
Urit defensor saturatis sulfure vivo
Malleolis, piceoque instructis igne maniplis.
Aut subito emergens portis obsessa iuventus
Flammiferis facibus dextras armata nocentes
Per peritura vagam spargit munimina pestem,
In sua frustratos hostes tentoria cogens.
Caetera quid referam, quae Phoebi numine plenis
Exequitur velis aevi mansura per orbes
Lipsius innumeros, chartisque aeterna sacravit,
Prisca per assiduos complexus facta labores?
Qui quanquam hoc tanto devinxit pignore gentes,
Natura tamen ad summos revocante paratus,
Inseruit coelo vigilacis lumina mentis
Scita instaurando neglecta prioribus annis,
Porticus Actaea quondam quae sanxit in urbe:
Et veteres Senecae recolens praedivitis hortos
Excerpsit florum digestos mille colores.
Quo te praeteream Corneli magne piaclo,
Tempora quem nunquam Tacitum ventura tacebunt?
Qui modo purpurea renovatus membra iuventa,
Ut quem cinameis reparant incendia nidis,
Secla decem quoties vixit Phoebeius oscen,
Quicquid es, huic totum debes, cui plurima debet
Mundus, et antiquae gaudent quo vindice chartae,
Cura quibus Lipsii fugientes reddidit annos.
Singula sed laxis circumvectatus habenis
Expatior, celeri raptante per aera curru,
Dum me praecipitem, Lipsi, tua maxima virtus
Ignota regione rapit, neque suppetit ardor
Conanti spatium vasti transmittere campi,
Cui vix emisso de limine carceris, ante,
Quam tetigi metas, aeger trahit ilia pulsus.
Quod damus, officium satis est, non carmen, amico
Impendi, ne nos succo loliginis atrae
Suffusos, aut invidiae maduisse veneno
Postera vel credat, vel praesens arguat aetas.

Di prohibete nefas. habeant, quos tempore nullo
Laus aliena sinit securos carpere somnos,
Inque aliis odere, sibi quod abesse queruntur,
Non quos ingenuis decorant natalibus artus,
Et quibus incaluit generoso sanguine pectus.
Ventum est ad summum. nihil a livoris iniqui
Dentibus intactum est. scandit iam sidera pestis.
Quocirca moestae deiectis vultibus Artes
Exilio voluere nocentes vertere terras
Exosae nigros mores et crimina saecli.
Iamque in procinctu steterant, abitumque parabant,
Quum tibi mors, Lipsi, fessos operiret ocellos.
Invicta at pietas tantisper stare coegit,
Dum suprema suo solvissent iusta parenti.
Mox te illo, quo tu fugisti, calle sequentur.
Felix o nimium felix. viventibus olim,
Vixisti studiis: moreris morientibus iisdem.

10. *Epitaphium Io. Boiselli I. C.*

Quae, Boiselle, fuit votorum summa tuorum,
En volvenda ultro contulit hora tibi.
Quod non ulterius terris considere velles,
Quam patriae posses utilis esse tuae.
Nam quamvis haustu Phoebaeae lucis ademto
Perpetua ante oculos nox stetit atra tuos:
Indelibatae virtus tamen integra mentis,
Et pro sollicitis impigra cura reis,
Semper inextincti suffecit luminis usum,
Civica pro dubiis litibus arma ferens.
Ac suprema licet spatio tibi vita peracto
Stringebat metas interiore rota:
Mansisti, ut posses patriae componere lites;
Postquam perpetua lite laborat, abis.

11. *Epitaphium Georgii Buchanani.*

Postquam laude tua patriam, meritisque beasti,
Buchanane, tuis Solis utrumque latus:

Contemtis opibus, spretis popularibus auris,
Ventosaeque fugax ambitionis, obis:
Praemia quina quater Piseae functus olivae:
Et linquens animi pignora rara tui:
In quibus haud tibi se anteferent quos Itala vates
Terra dedit; nec quos Gallia mater alit,
Aequabunt genium felicis carminis, et quae
Orbis habet famae conscia signa tuae.
Namque ad supremum perducta poetica culmen
In te stat, nec quo progrediatur habet.
Imperii fuerat Romani Scotia limes:
Romani eloquii Scotia finis erit.

12. *Epitaphium Abrahami Ortelii.*

Quid dignum, Orteli, quid magnum pectore promam,
Quo possim cineri solvere iusta tuo?
Exciturus eram doctas in carmine Divas:
Carmina sunt meritis inferiora tuis.
Impendendus erat Mundus: sed pectore Mundum
Cepisti: laudes non capit ille tuas.
Quid faciam? melius coeptis desistere: abunde
Laudatur, cui laus nulla sat esse potest.

13. *In obitum Eliae Putschii.*

Ergo tibi, Putschi, magna et praeclara minanti
Iniecere avidas invida fata manus?
Heu ubi sunt fructus, quos me sperare iubebant,
Ah frustrata meam credula vota fidem?
Ille Camoenarum cultis generosus in hortis
Flosculus e tenera surgere iussus humo,
Ortus et oppressus simul est. una extulit, una
Abstulit, ut gramen solstitiale, dies.
Gloria maturos tibi iam properabat honores:
Ingeniis magnis iam metuendus eras.
Iam tibi decurso spatio vis fervida mentis
Stringebat metas interiore rota.
Iam promittebat facilem Victoria palmam:

Restabant curis praemia danda tuis:
Sed Mors invidit: ne qui pubentibus annis
Aequasti, posses praeteriisse viros.

14. *In obitum V. C. Francisci Iunii Biturigis.*
Iuni, quem modo litteris potentem
Pleni Gymnasii frequente coetu
Cingebat docilis corona pubis
Docto pendula disserentis ore:
At nunc, o series iniqua rerum,
Tactus sidere pestilentis aurae
Sol pallentibus occidis tenebris!
Te moerens schola flet suum magistrum,
Orba Ecclesia te suum parentem,
Doctorem gemit orbis universus.
Flent, flent; non uti vulgus imperitus,
Quem morbus docet ipse, quid valere est,
Quanti est filius, orbitate discit,
Qui nec denique quid potitus olim est,
Sed quid perdiderit, solet putare.
In te longe alia est vicissitudo:
Nec quantus fueris, carendo discit,
Qui vivi meritum aestimavit olim.
Et nunc conscia publicae querelae
Postquam tristia te tulere fata,
Et clarum iubar abstulere mundo,
Nos quid perdidimus, quid et dolendum est,
Non scimus magis, at magis dolemus.

Lugd. Bat. Duabus horis post mediam noctem in lectulo.
Anno 1602.

15. *Epicedion Adeodati Sebae* [Theodori Bezae].
Magne senex, miti quem funere nuper ademtum
Allobrogum molli cespite velat humus,
Quamvis aeterna caeli regione receptum
Te seposta piis manibus aula tenet,
Iamque es decurso spatio delatus in ipsum,

Semper anhelabat quo tua vita, locum:
Quod tamen haud pridem caris ereptus amicis,
Atque illis nunquam conspiciendus abes,
Solvimur in lacrimas. Omnes tua signa secuti,
Et commilitii strenua membra tui,
Aut memorem clara testantur voce dolorem,
Aut contracta notis tristibus ora gerunt.
Sebam matura solverunt fata senecta:
Longius ast nobis Seba fruendus erat.
Excipitur Sebae cognatis spiritus astris:
Ast Sebae in terris utile pectus erat.
Non caelo admissum (quid enim felicius illo?)
Sed terrae ereptum femina virque dolent.
Est aliquid longae finem promittere vitae,
Et dare discessus pignora certa sui,
Quum sensim moriens senior longaevus, amicis
Moerendum linquit post sua fata nihil,
Et moriendo magis, quam mortuus afficit illos.
Nam longum senium funeris instar habet.
Quis tamen in patrem, quem summa senecta resolvit,
Impendi lacrimas iure, negare potest?
Vixerit innumeros, aequarit Nestoris, annos,
Implerit vitae tempora longa suae:
Immaturus obit. Pietatis iura, parentum
Non vitae, lacrimis non posuere modum.
Nullus ut optandi longaevae tempora vitae,
Sic nullus flendi funera finis adest.
Quum tua, summe virûm, pietas exegerit, ut te
Possemus iusti patris habere loco,
Quis nostras damnet lacrimas? quis flere parentem
Intempestivum dixerit officium?
Stabat Olympiadum, fateor, iam meta tuarum,
Atque bis undecimae tertius annus erat,
Emeriti quando te post stipendia cursus
Composuit placido fine beata quies;
Qualiter autumni cocto flaventia succo
Pendula poma suo pondere fessa cadunt.

Festinata tamen querimur tua fata, neque ultra
  Nostra tuos cursum tendere vota dies.
Sed tamen hoc melius, quam si felicius aevum
  Rupisset vitae stamina longa tuae,
Indelibato pietas quum flore vireret,
  Et sacer afflaret pectora casta calor,
Nec caperet tellus examina tanta piorum,
  Divinae laudis quos stimulabat amor:
Quum veri studiosa tuae de flumine linguae
  Ora rigaturas turba sitiret aquas:
Et quae non modico murorum clauditur orbe,
  Vix satis hospitiis ampla Venega foret; [*Geneva?*]
Totque peregrinis coleretur gentibus illa,
  Pene quot indigenas vel satis esse fuit.
Felix, qui tali vivens interfuit aevo!
  Hei mihi, quas aetas nunc rotat ista vices!
Aurea saecla Dei mutans peiore metallo
  Infecit nostros decolor aura dies,
Quaeque incendebant caelesti pectora flamma,
  Dilapsae in cinerem nunc tepuere faces.
Qui vix signavit prima puer ora iuventa,
  Cui pius imbuerat flammea corda timor,
Transfuga castrorum meliores abdicat artes,
  Militiae calcans foedera prima suae.
Nec minus interea, serae sub fine senectae
  Sunt qui deserto terga dedere Deo.
Omnibus incessunt sinceri taedia cultus:
  Et nova materies, et nova causa subest.
Illum dira trahit blandi pellacia quaestus,
  Hunc rapidus vortex ambitionis agit.
Quid loquar, ut nigris grassans insania chartis
  Probra venenato lurida felle iacit,
Atque latrocinii sub imagine plurima vulgo
  Invadunt lectos scripta proterva viros?
Vixque ipsum victo tutum est a crimine caelum.
  Pene Deum rabido provocat ore furor.
Tu, qui perfidiae primordia videris huius,

Hoc melius, quod non his graviora vides.
Utque Dei famulo non Hippo superstite capta est,
Quum quateret Libycas Vandalus hostis opes,
Indulsit tibi sic praesentia Numinis, isto
Cernere ne posses ulteriora malo.
Atque utinam celeres rapiant procul omina venti,
Et potius mendax finxerit ista metus.
Sed te felicem, qui non spectacula praesens
Ista gemis, vel non deteriora times.
Nos infelices, tua quos absentia curis
Urit, et immemores non sinit esse tui.
O quoties animo venerandae frontis imago,
Et pulchri species oris honesta subit,
Et placidi mores, et fandi lactea vena,
Et non moroso tincta loquela sale!
O quoties plenae moderantem frena coronae
Obstupuit verbis pendula turba tuis!
Ut te spectaret, patriam non linquere Graecus,
Sarmata non longas horruit ire vias.
Mollivit tantos spectandi caussa labores:
Et Sebam merces sola videre fuit.
At quia nec nobis doctae dulcedine linguae,
Praesentis vivo nec datur ore frui,
Nunc superest cultis mentes advertere libris,
Et quodcunque vigil cura paravit opus.
In quibus et foetus supra caput extulit omnes
Ille tuorum operum summa caputque liber;
Quo penetrale Novi reseratur Foederis, in quo
Discussa lucem nocte videre datur.
Hic nobis Seba est, Sebam spectamus in illo.
Totus in hoc speculo Seba videndus adest.
Non alia est, quae te praesentiaque ora reducat,
Usurpanda oculis picta tabella meis.
Iamque vale. Toties mihi mens te fingat adesse,
In libris quoties haeserit illa tuis.

Obiit 1605 XIII Octob.

16. *In obitum Lucae Trelcatii F.*

Postquam tot Christi famulos, tot lumina mundi
  Funeribus densis mersit acerba dies,
Te quoque Trelcati, media florente iuventa
  Mors comitem tantis addidit atra viris,
Ut pullo squallens Ecclesia fleret amictu,
  Fleret Athenaei muta cathedra tui.
Haec te pastorem, desiderat illa magistrum.
  Utraque dat lacrimas orba parente suo.
Iustus utrique dolor. tu parte beatior ista es,
  Quod tali potius tempore raptus obis,
Quo fas omne perit, quo non amor ullus honesti est,
  Cumque sua iustos mors pietate metit.
Quod nisi sublatis iustis te fata tulissent,
  Tempus erat iustos te moriente mori.

17. *In tumulum generosissimi Asseraci.*

Uxor marito.

Hoc ego te modico coniux tua fida sepulcro
  Composui Asseracae flos et ocelle domus.
Nec tantum, mea cura, tuos componimus artus:
  Tota in morte tua vita sepulta mea est.
Cum prope depositam me ingrata in luce relinquis,
  Cum lucem, cum tu gaudia nostra rapis.
Namque mihi tu lux, tu gaudia nostra fuisti,
  Care vir, o animae maxima flamma meae.
Nunc tibi sum quidvis, vel si vis sum tibi coniux,
  Dum modo tu mihi sis quod mea vita mihi est.

Εἰς τὸν αὐτὸν 'Ασσήραχον.

'Α δ' ἐγὼ αἰνολεχὴς ά σὰ δάμαρ ὧδε σ' ἔθαψα
  Ὦ θάλος 'Ασσαράκων καὶ φάος εὐπατριδᾶν.
Κ' οὐ μόνον, ἁδὺ μέλημα, τὸ σὸν δέμας ἐνθάδ' ἔθαψα,
  'Α ζοὰ ἐν τᾷ σᾷ κῆρι κέκευθεν ἐμά.
Ὅς γα καὶ ἡμιθανῆ καὶ ἀηδόβιόν με λέλοιπας,
  Ὅς τὸ φάος τά τε μεῦ ὤχεο φίλτατ' ἔχων.
Καὶ γὰρ ἐμὸν σὺ φάος τά τε φίλτατα μῶνος ἔησθα,

Ὦ πόσι ἐχμήνας τοὐμὸν ἔρωτι κέαρ.
Νῦν δ' ὃ θέλεις ... ἄνερ ἔσσομαι. ἀντὶ δάμαρτος δ'
Αἴκε θέλεις: σὺ δ' ὅλως ἴσθι μοι ἀντὶ βίου.

IAMBI GNOMICI.

1. *Superstitio.*

Postquam suborta criminum licentia
Labefecit almae Veritatis moenia,
Quae numen ipsum condidit verbo suo:
Palam imperatus et receptus legibus
Augustus error, sanctaque ignorantia
Defensa paulatim impudentiae ausibus,
Usu tyranno nacta vim scientiae
Hominum supinas conscientias ligat
Vocum numellis, cassibus sophismatum.
Iniuriosa deinde pietas in Deum,
Quem metuit horrens, et profanans quem colit:
Tum, quae imperitis sola velamenta sunt,
Falsi vetustas, atque culpae auctoritas,
Lenocinantur mentis aegrae somniis,
Et iam labante pariete inclinant magis,
Stultae Suadae splendide fallax amor,
Vanis in animis qui cuniculos agit,
Ut Veritatis subruat constantiam,
Tum fortuiti ficta maiestas sacri,
Fraudi colorem castimoniae illinunt.
Est semper aliquid quod refert mendacii
In claritatem dubia stultorum fides.

2. *Amor monachatus.*

Si laudem in animo statuis esse maximam,
Servire patriae publicisque commodis,
Sive in Senatu, sive in aula Principis
Te vita semper actuosa exercuit,
Domi beatum, gloriosum publice:

Persona, primum quam tibi imposiveris,
Ad ultimum usque perferatur exitum.
Nec in recessu solitudinis ferae
Actus honestos squallidis inertiae
Damna tenebris. Cur relinquens te foris,
Te rursus alibi quaeris? Hominum e coetibus
Exire ineptum est, antequam e vita exeas.

3. *Doctus in Aula.*

Cultor Camoenis debiti silentii
Finxere pectus cui politum literae,
Venisti in aulam literatus arbiter
Negotiosae et inquietae inertiae.
O quale debes omnibus ludibrium
Asellus inter simias! Tune hic, ubi
Unum e tot hominum plebe vix hominem vides?
Ubi nil tui sit, nullus hic locus tibi est.

4. *Nobilis imperitus.*

Sunt discolores vestibus plebs, nobiles.
Sed concolores sunt utrique moribus.

5. Amicus a te si quid exspectat boni,
Id omne debet expeti, non exprimi.
Extorta neminem obligavit gratia.
A non volente quod datur, non debeo.

6. Illiberalis indigentem quum videt,
Occasionem, cur nihil det, aucupat.
Quis tu es? quid es mi? proximus sum egomet mihi,
Hoc non habebo, quod dabo. Indigentiam
Contemnit alienam ille, qui suam timet.

7. Assuete pauper invidere diviti,
Cui semper eius ex bonis oculi dolent,
Contende captu cum tuo captum illius.
Habentiae eius tu aemulator, hic tuae est

Securitatis. Hic veretur perdere,
Tu vis habere. Cogita quanto minor
Habuisse nunquam sit dolor, quam perdere.

8. Avarus atque prodigus, pecuniae
Sunt ambo egeni. Prodigus pecuniam
Mox non habebit. ast avarus nunquam habet.

9. Quascunque in arca condit aggestas opes
Avarus, aliis abstulit, negat sibi.
Fraudavit alios, seque fraudat ultimum.

10. Opum redundans rivus, et superfluens
Licente luxu, moribus frugi nocet.
Duris egestas cogit in rebus bonos
Patrare famae non decora pristinae.
Viri beati vita castigata sit
Ut non egena, sic egenae proxima.

11. Stulta est cupido, quae dies longos sitit,
Et plurimum aevi plurimas vitas putat.
Non saepe vivere, at mori datum est semel.
Centum senectas mille seclis aggere,
Et mille vive Nestoras: dementia est
Putare multas posse vitas vivere,
Aut vivere ullam, praeter hanc quam perdimus:
Aut perdere ullam, praeter hanc quam vivimus.

12. Formido mortis morte peior. non potes
Vitare mortem, sed potes contemnere.

Idem Trochaicis.

Pallidae formido mortis ipsa morte peior est.
Non potes vitare mortem, sed potes contemnere.

13. *Henrico Ranzovio.*

Nulla ergo flendi meta tam carum caput?
Nec ulla finis lacrimarum, nec pudor?

Sero parentem te fuisse cogitas.
Quem non habere sentiebas te prius,
Amissione is carior factus tibi est.
Quod si in dolorem nil amici possumus
Aut alloquendo, aut increpando: at aureus
Flos liberorum, qui superstes mortuo est,
Quotidianam demat aegrimoniam.
Gnatos ademptos qui nimis desiderat,
Iniuriosus in relictos est pater.

14. Quae non relinquunt corporis vestigia,
Non quae otiosos culcitae absorbent, ama,
Quos anserina molliter sub stragulis
Medulla condit in sepulchro plumeo.
Tun', militanti cui parabilem torum
Humus ministret, atque cervical silex:
Quem sustinere sub Iove ac sub pellibus
Palude caesa, vel maniplo caricis,
Caput recline coget armorum labor,
Pulvilla laxa, molle tomentum premis
Durae palaestrae dedicatis artubus?
Labor tibi se vindicat, non otium.
Structura lecti est stramen, atque culcita.
Haec partiantur otium, et labos sibi.
Sit hoc laboris, illa cedat otio.

15. Marcore segnes atque omasi sarcina
Castigat artus regula et frugalitas,
Male tussientis corticem corpusculi
Diaeta inaudax, viriumque conscius
Victus tuetur. Vitae inoffensus tenor
Integra membra ducit ad calcem ultimam,
Si nil iuventa stulta conscivit sibi,
Effoeta membra cur senectae traderet.
Quare lacessis questibus caelum tuis,
Quod dubia et anceps fluctuat salus tibi,
Quum sanitatis quisque sit faber suae?

16. Humana vita est alea, in qua vincere
Tam fortuitum, quam necesse perdere.

17. Si cogere ullis interesse coetibus[,]
Quos insolenti diffluentes otio
Vel rixa, vel vis calida commisit meri
Tumultuosos, vel iocosus garrulae
Dicacitatis solvit in risum lepos:
Tantisper haec dum detumescunt frivola,
Praecepta apud te refricans memor mea
In mente blandum quaere secessum tua.
Potens sui mens, quaeque se nunquam fugit,
In plebe media dulce secretum invenit.

18. *Sophista in convivio.*

Quo te ambulando cunque vertis gentium,
Vitare non est disputatorum genus,
Pugnax, protervum, factiosum, garrulum,
Quos pacis hostes ultima haec aetas tulit,
Qui nocte lucem, nigra vertunt candidis,
Et quaestionum tristitate condiunt
Natas in usum sobrii risus dapes.
Hos nec decorum est, nec tuum refellere.
Tali hoste victo quis triumphus te manet?
Luctante eodem pugna gliscit acrior.
Nec dignitatem frontem ferrea pudor [*fronte?*]
Expressus auget: claritatem nec dabit
Extorta rixis veritas. In iurgiis
Vicisse nolle, quum queas, victoria est.

19. Non te vetamus omnium per artium
Campos vagari, quatenus mentem tuam
Ad clariora praeparant, non occupant.
Una aucupanda sit tibi scientia
Vitae magistra, veritatis regula,
Quae fingit animos cultibus sapientiae.

Qui nescit illam, perperam scit caeteras.

20. Tibi mali omnes invident? at non boni.
Et nemini omnes, omnibus nemo invidet.

21. Ne curiosus quaere caussas omnium,
Quaecunque libris vis Prophetarum indidit
Afflata caelo, plena veraci Deo.
Nec operta sacri supparo silentii
Irrumpere aude, sed pudenter praeteri.
Nescire velle, quae magister maximus
Docere non vult, erudita inscitia est.

22. Si te Tyrannus falsa adegerit loqui,
Nihil indecorum nec bono fac, nec viro.
Servilium si verberum intentat minas,
Si triste letum, gratulare tu tibi,
Quod te experiri dura per discrimina,
Quanti aestimares veritatem, contigit.
Constare parvo tanta res non debuit.
Poenarum acerba ridet audax, omnia
Pro veritate qui timet, pro se nihil.

23. Nos sciscitari, cur Catoni non datum,
Quam cur datum sit praemium, mavult Cato,
Sciscens ab omni parte virtutem unicum
Virtutis esse praemium, omne temnere
Paratus ultro si offeratur: Maximum est
Ambire nolle, quum mereri sufficit.
Accipere nolle quam mereri, maius est.

24. Oblatum honorem reiicis? considera,
Num fastus illud, rusticusve sit pudor.
Aufer cavillum. comiter sic reiice,
Non quasi recusans praemium, sed differens.

25. Natura ab omni comparatum est tempore

Laudare quemvis ut libenter diligas,
Laudari ab illo velle te, quem diligis.

26. Quidquid benigne fecimus, perit: nisi id
Bonum admonentes, exprimentes a malo
Recipimus. aurem grata non raro sibi
Velli voluntas patitur. a malo exige
Plus quam satis sit, ut feras, quantum sat est.

27. Non adficit me, si quid expressit rubor,
Nec qui pudore, sponte quod non vult, facit.
Sequi trahentem, cui reniti te piget,
Non est voluntas, frontis est infirmitas.

28. Qui dat libenter, et statim, bis obligat:
Deliberator quod dat, hoc capit sibi:
Et qui moratur, est neganti proximus.

29. Si quae benigne amicus in te fecerit,
Sic gratum eorum te geras interpretem,
Ut dignus aliis, ista dum accipis, fuas.

30. Est quem rogare vetuit infirmus pudor:
Est quem rogare compulit necessitas.
Quid huic, quid illi facere te munem addecet?
Explendus ille est, huic eundum est obviam.
Veta hunc rubere, precibus illius fave.
In promerenda gratia primus gradus
Est, occupare vota; proximus sequi.

31. Hic nempe voti finis, ultra iugera
Fundi paterni summovere limitem.
Sic multa habendo, nil habes. nec interest,
Quam maximum sit, quod tibi est pauxillulum,
Qui sic egendo possidere te putes.
Namque empturire, opinio indigentiae est:
Et esse emacem, se fateri pauperem.

Fabullus amplis latifundiis Lycum,
Nummis Fabullum foenerator Bracara,
Et hunc, et illum pisculentis provocat
Stagnis Alauda. Quantum habes omnis cupit
Habere, sed tu non habes quantum cupis.

32. Caput tenebris exerentes literas,
Quas longa curis excolit sensim dies,
Repente dirus Martis et Sophistices
Fugabit aestus non reversuras statim.
Morbi ingruentis est medela segnior,
Quam morbus. aevo crescit occulto nemus:
Puncto, sequacis ignis afflatu perit.
Vigore lento nostra crescunt corpora:
Statim labascunt. Tarda virtutum augmina
Cito opprimuntur, non reviviscunt cito.

33. Qui Grammatistas spiritu difflas tuo,
Et summovere fascibus linguae soles
Criticos clientes literarum inertium:
Cur dignitatis ordinisque negligens
Tui, libellos Grammatistarum legis,
Sophiae medulla, docta Naturae schola,
Culti Platonis educatus in sinu?
Ergo libelli, quos teris, te iudice,
Sunt aliquid, a te quum legantur, et magis
Te confitente, quam volente, sunt boni.
Doctrina magna est, quae placet nolentibus.

34. Philologomastix, et Sophista barbarus,
Sed iste nullis, ille paucis literis,
Hic veritatis osor, ille iurgii
Captator, in nos tela distringunt sua,
Et nostra dictis scripta discerpunt malis.
Sed nos lacessunt plumbeis mucronibus.
Sophista, et is, quem praenotavi, sunt duo
Pari furore, dispari genio canes.

Latrare mos hunc cogit, at feritas eum.

35. Famae beatus qui supervixit suae,
Illisque meruit interesse laudibus,
Quas vita non dat, funus ac cinis darent.
Bonis liceret, si liceret per malos,
Vivis negata gloria vivis frui.
Sed si bonorum iudicia de me mei
Tardavit aevi livor ac malignitas,
Meam loquentes gloriam nepotibus
Iniuriam horum non tacebunt posteri.

36. Quaecunque et artes moliuntur, et parit
Natura, mors haec vindicat. stant ut ruant:
Vivunt, ut obeant. ultimo discrimini
Servatur orbis. Omnia in mundum cadunt
Casurum et ipsum, non habentem quo cadat.

37. Omnis cupido laudis, omnis ambitus,
Pruritus animi est febrientis. Gloriae
Contemptor animus, maior omni gloria est.

38. Quaecunque luxus artifex superflua
Excogitavit esui atque indutui;
Quae nauta avarus, prodigus vitae suae,
Procul petivit longa per discrimina,
Vitae parantur omnia, et vitam atterunt.

39. Conviva fige potui primum modum,
Quod est necesse; proximum, quod est satis.
Nil sat bibaci est, sobrio nil est parum.

40. Morum malorum pestilentus spiritus
Sive adflat, aufert; sive stringit, inficit:
Ne forte te ullis allinat contagiis
Pruritus aliquis, tale contubernium
Vitare propera. namque si mores malos

Non oderimus, non amabimus bonos.

41. Commune patrum crimen indulgentia est,
Vultu paternae caritatis se offerens.
Gnati nepotis non coercere impetus,
Et in ruinam subministrare omnia,
Affabile odium est, et tepens crudelitas.

42. Statim obligatur, qui facit digno bene.
Quidquid merenti das mihi, imputo tibi.

43. Aedilitatis expeditus ambitu
In Consulatus fascibus votum impedis.
Omnem relegisti Idibus pecuniam,
Quaeris Calendis occupare foenori.
Ab ictu amoris molle declinans latus
Scorto impudico totus in plagam pates.
Crimen fugasti, victor ultra non times.
Instaurat ecce praelium cupidinum
Aestus rebellans, et refectis viribus
In te imparatum signa cominus movet.
Non sat domatur: est triumphandum scelus.
Laus una subigi est; altera imponi iugum.
Te vitia vincent, tota si non viceris.

44. Qui gloriaris esse dominus civium,
Servire servis quomodo potes tuis,
Qui tot tyrannos quot satellites habes?
Servire servis dicitur Princeps suis,
Quod agere per se debuit per hos agens,
Per hos vicarie audiens, per hos loquens.
Auctoritatis servus immodicae, nota est,
Auctoritatem non habentis Principis.

45. Amor obsequentum et imperantis dignitas
Regni potentis prima sunt munimina.
Severitate caritas amittitur,

Sed obsolescit comitate auctoritas.
Horum duorum constet ut salus tibi,
Hoc temperamen est tenendum, ut ne velis
Nimis severus esse, nec comis nimis.
Id dignitatem est, hoc amorem perdere.

46. A Plebe amari, non timeri Rex stude.
Timor magister infidelis obsequii est,
Et caritatis imbecillum vinculum
Timor facessat. Principis mores boni
Possunt idem praestare, quod vis imperii.
Multum imperando, plus amando Rex potest.

47. Fortasse cives peius angue Principem
Odisse possint, is licet non oderit.
At ipse amari non potest, si non amat.

48. Princeps colendus hactenus sit, quatenus
Tibi licere et expedire scis ei.
Homo secundus a Deo, acceptum ferens
Deo, quod ipse est, unico minor Deo.

49. Bona instituta non boni odi Principis,
Non quod bona acta, sed quod auctor displicet.
Laudanda Reges saepe fecerunt mali.
Laudare Regem non potes nisi bonum.

50. Principes tributis atque functionibus [*Princeps?*]
Regni tuetur publicas opes sui,
Bellum administrat, hosticas frangit minas.
Vectigal omne, et quidquid infertur, bonum est
Commune cunctis; singulis iniuria.

51. Terrae tyrannus Septimaniae arduas
Evertit aedes incolarum Circius.
Sed aestuosa pestilenti sideris
Idem salubri damna differt spiritu:

Et quos habebat languor, uno temporis
Damnum et salutem consequuntur impetu.
Princeps tributi nomine [c]unctas civium
Delibat, idem praestat et tutas opes.

52. Sit dux peritus ordines disponere:
Diurna castra muniis distinguere:
Nocturna vallo cingere et custodia:
Cui Fors sit anceps, certa virtus, qui capit
Occasiones, quique differt impetus.
Pedes sui sit factus ad iussus ducis,
Frequens adire signa, raro excurrere,
Raro experiri fortuita praelia,
Sed se sub ipsis continere sedibus.
Eques parare sit celer victoriam,
Vel tardus ita sit cedere, ut constantia
Cunctatio sit, et metus velocitas.
Praestent utrique mutuas vices sibi,
Dux copiarum; copiae decus ducis.
Sed disciplinae militaris gloria est,
Quando duci plus fiditur, quam copiis.

53. Qui cernere aequo Marte detrectaverat,
Ignaviane, consciusne virium,
Angusta rumpens factus est audentior.
Cui per phalanges expedivit exitum
Irata virtus, hic tremendus maxime est,
Quum fecit animos arcta desperatio.
Ad moliendum maxima efficacior
Necessitatis norma, quam virtutis est.

54. Plures in urbe si boni sint, quam mali,
Hominum, quibuscum transigas aevum tuum,
Fastidiosa debet esse eiectio. [*electio?*]
Quod si boni sint rariores, quam mali,
Frustra eliguntur. Pro optimo est minus malus.

55. Prudens futuri, et imminens periculis
Momenta lubrica et volubiles vices
Fortunae inanis pertinere ad se negat:
Et omne, quo plebs semper amisso dolet,
Id commodatum credit, et precarium:
Suamque reddit rem reposcenti Deo,
Nil tergiversans. Qui potestatem sui
Non fecit ullis casibus, casus potest
Ridere tuto. Sunt enim discrimina
Animis ad omne praeparatis irrita,
Securitati saeva. Quod fieri potest,
Spera futurum. nil repentinum ingruet,
Si quidquid alias, posse nunc fieri putes.
Adversa rerum nil mali exspectantibus,
Novitate quam vi saepius nocent sua.
Sese instruenti ad cuncta, si non omnia
Ut voluit, ast ut cogitavit, accidunt.

56. Pars est futuri magna supplicii timor.
Mens curiose credula in poenas suas
Sensum antevertens obviam it damno suo,
Malum imminente maius intentans sibi.
Bene praeparatus rebus adversis homo,
Quidquid futurum praestolatur, excipit.

57. Periculosa est omnis excedens modum
Apud tyrannum par tyranno gratia.
Terret sequaces aulicorum spes canum
Formidolosus Caprearum carceri
Seianus olim plebi adoratum caput.
Ascendere alta est arduum, unde postea
Cogaris ante cadere, quam descendere.

58. Rex, cui relicta vidua, cui suas preces
Pupillus offert, vita adulantes canes;
Feros in omnes, cicures uni tibi.
Cui pro maligno est parce adulans, hostis est

Qui vera loquitur, ius ad omne is surdus est,
Et blandientum, non suas aures habet.

59. Quam turpe fieri spoliar aulam civium,
Si quantum in usus publicos est conditum,
In aulicorum vulturum voragines
Famemque inexpletam omne fusum exhaurias.
Larga est in omnes liberalitas Dei.
Coelo pluente, iugerum vicinia
Rigatur omnis, haud seges tantum mea.
Avara in omnes, inque paucos commoda,
Sinistra Regis est benignitas, opes
Si pluit in homines, non in humanum genus.

60. Sophistici astus irritum retunditur
Acumen in se replicatum. quum acrius
Videtur agere, stringit, at non perforat.

61. Maledictis si qui certat, audiat male.
Quam quis non praestat, ne exigat modestiam.

ΣΤΡΩΜΑΤΕΥΣ ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ ΕΜΜΕΤΡΩΝ.

Iosephus Scaliger Iul. Caes. F. hunc aureolum Stromatea versuum Graecorum proverbialium amplissimo et integerrimo viro Claudio Puteano Senatori Parisiensi dono misit anno Christi Dionysiano CIO.IO.LXXXIV *mense Iulio.*

Πουτεανῷ δῶρον Σκαλανὸς ἑταῖρος ἑταίρῳ,
Φίλος ἀνὴρ ἀρετῆς ἀνέρι φιλαρέτῳ,
Τοῦτο σοφῶν αἴνων ἀκρόδροπον ἄνθος, ἐπεὶ σὺ
Πασέων ἐξ ἀρετῶν ἄκρον ἄωτον ἔχεις.
Τὰς μὲν στοιχούσας πεζῇ λίπον, ἐμμελέων δὲ
Μοῦνα φέρω λογάδων μέτρα παροιμιέων.
Ἔμμετρα γὰρ ζώοντι, καὶ ἔμμετρον ἦθος ἔχοντι
Πουτεανῷ μάλ' ἐχρῆν ἔμμετρα πάντα πορεῖν.

Παροιμίας μὲν ἔργον ἔστι συλλέγειν
Καὶ τῶν τυχόντων· ἐκλέγειν δὲ, τῶν σοφῶν.

'Απὸ ἑξαμέτρων.

Ἁ φιλοχρηματία Σπάρταν ἕλοι, ἄλλο δὲ οὐδέν.
Ἀέτιον γῆρας κορύδου νεότητος ἄμεινον.
Αἰγὸς ἐπιπρητῆνος ἐρυθροῦ πήρη ἀρίστη.
Αἰδὼς οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρίκτῃ.
Αἰεὶ δ' ἀνδρὶ γέροντι νέαν ποτιβάλλεο κούραν.
Αἰεὶ τοιούτοισι διωκοίμην πολέμοισι.
Αἲξ οὔπω τέτοκεν, ἔριφος δ' ἐπὶ δώματα παίζει.
Αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι.
Ἄκλητοι δειλοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασι.
Ἀκμὴν ἑπταέτης ὢν οὐκ ἀνέφυσεν ὀδόντας.
Ἀλλά γε σιτίον ἐκ καθαρῶν ἀχύρων τετρύγηκας.
Ἀλλὰ προσωπεῖον μὲν ἔχεις, γύναι, οὐχὶ πρόσωπον.
Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖον τελέθειν καὶ χώρᾳ ἕπεσθαι.
Ἄλλοτε μητρυιὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ.
Ἀλλ' οὐδὲν περὶ τὸν βωμὸν δεῖ τὰς ἐπινοίας.
Ἀλλ' ὑπὸ παντὶ λίθῳ καὶ βώλῳ σκορπίος εὕδει.
Ἀνδράποδ' ἐκ Φρυγίης, ἐκ δ' Ἀρκαδίης ἐπικούρους.
Ἀνδρὶ Γεφυραίῳ οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος.
Ἀντ' εὐεργεσίης Ἀγαμέμνονα τῖσαν Ἀχαιοί.
Ἀργαλέον φρονέοντα πάρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν.
Ἀργυρέαις λόγχαισι μάχου, καὶ πάντα δαμάσ[σ]εις.
Ἀρκαδίην μ' αἰτεῖς, μέγα μ' αἰτεῖς. οὔ τοι δώσω.
Ἀρχὴν ἰᾶσθαι πολὺ λώϊον, ἠὲ τελευτήν.
Ἄισονται τότε κύκνοι, ὅταν σιγῶσι κολοιοί.
Αὐγάζω πρὸς Ὄλυμπον ἀταρβήτῃσι προσωπαῖς.
Αὐτάρκων εὐδαιμονίη, φιλίη δὲ βεβαίων.
Αὐτίκα καὶ φυτὰ δῆλα, τὰ μέλλει κάρπιμ' ἔσεσθαι.
Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασι.
Βαίτη καὶ θέρεος καὶ χείματός ἐστιν ἀρίστη.
Γαστέρα μοι προφέροις κάλλιστον ὄνειδος ἁπάντων.
Ἡ πλήρης μὲν ἐλαφροτάτη, κενεὴ δὲ βαρεῖα.
Γαστρὸς ἀπὸ πλείης βουλὴ καὶ μῆτις ἀρείων.
Γλαῦκ' [,] ἐπίκουρος ἀνὴρ τόσσον φίλος ἔς τε μάχηται.

Γρῆϋς ἀνακροτέουσα πολὺν κονιορτὸν ἐγείρει.
Δελφὸς ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχων, δίψῃ δ' ἀπολωλώς.
Δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, ἀριστερὸν εἰς ποδόνιπτρον.
Δηρὸν βουλεύειν, ἵν' ἔχῃ καὶ πολλὸν ἄμεινον.
Δίζεσθαι βιοτὴν, ἀρετὴν δ' ὅταν ᾖ βίος ἔνδον.
Διασῷ πτῶκε διώκων οὐδέτερον καταλήψεις.
Δίψῃ δ' ἐξώλλυντο, ὕδωρ δ' ὑπερεῖχε γενείου.
Δὸς, δότε πᾶς ὁ βίος. λαβὲ δ' οὐκ ἐπὶ ναυσὶν ἀκούσαις.
Δὸς πτωχῷ ἄρτον, καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῷ.
Δῶρα θεοὺς πείθει καὶ αἰδοίους βασιλῆας.
Ἐκ πίθου ἀντλεῖς δῆλον. ἐγὼ δ' ἔχω οὐχ ἅλις ὄξευς.
Ἐν γὰρ ἀμηχανίῃ καὶ Καρκίνος ἔμμορε τιμῆς.
Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στίν.
Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ πάγκακος ἔμμορε τιμῆς.
Ἐν δὲ διχοστασίῃσι καὶ Ἀνδροκλέης πολεμαρχεῖ.
Ἐν δὲ λίθοις ἐμάχοντο, λίθον δ' οὐκ ἦν ἀνελέσθαι.
Ἐν σκυτέεσσι φοροῦσ' Ἐφεσήϊα γράμματα καλά.
Ἐνστάζειν ἐρίῳ τοῦ ζῆν ἕνεχ' ὥσπερ ἄλευρον.
Ἐξάντης λεύσσω τοὐμὸν κακὸν ἄλλον ἔχοντα.
Ἐξώκειλε κακοῦ βουλὴ πρὸς ὑπέρτατον ἄτην.
Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὐχαὶ δὲ γερόντων.
Ἐσθλὸς ἐὼν ἄλλου πολὺ κρείττονος ἀντεχώρησεν.
Εὐδαίμων ὁ Κόρινθος. ἐγὼ δ' εἴην Τενεάτης.
Εὐδαίμων ὤνθρωπος ὁ μηδενὶ μηδὲν ὀφείλων.
Εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λώϊα, δυσσεβέων δ' οὔ.
Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη.
Ἦ μῆ φῦναι ἄριστον, ἢ αὐτίκα φύντα τελευτᾶν.
Ἦμος ὕδωρ πνίγῃσι φάρυγγα, τί δεῖ ἔτι πίνειν;
Θρέψαι τὼς λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥστε φάγωντι.
Ἴσθι Ποσειδάων ὀρθὰν τὰν ναῦν καταδύσων.
Ἱπποσύνην δεδαῶτά σε μὴ θέμις ἐστὶν ἀείδειν.
Ἵππῳ γηράσκοντι τὰ μείονα κύκλ' ἐπίβαλλε.
Ἱστοβοῆϊ γέροντι νέην ποτίβαλλε κορώνην.
Καί κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπεί κεν ἀνὴρ ἀναθείη.
Καὶ σφακελοὶ ποιοῦσιν Ἀθηναίοις ἀτέλειαν.
Καππάδοκες, Κᾶρες, Κίλικες, τρία κάππα κάκιστα.
Κάλλος ἐπιστολίου πολὺ συστατικώτερόν ἐστι.

Κλαίει ὁ νικηθεὶς, ὁ δὲ νικήσας ἀπόλωλεν.
Κωπέας ἀνθ' ὅπλων καὶ νήϊα ἠλλάξαντο.
Λύχνου χρεῖαν ἔχων ἐπιχεῖν μέμνησο ἔλαιον.
Μᾶλλον ἐγὼ βραδυνῶ σπεύδων ταχὺ πάντα διελθεῖν.
Μάρπτει δ' ἑξείης ὅστ' αἴτιος, ὅστε καὶ οὐχί.
Μέτρῳ ὕδωρ πίνουσιν, ἀμέτρως μάζαν ἔδουσι.
Μὴ κίνει Καμαρῖναν, ἀκίνητος γὰρ ἀμείνων.
Μὴ μαιῶ μαλακὸν, μὴ καὶ τῷ σκληρῷ ἀπαντῇς.
Μή ποτε δουλεύσασα γυνὴ δέσποινα γένοιτο.
Μὴ τέφραν φεύγων εἰς ἀνθρακιὰν περιπίπτοις.
Μήτε δίκην δικάσῃς, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς.
Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω.
Μωρὸς, ὃς εἷλε τὸ χεῖρον, ἀμεινοτέρων παρεόντων.
Ναῦς δέ τις ὠκύπορος Σαμία ὑὸς εἶδος ἔχουσα.
Νεβρὲ, κρεῶν μὴ μοῖραν ἕλευ κατέναντι λέοντος.
Νεκροῦ σῶμα λέοντος ἐφυβρίζουσι λαγωοί.
Νεῦμαί σοι νεῦμαι ἐνιαύσιος, ὥστε χελιδών.
Νήπιος, ὃς πατέρα κτείνας, παῖδας καταλείπει.
Νήπιος, ὃς τὰ ἕτοιμα λιπὼν, ἀνέτοιμα διώκει.
Ὁ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.
Οἷ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ, ἄλλῳ κακὰ τεύχων.
Οἳ πίνουσι μόνον βατράχων τρόπον, οὐδὲν ἔδοντες.
Οἶνος καὶ φρονέοντας ἐς ἀφροσύνην ἀναβάλλει.
Οἶνός τοι χαρίεντι πέλει ταχὺς ἵππος ἀοιδῷ.
Ὅστις Ἀθηναίων ἀγαθὸς, σφόδρ' ἐστὶ τοιοῦτος.
Ὅ,ττι καλὸν φίλον ἐστί· τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστί.
Οὐ γὰρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδέ ποθ' ἵππους.
Οὐ δὲ κύων ἂν σκυτοφαγεῖν παύσαιτο μαθοῦσα.
Οὐ δὲ Συρακοσίων δεκάτην κολοφῶν' ἐπέθηκεν.
Οὐ δύναμαι τὰν αἶγα φέρειν· σὺ δὲ βοῦν ἐπιβάλλεις.
Οὐ μέντοι παρὰ κωφὸν ὁ τυφλὸς ἔοικε λαλῆσαι.
Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποις ἀπεραντολογώτερον ἀνδρός.
Οὐκ ἂν ποιήσαις τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον.
Οὐκ ἔτι γινώσκουσιν Ἀθηναῖοι Μεγαρῆας.
Οὐκ ἐχρῆν ἰχθὺν ἀποκείμενον εἰς μέσον ἕλκειν.
Οὐχ οὕτω πυρὶ πῦρ, καὶ σύκῳ σῦκον ὅμοιον.
Οὐχὶ λόγων ἀγορὰ δεῖθ' Ἑλλάδος, ἀλλά τοι ἔργων.

Ὀψὲ θεῶν ἀλέθουσι μύλοι, ἀλέθουσι δὲ λεπτά.
Παῖς μοι τριτογενὴς εἴη, μὴ τριτογένεια.
Πέτραν κοιλαίνει ῥανὶς ὕδατος ἐνδελεχείῃ.
Πνευσάσης ἑτέρας αὔρης χαίροντα διαζῆν.
Πολλὰ δὲ μοχθήσαντες ἐτώσιον ἐσμὲν ὁμοίως.
Πολλά κεν εἰδείης, οἷς καὶ θεὸν ἐξαπατήσαις.
Πολλὰ μάτην κεράεσσιν ἐς ἠέρα θυμαίνοντα.
Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου.
Πολλάκι καί τοι μωρὸς ἀνὴρ μάλα καίριον εἶπεν.
Πολλὰς δὴ φιλίας· ἀπροσηγορίη διέλυσεν.
Πολλοὶ βουκένται, παῦροι δέ τε γῆς ἀροτῆρες.
Πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίῃ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασι.
Πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες.
Πολλοί τοι ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε βάκχοι.
Πολλῶς τῶ Βρασίδα Λακεδαίμων κάῤῥονας ἴσχει.
Πουλυμαθημοσύνης οὐδὲν κενεώτερον ἄλλο.
Πουλύποδος κεφαλῇ ἔνι μὲν κακὸν, ἐν δὲ καὶ ἐσθλόν.
Πρὸς τὸ παρὸν δὴ μῆτις ἀέξεται ἀνθρώποισι.
Πῶς γὰρ τοιαύτης δύναμαι θοίνης ἀπέχεσθαι;
Σειρὴν μὲν φίλον ἀγγέλλει, ξεῖνον δὲ μέλισσα.
Σῦκα φίλ᾽ ὀρνίθεσσι φυτεύειν οὐκ ἐθέλουσι.
Τὰν ἀρετὰν καὶ τὰν σοφίαν νικᾶντι χελῶναι.
Τετράδι κοῦρος ἔγεντο, καὶ οὔποκα πάγκακος ἔσται.
Τῇ μὲν ὕδωρ φορέει δολίῃ χερὶ, τῇ δ᾽ ἑτέρῃ πῦρ.
Τῆς ψυχῆς ἐστὶ[ν] δουλεία γλωσσοκομεῖον.
Τίκτει τοι κούρη καὶ ὅταν κακὸν ἀνδρὶ παρείη.
Τίς πατέρ᾽ αἰνήσει᾽ εἰ μὴ κακοδαίμονα τέκνα;
Τὸν σικυὸν τρώγοισα γύναι τὰν χλαῖναν ὕφαινε.
Τοὺς συνετοὺς ἄν τις πείσειε τάχιστα λέγων εὖ.
Τρὶς δ᾽ ἀπομαξαμένοισι θεοὶ διδόασιν ἄμεινον.
Τῶν ·δυνατῶν τι κέλευ᾽. οὐ γὰρ πάρα Κενταύροισι.
Τῶν ἔσθ᾽ οὓς ἐδίδαξαν ἀριστερὰ γράμματα Μοῦσαι.
Ὑμεῖς δ᾽ Αἰγιεῖς οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι.
Ὑπνώσσει δ᾽ οὐδ᾽ ὅσσον ἀηδόνες ὑπνώσσουσι.
Φωκείων μέχρις κε μένῃ μέγας εἰν ἁλὶ μύδρος.
Χειρῶν ὀλλυμένων, ἔῤῥει πολύμητις Ἀθήνη.
Χρειὼ πάντ᾽ ἐδίδαξε. τί οὐ χρειώ κεν ἀνεύροι;

Χρήματα χρήματ' ἀνὴρ. πενιχρὸς δ' ἔστ' οὐδέποτ' ἐσθλός.
Ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς οὐκ ἀναφυσῶ.
Ὥρη ἐρᾶν, ὥρη δὲ γαμεῖν, ὥρη δὲ πεπαῦσθαι.
Ὥρη μέν τοι ἀπαμβλύνεται, θυμὸς δὲ μενοινᾷ.
Ὥς ἀν' ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν ὄνωνιν.
Ὡς λύκοι ἄρνα φιλεῦσ' ὣς παῖδα φιλεῦσιν ἐρασταί.
Ὡς τὸ μὲν ὠφέλιμον καλὸν, τὸ δ' ἐπιβλαβὲς, αἰσχρόν.
Ὥσπερ ἐλαιολόγους, τῷ μισθὸν ἔχοντι ἕπεσθαι.
Ὥσπερ Χαλκιδικὴ τέτοκεν γυνὴ εὔτοκος ἡμῖν.
Ἀ[ι]δε τὰ Τελλῆνος. Κονιεῖται βοῦς ἐφ' ἑαυτῷ.
Ἀ[ι]δειν δωροδοκιστί. Τόδ' εἴσεται οὐδεμία ὗς.
Αἱ χάριτες γυμναί. Νοῦς οὐκ ἔνι Κενταύροισι.
Αἰγιαλῷ λαλέειν. Ποταμὸς μὴ ἔριζε θαλάσσῃ.
Αἰεὶ δ' ἡ Λιβύη τι κακόν. Δεκάπους σκιά ἐστι.
Αἰετὸς ἐν νεφέλῃσιν. Ἔτος φέρει, οὐχὶ ἄρουρα.
Αἰθίοπα σμήχεις. Οὐ δωροδοκεῖται ἀλώπηξ.
Αἰκάλλειν κέρκῳ. Μανία δ' οὐ πᾶσιν ὁμοία.
Αἷμ' Αἰσώπειον. Πίνων μέλι γλαῦκος ἀνέστη.
Αἰξωνεύς. Ἐν ἅλῳ δρασκάζεις. Ἀέρα παίεις.
Αἰπόλος ἐν καύσωνι. Κρίσις Ῥαδαμάνθυος αὕτη.
Αἶρ' ἀπὸ τῆς καταδυομένης. Ὁ νεοττὸς Ἄργος.
Ἀκκίζειν. Ἄλλο γλαὺξ φθέγγεται, ἄλλο κορώνη.
Ἀλλὰ γύης αὐτῷ οὐκ ἔστι. Παρὼν ἀποδημεῖς.
Ἄλλα παρ' ἄλλοις καλά. Κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν.
Ἀλλὰ τί μηνύεις κυσὶν ὀστέον; Οὐδ' ἅλα δοίης.
Ἄλλαν δρῦν βαλάνιζε. Κακοῦ κόρακος κακὸν ᾠόν.
Ἄλλο γένος κώπης. Ἀγαθοί δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες.
Ἀλλοπρόσαλλος. Ἀτιμαγελεῖν. Πόλις ἄνδρα διδάσκει.
Ἄλλως σοὶ ὕδωρ ἀναλίσκεται. Οὐ μάλα κυκᾷς.
Ἀμφιθέτῳ ἔπιες. Τὸν σκορπίον εἷλε κορώνη.
Ἀνδρῶν ἡρώων τέκνα πήματα. Κύματα μετρεῖς.
Ἀνέρι αὐλητῇ νόος οὐκ ἔνι. Σῦκα μερίζειν.
Ἀντιόπης θρῆνος. Χειρώσατο Γοργόνα Περσεύς.
Ἀντλεῖν ἀμφοτέραις. Μή μοι βαιών. κακὸς ἰχθύς.
Ἀργεῖοι φῶρες. Βαλανεὺς εἶ. Κοσκίνῳ ἀντλεῖς.
Ἀργέλοφοι. Παράκυψις ὄνου. Τὸν κόλλοπ' ἀνεῖναι.
Ἀρκαδικὸν βλάστημα. Πρὶν ἢ ὀπτῆσαι ἄλευρα.

Ἀρχίλοχον πατέεις. Πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοί.
Ἀρχύτου πλαταγή. Γήρᾳ πόνος ὄψον ἄριστον.
Ἄσκοπα τοξεύειν. Ἀλλ' οὐδεὶς ἄμμε διώκει.
Ἀστραπὴ ἐκ πυέλου. Κακὰ μὲν θρῖπες, κακὰ δ' ἶπες.
Ἄτρωτος Καινεύς. Ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον.
Ἀττικὸς ἐν λιμένι. Καί σοι φίλος, οὐδ' ἐμοὶ ἐχθρός.
Αὐγείου κόπρος. Χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι.
Αὕτη νῦν ἀνθεῖ ἡ μοῦσα. Κυθωνύμου αἶσχος.
Αὐτόθεν οὖν κατάβαλλε. Σὺ δ' ᾠοῦ χρυσοχοήσειν.
Αὐτοῖς καὶ Χίοις. Τὰ στεμφύλα δεῖται ἐλαίου.
Αὐτὸς ἔφα. Χύτρας ἐπιδείκνυται. Ἄρνα προβάλλει.
Αὐτῷ ψάλλειν. Οὐκ Ἄρης ἴδι' ὅπλα σαλεύει.
Ἀφθᾶς σοὶ λελάληκε. Δικαιοσύνη μικρόν ἐστι.
Ἀχνυμένη σκυτάλη. Κᾂν μῦς δάκῃ ἄνδρα πονηρόν.
Ἄχρι κόρου. Ζεῖ χύτρα, ζῇ φιλία. Θρασύδειλος.
Βάλλ' εἰς λατομίας. Βάλλ' εἰς κόρακας. Γλυκὺς ἀγκών.
Βάλλ' ἐς ὕδωρ, ὁ κακός. Μή μοι μέλι, μήτε μέλιττα.
Βάλλειν τοῖς μήλοισιν. Ἀγναμπτότερος βάτου αὔου.
Βὰς ἐπ' ἄκρων ὀνύχων. Οὐδεὶς φίλος οὐδὲν ἔχοντι.
Βῆτα σοφῶν. Αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
Βοιωτοῖς μαντεύου. Ἀδελφὸς δ' ἀνδρὶ παρείη.
Βολβοὺς ζητοῦσι. Ταῦτ' οὐ κακὸς εἴσεται οὐδείς.
Βόρβορος ἐκ τριόδων. Ἀσπένδειος κιθαριστής.
Βῶλος ἄρουρα. Πάρες τὸν μάντιν. Ἐπὶ κνάφου ἕλκεις.
Βωμολόχος. Τρεχέδειπνος. Ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
Γεννητὸς γεγονὼς τήρει τὴν τάξιν. Ἀριθμός.
Γλαὺξ πέτεται. Ἄντρωνος ὄνος. Θεὸς ἡγεμόνευε.
Γναθμοῖς ἀλλοτρίοισι γελᾷν. Ὕπαρ οὐκ ὄναρ ἐστί.
Γνώμη Πανδελέτειος. Ἀεὶ τὰ πέρυσι ἀμείνω.
Γρᾶες κωθωνιζόμεναι. Μὴ δ' εἰκῇ Ἄβυδον.
Γραῦς καπρῶσα. Τί γὰρ κοινὸν κυνὶ καὶ βαλανείῳ;
Δακτύλιος Γύγεω. Ἀΐδος κυνέη. Ἄχε' Ἰνοῦς.
Δάκτυλον αἶρε. Πάγη δὲ πάγην λήψεσθαι ἔοικεν.
Δειλὸς Ἐπειός. Πέντε κριτῶν ἐν γούνασι κεῖται.
Δειλότεροι κεμάδος. Δίχα μοι νόος ἀτρεκὲς εἰπεῖν.
Δεσμοὶ Τυῤῥηνοί. Δῶρον δ' ὅ,τι δῷ τις, ἐπαίνει.
Δῆλον καὶ τυφλῷ. Βλέπε πῶς ὄνος ὢν ὅδ' ἀνέστη.

Δημοβόροι. Διὸς ἐγκέφαλος. Πλέον ἥμισυ παντός.
Διοπετές. Τὸ γὰρ εὖ μέτ᾽ ἐμοῦ. Περιαυτολογῆσαι
Δὶς καὶ τρὶς τὸ καλόν. Ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
Δὶς κράμβη θάνατος. Κόκκυ ψωλοὶ πεδίονδε.
Διπλοῦν Κάππα. Τὸ Βοιώτειον μόσχος ἀείδει.
Δουλότερος τῆς Μεσσήνης. Εὔνασαι ἐν δλμῳ.
Δούρεος ἵππος. Ἄνω ποταμῶν. Τὸν ἔνοικον ἔπηλυς.
Δωδώνης χαλκεῖον. Ἀπ᾽ οὔατος ἄγγελος ἔλθοι.
Δώσων. Πλουθυγίεια. Τὸ κωλακρέτου γάλα πίνειν.
Εἶ Φρυνώνδας ἄλλος. Ὑπηνέμιον τέτοχ᾽ ᾠόν.
Εἶδεν πῦρ ἀφύη. Σπεύδουσα κύων τυφλὰ τίκτει.
Εἰδεχθὴς Κορυθεύς. Πόλεμος δὲ Κόνωνι μελήσει.
Εἰκῇ τῷ Ἡρακλεῖ. Ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτή.
Εἶματ᾽ ἀνήρ. Οὐκ ἐν πολέμῳ δὶς ἔνεστιν ἁμαρτεῖν.
Εἰμὶ πόλις Πιτάνη. Δελφῖνα δίδασκε κολυμβᾶν.
Εἰς δέον ἀνήλωσα. Θύραν ἐπὶ σαυτὸν ἀνοίξεις.
Εἰς πεδίον τὸν Λυδόν. Ἀχρειόγελως. Γλυκύπικρος.
Εἰς τὴν γαστέρ᾽ ἐνάλλεσθαι. Στόμα δωδεκάκρουνον.
Εἰς φάτνας ἀρχαίας. Ἄρτεμις ἡ Παναγαία.
Ἐκ καλάμης γνῶναι. Καὶ βαίτυλον ἂν καταπίνοις.
Ἐκ μυίας ἐλέφαντα. Μάχη μετὰ τὴν Μαραθῶνος.
Ἐμβάλλειν ψαλίον. Τῇ πείρᾳ πάντα τελεῖται.
Ἔμβαρος εἰμί. Βίου σπιθαμὴν πρὸς ἄνηθον ἀείδων.
Ἔμπροσθεν κρῆμνοι, ὄπιθεν λύκοι. Ὅλμος ἄτολμος.
Ἐν μακάρων νήσοις διάγων. Αὐξάνομ᾽ ἀκούων.
Ἐν μέλιτι σαυτὸν καταπάττεις. Γραῦς ἀναθυᾷ.
Ἐν πορθμείῳ ἔχων ἕτερον πόδα. Τυμβογέροντες.
Ἐν σταδίῳ δολιχὸν ζητεῖς. Αἴλουρον Ἀθηνᾷ.
Ἐν τριόδῳ ἕστηκα. Βαλὼν οἴει φεύξεσθαι.
Ἐνδόσιμον. Θνητῶν δ᾽ ἔστ᾽ ὄλβιος εἰς τέλος οὐδείς.
Ἐργίνου πολιαί. Φειδωλότερος Πατροκλῆος.
Ἐσθλὸς καὶ κακός ἐστιν. Ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς.
Εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν. Ἄκρον λαβέ, καὶ μέσον ἕξεις.
Εὗρεν ὁ Παρνοίτης ὀβολόν. Κάκιον Βάβυς αὐλεῖ.
Εὐρυβάται. Κέρκωπες. Ἀεὶ πολέμου κενὰ πολλά.
Εὐρυκλῆς. Πεινῶντι λαγῷ καὶ σῦκα πλακοῦντες.
Εὔρυμνος. Μοχθηρὸς ὑπὲρ τὸν ὑπέρβολον ἐστί.

Εὐτυχία πολύφιλος. Ἐς οὐρανὸν ὕμμιν ἀλεῦμαι.
Ἐχθὲς καὶ πρώην. Πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ.
Ζεὺς ἄγονος. Πεινῶσαν ἀλώπεκ᾽ ἐπέρχεται ὕπνος.
Ζητεῖν ἴχνεσι πᾶσιν. Ὀρέστῃ χλαῖναν ὑφαίνειν.
Ζωὴ ἀκανθώδης. Ὄνος εἰς ἀχυρῶνας ἀπέδρα.
Ζωὴ καὶ ψυχή. Δέχεται καὶ βῶλον ἀλήτης.
Ζῶν ἀπὸ μαγδαλίης. Τὸ δέ τοι κλέος ἐσσομένοιο.
Ζωροπότης. Ἑρμῆς ἀμύητος. Ἔθος φύσις ἄλλη.
Ἢ ὄνος, ἢ βασιλεύς. Ἀποτίσεις χοῖρε γίγαρτα.
Ἡ πέτρα ἀγέλαστος. Ἐγὼ βαλανεύσω ἐμαυτῷ.
Ἢ τὰν, ἢ ἐπὶ τᾶς. Οἱ κλέπται ἄγουσιν ἑορτήν.
Ἦλθε κύων ἐπὶ δεσμά. Δικαιότερος σταχάνης εἶ.
Ἤρατο ὀπτῶ ἀλεύρω. Ἄλευ᾽ ἀπὸ μείζονος ἀνδρός.
Ἡσιόδειον γῆρας. Ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.
Ἡφαίστειος δεσμός. Ἔρις δ᾽ ἔριν ἀντιφυτεύει.
Ἠχεῖς νεκροῦ ἐς ὦτα. Θύρας ἐπιθέσθε βέβηλοι.
Θαλλόφοροι. Μετὰ φωνῆς εὔχεο. Χαῖρε φίλον φῶς.
Θάψινος ἄνθρωπος. Χαράδρα κατελήλυθε. Σελλοί.
Θερσίτειον βλέμμα. Λύκου δεκάς. Ἡμερόκοιτος.
Θετταλικαὶ πτέρυγες. Τὸν καρκίνον ὀρθὰ βαδίζειν.
Θετταλικὸν πήδημα. Τί δάκρυον εὗδον ἐγείρεις;
Θῦμα Φασηλιτῶν. Οὐδ᾽ ἂν πείσῃς, ἐμὲ πείσεις.
Θυμβροφαγεῖν. Διὰ τῆς κηπαίας. Εἰς γόνυ βάλλειν.
Ἴκκου δεῖπνον. Ἀμαλθείης ἀγρὸς κέρας ἐστίν.
Ἶσαι ψῆφοι ἔασι. Προμηθεύς. Δημοπίθηκος.
Κάδμειος νίκη. Σαμίων ἄνθη. Χαμαὶ ἀντλεῖς.
Καὶ τοὺς ἀνθρώπους συνάγει κακά. Κλειτοριάζειν.
Κάλλιστ᾽ ἔνδοῖ πᾶσαι. Ἀλώπεκος ἴχνεσι βαίνεις.
Καλλιφάνης. Λευκηπατίης. Ῥυποκόνδυλος ἀνήρ.
Κάνθαρος Αἰτναῖος. ψεκάς, ἢ δρόσος. Εἰς Κυνοσαργές.
Καρποῖς οὐ σταδίοισιν ἐρίζομεν. Ἱστὸς ἀράχνης.
Κεῖ λύκου ἐμνήσθης. Ἀφύης τιμὴ τὸ ἔλαιον.
Κέντει τὸν πῶλον περὶ τὴν νύσσαν. Γόνυ κάμψαι.
Κερκώπων ἀγορά. Γυμνῷ φυλακὴν ἐπιτάττεις.
Κεστρεὺς νηστεύων. Ἵνα γὰρ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς.
Κηρῶν λεπτότερος. Ζωὴ ἐν πᾶσι λαγώοις.
Κλαυσίγελως. Σαλάκων. Σαμίων λαύρα. Μερὶς, οὐ πνίξ.

Κληματίς. Ἄμμε μόναι γε Λάκαιναι τίκτομες ἄνδρας.
Κοῖλον ἔδειξε ποδός. Καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης.
Κοντῷ πλεῖν. Εἰς τὴν Πυῤῥαίων, εἴ τι κακόν γε.
Κρητίζεις πρὸς Κρῆτα. Δοκὸς δ' ἐπὶ πᾶσι τέτυκται.
Κριὸς ἀσελγόκερως. Ἡ μὲν κλέος ἧε, καὶ ἦσθα.
Κρουσιμετρεῖν. Ἀλλ' οὐδ' εἰ βοῦς φθέγξαιτο, πιθοίμην.
Κυκλοβόρου φωνή. Κακὰ κέρδεα ἶσα βλάβῃσι.
Κυκλώπειον βλέμμα. Κανωπίζειν. Κριόμυξος.
Κωφότερος κίχλης. Μία μάστιξ πάντας ἐλαύνει.
Λεῖπέ τι καὶ ξείνοισιν ἐπερχομένοις. Λίθον ἕψεις.
Λέμφος. Κῆποι Ἀδώνιδος. Ἀρχιλόχειος ἀλώπηξ.
Λούσεις τὸν Πελίαν. Οὐ Μῆδος ταῦτα φυλάξει.
Λυδὸς ἔκλεισε θύραν. Ξένος ἔλθοι, ὅστις ὀνήσει.
Λύδιον ἅρμα. Τὸν οἴκοι θησαυρὸν διαβάλλεις.
Λωτοφαγεῖν. Ἄμμες δὲ δέκα Ῥόδιοι δέκα νᾶες.
Μαγνήτων καὶ Τερμερίων κακά. Κόμμα πονηρόν.
Μᾶλλον ὁ Φρύξ. Πλήρης βαπτίζῃ πνεύματος ἀσκός.
Μανδραγόρην ἔπιες. Πτωχῷ φίλοι οὐδὲ τοκῆες.
Μάντις ἀρουραία. Φιλοτιμότερος Κλεοφῶντος.
Μαργίτης. Κρονικαὶ λῆμαι. Λημᾷν κολοκύντας.
Μειλανίων σώφρων. Ἄ[ι]δου πρωκτῷ περιπίπτοις.
Μὴ πρὸ φακῆς λοπάδ' αὖξε. Βάκηλος. Χάρμα πυραύστου.
Μὴ σὺ μελαμπύγῳ περιπίπτοις. Κάρδαμον ἔσθειν.
Μήτι γε καλὸν ἀδελφῷ σοῦ. Μαλακώτερον ὕπνου.
Μὴ τὸν ἀπὸ γραμμῆς κίνει λίθον. Ἰσθμὸν ὀρύσσειν.
Μηδὲν ἄγαν. Αὐτῷ τῷ μέτρῳ. Γνῶθι σεαυτόν.
Μήλιος Ἡρακλέης. Ἤτοι κρίνον, ἢ κολοκύντην.
Μητέρα σοὶ ταύτην δίδομαι. Πλαταγῇ δοκιμάσεις.
Μικρὸς ἀεὶ σὸς πῶλος. Ἐλεύθεραι αἶγες ἀρότρων.
Μῦθον ὄνῳ. Ὀλέθρου δ' οὐδεὶς λόγος. Ἀντιπελαργεῖν.
Μῦν ἐλέφας. Χαμόθεν ἵνα τέττιγες ἀείδουσι.
Μῦς λευκός. Νόσος Ἡράκλειος. Ἀνὴρ ἐλάφειος.
Μωρότερος Μορύχου. Σκαμβὸν ξύλον οὐδέποτ' ὀρθόν.
Μωρῷ καὶ βασιλεῖ νόμος ἄγραφος. Ἐκ πίθου ἀντλεῖς.
Νεκρὸν μαστίζεις. Ἄλλοι κάμον, ἄλλοι ὄναντο.
Νηφάλιος θυσία. Θυσίαν οἱ Κρῆτες ἄγουσιν.
Νῦν εἰς χώραν ἦλθε. Προβάλλειν τοῖς κυσὶν ἄρνας.

Ξυνὸς Ἐνυάλιος. Νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας.
Ὄμματ' ἔχει κεφαλῆς ὄπιθεν. Μάλα με ξυρεῖ ἐν χρῷ.
Ὁ ξυρὸς εἰς ἀκόνην. Ἀγαθὴ καὶ μᾶζα μετ' ἄρτον.
Ὁ πλοῦτος Κινύρου. Ἀπὸ πύργων κρίνετ' Ἀχαίους.
Ὁ πρωκτὸς λούτρου περιγίνεται. Ὕπνος ἀπέστω.
Ὁ σκνὶψ τὴν χώραν. Οἶνος καὶ παῖδες ἀληθεῖς.
Ὁ ψάλτης ἀπορῶν βήττει. Σαρπηδόνος ἀκτή.
Οἱ Ῥόδιοι θυσίαν. Οὐδεὶς σαπρὸς, μέγας ἰχθύς.
Οἶδε τὸ λευκὸν καὶ τὸ μέλαν. Πλοῦτος κεράμειος.
Οἴκοθεν εἰκάζω. Καὶ κόρχορος ἐν λαχάνοισι.
Οἴκοθεν ἐχθρὸν ἔχουσι. Χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ.
Οἰνοχοεῖς βατράχοισιν. Ὑπὲρ σὰ σκάμματα πηδᾷς.
Οἰόλυκοι. Πεζοὶ παρὰ Λύδιον ἅρμα θέοντες.
Οἰταῖος δαίμων. Ἀπὸ βαλβῖδος. Οὐ γὰρ ἄκανθαι.
Οἰφᾷ χωλὸς ἄριστα. Δύω τοίχους ἅμ' ἀλείφεις.
Οἰωνίσαιτ' ἄν τις ἰδών σε. Μόθων ἀπὸ κώπης.
Ὀκτάποδες. Μεγαρεῖς οὔτ' ἐν λόγῳ οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.
Ὀμφακίας. Ἀβδηρολόγος. Κότυος θιασώτης.
Οὐ δ' ἴκταρ βάλλουσι. Μέγα στόμα τοῦ ἐνιαυτοῦ.
Οὐ λῖνον λίνῳ γε συνάπτεις. Ἔμβαλε κυλλῇ.
Οὔ τοι. Στησιχόρου τρί' ἔγνως. Οὐδ' ἐντὸς Ἰώρου.
Οὐδὲ τὸν Αἴσωπον πεπάτηκας. Σύκινοι ἄνδρες.
Οὐδὲν πρὸς Διόνυσον. Ὑπερμαζᾷν. Χορὸς ἀργῶν.
Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα. Κρεῶν δασύποδος ἐπιθυμεῖ.
Οὐκ αὐλεῖς πατρῷα μέλη. Σιγῶσιν Ἀμύκλαι.
Οὐχὶ γὰρ ἀγγέλλεις πόλεμον. Μῦν ἀντὶ λέοντος.
Παιδοφιλεῖ μᾶλλον τῆς Γελλοῦς. Χερσὶν ἀνίπτοις.
Παίζειν ἐν πενθοῦσιν. Ὁ γείτων τὸν πόδα κινῶν.
Πανικά. Νῷ πείθου. Εἰς τὸν τετρημένον ἀντλεῖς.
Πάντα κακοὶ τολμῶσι. Μάχη ἐπὶ μήδεα κείρει.
Πάντα κάλων σείειν. Ἁλιεὺς πληγεὶς νόον οἴσει.
Πάντα μία κόνις ἐστί. Σὺ δ' ἱερὸν οὐδὲν ὑπάρχεις.
Πάντα[ς] δεῖ παραλοῦσθαι. Ἀφηγῇ τοὐμὸν ὄναρ μοί.
Πᾶσι κριταῖς νικᾷν. Πίνειν διψῶντα σιωπῇ.
Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως. Ἑτερόγναθός ἐστι.
Πῆμα κακὸς γείτων. Ὑπὲρ Ἐνδυμίωνα καθεύδεις.
Πλεῖν εἰς Μασσαλίην. Ἅλα λείχειν. Δειλὸν ὁ πλοῦτος.

Προσθῆκαι λαχάνων. Ὑγιέστερος εἶ κολοκύντης.
Πρώρα πρύμνα. Πρὸ τῆς νίκης ἐπινίκιον ᾄδεις.
Πὺξ ἢ λάξ. Δότε μοι λεκάνην, δότε. Βοῦς ἐπὶ σωρῷ.
Πῦρ ἐπὶ πῦρ βάλλεις. Ἀρχὰ δείκνυσι τὸν ἄνδρα.
Πυρπαλάμης. Ὅσα Μῦς ἐν Πίσῃ. Φαινοπροσωπεῖν.
Πυῤῥὸς ἅπαξ, δεκάκις χλωρός. Δειπνεῖν με δίδασκε.
Πτωχότερος Παύσωνος. Ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε.
Σελλίζειν. Ἀπόνοια Γιγάντων. Ψῆφος Ἀθηνᾶς.
Σήψει καὶ πέτραν ὁ πολὺς χρόνος. Ἔρνος Ἄρηος
Σιτίζεις ἀκόνην. Ποιεῖν τί δεῖ, οἷς γόνυ χλωρόν.
Σκήπτεται ἔμπορος εἶναι. Ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης.
Σκυρία αἴξ. Ἀπὸ πέντε πετρᾶν εἰς κῦμ' ἐσαλέσθαι.
Σμυρδυρίνου ἁπαλώτερος. Ἧλιξ ἥλικα τέρπει.
Στιγματίαι Σάμιοι. Τοὺς δ' οὐ μία πάντας ἄγοι νηῦς.
Σὺ σκώπτεις μὲν ἔμ'. ἐγὼ δ' ὄνος ὕομαι. Ἀσπιδαποβλής.
Συμμαχίη μετὰ τὸν πόλεμον. Πῦρ δαλὸν ἐπελθόν.
Σὺν δὲ θεοὶ μάκαρες. Παρὰ τῆς αὐλῆς τὰ τρί' εἴποις.
Σχοινίον ἐξ ἄμμου. Ξενίων δέ τε θυμὸς ἄριστος.
Τὰ τρία τῶν εἰς τὸν θάνατον. Ταχυβάμονες ὅρκοι.
Τὰν ἀπ' ἀρότρου παῖε. Πρὸς ἐῤῥωγυῖαν ἀείδεις.
Τὰν κατὰ σαυτὸν ἔλα. Λύκον εἶδες. Βοῦς ἐπὶ φάτνῃ.
Τὰν παρεοῦσαν ἄμελγε. Φέναξ. Ἀδδηφάγον ἅρμα.
Τὰν σοφίαν ἔλαχ' ἁ πενία. Μετὰ Λέσβιον ᾠδόν.
Τὰς κέγχρους ἀποτορνεύειν. Ῥαδαμάνθυος ὅρκος.
Τὰς μυίας ἀετὸς θηρεύων. Βεκκεσέληνος.
Τειχίον Ἱππάρχου. Κορδύλης ἄξιος οὐκ εἶ.
Τηλεμάχου χύτρα. Πόλεμος γλυκὺ πρῶτον ἀπείροις.
Τὴν θήραν προσοβεῖς. Πηλοῦ πόδας ἐκτὸς ἀείρειν.
Τὴν κραδίην τηρεῖν ἐν πείσῃ. Καρικὸς οἶνος.
Τὸ κρύσταλλον ὁ παῖς. Ἀτρεκέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ.
Τίς χρεὼ πυθομένου κρομύου; Κολοφωνία ὕβρις.
Τὸν δελφῖνα πρὸς οὐραῖον δεῖς. Τίς τρύπος ἵππων;
Τὸν κολοφῶν' ἐπέθηκεν. Ὅσα ψεύδονται ὄνειροι.
Τὸν ξένον οὐ δεῖ ἀεὶ ξένον εἶναι. Θύλακος ἀσκός.
Τὸν Πελίαν λούσαιο. Μία Μύκονος. Μέλι λείχειν.
Τοῦ πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται. Αἵματι κλαίειν.
Τυφλὸς πλοῦτος. Ὀδάξ. Ἀνά σοι τάδε πάντα λεπαργέ.

Τὼς κύνας ὤλαφος ἕλκει. Ὑπὲρ βαθμὸν πόδα τείνειν.
Ὕβρις ἔρωτας ἔλυσε. Διὸς γάλα. Θρὶξ ἀνὰ μέσσον.
Ὕδωρ ἐν Κυνάγρᾳ γὰρ ἐλεύθερον. Ἐν καρὸς αἴσῃ.
Ὑν Ἀφροδίτῃ ἔθυσας. Ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω.
Φελλοῦ κουφότερος. Τὰ γράμματα Βελλεροφόντης.
Φοίνικος σπανιώτερος. Αὕτη νῦν σοφία ζῇ.
Φρουρεῖν, ἢ πλουτεῖν. Σὺν τῷ κυνὶ καὶ τὸν ἱμάντα.
Χειροδίκαι. Ῥοπάλου πεινῶν ὄνος οὐκ ἀλεγίζει.
Χῖος πρὸς Κῶον. Πολλαὶ κυνὸς ἄρσενος εὐναί.
Χοῖροι μητρὶ ἕπεσθε. Μέχρις βωμοῦ φίλος εἰμί.
Χρηστολογεῖν. Ὑπόδημα ποδὸς κατὰ τὸν λόγον ἔστω.
Χύτραν ποικίλλεις. Ὁ φυγὼν μύλον ἄλφιτα φεύγει.
Ψύραθεν Διόνυσον. Ἄκουε τοῦ ὠτία τέσσαρ᾽ ἔχοντος.
Ὡς λευκὴ στάθμη λευκῷ λίθῳ. Αὐτὰ δι᾽ αὐτῶν.
Ὡς τέττιξ πρῶκας σιτούμενος. Ἀλφεσίβοιαι.
Ὥσπερ κογχύλην διελών. Ἀπόγλουτος ὑπάρχεις.

ἀπὸ ἰαμβείων.

Ἃ δεῖ γενέσθαι, ταῦτα καὶ γενήσεται.
Ἃ σύγε ποιεῖς, μὴ ταῦτα νεμέσα τοῖς πέλας.
Ἄγει δὲ πρὸς φῶς τὴν ἀλήθειαν θεός.
Ἀγεωμέτρητος ἐνθάδ᾽ οὐδεὶς εἰσίτω.
Ἀγὼν φιλία τε πρόφασιν οὐκ ἐπιδέχεται.
Ἀγνοεῖ δ᾽ ἀράχνη παῖδας ὡς παιδεύεται.
θρέψασα γὰρ τέθνηκεν ὑπὸ τῶν φιλτάτων.
Ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι.
Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος.
Ἀεὶ κολοιὸς παρὰ κολοιὸν ἱζάνει.
Ἀηδόνες λέσχαισιν ἐγκαθήμεναι.
Ἄθυτα δ᾽ ἱερὰ πολλάκις κατεσθίει.
Ἄθως καλύπτει πλευρὰ Λημνίας βοός.
Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας ἁλός.
Αἰτεῖ γε καὶ τοὺς ἀνδριάντας ἄλφιτα.
Ἀκλητὶ κωμάζουσιν εἰς φίλων φίλοι.
Ἄκμων μέγιστος οὐ φοβεῖται τοὺς ψόφους.
Ἄκρῳ δὲ κεφαλὴν κνώμενοι τῷ δακτύλῳ.
Ἁλίσκετ᾽ ἄρα καὶ πρὸς ἀσθενῶν ταχύς,
καὶ πρὸς χελώνης ἀετὸς ἐν βραχεῖ χρόνῳ.

Ἀλλ' ἐξέπαισε πορθμὶς ἐλατίνῃ πλάτῃ.
Ἀλλ' ἔστι κἀμοὶ κλεὶς ἐπὶ γλώσσῃ φύλαξ.
Ἀλλ' ἀντέπαισε τὴν ἐπ' ἄγκυραν θεός.
Ἄλλην μὲν ἐξαντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπεισρέει.
Ἄλλοισι γλῶ[τ]τ' ἄλλοισι δ' εἰσὶ γόμφιοι.
Ἄλλων ἰατρῶν αὐτὸς ἕλκεσι βρύων.
Ἁλῶν δὲ φόρτος ἔνθεν ἦλθεν, ἔνθ' ἔβη.
Ἀλωπεκίζειν πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα.
Ἅμ' ἠλέηται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις.
Ἀμαθέστερος Φιλωνίδου τοῦ Μελιτέως.
Ἅμας ἀπῄτουν, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκάφας.
Ἂν μὴ παρῇ κρέα, τῷ ταρίχῳ στερκτέον.
Ἂν πολλὰ βάλλῃς, ἄλλοτ' ἀλλοῖον βαλεῖς.
Ἂν οἶνον αἰτῇ, κονδύλους αὐτῷ δίδου.
Ἄνδρες γὰρ εἰσὶν αἱ πόλεις, οὐκ οἰκίαι.
Ἄνδρες φιλομεμφεῖς εἰς φιλίαν οὐκ εὐφυεῖς.
Ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κρανίον.
Ἀνδρὸς γέροντος αἱ γνάθοι βακτηρία.
Ἀνδρὸς γέροντος οἱ μύλοι βακτηρία.
Ἀνδρὸς γέροντος μή ποτ' εἰς πυγὴν ὁρᾶν.
Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι.
Ἀνδρὸς χαρακτὴρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.
Ἀνὴρ ἄβουλος εἰς κενὸν μοχθεῖ τρέχων.
Ἀνὴρ ἀθυμῶν οὐ τρόπαιον στήσεται.
Ἀνὴρ δὲ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσεται.
Ἀνὴρ δὲ φεύγων οὐ μένει λύρας κτύπον.
Ἀνὴρ ἔοικεν ἱκετεύειν ναῦς πέτραν.
Ἀνήρπακας ἁπαξάπαντ' αὐτῷ κανῷ.
Ἄνθρωπος ἀποφρὰς καὶ πνέων ἀπιστίαν.
Ἄνθρωπος οὐδεὶς ὑγιὴς πράττων κακῶς.
Ἀνουθέτητος παῖδα νουθετεῖ πατήρ.
Ἄσπις πάρ' ἐχίδνης φάρμακον δανείζεται.
Ἀπ' ἀξίου ξύλου ἂν ἀπάγξασθαι χρεών.
Ἅπανθ' ὁ λιμὸς γλυκέα, πλὴν αὑτοῦ, ποιεῖ.
Ἅπανθ' ὁμοῖα, καὶ Ῥοδῶπις ἡ καλή.
Ἅπαντα γάρ τοι βρωτὰ πολιορκουμένοις.
Ἅπαντα γάρ τοι τῷ φοβουμένῳ ψοφεῖ.

Ἅπαντα τοῖς καλοῖσιν ἀνδράσι πρέπει.
Ἅπασαν ἠμφιεσμένος τὴν οὐσίαν.
Ἄπιστ' ἀληθῆ πολλὰ συμβαίνει βροτοῖς.
Ἀπόλωλεν ὗς μοι, καὶ τάλαντον, καὶ γάμος.
Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.
Απώλεσας τὸν οἶνον ἐπιχέας ὕδωρ.
Ἀραχνίων μεστὴν ἔχεις τὴν γαστέρα.
Ἀρετὴ βραδεῖα σύντομος πονηρία.
Ἄρκτου παρούσης ἴχνια ζητεῖν δοκεῖς.
Ἄρτους ἐς ἴπνον ψυχρὸν ἐμβάλλειν δοκεῖς.
Ἀρχαιότερα τῆς διφθέρας Διὸς λέγεις.
Ἄρχων ἄκουε καὶ δικαίως κἀδίκως.
Ἄτηκτος ἄνθρωπος προσηγορήμασι.
Ἀτυχοῦσαν ἀρετὴν περιορᾷν, σχετλιώτατον.
Αὐθαίρετος λύπη 'στὶν ἡ τέκνων σπορά.
Αὕτη γε χρηστῶν ἐστὶν ἀνδρῶν ἡ νόσος.
Αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασε.
Αὐτοὶ χελώνας ἔσθεσθ' οἵπερ εἵλετε.
Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τῆς θύρας.
Αὐτὸς γὰρ εὗρες τοῦ κακοῦ τὴν πιτυάν.
Αὐτὸς κάμινος, αὐτὸς εἵλκυσε τροχός.
Αὐτὸς πενωθεὶς τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνει.
Αὐτός τι νῦν δρῶν εἶτα τοὺς θεοὺς κάλει.
Ἀφροδίσιος γὰρ ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος.
Βάδιζε βῆμ' ἡραῖον ἐμπεπλεγμένον.
Βάλλ' εἰς ἔχοντα τὴν ἐπιστήμην βολῆς.
Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα.
Βίος βίου δεόμενος οὐκ ἔστι βίος.
Βλάβης μαγείρου τῖσον, αὐλητὴς, δίκην.
Γελᾷ δ' ὁ μωρὸς, κἄν τι μὴ γελοῖον ᾖ.
Γέλως ἄκαιρος δεινὸν ἐν βροτοῖς κακόν.
Γεράνδρυον παλαιὸν οὐ μοσχεύεται.
Γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαῦρον, ὃς νέος πέσῃ.
Γέροντα μηδὲν μή ποτε χρηστὸν ποίει.
Γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἡβῶσαν φέρει.
Γέρων ἀλώπηξ οὐχ ἁλίσκεται πάγῃ.
Γέρων μὲν ἐν παισ', ἐν δὲ τοῖς γέρουσι παῖς.

Γέρων δόμοισι βοῦς ἀπένθητος μένει.
Γέρων πίθηκος οὐχ ἁλίσκεται βρόχῳ,
ἁλίσκεται μὲν, σὺν χρόνῳ δ' ἁλίσκεται.
Γηρᾷ γ' ὁ βοῦς. τὰ δ' ἔργα πολλὰ τοῦ βοός.
Γῆρας λέοντος κρεῖσσον ἀκμαίων νεβρῶν.
Γλυκεῖ' ὀπώρα φύλακος ἐκλελοιπότος.
Γλῶσσαν μὲν ἀργὴν, χεῖρα δ' ἐργάτιν φέρω.
Γραῦς, ἵππος ὡς, ἕξεις χαραδραῖον τάφον.
Γραφεὺς ποιητής τ' εἰσ' ἀνεύθυνοι μόνοι.
Γραφή τε καὶ Λευκαῖος οὐ ταὐτὸν λέγει.
Γυναικὶ μὴ πίστευε, μὴ δ' ἂν ἀποθάνῃ.
Γυναικὸς ὄμμα τοῖς ἀκμάζουσι βέλος.
Γυνὴ γυναικὸς οὔποτ' οὐδὲν διαφέρει.
Γυνὴ δὲ πᾶσ' αὐτή 'στιν ἀρθέντος λύχνου.
Γυνὴ στρατηγεῖ, καὶ γυνὴ στρατεύεται.
Δέδοικα μωρὸν κάρτα πυραύστου μόρον.
Δείκνυσιν ἀρχή τ' ἄνδρα, τήν τ' ἀρχὴν ἀνήρ.
Δειλότερος εἶ τοῦ παρακύπτοντος ἀνέρος.
Δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχύει πλέον.
Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι.
Δελφοῖσι θύσας αὐτὸς ὀψωνεῖ κρέας.
Δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή.
Δίκη δίκην ἔτικτε, καὶ βλάβη βλάβην.
Δίκην ὀφέξει, κἂν ὄνος δάκνῃ κύνα.
Δὶς ἑπτὰ πληγαῖς πουλύπους πιλούμενος.
Δὶς πρὸς τὸν αὐτὸν, αἰσχρὸν, εἰςκρούειν λίθον.
Δοκεῖς δέ μοι καὶ Λάβδα κατὰ τοὺς Λεσβίους.
Δοῦλος πρὸ δούλου, δεσπότης πρὸ δεσπότου.
Δραχμῆς μὲν αὐλεῖ, τεττάρων δὲ παύεται.
Δρυὸς πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.
Ἐὰν δ' ἔχωμεν χρήμαθ' ἕξομεν φίλους.
Ἐγένετο καὶ Μάνδρωνι σύκινον σκάφος.
Ἐγὼ γυναικὸς ὅρκον εἰς ὕδωρ γράφω.
Ἐγὼ ποιήσω πάντα κατὰ Νικόστρατον.
Ἐγ' ᾠδα τὸν Σίμωνα καὶ Σίμων ἐμέ.
Ἐγώ τε καὶ σὺ τὸν αὐτὸν ἕλκομεν ζυγόν.
Εἶ δ' ἄξιος, παῖ, τῆς ἐν Ἄργει ἀσπίδος.

Εἰ μὴ δύναιο βοῦν, ἔλαυν' ὅμως ὄνον.
Εἰ μὴ φυλάξεις τὰ μίκρ' ἀπολεῖς τὰ μείζονα.
Εἰ τυρὸν εἶχον, οὐκ ἂν ὄψον ἐπεπόθουν.
Εἴδωλον ἔργων ἐστὶν ἀνθρώπου λόγος.
Εἴληφα τυρόκνηστιν ἀπωλεκὼς πόλιν.
Εἰς ἀσθενοῦντας ἀσθενῶν ἐλήλυθα.
Εἰς δεῖπνον ἄνδρα τὸν Κυρηναῖον καλεῖς.
Εἰς ὅλμον ὕδωρ ἐγχέας πλήττεις ἔχων.
Εἰς τὰς μαχαίρας ἠκονημένας πεσών.
Εἰς τὰς μελίττας ἀγρίας ἐκώμασας.
Εἰς τὰς ὁμοίας, φίλε, λαβὰς ἐλήλυθας.
Ἐκ παντὸς Ἑρμῆς οὐ γενηθείη ξύλου.
Ἐκ τοῦ βοὸς δεῖ τοὺς ἱμάντας λαμβάνειν.
Ἐκ τοῦ ὁρᾶν γὰρ γίνετ' ἀνθρώποις ἐρᾶν.
Ἕκαστος ἡμῶν οὐ γέγονεν αὑτῷ μόνον.
Ἐκεῖ βλέπουσα δεῦρ' ἀνίει τ' ἀγαθά.
Ἕκητι Συλοσῶντος εὐρυχωρία.
Ἔκυψε σιγῇ πρῶτον, ὥσπερ Τήλεφος.
Ἐλευθέρα Κόρκυρα. χέζ' ὅπου θέλεις.
Ἐμοὶ δὲ λῷον αἷμα ταύρειον πιεῖν.
Ἐμοὶ μελήσει ταῦτα καὶ λευκαῖς κόραις.
Ἐμοῦ θανόντος γαῖα μιχθήτω πυρί.
Ἔμπορε, κατάπλευσον. ἐξελοῦ. πεπράσεται.
Ἐν ἀέρι τε καὶ δρόσῳ σιτούμενος.
Ἐν γῇ πένεσθαι μᾶλλον, ἢ πλουτοῦντα πλεῖν.
Ἐν νυκτὶ βουλὴ τοῖς σοφοῖσι γίνεται.
Ἓν δεῖ σ' ἑλέσθαι τῶν τριῶν Θηραμένους.
Ἐν νυκτὶ λαμπρὸς, ἐν φάει δ' ἀνωφελής.
Ἐν παντὶ μύθῳ καὶ τὸ Δαιδάλου μύσος.
Ἐν πλησμονῇ δὲ Κύπρις, ἐν πεινῶσι δ' οὔ.
Ἐν τοῖς ἀμούσοις καὶ Κόρυδος φθέγγεται.
Ἐν τοῖς κολοιοῖς μὴ ἀρίστευ' ἀετός.
Ἐν τῷ μέρει τὶς καὶ τὸ πῦρ σκαλευσάτω.
Ἐν τῷ πίθῳ τὴν κεραμικὴν διδάσκομαι.
Ἔνεισιν ἐν δειλοῖσι κἄνανδροι λόγοι.
Ἔνεστι κἂν μύρμακι κἂν σέρφῳ χολά.
Ἔνθ' οὔτε μίμνειν ἄνεμος, οὔτ' ἐκπλεῖν ἐᾷ.

Ἑνὸς χανόντος δή, κέχηνε χἄτερος.
Ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.
Ἔξω βλέπει τὰ πολλὰ βοῦς ἀλλότριος.
Ἔοικε τοῖσιν ἐκ Πύλου Λακωνικοῖς.
Ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ μεῖζον, ἢ Πηλεύς, φρονεῖ.
Ἐπιφυλλίδες ταῦτ᾽ ἔστι καὶ στωμύλματα.
Ἔπτηξ᾽ ἀλέκτωρ ὥς τις, ἐκκλίνας πτερόν.
Ἐρᾷν δὲ φανερῶς κάλλιον τοῦ λαθρίως.
Ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην.
Ἐρεσχελοῦσιν αἱ κορῶναι ἀετόν.
Ἕστηκας εἰκὼν ἐκ γραφῆς ἓν σχῆμ᾽ ἔχων.
Ἔστι δ᾽ ἀνάγκη χρῆμ᾽ ἄμαχον καὶ τοῖς θεοῖς.
Ἔστι δίκης ὀφθαλμός, ὅστις πάνθ᾽ ὁρᾷ.
Ἔστω δὲ ταμίας, τἄλλα δ᾽ εἰ βούλει, κύων.
Εὖ κείμενον δὲ τὸ κακὸν οὐ κινητέον.
Εὖ οἶδεν, ἅσπερ ἔφυγεν, Εὐκράτης ὁδούς.
Εὐμεταβολώτερος χαμαιλέοντος εἶ.
Εὔνοι᾽ ἄκαιρος οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει.
Ἐφ᾽ αὐτὸν ἕλκων, ὥστε Καικίας νέφος.
Ἐφ᾽ αὐτὸν ἕλκων, ὥστε Μαγνῆτις λίθος.
Ἐχθροῖς ἀποστῶν μήποτ᾽ ἂν πάθοις βλάβην.
Ζῆλος γυναικὸς πάντα πυρπολεῖ δόμον.
Ζητῶν γὰρ ὄψον θοιμάτιον ἀπώλεσα.
Ζῶμεν γάρ, οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ᾽ ὡς δυνάμεθα.
Ζωὸς γενήσῃ κρομμύου μόνον λαβών.
Ἡ ἄγνος ἀνθεῖ, καὶ ὁ βότρυς πεπαίνεται.
Ἢ δεῖ χελώνης κρέα φαγεῖν, ἢ μὴ φαγεῖν.
Ἡ γλῶσσ᾽ ἁμαρτάνουσα τἀληθῆ λέγει.
Ἢ ζῆν ἀλύπως, ἢ θανεῖν εὐδαιμόνως.
Ἡ κοιλία δὲ πολλὰ χωρεῖ κώλιγα.
Ἡ μὲν θεὸς ὑπέβαλλ᾽ ἐμοί, ἥρπασα δ᾽ ἐγώ.
Ἢ πέντε πίνειν, ἢ τρί᾽, ἢ μὴ τέτταρα.
Ἡ πορφύρα παρὰ πορφύραν διακριτέα.
Ἤτοι τέθνηκεν, ἢ διδάσκει γράμματα.
Ἢ χρὴ τραγῳδᾷν πάντας, ἢ μελαγχολᾷν.
Ἤθους χαρακτήρ ἐστι τ᾽ ἀνθρώπου λόγος.
Ἥκειν ἔχοντας σιτί᾽ ἡμερῶν τριῶν.

Ἥλιος Ἀπόλλων, καὶ ὁ Ἀπόλλων ἥλιος.
Ἥλῳ τὸν ἧλον, παττάλῳ τὸν πάτταλον.
Ἡμεῖς γὰρ οὔτε θέομεν, οὔτ' ἐλαύνομεν.
Ἡμῖν πόνοισιν ἀγαθὰ πωλοῦσι θεοί.
Ἡμῖν ἐπιῤῥεῖ πρᾶγμα τοὐξαντλούμενον.
Ἣν μὴ καθαίρῃς καὶ ἀλέσῃς, οὐ μὴ φάγοις.
Θαλάττιός γ' ὢν μήτι χερσαῖος γενοῦ.
Θεὸς λαλούμενός τε κᾆκλητος πάρα.
Θεοῦ δ' ὄνειδος τοὺς κακοὺς εὐδαιμονεῖν.
Θεοῦ δὲ δῶρόν ἐστιν εὐτυχεῖν βροτούς.
Θεοῦ θέλοντος κᾂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις.
Θεῷ μάχεσθαι δεινόν ἐστι καὶ τύχῃ.
Θὴρ ποικίλος μὲν, θητέρᾳ δ' οὐ ληπτέος.
Θρασὺς πρὸς ἔργον ἐστὶν ἐκ πολλοῦ κακός.
Θυμοῦ γὰρ οὐδὲν ἄλλο γῆρας, πλὴν θανεῖν.
Θύραζε Κᾶρες. οὐκ ἔτ' Ἀνθεστήρια.
Ἰδού γε καινὸς οὑτοσὶ Παλαίφατος.
Ἵνα μή σε βάψω βάμμα Σαρδινιακόν.
Κᾆθ' ὥσπερ αἱ τιτθαί γε, σιτίζεις κακῶς.
Καὶ δὴ γένοιτ' ἂν παντὸς ἐκ ξύλου κίων.
Καὶ μάντις ὢν ἄριστος ἐσφάλου ποτέ.
Καὶ Πύθι' ἐστὶ ταὐτά σοι καὶ Δήλια.
Καινόν γε μηδὲν, μᾶλλον αὖ Φοινικικόν.
Καιροῦ τυχὼν ὁ πτωχὸς ἰσχύει μέγα.
Κακόν γε δῶρον ἶσόν ἐστι ζημίᾳ.
Κακὸν τὸ καλὸν μήτι τοῦ καιροῦ τυχόν.
Κακὸς κακῷ γὰρ συντέτηκεν ἡδονῇ.
Κακῷ βάδιζε μηδὲ τὴν αὐτὴν ὁδόν.
Κακῷ σὺν ἀνδρὶ μὴ δ' ὅλως ὁδοιπόρει.
Κάλλος γυναικός ἐστιν ἀνθρώποις βέλος.
Καλῶς παλεύειν οἶδε τὴν ἀλώπεκα.
Κᾂν διὰ μαχαιρῶν καὶ πυρὸς ῥίπτειν δέῃ.
Καπνόν γε φεύγων εἰς τὸ πῦρ περιέπεσεν.
Κατόπιν ἑορτῆς ὑστεροῦντες ἥκομεν.
Κάτοπτρον εἴδους χαλκὸς ἔστ', οἶνος δὲ νοῦ.
Κλύζει θάλασσα πάντα τ' ἀνθρώπων κακά.
Κρεῖττον βαδίζειν σοῦ Χαρινάδης ἔφυ.

Κώνωπος ἐλέφας Ἰνδὸς οὐκ ἀλεγίζεται.
Κωφότερός ἐστιν, ἢ Τορωναῖος λιμήν.
Λαβὼν ἀπόδος ἄνθρωπε καὶ λήψῃ πάλιν.
Λαγὼ βίον ζῇς ὁ πρὶν ἄτρομος λέων.
Λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν.
Λέγειν μὲν αἰσχρὸν, καὶ σιωπῆσαι βαρύ.
Λεπτή τις ἐλπὶς ἔστ' ἐφ' ἧς ὀχούμεθα.
Λευκὸς Ἀφροδίτης εἰμὶ γὰρ περιστερός.
Λευκῶν γὰρ οὐδὲν ὄφελος, εἰ μὴ σκυτοτομεῖν.
Λεωτρεφίδου λεπτότερα καὶ Θαυμαντίδος.
Λίαν φιλῶν σεαυτὸν οὐχ ἕξεις φίλον.
Λίθος κυλινδόμενός γε φῦκος οὐ ποιεῖ.
Λιμὴν ἀτυχίας ἐστὶν ἀνθρώποις τέχνη.
Λιμῷ γὰρ οὐδὲν ἔστιν ἀντειπεῖν ἔπος.
Λόγοις ἀμείβου τὸν λόγοις πείθοντά σε.
Λόγος γάρ ἐστι φάρμακον λύπης μόνον.
Λόγους γὰρ Ἑρμόδωρος ἐμπορεύεται.
Λόγῳ μ' ἔπεισας φαρμάκῳ σοφωτάτῳ.
Λυδοὶ πονηροὶ, δεύτεροι δ' Αἰγύπτιοι,
  τρίτοι δὲ πάντων Κᾶρες ἐξωλέστατοι.
Λυχνεῖον ἐκζητοῦμεν ἅψαντες λύχνον.
Μαγάδι λαλήσω μικρὸν ἅμα σοὶ καὶ μέγα.
Μαλέαδε κάμψας ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε.
Μάντις γ' ἄριστος, ὅστις εἰκάζει καλῶς.
Μαρυανδυνῶν μέμνησο θρηνητηρίων.
Μάταια τ' ἄλλα παρὰ Κρότωνα τ' ἄστεα.
Μέλει γὰρ ἧσσον, ἢ χελώναις τῶν μυιῶν.
Μετὰ γὰρ νοσούντων καὶ τὸ μαίνεσθαι καλόν.
Μετῆλθεν ἡ Ἀμαία τὴν Ἀζησίαν.
Μή μοι ποτ' ἔλθῃς, ὅταν ἐγὼ πράττω καλῶς.
Μὴ μνησικακήσῃς, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες.
Μὴ πρὸς λέοντα δορκὰς ἅψομαι μάχης.
Μὴ σύντονον δίωκε, μήτ' ἀνειμένην
  ἰαστὶ μοῦσαν, ἀλλὰ τὰν μέσαν νέων.
Μὴ δ' αὖ ἀγροίκου ῥήτορος καταφρόνει.
Μὴ μεῖζον ἔστω τοῦ νεὼς τὸ φορτίον. [τῆς?]
Μὴ τοὐμὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ σὸν φῦλον σκόπει.

Μηδεὶς γένοιτο Μεγαράων σοφώτερος.
Μηδὲν μέγ' εἴπῃς, πρὶν τελευτήσαντ' ἴδῃς.
Μία χελιδὼν οὐκ ἔαρ μόνη ποιεῖ.
Μίδας γὰρ ἐν κύβοισιν εὐβολώτατος.
Μικρὰ δὲ πρόφασίς ἐστι τοῦ πρᾶξαι κακῶς.
Μικροῖς μὲν αὐλίσκοισι, φορβείας δ' ἄτερ.
Μικρός γε μῆκος οὗτος, ἀλλ' ἅπας κακός.
Μόνης ἐπ' αὐτῆς, ἀγκύρας σαλεύομεν.
Μωμήσεταί τις θᾶττον, ἢ μιμήσεται.
Μῶμος δὲ πάνθ' ὁρῶν ἑαυτὸν οὐχ ὁρᾷ.
Νέμει πολίταις μητέρας Πολυκράτης.
Ὁ βάσανος ἤθους ἐστὶν ἀνθρώπου χρόνος.
Ὁ δεύτερος πλοῦς ἐστὶ δήπου λεγόμενος,
ἂν ἀποτύχῃ τὶς πνεύματος, κώπαισι πλεῖν.
Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας.
Ὁ λόγος ὁ τρώσας αὐτὸς ἔστ' ἰώμενος.
Ὁ μὲν ἐξυφαίνεθ' ἱστὸς, ὁ δὲ διάζεται.
Ὁ νοῦς γάρ ἐστι τῆς τραπέζης πλησίον.
Ὁ νῦν μὲν οὐδεὶς, αὔριον δ' ὑπερμέγας.
Ὁ πολλὰ κλέψας, ὀλίγα δοὺς ἐκφεύξεται.
Ὁ σοφὸς ἐν αὑτῷ περιφέρει τὴν οὐσίαν.
Ὁ τόπον ἀμείβων οὐκ ἀμείβει τὸν τρόπον.
Ὁδοῦ παρούσης ἀτραπὸν ζητεῖν δοκεῖς.
Ὀζῶμεν ἀνδρῶν αὐτόδαξ ὠργισμένων.
Οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσίν· οἱ δ' ὄντες κακοί.
Οἱ μὲν πάρ' οὐδέν εἰσιν, οἷς δ' οὐδὲν μέλει.
Οἵαπερ ἁ δέσποινα, τοιάδ' ἁ κύων.
Οἶδέ τε Πυλαία ταῦτα, καὶ Τεττιγίας.
Οἰκεῖς θάλασσαν, Γλαῦκε, τῆς πόας φαγών.
Οἴκοι λέοντες, ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκες.
Οἴκοι μένειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαίμονα.
Οἴκοι τὰ Μιλήσεια. μὴ γὰρ ἐνθάδε.
Οἴνου δὲ μὴ παρόντος οὐκ ἐστὶ Κύπρις.
Οἴνου κατιόντος ἐπιπλέουσιν οἱ λόγοι.
Οἴνῳ τὸν οἶνον, κραιπάλῃ τὴν κραιπάλην.
Οἷος δεδιέναι πάντα, κἂν τι μῦς ψοφῇ.
Οἵῳ με δαίμων τέρατι συγκατείρξατο.

Ὅλοις χελιδών τις πρόσω σχοίνοις πάρει.
Ὃν οὐ τρέφει Κῶς, οὐδ' ἂν Αἴγυπτος τρέφοι.
Ὀναιό γ' ἅλσιν ἂν διασμηχθείς ποτε.
Ὄνος βαδίζεις εἰς ἄχυρα τράγημα σόν.
Ὄνος λύρας ἤκουσε, καὶ σάλπιγγος ὗς.
Ὅπου τὶς ἀλγεῖ, κεῖσε καὶ τὴν χεῖρ' ἔχει.
Ὁρᾷς τὸ Δῖον οὗ βέλος διέπτατο.
Ὀργὴ φιλούντων μικρὸν ἰσχύει χρόνον.
Ὅρκοις μὲν ἄνδρας, ἀστραγάλοις δὲ τὰ παιδία.
Ὄρνιθος ὄρνις πῶς ἂν ἁγνεύοι φαγών;
Ὃς αὐτὸς αὑτὸν οὐκ ἔχει, Σάμον θέλει.
Ὅστις ἐπὶ δεῖπνον ὀψὲ κληθεὶς ἔρχεται,
ἢ χωλός ἐστ', ἢ οὐκ ἔδωκε συμβολάς.
Ὀσφὺν κατεαγὼς, ὥστε Μυσίας ὄνος.
Ὅτ' ἀργύριον ᾖ, πάντα θεῖ κἀλαύνεται.
Ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί δεῖ φίλων;
Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρόνει.
Οὐ δεινὸς εἰπεῖν, ἀλλὰ σιγᾷν ἀδύνατος.
Οὐ δυνατὸς οἶκος εἷς τρέφειν κύνας δύο.
Οὐ μέμφεται Κορινθίοισιν Ἴλιον.
Οὐ μία λόχμη τρέφοιτ' ἂν ἐριθάκους δύο.
Οὐ παῖς Ἀχιλλέως, ἀλλ' Ἀχιλλεὺς αὐτὸς εἶ.
Οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς.
Οὐ πρός γε παντός ἐστιν ἀρτῦσαι καλῶς.
Οὐ ῥᾳδίως γὰρ ἔστ' ἀληθεύων Κίλιξ.
Οὐ στήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδος.
Οὐ τύπτεται δ' ὁ πρέσβυς, οὐδ' ὑβρίζεται.
Οὐ φεισόμεσθα τῶνδε μᾶλλον, ἢ λύκων.
Οὐδ' αὐτὸς εὗρεν ὁδὸν ἂν Ἐξηκεστίδης.
Οὐδ' ἐν περιδείπνῳ ποτέ σ' ἐπαινέσειαν ἄν.
Οὐδεὶς διθυραμβοποιὸς, ἢν ὕδωρ πίῃ.
Οὐδεὶς δυσώνης χρηστὸν ὀψωνεῖ κρέας.
Οὐδεὶς ἔθυσ' εὐεργέτῃ πλὴν Πυῤῥίας.
Οὐδεὶς ἐραστὴς, ὅστις οὐκ ἀεὶ φιλεῖ.
Οὐδεὶς κομήτης, ὅστις οὐ ψηνίζεται.
Οὐδεὶς χρέως παρόντος ἐσθίει θύμον.
Οὐδὲν γάρ ἐσμεν, πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη.

Οὐδὲν γλυκύτερόν ἐστιν, ἢ πάντ' εἰδέναι.
Οὐδὲν γυρίνου βατράχου σοφώτερος.
Οὐδὲν λέλειπται τῶν ἐμῶν οὐδ' ἔγκαφος.
Οὐδὲν πέπονθας δεινὸν, εἰ μὴ προσποιεῖ.
Οὐδὲν σ' ὀνήσει βολβὸς, ἂν μὴ νεῦρ' ἔχῃς.
Οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον ἐστυχὼς ἀνήρ.
Οὐθ' ἡλιοῦται παντελῶς, οὔθ' ὕεται.
Οὐκ ἂν γένοιτο χρηστὸς ἐκ κακοῦ πατρός.
Οὐκ ἂν μύροισι γραῦς ἐοῦσ' ἠλείφεο.
Οὐκ ἂν πάθοι τάριχος, ὧνπερ ἄξιος.
Οὐκ εἰμὶ τούτων. τῶν γὰρ ἡρώων ἐγὼ,
  κακοῦν ἑτοίμων μᾶλλον, ἢ εὐεργετεῖν.
Οὐκ ἔστ' ἐμὸν τὸ πρᾶγμα, πολλὰ χαιρέτω.
Οὐκ ἔστι Πειθοῦς ἱερὸν ἄλλο, πλὴν λόγος.
Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ.
Οὐκ ἦθος, ἀλλὰ τὴν τρίχ' ἀλλάττει λύκος.
'Οψ' ἦλθες, ἀλλά γ' εἰς Κολωνὸν ἵεσο.
Πάγαις ἀλώπηξ αὖθις οὐχ ἁλίσκεται.
Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.
Παλινδρομῆσαι μᾶλλον, ἢ κακῶς δραμεῖν.
Πᾶν τοι γενόμενον κατθανεῖν ὀφείλεται.
Παρὰ μὲν θάλασσαν περίπατος, παρὰ γῆν δ' ὁ πλοῦς.
Πᾶς ἐστι δούλῳ δεσπότης μονοσύλλαβος.
Πάσῃσι κορυδαλοῖσ' ἐνεῖναι χρὴ λόφον.
Παταικίωνος συκοφαντικώτερος.
Παγεῖα γαστὴρ λεπτὸν οὐ τίκτει νόον. [παχεῖα?]
Πεζῇ βαδίζω. νεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.
Πείθειν γὰρ οἶδε καὶ πέφυκε μὴ λέγων.
Πεινῶντι κλέπτειν ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον.
Πενία γάρ ἐστιν ἡ τρόπων διδάσκαλος.
Πέπων ἐρινὸς παντελῶς ἀχρεῖος ὢν
  εἰς βρῶσιν, ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ;
Περνῶντα τὸν χαραδριὸν μιμούμενος.
Πίνουσ' ὀμίχλην τῆς πονηρίας κακοί.
Ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς.
Πόλεως ἁλούσης πάντες αὖ φροῦδοι θεοί.
Πολιὰ χρόνου μήνυσις, οὐ φρονήσεως.

Πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα.
Πολλαῖσι πληγαῖς δρῦς τέλος δαμάζεται.
Πολλοί σε μισήσουσιν, ἢν σαυτὸν φιλῇς.
Πολλοὶ στρατηγοὶ Καρίαν ἀπώλεσαν.
Πολλῶν ἰατρῶν εἴσοδός μ' ἀπώλεσεν.
Πολλῶν ὁ λιμὸς γίνεται διδάσκαλος.
Πολὺ χεῖρόν ἐστιν ἐρεθίσαι γραῦν, ἢ κύνα.
Πολυπραγμοσύνης ἕνεκ' εἰς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί.
Πρινή σε τοὺς ἰχθῦς ἑλεῖν, ἅλμην κυκᾷς.
Προβάτων γὰρ οὐδὲν ὄφελος, ἢν ποιμὴν ἀπῇ.
Προέλοιμι δοῦναι τῷ Τελεγόρᾳ μᾶλλον ἄν.
Πρὸς κάππαριν ζῇς, δυνάμενος πρὸς ἀνθίαν.
Πρὸς μάντιν οὐδεὶς εὐτυχὴς ἀπέρχεται.
Πρότερον χελώνη παραδραμεῖται δασύποδα.
Πρῶτον κολυμβᾷν, δεύτερον δὲ γράμματα.
Πῦρ, καὶ θάλασσα, καὶ γυνὴ, κακὰ τρία.
Ῥᾷστ' ἔστ' ἀγροίκου ῥήτορος καταφρονεῖν.
Ῥόδον παρελθὸν μηκέτι ζήτει πάλιν.
Σαίνεις δάκνουσα, καὶ κύων λήθαργος εἶ.
Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν ὡς πολυγράμματος.
Σαπρὸς τάριχος τὴν ὀρίγανον φιλεῖ.
Σαυτὴν ἐπαινεῖς, ὥσπερ Ἀστυδάμας, γύναι.
Σαφέστερόν πως, κᾀμαθέστερον φράσον.
Σκύλλῃ περιέπεσον τὴν Χάρυβδιν ἐκφυγών.
Σκώληξ παράσιτος τῶν ἐχόντων οὐσίαν.
Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ.
Σπείρειν δὲ χειρὶ, μὴ δ' ὅλῳ τῷ θυλάκῳ.
Σὺ δὲ τιμιοπώλης, ὡς Ἀχιλλεὺς οὐδὲ εἷς.
Σύ μ' ὗν ἀπαιτεῖς ἀντὶ τῆς κακῆς κυνός.
Σῦκον μέτ' ἰχθὺν, ὄσπριον μετὰ κρέα.
Σὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κᾠδύρεται.
Συνῆλθον Ἀτταγᾶς τε καὶ Νουμηνίας.
Σχεδὸν τοιοῦτον, ὅσον ἐκ Διονυσίων.
Τὰ δ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς.
Τὰ θύματ' οὐδὲν, πλὴν γένεια καὶ κέρας.
Τὰ πράγμαθ' ὥσπερ Αἴσιμος κυλίνδεται.
Τὰ πρῶτ' ἀρίστους παῖδας Αἶγιν' ἔτρεφε.

Τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην σκάφην λέγω.
Τὰ χρήματ' Αἰσχύνου τε καὶ Θεαγένους.
Τὰν χεῖρα ποτιφέροντα τὰν θεὰν καλῆν.
Τἀργύριόν ἐστιν αἷμα καὶ ψυχὴ βροτοῖς.
Τάριχος ὀπτὸς εὐθὺς, ἢν ἴδῃ τὸ πῦρ.
Ταῦρος δράκοντ' ἔτικτε, καὶ ταῦρον δράκων.
Τάχ' εἰσόμεσθα μάντεων ὑπέρτερον.
Τὰς κνημίδας τῷ κρατὶ, τῇ κνήμῃ κράνος.
Τείχη σιδηρᾶ μᾶλλον εἶν' ἢ γήϊνα.
Τέκτων γὰρ ὢν ἔπραττες οὐ ξυλουργικά.
Τετράδι γενηθεὶς, ὡς ἔοικ' ἄλλοις πονῶ.
Τέχνη τέχνην ἔστερξε, καὶ τύχη τύχην.
Τῇ μὲν δίδωμι χειρὶ, τῇ δὲ λαμβάνω.
Τηλοῦ φίλοι ναίοντες οὐκ εἰσὶ φίλοι.
Τὴν δαῖτ' ὄνειον ὁ Σκύθης ἀκκίζεται.
Τὴν χεῖρ' ὑπίσχει κἀποθνήσκων Ἀττικός.
Τῆς ἐπιμελείας δοῦλα πάντα γίνεται.
Τί γὰρ μακροῖς αὐλοῖσιν αὐλῆσαί μ' ἔδει;
Τί δῆτα χεῖρες οὐκ ἂν ἐργασαίατο;
Τί μεγάλα φροιμιάζομαι μικρῶν πέρι;
Τί οὐ γενήσῃ δή ποτ' Ἀρβέλας ἰών;
Τί οὐκ ἀπήγξω, ἵνα Θήβησ' ἥρως γένῃ;
Τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ τυφλῷ κοινωνία;
Τίς ἐστι δοῦλος τοῦ θανεῖν ἄφροντις ὤν;
Τόδ' ἐξοπλίζει τοὔπος Ἀργείων λεών.
Τόδ' ἔστι πολλῷ μεῖζον, ἢ Τροίαν ἑλεῖν.
Τὸ κέρδος ἡδὺ, κἂν ἀπὸ ψευδῶν ἔῃ.
Τὸ μέν μ' ἔλειπε κῦμα, τὸ δ' ἐγκατελάμβανεν.
Τὸ μὲν πάρεργον ἔργον ὧς ἡγούμεθα,
  τὸ δ' ἔργον ὡς πάρεργον ἐκπονούμεθα.
Τὸ πρῶτον εἰς τοὺς παῖδας ἐζήλουτ' Ἄρης.
Τὸ σκαιὸν ὄμμα παραβαλὼν θύνου δίκην.
Τὸ συγγενὲς γὰρ καὶ φθονεῖν ἐπίσταται.
Τὸ τέλος ἅμ' ἀρχῇ εὐθὺς οὐ καταφαίνεται.
Τοιοῦτός ἐστιν οἷσπερ ἥδεται συνών.
Τοῖς εὖ φρονοῦσι συμπαραστατεῖ τύχη.
Τοιοῦτος ὢν οὐκ ἄν γ' ἕλοι πόλιν ποτέ.

Τοῖς Ἀττικοῖς κονισσάλοις νεωκορεῖ.
Τοῖς εὐτυχοῦσι καὶ τρίμηνα παιδία.
Τὸν αὐτὸν αἰνεῖν καὶ ψέγειν, ἀνδρὸς κακοῦ.
Τὸν δ' ἐγγράφειν εἰς τοὺς Ἰαλέμους ἔδει.
Τὸν δρῶντα ποῦ τὶ καὶ παθεῖν ὀφείλεται.
Τὸν ἕβδομον βοῦν, ἡ σοφὴ παροιμία.
Τὸν πλησίον τοι νουθετεῖν βραχὺς πόνος.
Τὸν πόδα διώκεις, ἄρτι τὴν ὑπέραν ἀφείς.
Τοῦ Πρωτέως πέφυκε ποικιλώτερος.
Τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος ἐγκρατέστερος.
Τοὺς εὐτυχοῦντας καὶ φρονεῖν νομίζομεν.
Τοῦτί δ' ὅ,τ' ἐστ' οὐδ' ἂν ὁ Ἀπόλλων μάθῃ.
Τρεῖς εἰσιν ἱκανοὶ πρωκτὸν ἐκμάξαι λίθοι,
ἂν ὦσι τραχεῖς· ἂν δὲ λεῖοι, τέσσαρες.
Τῷ δ' αὖ πονοῦντι καὶ θεὸς ξυλλαμβάνει.
Τῷ πρωτοπείρῳ παντελῶς συγγνωστέον.
Τῶν εὐτυχούντων πάντες εἰσὶ συγγενεῖς.
Ὑδρωπικοῦ ξηρότερόν ἐστιν οὐδεέν.
Ὑγίεια καὶ νοῦς ἐσθλὰ τῷ βίῳ δύο.
Ὕδωρ δὲ πίνων χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκοις.
Ὑπὲρ καπνοῦ πηδάλιον ἐκκρεμάμενον.
Ὕπνος δὲ πεῖναν τὴν κακέσχατον δαμᾷ.
Ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πάντα δουλοῦται ταχύ.
Φεύγειν ἁπάσας τὰς πάγας οὐ ῥᾴδιον.
Φθόης προφήτης, καλάμινα σκέλη φορῶν.
Φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεός.
Φιλιππίδου λεπτότερον ἀποδείξει τάχα.
Φίλου τρόπους γίνωσκε, μισήσῃς δὲ μή.
Χαλεπὸν ζητοῦσά τοι σκυτοτραγεῖν κύων.
Χάραν λαβὼν μέμνησο, καὶ δοὺς ἐπιλάθου. [χάριν?]
Χεὶρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλος τὸν δάκτυλον.
Χειροῖν μὲν ἀμφοῖν, οὐ μιᾷ, δωρούμενος. [χεροῖν?]
Χῖος παραστὰς Κῷον οὐκ ἐᾷ λέγειν.
Χρεία διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ, σοφόν.
Χρὴ δ' ἐκτὸς ὄντα πημάτων τὰ δεῖν' ὁρᾶν.
Χρυσοῦ λαλοῦντος πᾶς ἀπρακτείτω λόγος.
Χωλῷ παροικῶν κἂν ἐνί, σκάζειν μάθοις.

Χυδαιότερος ὀχλαγωγίας πυλαϊκῆς.
Χωρὶς τὰ Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὁρίσματα.
Χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὰ καίρια.
Ψυχῆς νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι.
Ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σὲ μέχρι μυῤῥίνου.
Ὦ πλέον ἴλαος αἱμύλης ἀλώπεκος.
Ὠδῖνα τίκτει νὺξ κυβερνήτῃ σοφῷ.
Ὤδιν' ὄρος, κἄπειτα μῦν ἀπέκτεκεν.
Ὠνὴν τιθεὶς καὶ πρᾶσιν, ὡς Φοῖνιξ ἀνήρ.
Ὤρουσεν ἵππος ἐκ βραδυσκελῶν ὄνων.
Ὡς ἀγαθὰ συλλήβδην ἅπαντά σοι φέρω.
Ὡς ἀγαθόν ἐστ' ἐπωνυμίας πολλὰς φέρειν.
Ὡς ἔστι μοι τὸ χρῆμα τοῦτο περὶ πόδα.
Ὡς εὐκόλως πίπτουσιν αἱ λαμπραὶ τύχαι.
Ὡς ἡδὺ τὰν θάλασσαν ἀπὸ τᾶς γᾶς ὁρᾷν.
Ὡς ἡδὺ τοῖς σοφοῖσι μεμνῆσθαι πόνων.
Ὡς ἡδύ τοι σωθέντα μεμνῆσθαι πόνων.
Ὡς μήτε κροῦσαι μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βαλεῖν.
Ὡς οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος.
Ὥσπερ τὰ σῦκα τοῖσιν ὀφθαλμοῖς ἔφυ.
Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα. Ναύσων Ναυκράτει.
Ἀγαμεμνόνεια φρέατα. Βοῦς ἐπὶ ζυγὸν.
Ἀγαμεμνόνειον δαῖτα. Βέλος Ἀχαϊκόν.
Ἀγορὰ Λύκειος. Καλλίας πτεροῤῥυεῖ.
Ἀγορᾶς ἄγαλμα. Θατέρῳ παραβλέπειν.
Ἄγουσι καὶ φέρουσι. Βοιώτειον οὖς.
Ἀδεὲς δέος δέδοικας. Ἀργείους ὁρᾷς.
Ἀδύνατα θηρᾷς. Εἷς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνήρ.
Ἀεὶ τὰ Θετταλῶν ἄπιστα. Μυσπολεῖν.
Ἀεί τις ἐν Κύδωνος. Ἐν σκύτεσιν ὁ νοῦς.
Αἰγυπτιάζεις. Δοῦλος ὢν κόμην τρέφεις.
Αἰγύπτιος πλινθοφόρος. Ἄνθρωπος Θαλῆς.
Αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖσι. Βάττου σίλφιον.
Αἴνιγμα Βοιώτειον. Αὕτη κυρία.
Αἷξ τὴν μάχαιραν. Πάντα μὴ βούλου κρατεῖν.
Αἱροῦντες ᾑρήμεσθα. Φωκέων ἀρά.
Αἰσχρὸν σιωπᾷν. Ἐν παρενθήκης λόγῳ.

Ἄχαπνα θύει. Κοσκίνῳ μαντεύεται.
Ἀκάτιον αἴρου. Κύαθον αἰτήσεις τάχα.
Ἀκονιτὶ νικᾷς. Καὶ πρὶν ἐσφάχθαι δέρεις.
Ἀκόλῳ τὰ χείλη βῦσον, οὐ σύκῳ. Μύτης.
Ἄκων μὲν ὁ Ζεὺς οἶδε. Συρβηνῆς χορός.
Ἀλεκτρυόνειος κοιλία. Δῆγμ' ἀσπίδος.
Ἀλλᾶσιν ὕει. Τοῖς κακοῖσι τρὶς κακά.
Ἄλλος βίος γ' ἄλλη δίαιτα. Τρυγόβιοι.
Ἀλλοτρίαν ἄρουραν. Εἶτ' ἐξηγρόμην.
Ἀλλότρια βάλλεις. Βάτραχος Σερίφιος.
Ἁλῶν μέδιμνος. Χλαῖναν ἐν θέρει τρίβεις.
Ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον. Ῥαχίας λαλίστερος.
Ἅμαξα τὸν βοῦν ἐκφέρει. Χύτραν τρέφεις.
Ἁμαξιαῖα. Δαφνίνη βακτηρία.
Ἄμμες ποτ' ἦμες. Ἀπίδων πανδαισία.
Ἀμυστὶ πίνειν. Μὴ κακούργει Μουσικήν.
Ἀμφαξονεῖν. Αὐτός τε καὶ τὰ παιδία.
Ἀναπαριάζειν. Ἥπατος. Γυπὸς σκιά.
Ἀνέμους γεωργεῖς. Μωρὰ γὰρ μωρὸς λέγει.
Ἀνὴρ φλοιώδης. Κλιμακίζων τοὺς νόμους.
Ἄνθρωπος ἀβασάνιστος. Οὐράνιον ὅσον.
Ἄνους ὁ μακρός. Ἴσα πόλεμος οὐ ποιεῖ.
Ἄπαγ' εἰς Μακαρίαν ἐκποδών. Πυγὴ Κρόνου.
Ἅπαξ ἀλώπηξ εἰς πάγην. Ὑπόξυλος.
Ἅπας ἐχῖνος τραχύς. Αὐτολήκυθοι.
Ἀποδιοπομπεῖν. Οὐδ' ἐλείφθη πυρφόρος.
Ἀρεοπαγίτης. Συμφορὰ Συβαριτική.
Ἄρης τύραννος. Χρυσίον Κολοφώνιον.
Ἀρχῆς κακῆς τέλος κακόν. Περὶ τὰς θύρας.
Ἀσκαρδαμυκτί. Σχινότρωξ. Καλλιππίδης.
Αὔλησις Ἀγαθώνειος. Ἀγαθῶν ἀγαθίδες.
Αὐταῖς ἀμάλλαις. Οὐκ ἐπιγλωττήσομαι.
Αὐτοῖς ἀρέσκει. Δαιδάλει' ἀγάλματα.
Βάλλειν ἀρότρῳ. Βοῒ λαγὼν κυνηγετεῖν.
Βαρύτερον Αἴτνας. Τὴν ἐμὴν κάμνεις νόσον.
Βὴξ ἀντὶ πορδῆς. Δευτέρων ἀμεινόνων.
Βίος λαγωοῦ. Ταντάλου κῆπον τρυγᾷς.

Βίου παλαισταί. Λυδὸς ἐν μεσημβρίᾳ.
Βομβυλίας ἄνθρωπος. Ἀργεία φορά.
Βορβοροτάραξις. Ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε.
Βόσκουσι φυγάδας ἐλπίδες. Νιόβη πάθη.
Βουνᾶς δικάζει. Μὴ λόγους ἄντ' ἀλφίτων.
Βοῦς ἕβδομος. Λάλει δὲ, καὶ μὴ θίγγανε.
Βοῦς εἰς ἄμητον. Ψηλαφᾷν ἐν τῷ σκότῳ.
Γαλῆ κροκωτόν. Ἄφθονοι Μουσῶν θύραι.
Γάλλους τί τέμνεις; Κανθάρου σοφώτερος.
Γείτων Μυκόνιος. Μὴ πρὸς ἐμὲ τὰ ποικίλα.
Γέλως Μεγαρικός. Οὔ ποτ' ἴσχεν ἡ θύρα.
Γέραιρε σαυτόν. Τυρίον Ξενοκράτους.
Γερόντιον στυπεῖον. Οἰδίποδος ἀρά.
Γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας. Ἐξ ἑνὸς τὰ πάνθ' ὁρᾷς.
Γλυκὺ μέλι καὶ πνίξ. Ἀντὶ πέρκης σκορπίον.
Γραμμὴν ἐπ' ἄκραν ἥκομεν. Καλὸς πίθων.
Γυμνότερος ὑπέρου. Βοῦς ἐν αὐλίῳ κάθῃ.
Γυναικὸς ὄλεθρος. Γυμνότερος Ἰαλέμου.
Δεινότερα πάσχει Σαμβίκου. Πλήρης πίθος.
Δεῖται σελίνων. Μικρὸν ὀβόλου τίμιον.
Δελφῖνος ἐν χέρσῳ βία. Σφενδάμνινος.
Δερῶ σὲ θύλακον κλοπῆς. Εἰς ὀλβίαν.
Δὶς παῖδες οἱ γέροντες. Ὑπὲρ ὄνου σκιᾶς.
Δραχμῆς χάλαζα. Κανθάρου μελάντερος.
Ἔγνωκε δὴ θὴρ θῆρα. Πεττὸν ἀνατίθου.
Εἰς αὔριον σπουδαῖα. Βαθυκλέους κύλιξ.
Εἰς οὖς λέγειν. Ζήνωνος ἐγκρατέστερος.
Εἰς τὴν σελήνην Ἀκεσιλάου. Λὰξ πατεῖν.
Ἐκ γεύματος γνοίης ἄν. Ἀθύρωτον στόμα.
Ἐκ τῆς φαρέτρης ἡμέρα. Τὰ Καννάκου.
Ἐκ τῶν ὀνύχων λέοντα. Κουρήτων στόμα.
Ἐλέφαντος οὐδὲν διαφέρεις. Δούλων πόλις.
Ἕλκειν σκαπέρδαν. Ἐκ τριχὸς κρεμάμεθα.
Ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον. Ὀρνίθων γάλα.
Ἐν πυρὶ βέβηκας. Μορμολύττειν ἀσκίῳ.
Ἐνθ' οἱ πόδες φέρωσιν. Εἰς ὕδωρ γράφειν.
Ἔξω βέλους κάθησο. Ταντάλου λίθος.

Ἐπακτὸς ὅρκος. Ἁρπαγὴ τὰ Κιννάρου.
Ἐπιμενίδειον δέρμα. Γῇ κρύψας ἔχεις.
Ἐρασινάδου στρατηγία. Ῥῆσις Σκυθῶν.
Ἐρεβίνθιος Διόνυσος. Ἀνεμώνη ῥόδον.
Ἐρετριέων Ῥῶ. Κύπριδος κεστὸν φέρεις.
Ἑρμῆς ἐπεισελήλυθεν. Φάνου θύρα.
Εὕδοντι δ' αἵρει κύρτος. Ἄξιον τριχός.
Εὕρημα Παλαμήδειον. Ἀπὸ γλώττης φίλος.
Εὔριπος. Ὕδωρ βατράχῳ, γαλῇ στέαρ.
Ἡ αἶξ τὸ κιννάμωμον. Ἄννος κρίβανον.
Θάλασσαν ἀντλεῖς. Ἐγκεῶτις ἡμέρα.
Θεαγένους Ἑκάτειον. Ἐπὶ φακῇ μύρον.
Θήλεια τέττιξ. Τὴν πόλιν ποιεῖς ἀγρόν.
Θρασύβουλος ἀχράδ' ἤσθιεν. Μενετοὶ θεοί.
Ἰαλέμου ψυχρότερος. Ἱππάρχων πίναξ.
Ἱμὰς κύνειος. Ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.
Ἵππος χελώνην. Θεῖον ἐξαιροῦ λόγον.
Κάθαμμα λύειν. Ἐγχέλεις θηρώμενοι.
Κακῶν θάλασσα. Τράγον ἀμέλγειν. Παρὰ μέλος.
Κατὰ μυὸς ὄλεθρον. Ἀπὸ δὶς ἑπτὰ κυμάτων.
Κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ. Τὴν χαράδραν Οἰνόη.
Κατὰ πῆχυν ἐπιδίδωσι. Τὸν Βάβυος χορόν.
Κέλμις σίδηρον. Ἀντὶ σώματος σκιά.
Κέπφος. Φαλακρὸς Μυκόνιος. Σκιαμαχεῖν.
Κίγκλοι. Καθεύδεις ἅλας ἄγων. Ὄνου πόκους.
Κιλίκιος ὄλεθρος. Ὥσπερ ἐν Φειδειτίοις.
Κόθορνος. Ἔξω τῶν ἐλαιῶν ἐκφέρῃ.
Κολοιὸς Αἰσώπειος. Ἔσχατ' ἐσχάτων.
Κορινθιάζειν. Τὸ μέγεθος κολοσσικός.
Κόραξ ὑδρεύει. Πάνθ' ὑπὸ Μύκονον μίαν.
Κράδης ῥαγείσης. Οὐδὲν ἐξ ἀγροῦ λέγεις.
Κρείττων ἐπεισελήλυθεν. Τὰ Ναννάκου.
Κρῆναι λαλοῦσιν ἀργύρου. Σοροδαίμονες.
Κριὸς τροφεῖ' ἀπέδωκε. Μοῦσα Δωρική.
Κροκίδας ἀφαιρεῖν. Ζῆν χαραδριοῦ βίον.
Κρόκης λαβέσθαι. Ποικιλώτερος ταώ.
Κύκνειον ᾆσμα. Τῷ θρίῳ τὴν ἔγχελυν.

Κυμινοκίμβιξ. Βοῦς ἐπὶ γλώσσης ἔβα.
Κυμινοπρίστης. Λιμοκίμβιξ. Πῆχυς εἷς.
Κύων πάρ' ἐντέροισιν. Αὐλητοῦ βίος.
Κώνωπ' ἐλέφαντι συγκρίνεις. Διπλοῦς ἀνήρ.
Κώπην ἐλαύνειν δεῖ μαθόντα. Βόκχορις.
Κωφὸν πρόσωπον. Ἡ κύων ἐν τῇ φάτνῃ.
Λαγὼς καθεύδων. Δείκνυται τῷ δακτύλῳ.
Λάρος. Κόροιβος. Μαμμάκουθος. Μελιτίδης.
Λάρος κέχηνε. Φορμιώνειος στιβάς.
Λειβηθρίων ἀμουσότερος. Ἄμμον μετρεῖν.
Λευκὴν φυρῶ σοὶ μάζαν. Ἀπὸ θήρας λύκου.
Λευκώλενον κερδῶ γαμεῖς. Κλεόκριτος.
Λίβυσσ' ἀηδών. Μάντις ἐς Τροφωνίου.
Λίθον κυλίνδεις. Ὀστράκου περιστροφή.
Λύκος χορεύει πρὸ[ς] τὸ φρέαρ. Ἅλις δρυός.
Μὴ παιδὶ τὴν μάχαιραν. Αἰγὶς ἔρχεται.
Μάστιξ κεραμικὴ. Τὴν λεοντῆν ἐνδύου.
Μήτρας μεταβλητότερος. Ἓν κηρίον.
Μικρὸν κακὸν μέγ' ἀγαθόν. Ἕρμωνος χάρις.
Μισθῶν τραγῳδοὺς Ἰλιεύς. Λέριοι κακοί.
Μολυβδίνη μάχαιρα. Βέβληται βαλών.
Μόνον κρατεῖν θέοντα. Λιμῷ Μηλίῳ.
Μύξος. Λοκρῶν σύνθημα. Βουδόρῳ νόμῳ.
Μῦς ἄρτι πίσσης γεύεται. Χρυσαῖ πέδαι.
Μωροκακοήθης. Ἀλλ' ἕπου χώρας τρόποις.
Ναικισσορεύεις. Χρυσόμαλλον προβάτιον.
Νέα χελιδών. Τρυγόνος λαλίστερος.
Νεκρὸν μυρίζειν. Πυρὶ δὲ πῦρ οὐ σβέννυται.
Νικῷ ὁ κάῤῥων. Οἱ λύκοι κρείσσους κυνῶν. [νικῶ?]
Νόμος Ζαλεύκου. Πὺξ ὁμοῦ καὶ τῷ σκέλει.
Νῦν ὀσπρίων ἄμητος. Ἀμελοῦς γωνία.
Ξυρεῖς λέοντα. Κύνα δεδαρμένην δέρεις.
Ὁ Διὸς Κόρινθος. Πολλὰ ποιεῖς ἐξ ἑνός.
Ὁ νοῦς ἐν ἡμῖν θεός. Ἀνεῤῥίφθω κύβος.
Ὁ πίθος ἄπληστος. Σικελὸς ὀμφακίζεται.
Ὁδοῦ πάρεργον. Μεταβολὴ πάντων γλυκύ.
Οἴκοι γενοίμην. Ὦτα γαστὴρ οὐκ ἔχει.

Οἴκοθεν ὁ μάρτυς. Οὐκ ἄνευ γε Θησέως.
Ὄμνυσι Λάμπων χῆνα. Παιζόντων πόλις.
Ὄνος ἐν μελίτταις. Οὐκ ἄνευ χρόνου φίλος.
Ὄνος ἐν πιθήκοις. Πρὸς ἅλας ἠγορασμένος.
Ὄνος πρὸς αὐλόν. Μικρὸς, ἡλίκος Μόλων.
Ὀρθὴν βαδίζεις. Ἡ κορώνη Δαυλία.
Ὀστοῦν ἔνεστι τῷ λόγῳ. Γοργὸν βλέπει.
Οὐδ' ἐν σελίνοις ἐστί. Βοῦς Μολόττιος.
Οὐ νυκτὶ πλώεις. Ὁ πόλεμος πάντων πατήρ.
Οὐδ' ὄναρ. Ὁ δασύπους τὸν περὶ κρεῶν τρέχει.
Οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κῶος. Αἰγύπτου γάμος.
Οὐκ ἐπὶ Χαριξένης τάδ' ἐστ'. Αἴας γελᾷ.
Οὐκ ἔργον ἕδρας. Ἀποτράγημ' ἀλώπεκος.
Οὐκ οἶδ' ὃ κρώζεις. Μὴ βάδιζ' ἄνευ ξύλου.
Ὀχλεῖς μάτην με κῦμ' ὅπως. Ἔχεις γαλῆν.
Παῖς πατρὶ λύπη. Πρᾶγμ' ἀναγκαῖον, κακόν.
Παρεύρεσις Θράκεια. Λέσβιος πρύλις. [θρᾳκία?]
Πάρνου σκάφος. Κρότωνος ὑγιέστερος.
Πάσητος ἡμιώβολος. Σκύτη βλέπει.
Πηλῷ καθαίρεις πηλόν. Ὗς Βοιωτία.
Πλεύσειας εἰς Τροιζῆνα. Πέμματ' Ἀττικά.
Πλὴν εἴ τις ὄρνις οἶδεν ἡμᾶς. Ἓν πρὸς ἕν.
Πόλεμος ἄδακρυς. Ἢ τρὶς ἕξ, ἢ τρὶς κύβοι.
Πόῤῥω Διός τε καὶ κεραυνοῦ. Μηδὲ γρῦ.
Πότος Λυκεῖος. Ἀκεσίας ἰάσατο.
Πρὶν ἢ πτίσαι τἄλευρα. Τὸν φαλλὸν θεῷ.
Προβάτειον ἦθος. Ἀρκάδας μιμούμενος.
Πρὸς Κώρυκον γυμνάζομαι. Λύκος χανών.
Προσεγκαλοῦσ' οἱ φῶρες. Αἰγῶν ὀνόματα.
Προσέληνος Ἀρκάς. Ἀκρότητα κύμβαλα.
Πτωχότερος Ἴρου. Πρὸς δύω δ' οὐδ' Ἡρακλῆς.
Πυγὴ γυναικός. Ὁ διὰ φρατόρων κύων.
Πώγωνα τίλλειν. Ἐπὶ θύρᾳ τὴν ὑδρίαν.
Σαλαμινία ναῦς. Πάντα κοινὰ τῶν φίλων.
Σάμιος κομήτης. Τενέδιος συνήγορος.
Σικελὸς θάλασσαν. Εἰς κυνὸς πυγὴν ὅρα.
Σκυθιστὶ πίνει. Γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεται.

Σπανιώτερος Φοίνικος. Ἐκ στόματος λύκου.
Σπάρτης ἐλευθερώτερος. Γλαύκου τέχνη.
Σπείρει κύμινον. Σχῆμα, καὶ τριώβολον.
Σπεύδοντ' ὀτρύνεις. Ἡ γαλῆ Ταρτησσία.
Συβαριτικὴ τράπεζα. Περδίκου σκέλος.
Σύμβουλος ἱερὸν χρῆμα. Μάρτυς οἴκοθεν.
Συρακοσία τράπεζα. Δοῖδυξ αὐξάνει.
Τὰ καλὰ χαλεπά. Τῆς Ἀμαλθείας κέρας.
Τᾶν πορφυρᾶν λιχνότερα. Κραυγάζεις Ὕλαν.
Τὰς ἐκ φαρέτρας ψηφῖδας. Κύρβεις κακῶν.
Ταχεῖα πειθὼ τῶν κακῶν. Δι' ἅρματος.
Τελχίν. Βίον ζῇ πνεύμονος θαλαττίου.
Τεμεσαῖος ἥρως. Οὗτος ἄλλος Ἡρακλῆς.
Τήνελλα καλλίνικος. Οὐ δ' οὕτω κακῶς.
Τῆς μητρὸς, ὥσπερ αἴξ, καλῇ. θανάτους ὄνου.
Τί πρὸς τὸν Ἑρμῆν; Ὄνος ἄγων μυστήρια.
Τί πρῶτον, ἢ τί ὕστατον; Βολίτου δίκη.
Τί σοι Ἀπόλλων κεκιθάρικ'; Ἄργου λόφος.
Τίλλειν φαλακρόν. Ἀετὸς φεύγων λύκον.
Τὸ γρῦ Δίωνος. Τὸν ξύοντ' ἀντιξύειν.
Τὸ θερμὸν ὀβελοῦ. Τ' ἀλλότριον ἀμᾷς θέρος.
Τὸ θετταλὸν σόφισμα. Πελλήνης χιτών.
Τὸ σχᾶμα, καὶ τὸ βᾶμα. Μελλονικιᾷν.
Τὸ Φρυνίχου πάλαισμα. Σαρδῷος γέλως.
Τραγικὸς πίθηκος. Εὐγενέστερος Κόδρου.
Τραγῳδικὸν βλέπουσι. Θεὸς ἀνενδεής.
Τρικέφαλος Ἑρμῆς. Τοῦ πατρὸς τὸ παιδίον.
Τρίψαι πρόσωπον. Ὁμόσε χωρεῖν τῷ χρόνῳ.
Ὑγρὰ δίαιτα. Παρδαλῆν ἐνημμένος.
Ὕδωρ μένει. Πρὸ τῆς βοῆς σπεύδων λύκος.
Ὑπερβερεταῖος. Αὖθις αὖ Πυθῷδ' ὁδός.
Ὑποσχέσεις Χάρητος. Ὗς ἐκώμασεν.
Ὗς τὴν Ἀθηνᾶν. Ἡ χάρις χάριν φέρει.
Φορμοῤῥαφούμεθ'. Εὐλαβεῖσθε τὸν κύνα.
Φύλαττε τὸν θώρακα. Τιτᾶνας καλεῖς.
Φρὺξ μηδὲν ἧττον Σπινθάρου. Βοῦς ἐν πόλει.
Φώκειος ἔρανος. Ἡ χαρώνειος θύρα.

Χείρωνος ἕλκος. Κίνδυνος πρώρας σελίς.
Χελιδόνων μουσεῖα. Θύουσ' Ἑστία.
Χιαστὶ τίλλειν. Τὸν περὶ ψυχῆς τρέχειν.
Χορὸν δίδωμι. Μέγα τι ἐσθλὸς ἄγγελος.
Ψάφωνος ὄρνεις. Ἔγγιον κνήμης γόνυ.
Ψευδόπυρα. Μύρμηξ ἡ κάμηλος. Ἴσον ἴσῳ.
Ψύραθε τὰν Σπάρταν ἄγειν. Κέγχρον τρυπᾷς.
Ὠθεῖν δικράνοις. Ἀλλ' ἰδὼν ἐπειθόμην.
Ὡς ἀντὶ χορδῆς. Ἐσκιμαλίχθαι σε δεῖ.
Ὡς ἐν κατόπτρῳ. Μέχρι τῶν ἀμφωτίδων.

ἀπὸ τροχαϊκῶν.

Ἁ δὲ χεὶρ τὰν χεῖρα νίζει. δός τι, καί τι λάμβανε.
Αἰετὸν τίκτοντ' ἐγώ σε κάνθαρος μαιεύσομαι.
Ἀλλά γ' ὡς ἥρως ἐν ἀσπίδι ξενίσαι σε βούλομαι.
Ἀμφιδέξιος γὰρ ἀνὴρ εἰμί, κ' οὐχ ἁμαρτάνω.
Ἀνδρὶ Λυδῷ πράγματ' οὐκ ἦν. ὁ δ' ἀπιὼν ἐπρίατο.
Ἁπαλὰ θερμολουσίαισιν, ἁβρὰ μαλθακευνίαις.
Ἀπονέμου μοι τῆς ἁμάξης. τῶν δ' ὄνων οὔ μοι μέλει.
Ἀρτιώτατος, ὥσπερ ἐν τοῖς ὀργάνοισιν ἡ μαγάς.
Ἀσφαλὴς γάρ ἐστ' ἀμείνων, ἢ ταχύς στρατηλάτης.
Ἀξιώτερον ταρίχους. Βοῦς ποτ' ἐν βοτάνῃ μένε.
Βάσκανος καὶ δυσμενὴς ὀφθαλμός ἐστι γειτόνων.
Βίος ὅδ' ἰχθύων· ὁ μείων ἐστὶ μείζονος τροφή.
Βορβόρῳ πηγὴν μιαίνων οὔποθ' εὑρήσεις ποτόν.
Γαυριῶν, ὡς εἰ καθεῖλε τὴν ἐν Ἄργει ἀσπίδα.
Διὰ μέσου καὶ λιμὸς ἐκρεῖ, καὶ μάλιστ' ἀπόλλυται.
Δοῦλε δεσποτῶν ἄκουε καὶ δίκαια κἄδικα.
Εἴθε φαύλως, ὥσπερ εὗρες, ἐκβάλῃς τὴν ἔνθεσιν.
Ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾶσθαι, καὶ τριῶν ἀλωπέκων.
Ἔστι τῶν ἐν τῷ μετώπῳ νοῦν ἔχειν εἰωθότων.
Ἔσχατος Κροτωνιατᾶν πρᾶτος ἄλλας Ἑλλάδος.
Εὐτελὲς γὰρ δεῖπνον οὐδὲν ἐμποιεῖ παροινίαν.
Ἡ λεοντῆ μὴ 'φίκηται, σὺ δὲ πρόσραπτ' ἀλωπεκῆν.
Ἢ φρονεῖν ἔλασσον, ἢ μεῖζον δύνασθαι σ' ἔπρεπε.
Ἢν δὲ κἀμὲ ζωπυρήσῃς, τὴν ἐμὴν ὗν λύσομαι.
Ἢν τύχῃς δικάζων, κρῖνε τὴν Πριηνίην δίκην.
Θᾶττον ἄν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν ἁμάρτοι τοῦ ξύλου.

Θᾶττον ἢ παρ' Ἡρακλείτῳ περίνεω τόκος τρέχει.
Καὶ χρόκῃ λέων δεθεὶς ἄνω κάτω περισύρεται.
Κέρδος αἰσχύνης ἄμεινον. ἕλκε μοιχὸν ἐς μυχόν.
Μήγε μεῖζον προσκέοιτο τοὐπίσαγμα θυλάκῳ.
Μὴ δ' ἀμύλῃ τὼς καλὼς ἄκανθα, μηδ' αὖ πλαδδίῃ.
Μή σ' ἐλαιῶν ἐκτὸς ἁρπάσας ὁ θυμὸς ἐκφέρῃ.
Μή ποτ' εὖ ἔρδειν γέροντα, μηδὲ γείτονος κύνα.
Μήτε παῖδα, μὴ γυναῖκα, μὴ λάλον κωπηλάτην.
Μήτε Λυδῶν καρύκας γε, μήτε μαστίγων ψόφους.
Μουσικὴν ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.
Νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν, ταῦτα νεῦρα τᾶν φρενᾶν.
Νυκτὶ φωνὰν, νυκτὶ βουλὰν, νυκτὶ τὰν νίκαν δίδου.
Ὁ φθόνος δίκαιός ἐστι, τὸν φθονοῦντα γὰρ δάκνει.
Οἶδα πολλάκις κολάσας χἀτέρους σοῦ μείζονας.
Οἶσι πιστὸν μᾶλλον οὐδὲν, ἢ λύκῳ κεχηνότι.
Ὅστις ἔργον οὐδὲν εἶχεν, Ἀρμένην ἐτείχισεν.
Οὔ μ' ἐχρῆν σορὸν πρίασθαι, τοῦτ' ὄφλων ἀπέρχομαι.
Οὔτε σὺν πανωλέθροισιν, οὔτ' ἄνευ πανωλέθρων.
Οὐ φιλάνθρωπός τις εἶ. ἔχεις νόσον, χαίρεις διδούς.
Οὐδ' ἄνευ ἁλῶν μεδίμνου, οὐδ' ἄνευ χρόνου φίλος.
Οὐκ ἐγὼ μούνα κοθουρίς, ἐντὶ κ' ἄλλαι ἀλώπεκες.
Ὃ ἐγὼ σ' [ἐ]δίδαξα πέττειν τέτταρ' εἰς τὴν χοίνικα.
Οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς σαυτοῦ πτεροῖς ἁλίσκεαι.
Πάντ' ἀπ' ἀκροφυσίων τε κἀπὸ κινναβευμάτων.
Πολλάκις τοι πόλλ' ἀπ' ἐχθρῶν μανθάνουσιν οἱ σοφοί.
Πρὸς στάθμῃ πέτρον τίθεσθαι, μήτι πρὸς πέτρῳ στάθμην.
Πυῤῥίχαν ἄρ' ἁ κάμηλος ἔμαθε τὰν Κινησίου.
Τῇ ἀγρυξίᾳ δέδενται ἄνδρες οἱ νικώμενοι.
Τῇ πέτρᾳ δὸς τὸ σκέλος σὸν, καὶ πεσοῦνται τ' ὤρνεα.
Τοὺς γέροντας παῖς διδάσκεις, καὶ πρὸ τῆς γενειάδος.
Τοῦτο δὴ τὸ σιμὸν ἐξάμπρευ' ἄνευ κανθηλίου.
Τῷ παλαιῷ Λακρατίδῃ τὸ σκέλος βαρύνεται.
Τῷ πράσου φύλλῳ 'στ' ἐρώντων δεδεμένον βαλλάντιον.
Τῶν γε διθυραμβοποιῶν νοῦν ἔχεις ἐλάττονα.
Φρὺξ ἀνὴρ πληγεὶς ἀμείνων, καὶ διακονέστερος.
Χοιροπωλήσειν ἔοικας, ὦ Κορινθία γύναι.
Ὧδε μίσει, ὡς φιλήσων· ὡς δὲ μισήσων, φίλει.

῏Ων κέαρ πηλῷ σέσακται, καὶ δυσεκνίπτῳ τρυγί.
῏Ω πόλις πόλις, εὐτυχεῖς γε μᾶλλον, ἢ καλῶς φρονεῖς.
῏Ω[ι]περ οὐκ ἐχρήσατ᾽ ἄν τις οὐδ᾽ ἐς ὀξυθύμια.
῾Ως ἄνω τὴν μασχάλην αἴρωμεν ἐμπεπωκότες.
῾Ως ἐγὼ πολλῶν ἀκούσας οἶδα τὸν ψόφον θρίων.
῞Ωσπερ αἱ ποῖμναι, ξένοις θύραν ἔχει τετριμμένην.
῞Ωστε καί σε τὰς χελώνας μακαριεῖν τοῦ δέρματος.
᾽Αγρίου βέβρωκας. ᾽Αγαθὰ πάντα Κιλλικὼν ἔφη.
᾽Αγρὸς ἡ πόλις. Πόλις δὲ Κέσκος οὐκ ἔχουσα νοῦν.
᾽Αλλὰ μὴ ὥρας ἵκοιτο. Μὴ λόγους ἀντ᾽ ἀλφίτων.
῎Αλλο μὲν ποίκιλλε. Τοῖς νεκροῖσι συγχρωτίζεο.
᾽Α[ν]δριάντα γαργαλίζεις. Πηνικίζειν μοι δοκεῖς.
᾽Αντὶ Δήλου τὴν Καλαυρίαν. ᾽Ορίγανον βλέπει.
᾽Αξία τοῦ βρώματος κύων. Θύρας ἁμαρτάνει.
῾Αρπαγαὶ Κοτυττίοισι. Τῆς Παλαιτύρου κακά.
᾽Αττικὸς πάροικος. ῎Αστροις τὴν ὁδὸν τεκμαίρομεν.
Αὐτὸν οὐ τρέφων κύνας τρέφεις. Γέλως συγκρούσιος.
῎Αχρι χείλους. Κυζικηνὸν βάμμα. Μνήμων συμπότης.
Βατταρίζειν. Μᾶλλον ἢ τὸ γῆρας ἐκδὺς, ἥδομαι.
Βιβλιαίγισθος. Λάλον τὶ καὶ πυριῤῥαγὲς ψοφεῖς.
Γλαῦκα Λαυριωτικήν. Γενναῖος ἐκ βαλλαντίου.
Γλαῦκος ἄλλος ἱππόβρωτος. Εἷς θεὸς, πολλοὶ φίλοι.
Γλωσσογάστωρ. Οὔ τι ῥαδίως ἀληθεύει Κίλιξ.
Γραῦς χορεύει. Λυδίῳ νόμῳ. Κακῶν πανήγυρις.
Γυμνὸς ὡς ἐκ μητρὸς εἶ. ῎Ακουε τἀπὸ καρδίας.
Δαιδάλου μάχαιρα. Νουθετῶν ἐμ᾽ αὐτὸς αἰπόλει.
Δακρύει Μεγαρεὺς. Λακωνικὰς σελήνας μοι λέγεις.
Εἰς ᾽Αφάννας. ᾽Αγρία μέλιττα. Θησαυρὸς κακῶν.
᾽Εμπολὴ Φοίνισσα. Βέμβικος δίκην. Γῆ Κυρνία.
᾽Εντὸς ἑβδόμης. Νυνὶ γένοιτο σωθῆναι μόνον.
᾽Εῤῥέτω φίλος σὺν ἐχθρῷ. Μέχρι τῆς κορωνίδος.
῎Εσχατος Μυσῶν. Καταξανοῦσί σ᾽ εἰς φοινικίδα.
Εὐθὺ Πελλήνης πέτεσθαι διανοεῖ. Μυωξία.
Εὐνοῶν σφάκτης. Τί φάτταν ἀντὶ τῆς περιστερᾶς;
Εὗρεν ἁ λοπὰς τὸ πῶμα. Πρὸς ἅλας ἠγορασμένοι.
῾Ηλίῳ τὸ φῶς δανείζεις. ᾽Αμφορῆς νενασμένοι.
῾Ημένη πελειάς. Οὐ δάκνουσιν οἱ τεθνηκότες.

Ἡράκλεια λουτρά. Δελφικὸν ξίφος. Κάπνου σκιά.
Ἡράκλειον ἅμμα. Δι' ὄνυχος δίαιτα. γαστέρες.
Θεὸς ἀναίδει'. Ἐκδέχεσθαι σφαῖραν. Ὀρφικὸς βίος.
Θετταλὸν νόμισμα. Πηλὸς αἵματι πεφυρμένος.
Θύλακοι. Σιμωνίδου μέλος. Παρεξηυλημένοι.
Ἴμβριος καὶ Λήμνιος. Σὸν πηλὸν, ὥσπερ ἀτταγᾶς.
Ἰσθμιάζειν. Ζωπύρου τάλαντα. Κυζίκου στατήρ.
Κανθάρου σκιαί. Σὺ δ' ᾄδεις ὥσπερ εἰς Δῆλον πλέων.
Καρκίνος λαγωόν. Ὁ Θρᾷξ ὅρκι' οὐκ ἐπίσταται.
Κέπφος ὠδίνει. Λεβηρίς. Ἅμμα Κασσιωτικόν.
Κέσχον οἰκεῖν. Ματτυάζειν. Συστομώτερος σκάφης.
Κοινὸς Ἑρμῆς. Ἀττικὸς πάροικος. Ἄκροις ἱστίοις.
Κρομμύ' ἐσθίουσι. Δαιδάλου πτερά. Θῦμα Καρικόν.
Κρωβύλου ζεῦγος. Κύκλωπος δῶρον. Ὀψοδαίδαλοι.
Λάθε βιώσας. Τὸ παρὸν εὖ τίθει. Λάβραξ Μιλήσιος.
Λάρος ἐν ἕλεσι. Παιπάλημα. Πιννοτήρης τοῦ χοροῦ.
Λιμοδωριεῖς. Τὰ κοινὰ, πρὶν λαχεῖν, κατεσθίεις.
Λίνδιοι θύουσιν. Ἅπτεις λύχνον ἐν μεσημβρίᾳ.
Λοκρικὸς βοῦς. Συκίνη μάχαιρα. Χειρὶ Λημνίᾳ.
Μὴ μάχαιραν αἶρε θῆλυ. Ταντάλου τιμωρίαι.
Μηδικὴ τράπεζα. γιγγλύμου πολυστροφώτερος.
Μῆλον Ἡρακλῆς. Ἅπαντα τοῖς σοφοῖσιν εὔκολα.
Μουσόμαντις. Ταῦτα πράσσων φάσκ' ἀνὴρ οὐδὲν ποιῶν.
Μυῤῥινᾷν. Κύνειος θάνατος. Κονδύλοισιν νουθετεῖν.
Μυσικαρφί. γύργαθον φυσᾷς. Ὁ τρώσας πείσεται.
Νᾶνος ὢν ὕπειχε. Κλεισθένην ὁρῶ. Λογέμποροι.
Ναῦς παλαιὰ πόντον οὐ πλώσειε. Σάνδαλον Διός.
Ναυτικώτερος Σάρωνος. Ἀρτέμων. Ζεῖ, καῖε πῦρ.
Νῦν θεοὶ μάκαρες. Ἴωμεν εἰς Ἀθήνας. γάργαρα.
Νοῦς ὁρᾷ, καὶ νοῦς ἀκούει. Ξὺν δορὶ, ξὺν ἀσπίδι.
Ὄμματ' Ἄτρεως. Κρονόληρος. Ἀξία κύων θρόνου.
Οὐ θέλων τε καὶ θέλων. Πρωμέρου κύνες. Πεύκης τρόπον.
Οὐ σχολὴ δούλοισιν. Αἶρε πλῆκτρον ἀμυντήριον.
Οὐκ ἐρήμας ἂν τρυγήσαις. Λευκὸς ὄρνις ἵπτατο.
Παμφίλου νοσφισμός. Ὀστρακισμός. Ἄμυρις μαίνεται.
Πάντ' ἀκούων μύλος. Ὁ Χῖος δεσπότην ὠνήσατο.
Παρθένος τὰ πρῶτα. Καλὸς ἐν θύρᾳ. Ῥαμνούσιος.

Πλακιάδαι, ἢ ὁ Στέλαιος. Πράγματ' ἐξ ἀπραξίας.
Πλείονες τῶν Καλλικυρίων. Ἐς αἶγας ἀγρίας.
Πομφόλυξ ἄνθρωπος. Οὐρίῳ φέρεσθαι πνεύματι.
Πρὶν λαχεῖν τὰ κοῖν' ἀπεσθίεις. Σκυθῶν ἐρημία.
Πρὸς τὸν εὖ πράσσοντα τοῖχον. Οὐδ' ἐλείφθη πυρφόρος.
Πτωχαλαζών. Ἔστι καὶ σιγῆς ἀκίνδυνον γέρας.
Πυῤῥίχην βλέπει. Πίθηκος ἀνάπλεως ψιμμυθίου.
Σιφνιάζειν. Ὥσπερ εὐπάρυφος ἐκ κωμῳδίας.
Στρεψίμαλλος. Οὐ γὰρ οὕτως οὐδὲ κείσομαι πεσών.
Σῦκον αἰτεῖς. Εἷς θεῶν ὥτ' ἦλθεν. Ἀδμήτου μέλος.
Συκοφάντης Χῖος ἀποπατῶν. Ῥάκος πολυσχιδές.
Ταντάλου τάλαντα. Κωρυκαῖος ἠκροάζετο.
Τὸν θέλοντα βοῦν ἔλαυνε. Τὸ Φιλοξένειον οὖ.
Τῶν τριῶν κακῶν ἕν. Ἁ κισσὸς μετ' Ἀνθεστήρια.
Ὗν ὀρίνει. Φωκέων ἀπόνοια. Κοχλίου βίος.
Φειδίας προσῆκεν εἰρήνῃ. Κακῶν τρικυμία.
Ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς. Ἀμύνει δ' ὡς ἔοικεν, ἡ πάγη.
Ὡς ἔχει ποδῶν ἕκαστος. Πειθανάγκην προστιθεῖς.
Ὥσπερ Ἰβύκειος ἵππος. Ἡρακλῆς ξενίζεται.

παροιμίαι φυσικαί.

Ἀρχομένου δὲ νότου καὶ λήγοντος βορέαο.
Ἀρχομένων σικύων καὶ ληγουσῶν κολοκυντῶν.
Εἴη μοὶ τὰ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος.
Ἐν Κορύδου κοίτῃ σκολιὴ κέκρυπται ἄγρωστις.
Μηκέτι νυκτὸς ὕειν, ἢ κεν τέκοι ἀγροτέρη σῦς.
Μίνθην ἐν πολέμῳ μήτ' ἔσθιε, μήτε φύτευε.
Νυκτερινὸς βορέας τρίτον οὔποτε φέγγος ἄητο.
Μήποτ' ἀπ' ἠπείρου δείσῃς νέφος, ὡς ἀπὸ πόντου
Χειμῶνος. θέρεος δὲ ἀπ' ἠπείροιο μελαίνης.
Λὶψ ἄνεμος ταχὺ δὴ νεφέλας, ταχὺ δ' αἴθρια ποιεῖ.
Ἀργέστῃ δ' ἀνέμῳ πᾶσ' ἕπεται νεφέλη.
——— φιλεῖ δὲ νότος μετὰ πάχνην.
Ἅπαντα γηρᾷ τἄλλα, πλὴν οἴνου, χρόνῳ.

Ἀπὸ ἐθνῶν.

Ἄργος ἄνυδρον ἐὸν Δαναοὶ θέσαν Ἄργος ἔνυδρον.
Εἰς Σκῶλον μήτ' αὐτὸς ἴμεν, μήτ' ἄλλῳ ἕπεσθαι.
Ἐν δὲ Πάρῳ ψυχρὸν μὲν ὕδωρ, καλαὶ δὲ γυναῖκες.

Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο. Πύλος γε μὲν ἐστὶ καὶ ἄλλη.
Ἄβδηρα καλὴ Τηΐων ἀποικία.
Ἀλάβανδα Καρῶν εὐτυχεστάτη πόλις.
Δοῦναι μὲν εἰς Ἐπακτρέων, λαβεῖν δὲ μή.
Εἰς Φᾶσιν, ἔνθα ναυσὶν ἔσχατος πλόος.
Κόρινθος ὀφρυᾷ τε καὶ κοιλαίνεται.

Ἀπὸ ἀνδρῶν.

Αἰσχρὸν σιωπᾶν, Ἰσοκράτην δ' ἐᾷν λέγειν.
Συκαμίνον ἔσθ' ὁ Σύλλας ἀλφίτῳ πεπασμένον.
[*cf. A. Schotti adagia Graecorum* p. 580.]

Ennii.

Ὦ Τίτε, εἴ τι βοηθῶ ἐγὼ, μελεδῶνά θ' ὑφαιρῶ,
Ἥ σ' εὔει, καὶ στήθει ἐνιχριμ[φ]θεῖσα δονεύει,
Τοῦδε τί ἔσται ἄεθλον; [*Cicero Cato* 1.]

Εἷς βρότος ἀμβολίαισι τὸ πᾶν ἡμῖν ἀνέσωσεν.
Οὐ γὰρ ὅγ' εὐσοΐης ψιθυριστὰς προύθετο θρύλλους.
Τῷ νῦν εὖχος ἀεὶ τ' ἀνδρὸς μάλα καὶ μάλα θάλλει.
[*Ibidem* 10.]

Ὡς ὅτε τὶς νίκησεν Ὀλύμπια πολλάκις ἵππος,
Νύσσαν πάρ πυμάτην, ὁ δὲ παύεται ἐσχατόγηρως.
[*Ibidem* 14.]

Sequentes Ennii versus secundum correctionem Scaligeri.

Quo vobis mentes, rectae quae stare solebant
Antehac, dementes sese flexere vietae?
Ὦ ἄνδρες, ποῦ νῦν ἄφαρ ὑμῖν αἱ τὸ πάροιθεν
Ὄρθιαι ἤμυσαν φρένες ἄφρονες ἐξατονοῦσαι;

Nemo me lacrumeis decoret, neque Funera fletom
Facsit; nam volito vivo' per ora virom.
Μήτις μοι 'νδακρύοι, μή τε θρηνήτρια κλαίοι.
Ἀνδρῶν γὰρ πέτομαι ζωὸς ἀνὰ στομάτων. [73]

Statii.

Edepol, senectus, si nihil quidquam aliud vitii
Apportes tecum, quom advenis, unum id sat est:
Diu quis vivendo multa, quae non volt, videt.
Ὦ γῆρας, εἰ καὶ προσιὸν οὐδὲν ἄλλο τὶ

Συνεισφέροιο μεμπτὸν, ἓν τοῦτ' ἔσθ' ἅλις,
Τὸν ζῶντ' ἐπὶ πολὺ πόλλ' ὁρᾷν, ὧν οὐ θέλει.

Tum etiam in senecta hoc deputo miserrimum,
Sentire ea aetate esse odiosum se alteri.
Τοῦτ' οὖν νομίζω σχέτλιον γέρονθ' ὅτι
Σύνοιδ' ἑαυτῷ τοῖς πέλας μισουμένῳ.

Cedo, qui vestram rempublicam tantam amisistis
tam cito?
Proveniebant oratores novi, stulti, adolescentuli.
A. Πῶς δὴ πολιτείαν τοσαύτην ἀπεβάλεθ' οὕτω
συντόμως;
B. Προςῆλθον ἄφρονες, νεοχμοὶ ῥήτορες, νεανίαι.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΜΑΡΤΙΑΛΙΟΥ.

Ad obtrectatorem.

ὃς καυχᾷ γράψειν βελτίονα, τῆς μὲν ἀπειλῆς
ἴσχου, ἔχου δ' ἔργου, κρέσσονα δ' ἀντιδίδου.
τῇδε Ῥόδος μέν σοι, τῇδ' αὖ πήδημα γένεσθω.
ἡ πείρη τὸν νοῦν ἀνδρὸς ἔλεγξε μόνη.

Ios. Scaliger Isa. Casaubonio suo S.

Μεσφά μοι ἢ μελέταις συλώμενον, ἢ διὰ γῆρας
ἔῤῥει ἀπ' ὀφθαλμῶν κῶμα, Κασαυβόνιε,
ὧν ἔμαθον νέος ὤν, ἢ μνήμων εἰμὶ Λατίνων,
Ἑλλάδος εἰς χάριτος μέτρα μετεφρασάμην.
καὶ τὰ μὲν ἀγρυπνῶν ἐπ' ἀλαμπέος, οἷον ἄλυχνος,
νύκτα δι' ὀρφναίην ἐξεπόνησα λέχους.
τῶν δέ τιν' Ἀρκτώων γαίης ἄπο τῆλε Βαταύων
κομψὰ μὲν, οὐκ ἀτρόμῳ δ' ὄμματι πρός σε περᾷ.
φῶς γὰρ ὁρᾷν οὐ τολμᾷ ἀταρβήτοισι προσωπαῖς
ὧν μήτηρ ἡ νὺξ, ὁ σκότος ἐστὶ πατήρ.

Dum mihi vel curis, senio vel somnus abactus
Fessa, Casauboni, lumina nullus habet:
Quae didici iuvenis, memori quae mente Latina

Nunc teneo, Graio versa lepore dedi.
Haec lecto sine luce meo, sine teste lucerna,
Nocte nigra, vigili structa fuere mihi.
Quaedam horum Arctois procul ad te missa Batavis
Culta quidem veniunt, non tamen orba metu.
Intrepida radios acie nam cernere, quod nox
Se peperit, tenebrae quod genuere, timent.
Lugduni Batavorum, noctibus brumalibus, in grabatulo.

α. ΟΣΑ ΘΕΩΡΙΚΑ ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΙΚΑ ΘΕΑΤΡΙΚΑ.

15,15. Χλοῦνις ὑποδμηθείς, σὸν ἀριστεῖον, Μελέαγρε,
ποσσίχον ἐστὶ μέρος Καρποφόρου καμάτων;
ἄρκτου μὲν προπετοῦς προβλῆτα διώσατο χαλκὸν
πρώτου ἐν Αρκτώοις κλίμασι γινομένου.
τῷ δαπέδῳ δ' εἴσρηξε πελώριον ἶφι λέοντα
Ἡρακλέους παλάμαις ἄρκιον ἀντίπαλον.
κὰδ δὲ θοὴν στόρεσεν μηκίστῳ πάρδαλιν ἕλκει.
ἤδη ἄεθλα φέρων πρόσφατον ἔσχε μένος.

15,27. εἰ τὸν Καρπόφορον γέννησε παλαίφατος αἰών,
Καῖσαρ, τῶν τεράτων οὔτις ἂν ἔσχε λόγος.
τὸν ταῦρον Μαραθών, Νεμέη σκιόεσσα λέοντα,
Μαίναλος Ἀρκαδίης οὐκ ἂν ἔτρεσσε κάπρον.
τούτου δεξιτερὴ μόρος ἂν πέλεν ἀθρόος Ὕδρης.
καί κε μιῇ πληγῇ πέφνε Χίμαιραν ἅπαξ.
καὶ μόνος ἂν πυρίπνους δίχα Κολχίδος ἔκτανε ταύρους.
μοῦνος ἂν Ἡσιόνην λῦσε καὶ Ἀνδρομέδαν.
ἀλλ' Ἡρακλῆος προφερέσθω δωδεκάεθλον.
Μεῖζον ἔφυ, καθελεῖν δώδεκα θῆρας ἅπαξ.

15,23. οἵην εὐσκοπίην ἰθύνει Δωρίδος αἰχμῆς
καίτοι κάρτα νέου Καρποφόρου παλάμη.
αὐχένι μὲν κούφῃ δισσοὺς ὑπεδέξατο ταύρους,
εἶξε δέ οἱ ἀγρότερος βούβαλος, εἶξε βίσων. [δ' οἱ?]
τοῦδε λέων ὅτ' ἔφευγεν, ἀπαντῶν ἔμπεσεν ἔγχει.
ἀμβολίας ἴθι δὴ μέμφεο, δῆμε πέπων.

8,26. οὐ τόσσας ἔτρεσσε τίγρεις γαγγιτικὸς ἀγρεὺς
  Ὑρκανῷ φεύγων ἵππῳ ἐφεζόμενος,
ὅσσας, Καῖσαρ, ἴδε Ῥώμη τεὸν ἄστυ νεοχμοὺς,
  οὐ δὲ χλιδῆς ἀριθμεῖν ἴσχυσε πλῆθος ἑῆς.
τὴν Ἰνδῶν νίκησε κυνηγέσιον σέο πομπήν,
  τόν τε τροπαιούχου πλοῦτον ἅπαντα Θεοῦ.
Ἰνδοὺς γὰρ ὑπ' ὀχέσφι θριαμβεύοντι Λυαίῳ
  ἄρκιος ἦν διδύμη τίγρις ὑποζυγίη.

15,18. ἥτις ἐπιστάτεω λιχμήσατο χεῖρας ἀσινῶς
  τῖγρις ἀφ' Ὑρκανῶν ζαχλεὲς εὖχος ὀρῶν,
δριμὺν δυσμείλικτος ὀδὰξ ἐδάϊξε λέοντα,
  θαῦμα νέον, πολιῇ νώνυμον ἱστορίῃ.
τοιοῦτ' οὐ τόλμησ' ὅτε δρυμοῖς ἐνδιάασκεν.
  οὖσα δ' ἐν ἀνθρώποις ἔστ' ἀτιθασσοτέρα.

2,75. κηδεμόνος μὲν πρόσθε λέων μάστιγας ὑποτλὰς
  καὶ χεῖρ' ἀβλαβέως εἰς στόμα δεξάμενος
εἰρήνην ἀπόειπε, πάλιν δ' ἔδραμ' ἄγριον ἦθος,
  οἷον ἂν οὐ Λιβυκοῖς ἔπρεπεν ἐν ξυλόχοις.
ὄχλου γὰρ δύο παῖδε νεαλδέος, ὃς τὸ θεάτρου
  αἱματόεν λίστροις ἐξομάλιζε πέδον,
σχέτλιος, ἀγνώμων λυγρῷ κυνόδοντι δάϊξεν.
  οὐκ ἴδε μεῖζον ἄγος τοῦδε κυνηγέσιον.
ἄγριε, φωνήσωμεν, ἀνηλεὲς, ὠμέ, λυκαίνης
  φείσασθαι παίδων μάνθαν' ἀφ' ἡμετέρης.

15,10. ἁρμοστὴν μὲν ὀδὰξ δηλήσατο λῖς ἀχάριστος,
  οὐδ' οὕτω γνωστῆς φείσατο δεξιτερῆς.
ὤνατο δ' οὐ δηρὸν τολμήματος, ἄξια τίσας.
  χ' ὥστις τὰς πληγὰς οὐ φέρε, τλῆσε βέλη.
ποίους εἶναι ἔοικ' ἐπὶ τοιοῦδ' ἄνδρας ἄνακτος
  τοῦ ἐπιτάσσοντος θηρσὶν ἀθωοσύνην;

8,55. Μασσύλων ἐν ὄρεσσιν ὅσον βρύχημα γεγωνεῖ,
  δρυμὸς νηρίθμοις εὖτε λέουσι βρέμει,
ὠχριόων ποιμὴν ὅταν ἐς καλύβας συνεέργῃ

πτυρομένους ταύρους καὶ βοτὰ δειμαλέα,
τόσσον ἐν Ἀυσονίῳ μύκημα φρύαξε θεάτρῳ
ἄρτι. Τίς οὐκ ἀγέλην ᾠετ' ἄν; εἷς μόνος ἦν,
οὗ κεν ἀνακτορίην αὐτοὶ φοβέοιντο λέοντες
ᾧ κεν ἔδωκε κράτος μαρμαρόεσσα Νομάς.
οἵη ἐπαυχενίης τριχὸς ἦν χάρις! οἷον ἔχευσε
τῆς χαίτης, ὅτ' ἔμιμν' ἀτρεμέουσα, σέβας!
οἷον ἐνὶ πλατέϊ στέρνῳ χαλκόστομος αἰχμὴ
ἔπρεπεν! οἷα θανὼν οἷον ἔγειρε κρότον!
καὶ πόθεν ἐστὶ τεοῖς, Λιβύη, τόσον ἄλσεσι κῦδος;
μῶν λασίων Κυβέλης ἦλθεν ἀπὸ σκοπέλων;
ἠέ σοι Ἡρακλῆος ἀπ' ἄστρου, Καῖσαρ, ἔπεμψαν
τοῖον θῆρα πατὴρ, ἢ κάσις οὐρανόθεν;

1, 48. Θηροκόμοι τούτου στόματος ταύρους ἐριμύκους
οὐ ῥύσαντο, δί' οὗ ῥέμβος ἵησι λαγώς.
ὅσπερ ἀεὶ, μέγα θαῦμα, θοώτερος ἔσσυτ' ἀπ' ἐχθροῦ,
οὐδὲν ἐπαυρίσκων ἤθεος εὐγενέος.
οὐ τροχόων σταδίοισι σαώτερος ἔστ' ἐν ἐρήμοις.
οὔ μιν ἐῇ πιστῶς ὧδε κέκευθεν ὀπή.
εἰ τὸ κυνῶν, λαγὲ, δῆγμα διωκόντων ἀλέασθαι
δίζῃ, προσφύγιον χάσμα λέοντος ἔχεις.

1, 14. τερπωλὴν ἴδομεν, Καῖσαρ, καὶ παῖγμα λεόντων
ἔψια σοὶ παρέχει τοῖα κυνηγέσιον,
εὖτ' ἀπὸ μειλιχίοιο λαγὼς πάλιν ἔσσυτ' ὀδόντος,
καὶ τρέχεν οἰγομένων αὖθι διὰ στομάτων.
καὶ πόθεν αἱμοχαρὴς ἄγρης φείδεσθαι ἑτοίμης
θὴρ δύναται; ναὶ, ἄναξ (σὸς γὰρ ἔφυ) δύναται.

1, 22. Τίπτε, σκαιὲ λαγὼς, φεύγεις στόμα πρηῢ λέοντος;
θῆρα κατακλᾶσαι τοσσίχον οὐκ ἐδάη.
τοιαῦται μεγάλοις ἀνακείαται αὐχέσ' ἀκωκαί.
αἵματος οὐ λιτοῦ γλίχεται ἦδε γένυς.
κῦρμα κυνῶν πτὼξ ἔστ', οὐδ' ἀρκεῖ χάσματι λευρῷ.
οὐκ ἂν παῖς Δᾶος Καίσαρος ὅπλα τρέσαι.

1,51. ὠμοβόροισι λέουσ' οὐχ ἥρμοσε πλὴν μέγας αὐχήν.
  τίπτε καταπτώσσεις ταῦτα, λαγωὲ, δάκη;
ἢ ῥ' ἀπὸ τῶν ταύρων ἐπὶ σοῦ ὑποβάντες ἕλοιεν
  κλᾶσαι, τὴν ὅσσοις οὐχ ὁρόωσι, δέρην;
γενναίου ἀπόελπε μόρου κλέος. οὐ δύνασαι γὰρ
  τούτου ὑπ' ἀντιπάλου λιτὸν ἕλωρ θανέειν.

1,60. εἰ καὶ χάσμα, λαγὼς, εἰσδύνεις εὐρὺ λέοντος,
  ἤδη ὁ θὴρ δοκέει τὸ στόμ' ἔρημον ἔχειν.
εἰς τίν' δρούσει νῶτα; τίνων ἐπιδράξεται ὤμων;
  ποῦ βάθος ἐς ταύρων βάψει ὀδόντας ὅλους;
τίπτε μάτην σκύλλεις δρυμῶν πρύτανιν καὶ ἄνακτα;
  θῆρα γὰρ οὐκ ἄλλον βόσκεται, ἢ λογάδα.

1,104. Τὴν ζεύγλην ὅτι δὴ φέρει τραχήλῳ
  στικτῷ πάρδαλις, ἀγρότις τε τῖγρις
  θυμῷ τλήμονι μαστίγων ἀκούει,
  τὰ χρύσει' ἔλαφος χαλινὰ δάκνει,
  φιμὸς τὸν Λίβυν ἄρκτον οἰακίζει,
  οἷον τὴν Καλυδῶνα φᾶσ' ἐνεγκεῖν
  κάπρος πείθεται εὐστρόφοις λεπάδνοις,
  εἰδεχθής τε βίσων ὄχους ἀγινεῖ,
  εὐπειθής τ' ἐλέφας ὑγρὰς χορείας
  κινεῖται κατὰ τὴν κέλευσιν Ἰνδοῦ·
  τίς ταῦτ' οὐ δοκέοι θέαμα θεῖον;
  τῶν δ' ὡς οὐτιδανῶν κατεφρόνησε
  τιτθὰς ὅστις ἴδεν λέοντος ἄγρας,
  ὃν πτώσσουσα φυγὴ λαγῶν ἐγείρει,
  ὧν θὴρ δράττετ' ἀφείς, φιλεῖ θ' ἁλόντας.
  τοῖς δ' ἐστὶ σκέπας ἀσφαλὲς τὸ χάσμα,
  οἷς λευρὸν γένυος κύτος διοίγων
  χαίρει, φειδομένους χαλῶν ὀδόντας,
  θήρην αἰδόμενος μικρὴν σπαράττειν
  τῶν ταύρων στορέσας τὰ σώματ' ἄρτι.
  τέχνη μὲν τόδε πρᾶον οὐ πορίζει.
  ἀλλ' οὐ δοῦλος ἔφυ, λέων συνῆκε.

1,6. παῖδα διηέριον πτηνοῦ φορέοντος, ἄβλαπτον
  φειδομένοις ἐνέφυ τοῖς ὀνύχεσσι βάρος.
κοιρανέους δ' ὑπόγυιος ἄγρη πρήϋνε λέοντας,
  πτὼξ τ' ἀδεῶς παίζων εἶσι διὰ στομάτων.
ὁπποτέρη δὲ θέα μείζων; μέγας ἔγγυος ἐστὶν
  ἀμφοτέραις. ἡ μὲν Καίσαρος, ἡ δὲ Διός.

9,71. Μασσύλου λῖς εὔχος ὄρους, πόσις εἰροπόκου τε
  ποίμνης ἀλλήλοις ὅρκια πίστ' ἔταμον.
τὴν αὐτὴν (ὁρᾶᾳς γὰρ) ὁμέστιοι αὖλιν ἔχουσι.
  κοινὴν φέρβονται δαῖτα συναμφότεροι.
κ' οὐ θαλλοῖς χαίρουσι, καὶ οὔ τι ποηφαγέουσι.
  σύμφρονα χορτάζει θῆρα τέρεν πρόβατον.
καὶ τί μέγ' ἔρρεξαν Νεμέης τρόμος, ἢ κριὸς Ἕλλης,
  ὥστ' ἐστηρῖχθαι τείρε' ἐπουράνια;
εἴγε βοτοῖς τόπος ἦν καὶ θηρσὶν ἐν ἀστράσ', ὅδ' ἄστρων
  ἄξιος ὁ κριὸς ἦν, ἄξιος ἦν ὁ λέων.

4,74. οὐχ ὁρᾶᾳς, πρόκες ὡς ἄμαχοι μίσγουσιν Ἄρηα
  φρικτόν; ὅσον δειλοῖς θηρσὶν ἔνεστι μένος;
μάρνανται θανατῶσαι ἀνωφελέεσσι μετώποις.
  λῇς σφέων φείσασθαι, Καῖσαρ; ἔφες σφι κύνας.

4,35. μαρναμένας ἀμάχους πρόκας εἴδομεν ἀντιμετώπους,
  κεῖσθαι τ' ἰσόπαλον πότμον ἐπισπομένας.
τὴν ἄγρην μὲν ἔλευσσον ἀκὴν κύνες, οἱ δ' ἀβάκησαν
  ἀγρέες, οὐδὲν ὅπλοις λοιπὸν ὁρῶντες ἑοῖς.
καὶ πόθεν ἀβληχροῖσι τόσον μένος ἔζεσε; τοίη
  ἐστὶ μάχη ταύρων, καὶ μόρος ἠνόρεος.

5,31. λεῦσσ' ὡς ἀσπασίων ἐπὶ ταύρων παῖδες ἀθύρειν
  τολμῶσι[ν], χ' ὡς βοῦς ἄσμενα νωτοφορεῖ;
τῶν κεράτων ὁ μὲν ἦρται ἀπήορος, ὃς δ' ἐπαληθεὶς
  τῶν νώτων, δί' ὅλου θηρίου ὁπλομαχεῖ.
ἀγριότης ἄταρ ἠρέμ' ἔχει, κ' οὐ γήπεδον οὕτω
  πιστὸν ἂν ἦν, ἔδαφος δ' ἦν ἂν ἀπιστότερον.

ἴχνια δ' οὐ σφάλλοντ'. ἀμέριμνοι γ' εἰσὶ βραβείου
οἱ παῖδες. τοῦδ' αὖ θηρσὶ μέμηλε πέρι.

15, 17. Γουνοπετὴς ἐλέφας ὅτε σοί, Καῖσαρ, προσεκύνει
ὁ πρώην ταύρου δεῖμα καὶ ἄρτι φόβος,
αὐτοκέλευστος τοῦτο καὶ αὐτοδίδακτος ἐποίει.
ἴσθι σάφ' ὡς σέβαος σοῦ μιν ἐπῆλθε δέος.

15,30. πρὸξ κερόεσσα, κύνες πόδας ὠκέες ὥς μιν ἔλαυνον,
ἡδ' αὐτοὺς σκολιαῖς δὴν ἐλέφαιρε τριβαῖς,
ἡγεμόνος πρὸ ποδοῖν γουνουμένη, οἷα προσῖκτις,
ἔστη. τῆς δ' ἄγρης οἱ κύνες οὐκ ἔθιγον.
. . . .
τήνδ' ἤνεγκε χάριν Καίσαρος αἰσθομένη.
Καῖσαρ ἔχει τι σέβασμα, σάφ' ἴσατε. τὸ κράτος αὐτοῦ
ἱερόν. οἱ θῆρες ψεύδεος εἰσ' ἀδαεῖς.

15, 9. ἦρ' ἀνεπαγγέλτους ἄθλους σοί, Καῖσαρ, ἀγώνων
ῥινόκερως δι' ὅλου δεῖξε κυνηγεσίου.
ὡς φρικτὸν θύμαινε πυρούμενος! οἵη ἔην ῥίς,
ᾗ καὶ ταῦρος ἕλωρ ἔπλετο χορτοπαγές!

15, 19. ὃς πρὶν ἐπειγόμενος ταῖς λαμπάσι δείκελα ταῦρος
χορτοπαγῆ δι' ὅλου ῥῖψε κυνηγεσίου,
ὕπτιος ἐκτέταται κεραῇ γλωχῖνι δαϊχθεὶς
εὐμαρέως αἵρειν ὧδ' ἐλέφαντα δοκῶν.

15, 22. ὡς τὸν ῥινοκέρωτ' ἀχανεῖς ἐρέθιζον ἀμορβοί,
νωθρῶς εἰς ὀργὴν θηρὸς ὀρινομένου,
πᾶσ' ἦν προσδοκίμων ἀνεμώλιος ἐλπὶς ἀγώνων.
ἀλλὰ τὸ πρόσθ' οἴστρημ' ἦλθε παλινδρομίῃ.
οὕτω γὰρ διπλόῃ βοῦν ἄγριον αἶρε κεραίῃ,
ὡς ταῦρος λικμᾷ δείκελα χορτοπαγῆ.

15, 11. μέσφα κυλινδεῖται τρόχις ἄρκτος ἐνὶ σταδίοισι,
ῥεμβόμενον ταχινῆς ἴξὸς ἐπέσχε φυγῆς.
κείσθω ἀεργηλὴ νῦν αἰχμήεσσα σιγύνη,

μὴ δ' ἐλαφρῆς κραδάοιτ' ἐκ χερὸς αἰγανέη.
ἀγρεὺς θηρεύσειε δι' ἠέρος εὔπορον ἄγρην,
εἰ δόλῳ ἰξευτῶν θῆρας ἔδοξεν ἑλεῖν.

15, 12. ἄθλου κοιρανέοιο κυνηγετικοῖς ἐν ἀγῶσι
πληγείσης πτηνῇ τῆς συὸς αἰγανέῃ,
ὀβρίκαλον λαγόνων βρέφος ἔκθορε μητέρος αἰνῆς.
δυστράπελ' Εἰλείθυι' ἄρα τόδ' ἦν τεκέειν;
πλείοσιν ἀσπασίως κ' αὐτὴ βελέεσσιν ὄλοιτο,
ὥστ' εἶναι λοιποῖς τοῖς τεκέεσσιν ὁδόν.
τίπτ' ἄρ' ἀπιστηθῇ Βάκχου μητροκτόνος ὠδίς;
τὸν θεὸν οὕτω φύντ' ἴσαθ'. ὁ θὴρ γὰρ ἔφυ.

15, 13. αἰνόμορος πτερόεντι τοκὰς βληθεῖσα σιδήρῳ
ὤλεσε σῦς ζωήν, ἀντιδέδωκέ θ' ἅμα.
φεῦ, ὡς χειρὸς ἔην ἰθυσκόπου εὔστοχον ἔγχος!
ἦ ῥ' Εἰλειθυίης χεὶρ πέλεν ἥδε θεᾶς.
δισσῆς 'Αρτέμιδος δισσὴν θνήσκουσ' ὑπένεγκε
πῇ μὲν ἀποκταμένη, πῇ δὲ τεκοῦσα, βίην.

Idem.

σῦς πληγεῖσα θοῇ τοκὰς σιγύνῃ
ζωὴν ὤλεσ' ὁμοῦ τε καὶ δέδωκε.
φεῦ, ὡς εὔστοχος ἦν βαλόντος αἰχμή!
Εἰλείθυια, τεὸν τόδ' ἦν βέλεμνον.
δισσῆς 'Αρτέμιδος βίην ὑπέστη,
θνήσκουσ' ἀγρότιδος, τεκοῦσα μαίης.

Sus percussa levi, propinqua partu,
Vitam perdidit, et dedit, sibyna.
O quam certa fuit vibrantis hasta!
Hoc, Lucina, tuum fuit verutum.
Vim duplam a duplici tulit Diana,
Venatrice necem, obstetrice partum.

15, 14. βριθομένη τοκετῷ σῦς ἀγρίη ὥριμον ἄχθος
ἐξέβαλ' ἐκ λυγρῆς ἄρτι τεκοῦσα βολῆς.
οὐδ' ὃς ἔκειτο χαμαί, μητρὸς δ' ἄρα εἷρπε τεκούσης.
φεῦ, πόσον αἰφνιδίαις μῆχος ἔνεστι τύχαις!

8,30. ὅσσα θεωρεῖται ἐπ' ἀνακτορέοιο θεάτρου
παίγνι', ἐπὶ Βρούτου ταῦτα μέγα κλέος ἦν.
λεῦσσε, φλογῶν ὡς χεὶρ ἐπιδράττεται, ὡς ἀπολαύει
ποινῆς, θαμβαλέῳ τ' ἐν πυρὶ κοιρανέει.
ἔστι δ' ὃς αὐτόπτης αὐτοῦ, καὶ χειρὶ θανούσῃ
χαίρει, ὅλων δ' αὐτὴν φλὸξ θυέων νέμεται.
εἰ δέ μιν οὐ ποινῆς ἀέκουσαν ἀνεῖρξαν, ἔην ἂν
τῆς λαιῆς ἐς πῦρ ὁρμὴ ἑτοιμοτέρη.
οὐ πολυπραγμονέω, τόδε ῥέξας τί πρὶν ἔρεξεν.
ἀρκοῦμαι γνοὺς τήνδ', ἥνπερ ὄπωπα, χέρα.

1,21. ὡς διὰ λάτριν ἅμαρτεν ὀρεξαμένη βασιλῆος
χείρ, αὐτὴν εἰς πῦρ ῥῖψε καησομένη.
ἀντίπαλος δ' οὐ τλῆσ' οἰκτίρμων νηλεὲς οὕτω
θαῦμα, καὶ ἁρπάσας ἔξαγεν ἄνδρα πυρός.
Μούτιος ἣν ἔτλη καίειν χέρα, πῦρ ἀθερίζων,
ταύτην Πορσίννας οὐχ ὑπέμεινεν ὁρᾶν.
σφαλλομένης παλάμης μεῖζον κλέος ἐστὶ καὶ εὖχος.
εἰ δὲ κατωρθώκει, ῥέξ' ἂν ἐλαττότερον.

10,25. Μούτιος, ὅνπερ ἴδες παρὰ πρωϊνὸν ἄρτι θέημα,
ὅστις τὴν ἰδίην ἔμβαλε χεῖρα πυρί,
εἴ σοι καρτερόφρων δοκεῖ ἔμμεναι, ἢ μεγάθυμος,
τῶν Ἀβδηριτῶν ταῖς φρεσὶν ἴσα φρονεῖς.
εἰ γάρ τις, βασάνοιο παρόντος, τὴν χέρα, φαίῃ,
καῖε, τὸ μὴ ποιεῖν ἐστὶ περισσότερον.

15,7. οἷος ἐνὶ Σκυθικοῖσι δεθεὶς ὄχθοισι Προμηθεὺς
πτηνὸς ἀεὶ σπλά[γ]χνοις ἔτρεφεν αὐξομένοις,
τοῖος ἰδεῖν ἄρκτῳ τὰ στήθεα γυμνὰ παρέσχε
προσδετὸς οὐ πλαστῷ Λαυρέολος σκόλοπι.
ἔσφυζ' ἀσπαίροντα μέλη ταχεροῖσιν ἐπ' ἄρθροις,
οὐδὲν τ' ἦν ἐν ὅλῳ σώματι σῶμ' ἰδέειν.
ἢ τυχὸν εὐθύνας πατροκτονίης ἀπέτισεν,
ἢ ἴδιον κτήτην λαιμοτόμησ' ἐναγής.
ἢ τάχα θησαυροὺς ἱερῶν ἀδύτων ἀπεσύλα·
ἢ τάχα πυρκαϊὴν νυκτὸς ὑφῆψε πόλει.

ἢν ῥὰ παλαμναίων ἀλιτήματα τῶν πρὶν ὑπερβὰς
  δειλὸς, ἐν ᾧ τὸ πάλαι πλάσμ' ἐφάνη κόλασις.

15,8. Λευκανοῦ σ' ἄρκτοιο διασπῶντος μελεϊστὶ,
  ὡς εὔχοι' ἂν ἔχειν, Δαίδαλε, τὰ πτερὰ σοῦ.

15,21. εἴ τι παρ' Ὀρφείῳ Ῥοδόπη θηεῖτο θεάτρῳ,
  πᾶν σοὶ, Καῖσαρ, ἰδεῖν δῶκε κυνηγέσιον.
οὔρεα κινήθη, καὶ δάσκιον ἔδραμεν ἄλσος,
  οἷον ἔην Νυμφῶν Ἑσπερίδων τέμενος.
φῦλα παρῆν θηρῶν ἀναμίγδην, καὶ βοτὰ πάντα,
  πτηνά δ' ὕπερθ' ᾠδοῦ κρατὸς ἐπηόρια.
ἀλλὰ διασπασθεὶς ὑπὸ νηλέος ἄρκτου ἔκειτο.
  χ' ὡς τόδ' ἀληθὲς ἔην, ὧς τόδε πλαστὸν ἔφυ.

15,5. Πασιφάην πιστεύσατ' ὀπυιομένην ὑπὸ ταύρου.
  δέργμεθα. πιστώθη πλάσμα παλαιγενέων.
μή τι χρόνων πολιῶν, Καῖσαρ, καύχημα γενέσθω.
  ὅσσα φάτις θρυλλεῖ, σεῖο θέατρον ἔχει.

15,16. ὅττι διηέριος γαίης ἄπο ταῦρος ἀνήχθη,
  οὐκ ἔργον τέχνης, εὐσεβίης δὲ πέλε.
Εὐρώπην ταῦρος διαπορθμεύσασκε δι' ἅλμης·
  Ἀλκείδην ταῦρος καὶ μετέωρον ἄγει.
Καίσαρος ἀλλήλοιν ταύρω σύμβαλλε Διός τε·
  κ' ἢν βάρος ἶσον ἄραντ', ἦρεν ὅδ' ὑψιτέρω.

15,4. ἐχθρὸς ἀπραγμοσύνης, ῥᾳστώνῃ δῆμος ἀπεχθής,
  δυστυχέων κτεάνοις ὢν ἐπίβουλος ἀεὶ
Γαιτούλοις δέδοται· τὸ θέατρον δ' οὔ σφε κεχάνδει.
  Κἄστιν ὁ μηνυτὴς, ὃς φυγάδευσε, φυγάς.

15, 4b. ἐνδείκτης Ῥώμης φυγὰς ἔκπεσε· πᾶς τὶς ἄνακτος
  ἀντιλογιζέσθω ταῖς δαπάναισι βίον.

15, 3. καὶ τί τόσον τηλουρὸν, ἄναξ, καὶ βάρβαρον ἔθνος,
  ἐξ ὅτου οὐχ ἵστωρ ἐς τεὸν ἄστυ παρῆν;

ἐνναέτης Ῥοδόπης λείπων Ὀρφήϊον Αἷμον
 ἦλθ', ἱππημολγός τ' ἐνθάδε Σαυρομάτης.
χ' ὅστις ἑοὶ πηγὰς Νείλου πίνοντι σύνοιδε,
 χ' ὅντινα προσκλύζει κῦμαθ' ἁλὸς πυμάτης.
ἐν μὲν Ἄραψ σπεύδεσκ', ἐν δὲ σπέρχοντο Σαβαῖοι.
 τοὺς Κίλικας ῥάνανθ' ὧδ' ἴδιαι λιβάδες.
ἤλυθον Αἰθίοπες, τηλεκλυτοί τε Συγαμβροί,
 τοὶ μὲν ὀπισθοκόμαι, τοὶ δὲ καὶ ἀκροκόμαι.
γλῶσσα μὲν ἀλλήλων μεμέριστο διάνδιχα. θροῦς δ' εἷς
 πάντων ἦν, ὀτιὴ πατρίδος ἐσσὶ πατήρ.

15,24. ὅστις ἀπ' ἐσχατιῶν ἐπιδημεῖς ὄψιμος ἵστωρ,
 ἦμαρ τοῦδ' ἄθλου πρῶτον ἔπηλυς ἰδών,
μήτε σε ναυμαχίης τὰ θεώρια, μήτε πλανάτω
 κῦμ' ἰσάμιλλον ἁλός. γήπεδον ἄρτι τόδ' ἦν.
δυσπιστεῖς; ἀνέχου, μέχρις Ἄρεα πόντος ἀνήσῃ.
 οὐ μετὰ δηρὸν ἐρεῖς, ἄρτι θάλασσα τόδ' ἦν.

15,26. Νηρεΐδων δι' ὅλου πελάγους χορὸς ἐψιόωντο
 σχήμασι ποικίλλων κύματα παντοδαποῖς.
ἐν γὰρ ἔϊκτο τρίαιν' ἀγκύρα τ' ἀγκυλοχειλής.
 ταρσοὺς νητρεκέας, καὶ σκάφος ᾠόμεθα.
καὶ Διδύμων ἄστρον, τερπνὸν ναύτῃσιν ὄνειαρ,
 ἱστία τ' ἀκραεῖ πνεύματι τεινόμενα.
τίς μέσῳ ἐν πελάγει τόσα μήσατο παίγνια τέχνῃ;
 τοιαῦτ' ἢ ἐδίδαξ' ἡ Θέτις, ἢ ἔμαθε.

15,28. Αὐγούστου κλέος ἦν, συμβάλλειν ναύμαχα δοῦρα,
 τήν θ' ἅλα σάλπιγξιν σεῖσαι ἐγερσιμάχοις.
Καίσαρος ἡμετέρου πόστη μερίς; ἡ Γαλάτεια
 χ' ἡ Θέτις ἀλλοκότους θῆρας ἐν ὕδασ' ἴδον.
εἶδον ἐλαυνομένους δίφρους ἁλὸς ἐν σταδίοισι.
 δεσποσύνους Τρίτων μώνυχας ἴσχεν ἰδεῖν.
ἤδη καὶ ναυσὶ κρυεροὺς ἔντυνεν ἀέθλους
 Νηρεὺς πεζεύειν κύματ' ἀνηνάμενος.
ὅσσα παρέσχεν ὁρᾶν Ἱππόδρομος, ἠὲ θέατρον,
 τῶνδε ποιεῖ, Καῖσάρ σ' ἵστορ' ἀφνειὸν ὕδωρ.

Φούκινος, ἠδ' ἀργοῦ λίμναι σιγῶντο Νέρωνος.
  τῆσδε μιῆς αἰὼν ναυμαχίης ἀΐοι.

1,5. ναυμαχίην σοὶ ἐγὼ, σὺ δ' ἐμοὶ ἐπιγράμματ' ἔδωκας.
  νήχεσθαι μέμονας σῆς μέτα, Μάρκε, βίβλου.

15,25ᵃ. νυκτερινὸν, Λείανδρ', ὅτι σοῦ πεφιδήσατο κῦμα,
  οὐδὲν θαυμαστόν. Καίσαρος ἦν πέλαγος.

15,25ᵇ. πάντολμος Λείανδρος ἑὴν περόων ἐπὶ νύμφην,
  ὕψι κορυσσομένοις κύμασι θλιβόμενος,
δύσμορος ἀντιβίην οὕτω προσέφησε θάλασσαν,
  φείδου στελλομένου, κλύζε με νισσόμενον.

14,181. καρτερόφρων ἐβόα Λείανδρος ἐν οἴδμασι μέσσοις,
  κλύζε με, κῦμα, δομόνδ' ἄψ ἀπονισσόμενον.

15,20. αἰτούντων τῶν μὲν Μύρινον, τῶν δ' αὖθι Θρίαμβον,
  τούςδ' ὑπένευσεν ἄναξ καὶ διμαχαιρομάχους.
οὐκ ἦν ῥήϊτερον διαλῦσαι ἀγῶνα γελοῖον.
  φεῦ τῆς γενναίης ἡγεμόνος φύσεως.

15,29. ὡς εἷλκον δηρὸν Πρίσκος καὶ Βῆρος ἀγῶνα,
  ἔπλετο δ' ἰσαλκὴς ἀμφοτέροισι μάχη,
πᾶς ὁμάδῳ θορυβῶν ἄφεσιν τοῖς ἀνδράσιν ᾔτει.
  Καῖσαρ δὲ σφετέρης εἴχετο συνθεσίης.
σύνθημ' ἦν λαχμῷ λιχανῶν τὸ βραβεῖον ὁμαρτεῖν.
  σκεύεα δ', ὅ, ῥ' ἐξῆν, δῶρά τε πολλ' ἐδίδου.
ἔμπης δ' ἀμφιβόλους τέλος ἐξίσωσεν ἀέθλους.
  ἰσόπαλοι μάρναντ', ἤμυσαν ἰσόπαλοι.
πέμψ' αὐτοῖς ῥάβδους καὶ νικητήρια Καῖσαρ.
  εὔστοχος ἠνορέῃ τοῦτ' ἀπένεγκε γέρας.
οὐ συνέβη τόδε, Καῖσαρ, ἐπ' οὐδενὶ, πλήν σοι ἄνακτι.
  δισσοῖν μαρναμένοιν, τῶν δύο νῖκος ἔφυ.

15,32.31. . . . .
  . . . .

ἵλαθι αἰφνιδίοις. οὐκ ἄξιος ἂν δυσαρεστεῖν
  εἴη ὃ σοι ἀρέσαι, Καῖσαρ, ἐπειγόμενος.
μειζοτέροις εἴκειν, ἀρετῆς πέλε δεύτερον ἆθλον.
  ἀντιπάλῳ δ᾽ εἴκειν ἥσσονι, μεῖζον ἔφυ.

15, 6. θοῦρος Ἄρης ὅτι σοὶ χρυσεροῖς ἐν ὅπλοισι μέμηνεν,
  οὐχ ἅλις, ὦ Καῖσαρ. καὶ Κύπρις ὁπλομανεῖ.
τοῦ Νεμέης δμηθέντες ἐν ἀγκοίνῃσι λέοντος,
  τῶν θ᾽ Ἡραλείων ἦν φάτις ἠνορεῶν.
σιγάσθω τὰ πάλαι. μετὰ γὰρ σὰ θεήματα, Καῖσαρ,
  ταῦθ᾽ ὑπὸ θηλυτερῶν γινόμεν᾽ ηὐγάσαμεν.

5, 65. Ἀλκείδῃ, καί τοι τῆς μητρυιῆς ἀέκητι,
  θὴρ Νεμέης, χλοῦνις τ᾽ Ἀρκὰς ἔδωκε πόλον,
καὶ τὸ παλαιστρίτου Λίβυος κήρωμα κολασθέν,
  χ᾽ ὠ Σικελοῖσι ταθεὶς ἐν σταδίοισιν Ἔρυξ,
δεῖμά τε τῶν ξυλόχων, ὅστις κρυφίαις ἀπάταισι
  Κᾶκος ὀπισθοπόρους εἰς σπέος εἷλκε βόας.
τοῦτο τεοῦ, Καῖσαρ, πόστον μέρος ἐστὶ θεάτρου;
  μειζοτέρας ἠὼς πρωῒ δίδωσι μάχας.
κρέσσονα πόσσα δέδουπε πελώρια τοῦ Νεμέηθεν;
  πόσσους Μαιναλίους σὸν δόρυ μάρψε σύας;
τριπλόος εἰ δὲ βοτῆρος ἐνίστατο ἆθλος Ἴβηρος,
  σοὶ καὶ ὁ νικήσων Γηρυονῆα πάρα.
καὶ δὴ ἀριθμείσθω πυκνῶς Λερνηὶς ἔχιδνα,
  πρὸς Νείλου τί ποιεῖ κνώδαλα θοῦρις Ὕδρη;
ἀντὶ τόσων ἔργων ὤκιστα θεῶν ἰότητι
  οὐρανὸς Ἀλκείδην δέκτο, σὲ δ᾽ ὀψὲ μένει.

8, 80. σεμνὰ παλαιγενέων ἀνεγείρεις θαύματα, Καῖσαρ,
  οὐδ᾽ ἔῤῥειν ἐάᾳς ἤθεα τῶν προγόνων,
ὅττι παλινδρομέει τὰ πάλαι σταδίοιο Λατίνου
  τέθμια, καὶ μονόχειρ ἠνορέη μάχεται,
ἥ τ᾽ αἰδὼς πολιοῖς ἐπὶ σεῦ ναοῖσι σέσωσται,
  καὶ καλύβη, τιμῇ Ζηνὸς, ἔχει τι σέβας.
κτίζων δὴ νέα, Καῖσαρ, ἀνέστησας τὰ παλαιά.
  σοὶ τὰ πάρος, τά τε νῦν ἐστὶν ὀφειλόμενα.

9,83. σεῖο κυνηγετικῶν ἐνὶ θαύμασι, Καῖσαρ, ἀγώνων,
οἳ καλὰ νικῶσι τῶν πρὶν ἄεθλα πρόμων,
οὔατα μέν σοι πουλὺ, πλέον δ' ἔτι ὄμματ' ὀφείλει,
αὐτὸς ὅτ' αὐτόπτης ἐστὶν ὁ καὶ λαλέων.

11,33. ὁ Πράσινος μάλα πυκνὰ δεδουπότος ἆθλα Νέρωνος
ἄρνυτο, νικητὴς πολλάκι κῦδος ἑλών.
βάσκ' ἴθι βασκανίη, εἶξαι ψεύδοιο Νέρωνι.
οὐχ ὁ Νέρων νίκησ', ἀλλ' ὁ μόνος Πράσινος.

9,38. εἰ καὶ πάντα κύβον ῥίπτειν σ', Ἀγαθῖνε, δεήσει,
οὐ τεύξῃ, πέλτην ὥστε σοὶ ἐκπεσέειν.
ἑσπομένη ἀέκοντι παλίσσυτος ἵζει ἐπ' ἄκρου
ἢ ποδὸς, ἢ νώτοι', ἰξύος, ἢ ὄνυχος.
ἤν καὶ ὄλισθος ἔχῃ θυμέλην ῥανίδεσσι κρόκοιο,
ἤν καὶ ἀνειλίσσῃ τὰς ὀθόνας ἄνεμος.
τῶν μελέων ἀμερίμνου ἐπέσσυται ἀπρονοητί.
οὔτ' ἀνέμῳ παίκτης βλάπτεται, οὔτε κρόκῳ.
πάντα ποιῶν, Ἀγαθῖν', ἵν' ἁμάρτῃς, οὐκ ἀτυχήσεις.
τέχνης δεῖ, πέλτην ὥστε σοὶ ἐκπεσέειν.

13, 100. θοῦρις ὀδοντομάχου θήρη ἐλέφαντος ἀφείσθω.
καλὸς (ἀφαιρείσθω λῖνα) πάρεστ' ὄναγρος.

13, 95. πρωϊνοῦ οὐκ ἐλάχιστον ὄρυξ θήρευμα θεάτρου
πόσσων μοὶ σκυλάκων αἴτιος ἐστὶ φόνου;

1, 1. Γνοὺς εὖ γελοίης τὴν πανήγυριν Φλώρης,
τρυφήν θ' ἑορτῆς, καὶ τὸ δημοτῶν στρῆνος,
πῶς εἰς θέατρον εἰσέβης, Κάτων σεμνέ;
μῶν οὐκ ἔβης δί' ἄλλο, πλὴν ἵν' ἐξέλθῃς;

β. ΕΙΣ ΖΩΑ.

4, 32. καὶ λάθε, καὶ στίλβουσα δί' ἠλέκτροιο μέλισσα
φαίνεται, ὡς ἰδίῳ σφιγγομένη σχαδόνι.
τοῖον τοσσατίων γέρας ἔλλαχεν ἄξιον ἔργων,
οἷα προαιρεσίῃ τοῦτον ἑλοῦσα μόρον.

6,15. ὡς Φαεθοντείου μύρμηξ ἐπαλᾶτο δί' ἄλσους,
  ἑρπετὸν ἠλέκτρου στράγξ ἐπέδησε μικρόν.
οὕτως ὃς πρὶν ἔην, εὗτε ζώεσκεν, ἄτιμος,
  τῷ ἰδίῳ θανάτῳ νῦν πολύτιμος ἔφυ.

4,59. ἡλιάδων ἔχις ἦμος ἀνεῤῥιχᾶτο δί' ὄζων,
  θηρίου ἤλεκτρον στάξε κάτ' ἀντοέμνου. [ἀντομένου?]
γλισχρῇ δ' ὡς θαύμαζεν ἐνισχόμενος ῥαθάμιγγι,
  ἄφνω ἐπαχνώθη ῥιγαλέῳ παγετῷ.
μήτοι ἀνακτορέῳ, Κλεοπάτρη, σήματι καυχῶ,
  εἴγ' ὑπὸ σεμνοτέρῳ κεῖται ἔχιδνα τάφῳ.

5,67. νισσομένου χειμῶνος ὅτ' Ἀτθίδες εἰς σφέτερ' ἤθεα
  νεῦντο, νεοττεύουσ' ὄρνις ἔμεινε μία.
τοῦ μὲν ἄγους ᾔσθοντο παλίσσυτα εἴαρος ὥρῃ
  ὄρνεα, τὴν δ' αὐτῶν ἔσπασαν αὐτόμολον.
ὄψια τιννύσθη, μήτηρ γὰρ ὄφειλεν ἀλιτρὴ
  τοῦτο παθεῖν, ὅτ' Ἴτυν υἷα διεσπάσατο.

9,31. Βαίβιος Ἀρκτῴουσδε κιὼν ἅμα Καίσαρι, ῥέξειν
  ηὔξαθ' ὑπὲρ κείνου πτηνὸν Ἄρηϊ τόδε.
κύκλα μὲν οὐ μήνη δὶς τέσσαρα πλῆσεν, ἀπῄτει
  τῆς εὐχῆς ὁ θεὸς χρεῖος ὀφειλόμενον.
εὐθὺς χὴν βωμοῖσι παρίσταται αὐτοκέλευστος,
  καὶ πέσε θῦμ' ἱεροῦ βαιὸν ἐπ' ἐσχαρίου.
ὀκτὼ ὁρᾷς εὑρῆος ἀπῄορα κέρματα ῥάμφους;
  τοῦ πτηνοῦ σπλά[γ]χνοις ταῦτ' ἐνικεχρύφατο.
σεῦ ὕπερ ἀργυρίῳ κ' οὐχ αἵματι καλλιερῶν χὴν
  φησὶν, ἄναξ, ὅτιὴ μηκέτι δεῖ χάλυβος.

8,32. ἑζομένης ἐς κόλπον Ἀρητύλλης ἐρόεσσα
  ῥεῦσε δί' ἠερίης πτᾶσα πελειὰς ὁδοῦ.
ἣν ἂν ἄθυρμα τύχης, εἰ μὴ ἀφύλακτος ἔμεινεν,
  ἤθελε τ' οὐκ, ἄνετος καίπερ ἐοῦσα, φυγεῖν.
εἴ τι ἀδελφειὴν ἔλπειν θέμις, εἴ τι δύνανται
  τὸν κόσμου κάμπτειν παντὸς ἄνακτα λιταί,
αὕτη σοὶ φυγάδος τυχὸν ἔρχεται ὄρνις ἀδελφοῦ

ἄγγελος ἐκ Σαρδοῦς οἴκαδε νισσομένου.

11,69. Αὐσονίοιο θεάτρου ἐνὶ θρεφθεῖσα κυνηγοῖς
ἀγρίη ἐν δρυόχοις, ἠπίη ἐν μεγάροις
Λυδίη ἐκλήθην Δέξτρῳ τῷ κτήτορι πιστή,
ὅστις ἂν οὐ πρὸ ἐμεῖ' εἷλε τὸν Ἠριγόνης,
οὐδ' ὃς ἀπὸ σκιερῆς Δίκτης ἐπὶ φωσφόρον Ἠὼ
ἑσπόμενος Κεφάλῳ οὐρανὸν εἰσανέβη.
οὐ μακρός με βίος, καὶ ἀχρήϊος ἔσβεσεν αἰών,
οἷος ὁ πότμος ἔφυ Δουλιχίοιο κυνός.
ἀφριόων χλοῦνις χρυερῷ μ' ἐδάμασσεν ὀδόντι
τῷ Ἐρυμανθείῳ, τῷ Καλυδῶνος ἴσος.
οὐδ' ἀκάχημαι ἰοῦσ' ὑπὸ τὴν Στύγα καίπερ ἀωρί.
οὐ γὰρ καλλίων ἦν μόρος εὐκτὸς ἐμοί.

13,52. νῆσσαν ὅλην παράθες, τὸν δ' αὐχένα νόστιμος ἐστὶ
καὶ τὰ στέρνα. τὰ δ' αὖ λοιπὰ μάγειρος ἔχοι.
14,75. ἡ Φιλομήλα ἄγος Τηρῆος ὀδύρεται, ἥ τε
πρόσθεν ἐοῦσ' ἄνεως, ὄρνεον ἐστὶ λάλον.
14,73. ψίτταχος οὔνομα τῶν ἄλλων παρὰ σεῖο μάθοιμι.
αὐτόματος Καῖσαρ χαῖρε λέγειν ἐδάην.
13,74. ὄρνις ἔσωσε νεὼν Ταρπήϊον ἦδε. τί θαῦμα;
οὐ γὰρ ἐγηγερκὼς ἦν Θεὸς αὐτὸν ἔτι.
13,58. χηνὸς, ὅρα, μεγάλου πῶς μεῖζον ἀείρεται ἧπαρ.
θαυμάζων φήσεις, ποῦ τόδ' ἐπηυξάνετο;
13,61. ἐν ὀρνιθείοις νοστιμωτάτη χυλοῖς
τῶν ἀτταγήνων ἔστ' Ἰωνικῶν γεῦσις.
13,45. εἰ γαίης Λιβύης καὶ Φάσιδος εἴχομεν ὄρνεις,
ἔλλαβες ἄν. νῦν δ' αὖ δέξο κατοικιδίας.
13,62. οἴκῳ ἐν ὀρφναίῳ σιτίζεται ὄρνις ἀλεύρῳ
ἡδέϊ. λιχνείης ὀξὺ σόφισμα πέλει.
13,49. βοσκομένη γλυκερὸν σῦκον καὶ βότρυας ἡδεῖς
τίπτ' ὄνομ' οὐ μᾶλλον δῶκεν ὁ βότρυς ἐμοί;
13,64. τηϋσίως ἀγόνῳ ὑποπέπτωκ' ὄρνις ἀκοίτῃ.
τοῦτο θεᾶς Κυβέλης ὄρνεον εἶναι ἔδει.
13,63. ἀβληχρὰς ἐπίορκος ὀδὰξ μὴ βλάπτε πελειάς,
εἴπερ ἐποπτεύεις ἱρὰ θεᾶς Κνιδίης.

13, 67. φάσσαι ἐπαμβλύνουσι γονῆς μέλος ὁρμοδέραιοι.
μὴ πτηνὸν τόδ' ἔδοιθ' ὅςγε φίλοιφος ἔφυ.
13, 69. Παννονικὰς οὐ μὴν Ὄμβρων ἄπο δέγμεθα κάττας.
Τάσδε θέλει πέμπειν μᾶλλον Ἄνακτι Πόδης.
13, 70. τὸν ταρσοὺς τοσάκις λαμπροὺς τανύοντα τεθηπὼς
πῶς δύνῃ, ὠμόφρων, ἀρταμέϊ προδόμεν;
14, 85. οὔνομα δῶκε λέγει καλλίπτερον ὄρνεον. Ἥρης
ἐστὶ τονῦν. Ἄργος δ' αὐτοπάροιθεν ἔην.
13, 72. Ἀργώῃ πρῶτον μετενέχθην νηί. πάροιθεν
γνωστὸν ἐμοί, πλὴν τοῦ Φάσιδος, οὐδὲν ἔην.
13, 75. τὴν στίχα συγχεύσεις καὶ τὸ στοιχεῖον ὀλεῖται,
εἰ Παλαμήδειον πτηνὸν ἓν ἐξελάσεις.
13, 77. θνησκούσῃ γλώσσῃ μινυρίζεται ἡδὺ μέλισμα
αὐτὸς τυμβῳδὸς κύκνος ἑαυτῷ ἐών.
13, 78. οὔνομα τοσσίχη ὄρνις ἔχει μεγάλοιο γίγαντος,
οὔνομα καὶ Πρασίνου Πορφυρίωνος ἔχει.
13, 71. οὔνοματὰπτερὰδῶκενἐρυθρ', ἡ γλῶσσα δὲ λίχνοις
νόστιμος ἐστί. τί δ' εἰ γλῶσσα τέτυκτο λάλη;
14, 76. κίττα λάλη πρόσφημι σ' ἐνάρθρῳ κύριον αὐδῇ.
φαίης κ', οὐχ ὁρόων μ', ὄρνεον οὐκ ἔμεναι.
14, 216. ἅρπαξ ἦν πτηνῶν, νῦν δ' ἰξευτῆρος ὑπουργὸς
κηλεῖ, κ' οὐχ αὑτῷ μέμφεθ' ἁλισκόμενα.
13, 65. τοὔρνεον ἢ καλάμοισιν ἁλίσκεται, ἠὲ λίνοισι
χλωρίς, ἔτ' ὀργῶντος βότρυος ὀμφακίου.
13, 79. τρίγλα συνεισάκτῳ πνεῖ νωθὴς ἤδη ἐν ἅλμῃ.
ἐκψύχει; ζωρὴν δοὺς ἅλ' ἀναφλογιεῖς.
13, 80. ἡ Σικελοῖς νήχουσα βυθοῖς ἔνι χρῶτα μύραινα
οὐ καταβαπτίζειν ἡλιόκαυστον ἔχει.
13, 87. εἰ καὶ ῥόμβον ἔχει λοπὰς μεγίστη,
μείζων τῆς λοπάδος πέφυχ' ὁ ῥόμβος.
13, 83. ἡμᾶς Λεῖρις ἔθρεψεν, ὃν ἄλσος ἔρυτο Μαρίκης,
ἐντεῦθεν σκιλλῶν ἐσμὲν ἄθροισμα πολύ.
13, 84. οὗτος, ὃς εἰναλίων πίων σκάρος ἦλθ' ἀπὸ βυσσῶν,
μοῦνα (τὰ λοιπὰ δ' ἄχρηστ') ἔγκατ' ἐδώδιμ' ἔχει.
13, 85. πρεσβεύων Νείλου, Κορακῖν', ἁρπάζεαι ὄψων.
τοῖς Πέλλης λίχνοις ἀλλό τι οὐ προτερεῖ.
13, 86. εἰ καὶ ἀκανθοφόρου κελύφους ἄπο δάκτυλα κεντεῖ,

ὄστρακον ἐκδὺς ὅμως ἔσται ἐχῖνος ἁβρός.
13, 88. εἰ καὶ δαψιλέως Βενετῶν πᾶν δαίνυται ἔθνος,
ἄρχετ' ἐκεῖ πάσης κωβιὸς εἰλαπίνης.
13, 86. Εὐγανέου λάβραξ προχοὰς ὑποδῦσι Τιμαύου
τὸ γλυκὺ βοσκόμενος νᾶμα θαλασσομιγές.
13, 90. Τίμιος οὐ πᾶς χρύσοφρυς καὶ ἐπαίνετός ἐστιν.
ἀλλ' ὁ μόνον Λουκρῖν' ὄστρεα δαινύμενος.
13, 91. πέμψον ἀνακτορέῃσι γλάνιν δώρημα τραπέζαις.
ἀμβροσίην σπανίῃ δαῖτα δόσις στεφέτω.
13, 87. εἵματα σεῖ' ἀχάριστος ἐμῷ πεφορυγμένα λύθρῳ
ἀμπέχῃ, οὐδ' ἀρκεῖ τοίσδεσ'. ἔδεσμα πέλω.
14, 211. φριξείου δασύμαλλον ἀπέθρισας αὐχένα κριοῦ.
ἔσθος ὅ σοι θαμὰ δοὺς σοῦ ἀπέλαυσε τόδε.
14, 70. σοὶ τρυφερὴν τελέσει Κρονίων ὅδε χοῖρος ἑορτὴν
ἀκύλῳ ἐν σιάλοις ἀφριόωσι τραφείς.
13, 41. ἀκρήτῳ μεθύοντα γλάγει μοὶ δέλφακα θέσθω
πλούσιος, Αἰτωλοῦ δ' αὐτὸς ἔδοιτο κάπρου.
13, 93. ὃς Διομηδείοις φοβερὸς πεδίοισι σιδήρῳ
Αἰτωλῷ πληγεὶς ἤριπε, τηλίκος ἦν.
14, 221. σαρκίδιον μὲν μικρὸν ἐπ' ἐσχαρίδος πεφλογίσθω.
σῦν δ' εὔοι γλωχὶν ἀφριόωντα μακρῇ.
13, 39. τιννύσθω ἰταμὸν καὶ Βάκχῳ ζῷον ἀπεχθές.
τὸν θεὸν ἤδη γὰρ βλάψε νεογνὸν ἐόν.
13, 59. χειμῶνος μὲν ὅλου κνώσσω, πίων δὲ τότ' εἰμί,
ὁππῆμος μηδὲν πλήν με τὸ κῶμα τρέφει.
13, 92. τῶν πτηνῶν ἡ κίχλη, ἐμοὶ κριτῇ εἴ κεν ἐρίζοις,
τῶν δ' αὖ τετραπόδων πρῶτον ἔδεσμα λαγώς.
13, 96. μῶν ὅδ' ἔην ποτὲ σοῖσι δαμεὶς Κυπάρισσε, λε-
ἢ ὅδε σὸς μᾶλλον, Σιλβία, ἦν ἔλαφος; [πάδνοις,
13, 97. μούνῃ ἕως τρέφεται τῇ μητρὶ λαλίσιος, ἴσχει
οὔνομα τοῦτ' ὄναγρος νήπιος, ἀλλὰ βραχύ.
13, 94. κάπρῳ ὀδοὺς, ἐλάφῳ κέρας ἀμυντήριον ἐστί,
χῦρμα μόνον πελόμεσθ' ἔθνε' ἄοπλα πρόκες.
13, 98. νηπιάχῳ μέλπηθρον ὀπάσσεις δορκάδα παιδί.
εἵματα δ' αὖ σείων τήνδ' ἀφίῃσι λεώς.
13, 99. ῥωγὸς ἀπηόριον τὴν ζόρκα θεώμενος ἄκρης
ἐλπίζοις κε πεσεῖν, ἡ δ' ἀθέρισσε κύνας.

14, 197. σοὶ μὲν ἀφ' ἡμιόνων τούτων οὐ δεινὸν ἂν εἴη
πτῶμα, χαμαὶ δ' ἵζοις μικροῦ ἂν ὑψιτέρω.
14, 198. εἱρομένῳ τρυφεροῦ σκύλακος πᾶν στρῆνος ὅλη
σοὶ σελὶς ἐξειπεῖν ἄρκιος οὐκ ἂν ἔοι. [μεῦ
14, 199. τυτθὸς ὅδ' ἐνρύθμοις ὁπλαῖς πεδίοιο χροαίνων
ἤλυθε χρυσογόνων ἵππος ἀπ' Ἀστυρίων.
14, 200. οὐχ αὐτῷ θηρᾷ, τῷ κτήτορι δ', ὀξὺς ἐπακτὴρ
οὗτος ὀδὰξ ἀβλαβῆ πτῶκα δόμονδε φέρων.
14, 202. ῥιπτομένους ἰοὺς σεσοφισμένος εὖ ἀλέασθαι
εἰ κέρκον κτώμην, κερκοπίθηκος ἂν ἦν.

γ. ΕΙΣ ΚΑΡΠΟΥΣ ΚΑΙ ΕΔΕΣΜΑΤΑ.

13, 5. συκαλίδ' ἴξυόφι λελαχὼς τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ
πάσσον ἐπικνήσας, εἴ τι φρονεῖς, πέπερι.
13, 6. χόνδρον ἐγώ σοι ἔδωκα. δότω μελίκρατον ὁ πλουπλούσιος οὐκ ἐθέλει δοῦναι; ἄταρ σὺ πρίω. [τῶν.
13, 7. σοὶ χιδρὸς εἰ κύαμος κεράμοις ἔνι πέφλιδε,
οἰμώζειν μακρὰν δαψ[ι]λέεσσι λέγε. [δείπνοις
13, 8. δημοτικῷ πολτῷ Κλουσίνας ἔμβρεχε χύτρας,
γλεῦκος ἵν' ἐμφορεθεὶς ἐν κενεῇσι πίῃς.
13, 13. ὄφρ' ᾖ, τεκτονικὴ δαὶς, εὔστομα τεῦτλα, μάγειρος
ποσσάκις αἰτήσει καὶ μέθυ, καὶ πέπερι!
13, 10. οὐκ ἀξίως ἂν σεμιδάλεως χρείας λέγοις
οὕτω μαγείροις, ἀρτοποιοῖς τ' εὐθέτου.
13, 47. τοῖος ὁ Πικέντων ζυμοῦται νέκταρι λευκῷ
ἄρτος, σπόγγος ὅπως ηὔξετο νᾶμα πιών.
13, 60. ῥηγνύντα κρῆθεν ὕδνα γαίην μητέρα
τὰ δευτερεῖα τῶν μυκήτων ἴσχομεν.
13, 21. ὅντινα παρραλίη μυάκανθον ἔθρεψε Ῥαβέννη,
οὔτοι ἀκηπεύτων ἀσπαράγων προφέρει.
13, 14. ἥτις τῶν προγόνων θρίδαξ τεκμαίρετο δαῖτας,
εἰπὲ, τιὴ δείπνων ἄρχεται ἡμετέρων;
13, 17. ναυτιάαν κράμβης θαλλοῖς εἰ δείδιας ὠχροῖς,
τεύξαι σφι χλοερὸν χρῶτα νιτρῶδες ὕδωρ.
13, 20. ἡμεῖς εὐκάρπου πέλομεν κήπευμ' Ἀμιτέρνου.
γογγυλίδων Νούρσης οὐκ ἂν ἔχοι σε πόθος.
13, 16. ἅς σοι γογγυλίδας χαιρούσας ψύχεϊ πέμπω,

τάσδε μετ' οὐρανίων Ῥωμύλος ἐσθίεται.
13, 57. Νειλιακοῦ λαχάνου γελάσεις ἐριώδεα ῥυσμόν, εἱλικτοὺς ἕλκων χερσὶν ὀδάξ τε μίτους.
13, 48. εὐχερὲς ἀργυρίου χρυσοῦ τ' ἐρίου τε καὶ ἔσθους, τῶν δὲ μυκήτων αὖ δυσχερές ἐστι δόμα.
13, 34. γραῦν μὲν ἔχων γαμετὴν, τὰ μέρη δ' ὑπὸ γαστρὶ νεκρωθεὶς μηδὲν ἔχοις, βόλβων πρὶν χορέσασθαι, ἄκος.
13,26. οὖα μὲν ἐσμὲν ὑγρῆς γαστρὸς σκλήρυντρον ὀπώ- παιδὶ δὲ μᾶλλον ἐοῦσ', ἤέ σοι, ἁρμοδίη. [ρη,
13, 27. χρυσοχρὼς δίδοται καρυωτὶς ἐν ἤματι πρώτῳ Ἰάνου. δῶρον ὅμως αὐτὸ πένητος ἔφυ.
14, 18. τῶν καρύων μὲν ἄθυρμα μικρὸν δαπάνημα κα- ἀλλὰ θαμὰ γλουτῶν παιδία νοσφίσατο. [λεῖται,
13, 25. τῆλε σοβοῦ, παροδῖτα, Ῥέης ἀκρόδρυον εἰμί, ὄφρα μὴ εἰς σχέτλιον κρᾶτα πέσοιμι τεόν.
13, 36. Πικηνοῦ τριπτῆρος ὑπεκκλεφθεῖσα καὶ ἀρχὴ ἡ ἐλάα δαιτὸς καὶ τέλος αὐτὴ ἔφυ.
13, 24. εἰ μέλιτι μεθύοντα κυδώνια τὶς παραθείη σοί ποτε, ταῦτα καλεῖν σοὶ μελίμηλα θέμις.
13, 22. εἰμὶ μὲν οὐ χρηστὴ κυάθοις, οὔτ' εὔθετος οἴνῳ, οὐ πίνοντί μ' ὅμως εἰμί σοι εἶδαρ ἐύ.
13, 23. γηραλέῳ Βάκχῳ Σητίνῳ Χῖον ἐοικὸς σῦκον, ἄκρατον ὁμοῦ καὶ ἅλας ἡδὺ φέρει.
13, 28. ταῦτά σοι ἃ σπυρίδι κορυφούμενα κόκτανα ἤλυθον, εἴτοι ἔην μείζονα, σῦκον ἂν ἦν. [πλεκτῇ
13, 18. βρωμῶδες τὸ τρίχωμα Ταρεντίνοιο πράσοιο εἰ ἔφαγες, κλείσας τὸ στόμα κῦσον ἐμέ.
13, 19. ἄλσος Ἀρικῖνον πράσα τιμήεντα δίδωσι. λευκὸν ὅρα χλοερὰς καυλὸν ἔχοντα κόμας.
13, 37. ἢ Κορκυραίου τάδε κλωνῶν ἦν ἀπὸ κήπου, ἢ καὶ Μασσύλου μῆλα δράκοντος ἔην.
13, 29. τὰ βράβιλα ξείνῳ ῥυτιδώδεα γήραϊ δέξαι σκληρὰς μαλθάσσειν γαστέρας ἁρμόδια.
13, 104. σοὶ τόδε Θησείου προνομεύτρια πέμψεν Ὑμή- Παλλάδος ἐκ ξυλόχων ἡδὺ μέλισσα γάνος. [ττου
13, 105. εἰ δοίης Σικελοὺς Ὕβλης ἄπο, τούσδε καλοίης

οὐκ ἂν ἁμαρτοεπῶς Κεκροπίους σχαδόνας.
13, 101. Καμπανοῦ τόδε σοὶ στιλπνὸν γέννημα Βενάφρου
στάξε λίπος, καί σοι γεῦσις ὄδωδε μύρου.
13, 106. Μινῶος Κρήσσης Γνωσσοῦ τόδε φῦσε τρυγητός.
ἀντὶ μελικρήτου δ' ἔλλαχεν αὐτὸ πένης.
13, 108. Κεκροπίῳ μέλιτι μέθυ μίσγεται, ὅ ῥρ' ὑπὸ
τῶν Γανυμηδείων οἰνοχοεῖσθαι ἔδει. [χειρῶν
13, 109. τοῦτ' ἀπὸ Καισαρέων ἀποθηκῶν πέμψε πέ-
βότρυς, Ἰουλείων ἐμφιλόχωρος ὀρῶν. [πειρος
13, 110. Σουρρεντῖνον ἔχων μή μοι χρυσώματα δίζευ.
τοὺς ἰδίους κύλικας δώσεται οἶνος ὅδε.
13, 112. Σητία, ἡ καθορᾷ Πομτῖνα μετήορος ἄλσεα,
ἐκ τυτθῆς πόλεως πέμψε γέροντα κάδον.
13, 114. εἰ καὶ μὴ πρώτου Βάκχου Τριφολῖνος ἐτύχθην,
ἔμπης τῶν οἴνων ἕβδομος εἰμὶ βότρυς.
13, 115. Φουνδαναὶ κομέουσιν εὖ Καίκουβον Ἄμυκλαι,
ἄμπελος ἔν τε μέσῳ φῦσα τέθηλεν ἕλει.
13, 118. Καμπανοῖο μόνου Ταράκων ἡττώμενος οἴνου
Τυρρηνοῖσι κάδοις φῦσε τόδ' ἀντίπαλον.
13, 119. Νωμεντανὸς ἐμὸν τόδε σοὶ μέθυ δῶκε τρυγητός.
εἰ Κοίντῳ φίλος εἶ, λωΐτερόν κε πίοις.
1, 105. γινόμενον πεδίοις ἐνὶ Νωμεντανοῖσι πιθάχνη
οἶνον γηραλέῳ χεύθεϊ δεξαμένη
στρυφνὴν πουλυετοῦς ὑπὸ γήραος ἰσχὺν ἀνῆκε,
καὶ πίθος ἴσχε γέρων οὔνομα πᾶν ὁ,τιοῦν.
13, 117. εἰ Μαμερτίνοιο γέρων οἴνοιο δοθείη
ἀμφιφορεύς, ὁ,τιοῦν οὔνομ' ἔχειν δύναται.
13, 125. κλεινὸς ἐὼν ἐρίῳ τε καὶ ἀμπέλῳ εἴρια μέν σοι
Αὐλὼν πουλυτελῆ πέμποι, ἐμοὶ δὲ μέθυ.
13, 22. μὴ δὴ ἀτιμάσῃς Νειλώϊον ἀμφιφορῆα
ὄξευς. οἶνος ἐὼν ἔσχεν ἀτιμότερος.
13, 40. εἰ κροκίνους λευκὸν λεκίθους περιδέδρομεν
ὁ σκόμβρων ἰχὼρ ὠὰ κεραννυέτω. [ὕδωρ,
13, 31. βουλομένῳ σοὶ ἄριστον ἑλέσθαι λιτὸν, ἄσαρκον
τοῦτ' ἀπὸ Βεστίνων ἦλθε φύραμα βοτῶν.
13, 32. οὐ μὴν πῦρ ὁ,τιοῦν, οὐδ' ὅντινα γ', ἀλλ' ὁ τὸν ἀ-
Βηλάβροιο πιὼν τυρὸς ἄριστος ἔφυ. [τμὸν
13, 33. Τρεβλῆθεν γενόμεσθα. διπλῆ χάρις ἔστεφεν
[ἡμᾶς,

εἴθ' ἡμᾶς βραχὺ πῦρ δάμναται, εἴτε λιβάς.

13, 30. Τυῤῥηνῆς τυρὸς κεχαραγμένος εἰκόνι Λούνης
παισὶ χορηγήσει μυρία δεῖπνα τεοῖς.

13, 38. πύρεφθον, ποιμὴν χιμάρων τόπερ ἥρπασεν οὔπω
ἱσταμένων, πρώτου δῶρα γάλακτος ἔχε.

13, 44. οὐχ ὑπογάστριον ἂν φαίης. τόσος οὔθατος ὄγκος,
καὶ θηλῆς, σπαργῶν ἀργινόεντι γλάγει.

13, 51. ἔκ γε ῥόδων τάχα σοὶ στέφανος νάρδου τε συνε-
ἐκ κιχλῶν δὲ παγεὶς εὔαδε μᾶλλον ἐμοί. [στώς,

13, 35. Πικηνῆς ἀλλᾶς γρομφαίνης εἰμὶ γένεθλον
χιονέοις πολτοῖς στέμμα δοθησόμενος.

13, 56. ἡ ἀτόκοιο συὸς τάχα σοὶ καταθύμιος ἐστὶ
μήτρα μᾶλλον. ἐμοὶ δ' εὔαδεν ἡ τοκάδος.

13, 102. σκόμβρου ἔθ' ἡμιθνῆτος ἀποστάζοντα φόνοιο
πρωτοτύπου δέξαι τίμια δῶρα γάρον.

13,103. εἰμὶ (τί δ' ἀρνοίμην;) θύννου τέκος 'Αντιπολίτεω,
σοὶ δ' εἰ σκόμβρου ἔην, οὐκ ἂν ἔπεμψαν ἐμέ.

3, 17. δὴν περιδινηθεὶς ἐπιδορπιδίῃσι τραπέζαις
σφοδροτέρῃ θέρμῃ χεῖρας ἔκαιε πλακοῦς.
ἀλλ' οὐ Σαβιδίου στόμα καίετο. ἐσσυμένως δὲ
δίς τ' ἐνεφύσησεν τρίς τε γνάθοισιν ἑαῖς.
καὶ ὃς ἀπεψύχθη μὲν, ἁφῆς τ' ἀνέχεσθαι ἔδοξεν.
ἀλλ' οὐδεὶς ἔτλη (σκὼρ ἐτέτυκτο) θιγεῖν.

δ. ΕΙΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΜΑΤΑ, ΚΑΙ ΧΩΡΙΑ.

5,7. Οἵάπερ 'Ασσυρίην πυρὸς ἴς ἐνέωσε καλιὴν,
εὖτ' ὄρνις δεκάτην ζῇσ' ἑκατοστὺν ἐτῶν,
οὕτως ἀνενέωσεν, ἑόν τ' ἀπεδύσατο γῆρας
'Ρώμη, ἐπημφίασεν τ' εἶδος ἄνακτος ἑοῦ.
ἵλαθι ἀμνήμων μομφῆς, Ἥφαιστε, παλαιῆς.
ἐσμὲν Ἄρευς, ἐσμὲν καὶ Κύπριδος θέραπες.
ἵλαθι. Λημνιακοῖς οὕτω δεσμοῖσιν ἄκο[ι]τις
ἱλήκοι, καὶ ἐρῶσ' εἴη ἀνεξικάκως.

15, 2. ἔνθα κολοσσῆεν βρέτας ἵσταται οὐρανόμηκες,

μεσσόθι δ' ἔστη ὁδοῦ πήγματ' ἀειρόμενα,
τῇδ' ὀλοοῦ βασίλειον ἀποστίλβεσκε τυράννου,
ἓν δ' ἦν μοῦνον ὅλης τῆς πόλεως μέγαρον.
θέσκελον ᾗ περιβλέπτου ἐγείρεται ἀμφιθεάτρου
κτίσμα, κολυμβήθρη τῇδε Νέρωνος ἔην.
νῦν βαλάνειον ὅπου, θαυμάζομεν, ὠκὺ χάρισμα,
δῆμον τοὺς ἰδίους ἄλσος ἀφεῖλε δόμους.
Κλαυδιὰς ᾗ αἴθουσ' ὑπέχει τέγος εὔσκιον, αὐλῆς
τῇδε τελευτώσης ἦν μέρος ἐσχατόεν.
Ῥώμη, ἄναξ, ἐπὶ σεῦ πάλιν ἔζησ', αἱ δ' ἀπολαύσεις
δημοτικαὶ νῦν εἴσ' αἵ ποτε δεσποτικαί.

8, 65. ἔνθα Τύχης δέδμηται Ἀποστρόφου ὀξέα λάμπων
νηός, ἅλωος ἔην εὐρυχόροιο πέδον.
τῇδ' ἔβη Ἀρκτῴοιο πόνοις ἐπίσημος ἀγῶνος
Καῖσαρ ἀπαστράπτων ὄψιος ἡδὺ σέλας.
ἐνθάδε λευχείμων καὶ δάφνῃ κρᾶτα πυκαστὴ
δέξατο χειρικρότῳ Ῥώμη ἄνακτα βοῇ.
τὴν ἀρετὴν χώροιο καὶ ἄλλο κτίσμα φατίζει,
ἐθνέων δαμναμένων ἁψὶς ἔχουσα τύπους.
τῇδ' ἀριθμεῖ δίδυμον πολλὴ ἐλέφαντα συνωρίς,
ζεύγεσι δ' ὅς μεγάλοις ἄρχιος ἔστ' ἔποχος.
τοῖος, ἄναξ, πυλεὼν σῶν ἄξιος ἐστι θριάμβων,
τάσδ' ἐσόδους Ἄρεος τὴν πόλιν εἰκὸς ἔχειν.

8, 36. Πυραμίδων γέλασον βασιλήϊα θαύματα, Καῖσαρ.
οὐδεὶς τῶν ἔργων Μέμφιδος ἐστὶ λόγος.
κτίσμα τεοῖο μέρος πόστον Μαρεωτικὸν οἴκου;
κρεῖσσον ἐν ἀνθρώποις ἥλιος οὐδὲν ὁρᾷ.
ἑπτὰ λόφους φαίης κεν ἐπ' ἀλλήλων ἐπικεῖσθαι,
Πήλιον Ὄσσα φέρουσ' ἦν ἐλαχιστοτέρη.
τοῖς ἄστροις κορυφὴ ἐπιμίσγεται, ὥσθ' ὑπὲρ αὐτῶν
εὔδιος ἀστράπτειν νερτερίων νεφέων.
τοῦ τε φάους κρυφίου πρὶν ἀφύσσεται ἠελίοιο,
ἢ πατέρ' ὃν Κίρκη λεῦσσεν ἀνισχόμενον.
ἀλλ' ἄστρων τόδε δῶμα θιγὸν τῷ μὲν πόλῳ ἶσον
ἔπλετο, τοῦ δ' ἰδίου μεῖον ἄνακτος ἔφυ.

ὀρθὴ παστὰς ἐοῦσ' οὐκ ἂν ἔδειξε θεούς.

8,68. ὃς τοῦ Κορκύρης ὄρχους, Ἔντελλε, τυράννου
εἶδε, προτιμῴη τὸν σὸν ἐνοικίδιον.
πορφυρέας ἵνα μὴ σταφυλὰς κατὰ πάχνος ἰάπτῃ,
καὶ ψῦχος Βάκχου μὴ γάνος ἡδὺ δάκῃ,
ζῇ τοίχοις ἔμφρουρος ἐν ὑελινοῖσιν ὀπώρῃ,
κεύθεται εὐδαίμων, οὔτε λέληθε, βότρυς.
οὕτω λιτὸν ὕφος διαφαίνει χρῶτα γυναικός,
οὕτως ἐκκρίνει ψῆφον ἀκραιφνὲς ὕδωρ.
καὶ τί ἀτόλμητον βροτέαις φύσις εἴασε τέχναις;
εἴθισται χειμὼν στεῖρος ὀπωροφορεῖν.

12,31. τοῦτ' ἄλσος, κρῆναι τε, καὶ ἡμερίδων τόδ' ὕφασμα
εὔσκιον ἥ τ' ἐλατὴ ῥύακος ὑδροχόη,
καὶ λειμών, καὶ Παιστῷ ἐρίζοντες ῥοδεῶνες,
χείματι τ' οὐ ῥιγοῦν τηλεθάον λάχανον,
ἔγχελυς ἐν στεγανοῖσι τιθασσεύουσα κολύμβοις,
ἥ τ' ὄρνεις λευκὴ τύρσις ἔχουσ' ὁμόχρους,
Μαρκέλλης δῶρ' ἐστί. μέθ' ἑβδομάδας λυκαβάντων
πέντε μοι ἐρχομένῳ μικρὰ τάδ' οἰκί' ἔδω.
εἴ μοι Ναυσικάα πατρίους ἐχαρίζετο κήπους,
εἶπον ἂν Ἀλκινόῳ, τούσδε προαιρέομαι.

4,44. Βέσβιος ἐστὶν ὅδ' ἄρτι κατάσκιος οἰνοπέδοισιν.
ὧδε τρύγη ληνοὺς κλῦσεν ἐυστάφυλος.
ταῦτ' ὄρε' ἢ Νύσσαν πολὺ μᾶλλον φίλατο Βάκχος.
ἐν λόφῳ ἦν Σατύρων τῷδε χοροστασίη.
Κύπριδος ἦν τόδ' ἕδος πολὺ φίλτερον ἢ Λακεδαίμων,
χῶρος ὅδ' Ἡρακλέους κλῄζετ' ἐπωνυμίῃ.
πάντα δ' ὑπὸ σποδιῇ φλογί τ' ἤμυσεν, ἦ ῥα ἔπεισι
τοιούτου πάθεος καὶ μετάνοια θεοῖς.

ε. ΕΠΙΤΑΦΙΑ. ΚΑΙ ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΥΣ.

7,96. ἀλγοσύνη Βάσσου παῖς Οὔρβικος ἐνθάδε κεῖμαι,
τοὔνομα τῷ Ῥώμῃ καὶ τὸ γένεθλον ἔδω.
ἓξ μοῦ τῇ πρώτῃ τριετηρίδι μῆνες ἀπῆσαν,

ῥῆξαν ὅτ᾽ ἄστοργοι τὸ βραχὺ νῆμα θεαί.
καὶ τί στωμυλίη, νεότης τε, τί μ᾽ εἶδος ὄνησε;
ξεῖνε σὺ δ᾽ ἡμετέρῳ δάκρυα λεῖβε τάφῳ.
οὕτως εἰς Λήθης οὐχ ὁπλότερος κίοι ὕδωρ
Νέστορος, ὃν μετά σε ζῶντα λιπεῖν ποθέεις.

Gruter 950, 10. Γελλίου ὧδ᾽ ἐτάφη Φοῖβός ποτε μοῖρα
παντοίας στοργὰς ἔλλαχε σῆμα τόδε. [μεγίστη.
πέντε μόλις τολύπευσεν ὅς ἑβδομάδας λυκαβάντων,
οὔτε παρερχόμενον πνεῦμα κατεῖχε φιλῶν
Γέλλιος. εἰ θέμις ἦν ἠλλάχθαι νήματα Μοιρῶν,
ἄσμενος ἂν κεῖσθαι τῷδ᾽ ἔνι τλῆσε τάφῳ.

Gruter 654, 3. ἡλικίην τυτθὴ Διονυσιὰς ἐνθάδε κεῖται,
ὑστατίην λεπτοῖς ποσσὶ ταμοῦσα τρίβον.
ἧς ἤδη τὸ στρῆνος ἐν ὀκταετηρίδι βλαστεῖν
ἄρχετο, καὶ πλάττειν παίγνια κομψὰ τρυφῆς.
εἰ δέ κ᾽ ἐμηκύνθη μακρόν σοι τέρμα βίοιο,
οὐκ εὐμουσοτέρην κόσμος ἂν εἶχε κόρην.

5, 34. σοί, Φρόντων γενέτης, σοὶ Φλακκίλλη γενέτειρα,
παιδικὰ τ᾽ ἀμὰ κόρην τήνδε συνιστάμεθα.
οὔτ᾽ Ἐρέβευς τρέσσαι σκοτόεσσαν Ἐρώτιον ὄρφνην,
οὔτε πέλωρα κυνὸς χάσματα Ταρταρέου.
ἓξ μὲν χειμερινοὺς κύκλους ἔπλησεν ἄν, εἰ μὴ
ζῆσεν ἐλασσοτέρως ἤμασι τοσσατίοις.
κουρίζοι δ᾽ ἐν τοῖς ἤδη πάτρωσι παλαιοῖς,
οὔνομά τε τραυλῶς τοὐμὸν ἀεὶ λαλέοι.
λείψανα δ᾽ οὔτ᾽ αὐτῆς σκληρὴ κόνις ἀμπέχοι, οὔθ᾽ οἱ
(οὐδὲ γὰρ ἦδ᾽ ἦν σοὶ) γαῖα, βαρεῖα γενοῦ.

1, 88. Ἄλκιμε, παῖδ᾽ ὃν ἔτι τῷ δεσπότῃ ἁρπαχθέντα
γῆς Λαβικανῆς βῶλος ἐπημφίασε,
λάζευ οὐ Παρίης ὄγκους λύγδοιο νεκροῖσιν
οὓς πόνος ἠλέματος τεῦξε μινυνθαδίους,
πύξους δὲ κλαδαράς, φυλλάμπελά τε σκιόεντα,
καὶ λειμῶνας ἐμοῖς δάκρυσιν ἰκμαλέους....

λάζευ, φίλιε κοῦρε, πόνων μνημεῖον ἐμεῖο.
ἐνθάδε σοὶ τιμῆς αἶσα τέθηλεν ἀεί.
ὁππότε μοὶ Λάχεσις διακλῶσαι λοίσθιον ἦμαρ,
οὐκ ἄλλως κέλομαι λείψανα κεῖσθαι ἐμά.

11,91. Αἰολίδος Κανάκη τύμβῳ ὑπὸ τῷδε τέθαπται,
ἕβδομος ᾗ χειμὼν ἔπλετο τέρμα βίου.
φεῦ, ξένε, τοῦ ἄγεος. τί δ' ἐπείγῃ δάκρυα βάλλειν;
οὐ νῦν μεμπτέα σοὶ τὴν βραχύτητα βίου.
δεινότερος γε μόροιο μόρου τρόπος. ὄψιν ἀφεῖλον
τὸ στόμα λειχῆνες πᾶν ἐπινειμάμενοι.
αὐτά τε νηλειεῖς δάψαντο φιλήματα νοῦσοι.
οὐ δ' ὁλόκληρ' ἐδόθη χείλεα πυρκαϊῇ.
εἰ δ' ἄρ' ἐπιπτᾶσθαι τόσον ἐς τάχος αὐτίκ' ἔμελλον,
ἄλλῃ ἂν ὤφειλον κῆρες ἐπελθέμεναι.
φθᾶσα δὲ Μοῖρ' ἀγανῆς ἀπέκλεισε διέξοδον αὐδῆς,
κάμψαι ἵν' ἀστόργους μή ποτε γλῶσσα θεάς.

9,28. σκηνῆς ἀγλαΐη, θυμέλης κλέος ἡδὺ Λατῖνος
κεῖνος ἐγώ, σὸς ἔρως, ξεῖνε, σὸς εἰμὶ κρότος.
ὅς τε Κάτωνα μέγαν ποιεῖν ἴσχυσα θεωρόν,
Κούριον ὅς διαχεῖν, Φαβρίκιον τ' ἄγελων.
οὔτ' ἐμὸς ἡμετέρου βίος οὐδὲν ἀπηῦρε θεάτρου,
ἀλλ' ἀπὸ τῆς τέχνης σκηνικὸς ἦα μόνον.
οὐκ ἂν ἐμῷ γὰρ ἐγὼν ἀρετῆς ἄτερ ἦρεσ' ἄνακτι.
ἐνδοτέρας ὁ θεὸς κεῖνος ὁρᾷ πραπίδας.
ὑμεῖς μή με κικλήσκετ' Ἀπόλλωνος παράσιτον,
Ῥώμη δὲ γνῷ ἑοῦ δοῦλον ἐόντα Διός.

10,50. θραυέτω αἰνοπαθὴς Νίκη φοίνικας Ἰδούμης.
κοπτέσθω παλάμαις στερνοτύποισι Κρότος.
στέμματα Κῦδος ἀμείψαι. ἐπὶ φλόγα δ' ὕστατα δῶρα
πένθιμος εὐστεφέας Δόξα κόμας βαλέτω.
φεῦ τοῦ ἄγους. τέθνηκας ἀτεμβόμενος νεότητος
Σκόρπε μέσης, ζεύξας ὡς ταχὺς ἅρμα μέλαν.
τίπτε σός, ἣν τοσάκις περιδέδρομας ὠκέϊ δίφρῳ,
αἶψα μινυνθάδιος νύσσαν ἔκαμψε βίος;

10,53. Σκόρπος ἐγὼ, κῦδος πολυηχέος ἱπποδρόμοιο,
  σὸς κρότος, ὦ Ῥώμη, σεῖο τρύφημα βραχύ,
βάσκανος ὃν τρὶς ἔτεσσιν ἐπ' ἐννέα πότμος ἀναιρῶν,
  τὰς νίκας ἀριθμῶν, ᾤετο γηραλέον.

11,13. ὅστις Φλαμινίην τρίβεις, ὁδῖτα,
  ἔνδοξον τόδε σῆμα μὴ παρέρχου.
  τερπωλὴ πόλεως, ἄθυρμα Νείλου,
  τέχνη καὶ χάρις, ἡδονὴ, κρότημα,
  σκηνῆς Αὐσονίης κλέος τε κἄλγος
  καὶ πᾶν χρῆμα καλῶν ἐρωτικῶν τε,
  τῷδ', ᾧ καὶ Πάρις, ἠρίῳ τέθαπται.

Gruter 340, 4. διφρελάτου κεῖται τύμβῳ ἐνὶ τῷδε νέου [μὲν
  λείψανα, τοῦ νωμᾶν δ' ἡνίον οὐκ ἀδαοῦς,
ὅστις τεθρίππων ἐπιβήμεναι ἤδη ἐτόλμων.
  ἀλλ' ἀποθύμιος ἦν οὐδὲ συνωρὶς ἐμοί.
Μοῖραι ἐμῇ βάσκηναν ἀμείλικτοι νεότητι,
  αἷς χέρας ἀνταίρειν οὐ θέμις ἐστὶ βροτῷ.
οὐδ' ἔλαχον θνήσκων γέρας εὐκλεὲς ἱπποσυνάων,
  δῆμος ἵν' εὐσεβέων μὴ κατὰ δάκρυ χέοι[.]
ἐνδότερα ζαφλεγεῖς κατεδήδοχαν ἅψεα νοῦσοι,
  ἃς οὔτις νικᾶν ἴσχυσ' ἀκεστορίη.
ξεῖνε σὺ δ' ἡμετέρῳ πολιὰ κρίνα βάλλ' ἐπὶ τύμβῳ.
  ἦ τάχα δὴ ζωῷ καὶ σὺ κρότησας ἐμοί.

Gruter 655, 3. θρησκευταὶ Κυβέλης, Ἄττυν Φρύγα θρη-[νοκοποῦντες,
  νυκτὸς ἕως κατέχει Δίνδυμον ἠρεμίη,
καί με θανόντα γοᾶτ', οὐ γὰρ ξένος εἰμὶ μέτ' αὐτοῖς.
  Ἕκτωρ καὶ ψυχὴ Μυγδονὶς ὧδ' ἐτάφην.
ὅστις ἐπωνύμιον μικρὸς μέγα κληρονομήσας
  ἐν βαιῷ ποτ' ἔην σώματι χρῆμα πολύ,
ἱπποδαμεῖν δεδαὼς, ἐπαλείφεσθαί τε παλαίστρῃ,
  σκώπτειν, τεχνάζειν, πίστιν ἀνιστορέειν.
σοὶ δὲ θεοὶ δοῖεν, τῶν ἀξίη εἶ, Δομιτίλλα,
  γαίῃ ἐτυμβεύθην ἧς χάριν οὐκ ὀλίγῃ.

4,73. λοίσθιον ἀσθμαίνων πυμάτῃ Βεστῖνος ἐν ὥρῃ,
καὶ στυγίους νεύων εἰς Ἀΐδαο δόμους,
κλωστῆρ' ὑστάτιον στρωφώσας λίσσετο Μοίρας
ἕλκειν τυτθὸν ὅσον νήματα φαιοφαῆ,
μέσφα φίλοις ζώει, θνήσκων μόνος αὐτὸς ἑαυτῷ.
κάμψεν ἀμειδήτους ἰθὺ δέημα θεάς.
εἶτα φάος λείπει διανείμας ἄσπετον ὄλβον.
καὶ μετὰ ταῦτα γέρων αὐτῷ ἔδοξε θανεῖν.

1,78. εὖτε νόσος πονέοντα παρίσθμια θλῖβε, καὶ ἤδη
ὄψιν ὅλην λειχὴν εἷρπ' ἐπιβοσκόμενος,
παρφάμενος γνωτοὺς ἀριδάκρυας αὐτὸς ἄδακρυς
Φῆστος ἔγνω διαβὰς εἰς Ἀίδαο θανεῖν.
οὐδ' ἐμίηνε ποτῷ καθαρὸν στόμα φαρμακόεντι,
οὔτε πολυχρονίῃ τὸν μόρον εἷλκε τριβῇ.
Ῥωμαίῃ σεμνὴν βιοτὴν σφρήγισσε τελευτῇ,
καὶ γενναιοτέρῳ πότμῳ ἀφῆκε πνοήν.
τοῦδε μόρον τιμᾶν δύναται πρὸ μόροιο Κάτωνος
αἰών. τοῦδε φίλος Καῖσαρ ἐτύγχαν' ἐών.

9,86. Σείλιον ὠκυμόρου πότμον γοάοντα Σεβήρου
οὐ μιῇ Αὐσονίῃ σεμνὸν ἐν εὐεπίῃ
σὺν Μούσαις καὶ Φοίβῳ ἐδεινοπάθησα νοήσας,
κἀγὼ, φησὶν, ἐμὸν Φοῖβος ἔκλαυσα Λίνον.
ἐς δὲ κασιγνήτην ὁρόων (παρὰ δ' ἵστατ' ἀδελφεῷ)
Καλλιόπην, ἴδιον καὶ σὺ πέπονθας, ἔφη.
τὸν Δία Ταρπεῖον, τὸν Παλατῖνον ἄθρησον.
βλάψε παρασπονδοῦσ' ἀμφοτέρους Λάχεσις.
ἀθανάτων φῦλον μοίραις ὑποκείμενον εἰδὼς
πᾶσαν ἀπὸ σφείων μέμψιν ἀποσκεδάσαις.

11,41. τὴν ἀγέλην περίαλλα φιλῶν ὁ συφορβὸς Ἀμύντας
χαίρων τ' εὐκλεΐῃ ποιμνίου εὐτραφέος
εἴξαντας βάρεϊ κλαδαροὺς κατεβρίσατο κλῶνας,
σειομέναις βαλάνοις αὐτὸς ἐπισπόμενος.
οὐ θέλε τῇ λώβῃ περιεῖναι ἀνάρσιον ὕλην,
ἀνδροφόνον τε πατὴρ δένδρον ἔκαυσε πυρί.

κτάσθω, Λύγδε, σύας πιμελῇ φλιδόοντας Ἰόλλας.
  ἀρκοῦμαι δ' ὑπὸ σοὶ σωζομένοισι βοτοῖς.

ς. ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣ. ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΑΥΤΩΝ.

4,1. ἦμαρ Καίσαρος ἡδὺ, σεβαστὸν μᾶλλον ἐκείνου
  Ἴδη ἐν ᾧ Δίκτης κλίτεσι φῦσε Δία,
αἰῶνος Πυλίοιο πολὺ χρονιώτερον ἔλθοις,
  ταὐτό τ' ἀεὶ λάμποις, ἢ καὶ ἀμεινότερον.
χρυσῷ ὅδ' Ἀλβανῷ Τριτωνίδα συχνὰ γεραίροι,
  καὶ πλείστη τόσσας δρῦς ἀνὰ χεῖρας ἴοι.
κύκλον ἄγοιτο μέγαν περιτελλομένων ἐνιαυτῶν,
  ἱρά τε, Ῥωμαίων οἷα Τέρεντος ἔχει.
ἁδρὰ, θεοὶ, λιτόμεσθα, δίκαια δὲ. τίς γὰρ ἀναιδὴς
  εὐχὴ ἂν εἴη ὑπὲρ τοσσατίοιο θεοῦ;

5,3. Δῆγις ὁ Ῥωμαίων τῆς ὄχθης ἄρτι πάροικος,
  ὃν σοι δουλωθεὶς Ἴστρος ἔπεμψεν, ἄναξ,
χαρμοσύνῃ ἔκθαμβος, ἰδὼν ἡγήτορα κόσμου
  πρὸς τὸν ὁμαρτούντων τοιάδε λαὸν ἔφη,
τοῦ κάσιος ζηλωτὸς ἐγὼ πλέον, ὅττι θεόν μοι,
  ὃν σέβεται μακρὰν, ἐγγύθεν ἐστὶν ὁρᾷν.

4,3. Λεῦσσε δὴ, ὡς ὑετοῦ πυκινὸς πόκος ἀψοφέοντος
  Καίσαρος εἰς κόλπους πίλναται, εἴς τε κάρα.
Ζηνὶ δ' ὃς ἥσυχος εἴκει, ἀκινήτοισι προσώποις
  ψύχεϊ πηγνυμένων οὐκ ἀλέγων ὑδάτων,
ἠθὰς Ὑπερβορέου κατατρύειν ἄστρα Βοώτεω,
  τῆς θ' Ἑλίκης διερῷ κρατὶ καταφρονέειν.
τοῦ Διόθεν ξηροῖσιν ἀθύροντος ῥαθάμιγξιν
  ἧδε κόρου, δοκέω, Καίσαρος ἐστὶ νιφάς.

7,6. μῶν ἀφ' Ὑπερβορέων ὁρμώμενος εἶσι πρὸς ἡμᾶς
  ἤδη ἐς Ἰταλίης Καῖσαρ ἑτοῖμος ὁδούς;
πᾶς μέν φησι, λόγου δ' αὐτάγγελος οὐ πάρα. σοὶ δὲ
  (σὸν γὰρ ἀληθεύειν) ὦ Φάτι, πειθόμεθα.
πάνδημόν γε χαρὰν νικηφόρα γράμματα φωνεῖ,
  χλῶρ' ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἔγχεα δαφνοφορεῖ.

δεύτερον ἡ Ῥώμη σοὶ ἰὼ Παιὰν ἀλαλάζει.
  αἰὲν ἀνίκητον σεῖο πόλις σὲ βοᾷ.
ἀλλ' ἵνα χαρμοσύνης πίσυνοι δραττώμεθα μᾶλλον,
  Σαρματικῆς νίκης ἄγγελος αὐτὸς ἴκον.

8, 11. Ῥῆνος σεῖο πόλει σ' ἐπίδημον ἐόντα συνῆκε.
  τοῦ λαοῦ φωνὰς καὶ γὰρ ἄκουσε τεοῦ.
ἔθνεα Σαυροματῶν, Ἴστροιο τε ῥεῖθρα, Γέτας τε
  πάνδημος νεαρῆς θροῦς ἐτάραξε χαρᾶς.
μέσφ' ἱερὸν σέβεταί σ' ἐπισημασίαισι θέατρον,
  δίφρα δράμον τετράκις, μηδενὸς αἰσθομένου.
οὐχ οὕτως ἐφίλησ' ἄλλον πρόμον, οὔτε σε Ῥώμη.
  οὔτε πλέον σὲ φιλεῖν, κ' ἢν ἐθέλῃ, δύναται.

8, 15. μέσφ' ἡ Παννονίου νίκη πολέμοιο θροεῖται,
  τῷ Διῒ καὶ θύει πᾶς ἐπανερχομένῳ,
πᾶς λιβανωτὸν ἕως ἱππεὺς, βουλή τε δίδωσι,
  φυλῶν τ' Αὐσονίων τὰ τρίτα δῶρα πέλει,
μνήσεται ἡ Ῥώμη τούτου κρυφίοιο θριάμβου,
  Παιάν τ' εἰρήνης οὐ μικρός ἐστι τεῆς,
τῆς ὁσίης ὅτι τῶν ἰδίων εἶ μάρτυς. Ἄνακτος
  ἐστὶ καλοῦ, γνῶναι τοὺς ὑποτασσομένους.

6, 80. Αἴγυπτος φιλότιμος ἀπέστειλ' ὡς νέα, Καῖσαρ,
  δῶρα χαριζομένη, σοὶ ῥόδα χειμερινά.
Μεμφίτης Φαρίους ναύτης ἐχλεύασε κήπους
  οὐδὸν ἐπεμβαίνων ὑμετέρης πόλιος.
τόσσον ἄρ' ἦρος ἄγαλμα, τόση χάρις ἔπνε' ὀδωδῆς,
  τόσσον Παιστανῶν ἦν ἀγλάϊσμα πέδων.
ὅππῃ γὰρ μετένεγκ' ἢ μὲν πόδας, ἠὲ καὶ ὄψεις,
  πᾶς στεφάνοισιν ἔην χῶρος ἐρευθιόων.
ἀλλὰ σὺ χειμερινῇ Ῥώμης νικώμενος ὥρῃ
  Νεῖλε, θερισμὸν ἐὸν δός, ῥόδα δ' ἀντίλαβε.

13, 127. σοὶ στεφάνους, ὦ Καῖσαρ, ὁ χειμὼν δῶκε πρόωρους·
  εἴαρος ἦν τὸ ῥόδον, νῦν δὲ τεὸν γέγονε.

8,24. εἴ τι περ ἀντιβολῶ δειλῶς σοῦ γράμματι βαιῷ,
ἣν μὴ ἀναιδὲς ἄγαν ᾖ τὸ δέημα[,] δίδου.
κἢν μὴ δῶς, λιτανευόμενος γ' ἔμπης ἀνέχοιο.
οὐ λιβάνῳ γὰρ Ζεὺς ἄχθεται, οὔτε λιταῖς.
οὐχ ὁ θεῶν κηρῷ καὶ λύγδῳ δείκελα πλάττων,
ἀλλὰ θεοὺς ποιεῖ μοῦνος ὁ λισσόμενος.

2,91. εὖχος τοῦ κόσμου, τῶν ὄντων, Καῖσαρ, ἔρυμα,
οὗ πιθόμεσθα πέλειν σωζομένοιο θεούς,
εἴ σοῦ τοὺς ὅσσους αὐτοσχεδίοιο πόνοιο
βιβλί' ἀναγνόντος θέλξαν ἀοιδαὶ ἐμαί,
ὃ ῥα τύχη κώλυσε, δοκεῖν ποίησον ἔμ' εἶναι,
ὥστε κλεΐζεσθαι παιδογόνον τριάδος.
εἴγ' οὐκ ἤρεσα σοί, τόδε μοὶ παραμύθιον ἔστω.
εἰ δέ σοι ἤρεσ', ἐμοὶ ταῦτ' ἐπίχειρα πέλοι.

9,18. ἔστιν ἐμοὶ (καὶ δηρὸν ἔοι σέο, Καῖσαρ, ἐπ' ἀρχῆς)
γήδιον, ἐν δὲ πόλει καὶ μικρὸν οἰκίδιον.
ὀργανικοῖς δὲ πόνοις ὀλίγης ἀπὸ νᾶμα φάραγγος
ἕλκεται, ὥστ' ἄρδειν ὄρχατον ἀζαλέον.
ἀλλ' ὁ δόμος διψῶν, ὅτι μιν ῥανὶς οὔτις ἰαίνει,
κλαίει καίπερ ὕδωρ Μάρτιον ἐγγὺς ἔχων.
ἣν λιβάδ' ἡμετέροις, Καῖσαρ, μεγάροισιν ὀπάσσεις,
Κασταλὶς ἤδ' ἔσται καὶ Διὸς ὄμβρος ἐμοί.

6,10. τὸν Δία χιλιάδας παύρας αἰτοῦντι μοι ἀκμὴν
σοὶ δότω, ὅστις ἐμοί, φησίν, ἔδωκε νεών.
τῷ Διῒ δῶκε νεὼν μέν, ἀτάρ μοι χιλιάδ' ἤδη
οὔτινα. παῦρ' αἰτεῖν τὸν θεὸν αἰδέομαι.
ἀλλ' ὡς ἀνέφελός τε, καὶ ὡς ἀτάρακτος ἰδέσθαι,
ὡς ἀδόνητος ἐμὰς πρόσθε δέδεκτο λιτάς.
τοῖος τοῖς Δακῶν ἱκέταις διάδημα δίδωσι,
τὰς Καπιτωλείους τ' εἶσιν ἄνεισιν ὁδούς.
εἰ τοίως εἴωθ' ἀνανεύειν, πῶς ἐπινεύει;
εἰπὲ θεὰ σύμβουλ' ἡμετέροιο Διός.
εἶπα. καὶ ἡ τὴν Γοργόν' ἀφεῖσα, τὸ μὴ δοθὲν εὐθύς,
φησίν, ἀπελπίζεις, μωρέ, δοθησέμεναι;

14, 179. εἰπὲ, κόρη γοργῶπι, κυνῆν φορέουσα καὶ ἔγχος,
πῶς οὐ βαστάζεις αἰγίδα; Καῖσαρ ἔχει.

14, 170. ἦδ' αὐτῷ κλήρου ἄτερ ἦλθ', ᾧ 'Ρῆνος ἀληθὲς
οὔνομ' ἔδω δεκάκις. χῶρε, μοι οἰνοχόει.

13, 4. ὄψ' ἵνα κοιρανέοι Γερμανικὸς ἐν Διὸς αὐλῇ,
δηθάκι δ' ἐν γαίῃ, τῷ Διὶ δὸς λίβανον.

12, 6. Νερουᾶν πρηΰτατον βασιλήων Αὐσονὶς αὐλὴ
δέξατ'. ἐπαύροιμεν νῦν 'Ελικῶνος ὅλου.
ἤθη ἄπλαστα, φρόνημα προσηνὲς, ἀπρόσκοπος ἀρχὴ
αὖθις ἵκοντο. φόβος πᾶς φυγάδε τρέπεται.
ἔθνος ἅπαν, 'Ρώμη, τεὸν εὔχεται, αἰὲν ἄνακτος
τοιούτου σὲ τυχεῖν, τοῦ δὲ πολυχρονίου.
ὄλβιος, ἧς παῦροι τύχον, ἔξιος, ὄλβιος ἠθῶν,
οἷα Νομᾶς ἂν ἔχειν ἤθελεν, οἷα Κάτων.
δωρεῖσθαι, προέμεν, πλουτίζειν ἄνδρα πένητα,
καὶ δόμεν οἷ' αὐτοὶ μὴ χαρίσαιντο θεοί,
νῦν εἴη θεμιτόν. σὺ δ' ἐπὶ σκληροῦ βασιλῆος,
ἀργαλέων τε χρόνων, ζῆσαι ἄμεμπτος ἔτλης.

11, 5. τόσσον σοὶ, Καῖσαρ, θέμιδος σέβας ἐστὶ δίκης τε,
ἡλίκον ἔσχ' ὁ Νομᾶς. ἀλλ' ὁ Νομᾶς πένετο.
ἤθεα μὴ πλούτῳ προδόμεν, μέγα θαῦμα, καὶ εἶναι
τοσσατίων Κροίσων κρείττον' ἐόντα, Νομᾶν.
εἰ φωτῶν νίσσοιτο παλίσσυτα φῦλα παλαιῶν,
ἐξείη τε κενοῦν πᾶν πέδον 'Ηλύσιον,
αἱρήσει σε Κάμιλλος ἐλευθερίης ὑπὲρ αὐτῆς.
χρυσὸν Φαβρίκιος σεῖο διδόντος ἑλεῖ.
σοὶ ταγῷ Βροῦτος χαιρήσει. σοὶ παραδώσει
χῦρος ἄφαρ Σύλλας πᾶν ἀποειπάμενος.
σοῦ ἰδιάζοντι σὺν Καίσαρι Μάγνος ἐρφύη.
σοὶ δοίη Κράσσος πλοῦτον ἅπαντα προείς.
εἰ δὲ καὶ ἀγκαλέοιτο καὶ ἐξ 'Αΐδαο νέοιτο
αὖθι Κάτων, ἔσται καὶ ὅδε Καισάρεος.

11,4. ἱερὰ σεμνὰ Φρυγῶν, ἃ πρὸ πλούτου Λαομέδοντος
ἁρπάζειν Τροίης εἵλετο κληρονόμος,
καὶ πάτερ ἀϊδίῳ Ζεῦ ἄρτι γεγραμμένε χρυσῷ,
σύν τε κασιγνήτῃ μουνοπάτωρ θυγάτηρ,
καὶ σὺ πάλιν χρονικαῖς Νερουᾶ τρίτον οὔνομα δέλτοις
Ἰᾶνε φέρων, ὑμῶν εὐαγέως δέομαι,
τόνδ᾽ ἀρχὸν καὶ τὴν βουλὴν σώζοιτε. καὶ ἡ μὲν
ἤθεσιν ἡγεμόνος ζώοι, ὁ δὲ σφετέροις.

ζ. ΠΡΟΣ ΦΙΛΟΥΣ ΚΑΙ ΓΝΩΡΙΜΟΥΣ.

4,54. ὦ δρυὸς ἀντιάσας Ταρπείης εὐστεφάνοιο,
καὶ πρώτῳ πτόρθῳ κρᾶτα πυκασ[σ]άμενε,
εἴ τι φρονεῖς, ἀπόλαυσον ὅλου, Κωλῖνε, βίοιο,
ἦμαρ ἀεὶ παρέμεν λοίσθιον οἰόμενος.
οὐδενὶ τὰς τρισσὰς Μοίρας θέμις ἐστὶ δυσωπεῖν.
τηροῦσι ζωῆς, οὕσπερ ἔπηξαν, ὅρους.
Κρίσπου ἀφνειότερος, Θρασέα σταθερώτερος ἴσθι,
νίκα ἐλευθερίοις τὸν Μελίωρα τρόποις·
οὐδὲν προσθήσει Λάχεσις τοῖς νήμασιν. ἀλλὰ
σφρηγίζει, τέμνει θ᾽ ἡ μία τῆς τριάδος.

6,27. δὶς σύγχορτε Νέπως ἡμῖν (σὺ γὰρ ἀγχόθι Φλώρης
ἔν τε παλαιοτάταις νάσσαο Φικελίαις)
ἔστι σοι εἶδος ἑοῦ ἀπομαξαμένη γενετῆρος
μητρώης μάρτυς σωφροσύνης θυγάτηρ.
μὴ σύγε πουλυετοῦς φείδου λιαροῖο Φαλέρνου,
μᾶλλον δ᾽ αὖ ναστοὺς κέρματι λεῖπε κάδους.
γλευκοποτοῦσ᾽ ἡ παῖς θρήσκῃ καὶ πλούσιος εἴη·
σὺν δ᾽ οἱ γηράσχοι νῦν νέος ἀμφιφορεύς.
μὴ μούνους οἶνος τρεφέτω Καίκουβος ἄπαιδας.
ἴσθι σάφ᾽ ὡς πατέρων ἐστὶ καὶ ἡδυπαθεῖν.

10,20. ὅττι Σάλων με καλεῖ πρὸς χρυσοῦ μητέρα γαίην,
τῆς τε πάτρης ποθέω κτίσμα κάταντες ὁρᾶν,
αἴτιος εἶ σὺ ἐμῷ πεδόθεν κεχαρισμένε θυμῷ,
Μάνιε, φιληθεὶς τ᾽ ἐξέτι παιδὸς ἐμοί.
οὗ τινὸς ἐν δήμοις οὐ φίλτερος ἄλλος Ἴβηρσιν,

ἄξιος οὔτ' ἀτρεκοῦς μᾶλλον ἔρωτος ἐμοί.
σύν σοι ἐγὼ τλαίην Λιβύων καλύβαισι μετεῖναι,
καὶ σκηνὰς Σκυθέων μοῦνος ἐπελθέμεναι.
εἴ μοι ταὐτὰ φρονεῖς σὺ, καὶ ἀντιφιλῶν ἐμὲ κυρεῖς,
ἔσται δὴ Ῥώμη πᾶς τόπος ἀμφοτέροις.

9, 45. εὖτ' ἂν Ὑπερβόρεον στρατιώτης κλῖμα διατλῇς,
Μαρκελλῖνε, πόλου τ' ἀστέρας ἰσοβραδεῖς,
οὐ φθαίης μύθευμα Προμηθείου σκοπέλοιο,
καὶ πάγον αὐτόπτης ἐγγύθεν ἱστορέειν.
ὄκριν ἄρ' ἰύγμοῖσι καταυληθέντα γέροντος
τρηχὺν ὁρῶν, φήσεις, ἦν ὅδε τρηχύτερος.
καὶ τούτοις ἔτι πρόσθες· ὃς ἴσχυσε τοιάδε τλῆναι,
οὐκ ἐτὸς ἦν πλάστης ἀνδρομέοιο γένους.

8, 18. ὤφελες ἐκδοῦναι τὰς σοῦ, Κυρήνιε, βίβλους,
πᾶς σ' ἵν' ἀναγνοίη, σὺν τ' ἐμοὶ, ἢ πρότερον.
ἀλλά σοι ἀρχαίου τόση αἰδώς ἐστι φίλοιο,
ὥστε σοι ἐστὶν ἐμὴ δόξα πρὸ τῆς ἰδίης.
οὕτως οὐδὲ μέλη θίγ' ἀοιδοπόλοιο Καλαβροῦ
ἄρκιος ὢν νικᾶν Πινδάρου ᾆσμα Μάρων.
καὶ σκηνῆς Βαρίῳ Ῥωμαίης εἶξε βραβείου
μέλλων ἂν κρείττων ἔμμεναι ἐν τραγικοῖς.
χρυσοῦ μὲν κτεάνων τε πολὺς φίλος εἴη ἀφειδὴς,
πρωτείων δ' εἴκων τοῦ νοὸς οὔτις ἔοι.

1, 8. ὅττι τό τε Θρασέα μεθέπεις, τό τε δόγμα Κάτωνος,
ὥστ' ἀφομοιοῦσθαι τῶνδε τρόποις ἐθέλειν,
κ' οὐ ξιφέων ἀκμαῖσιν ἀπαντᾷς στήθεϊ γυμνῷ,
ὅ ῥᾷα θέλοιμι ποιεῖν σ' ὦ Δεκιανὲ, ποιεῖς.
μισῶ, ὃς εὐτελέος ψυχῆς ὠνήσατο δόξαν.
αἰνῶ, ὃς αἰνεῖσθαι νόσφι μόρου δύναται.

1, 36. εἴ ποτε σοὶ, Λευκανὲ, καὶ εἴ σοι, Τύλλε, δοθείη,
οἵη τοῖς Λήδας μοῖρα Λάκωσι πέλει,
εἴη κ' ἀμφοτέροις ἀγάπης ἔρις ἥδε κρατίστη,
ὥστ' ἄλλου σπεύδειν ἄλλον ὑπερθανέειν.

καί κε λέγοι καταβὰς ὁ παροίτερος εἰς Ἀΐδαο,
  ζῆθι τὸ σὸν, ζῆσον τοὐμὸν, ἀδελφὲ, μέρος.

9,51. ὃ ῥρ᾽ ηὔχου, Λευκανὲ, θεοῖς, ἀέκοντος ἀδελφοῦ,
  αὐτοῦ πρόσθε θανεῖν, τούτου ἐπήβολος εἶ.
χ᾽ ὡς φθονέει σοὶ νῦν. ὁ γὰρ ἐς Στύγα πρόσθε κατελθεῖν
  ηὔχετο[,] καίπερ ἐὼν ὁπλότερος γενεήν.
ἄλσεα δ᾽ οἰκῶν τερπνὰ, καὶ Ἠλυσίοις ἐπιδημῶν
  τὸν κάσιν οὐ ποθέεις ἄρτι σύνοικον ἔχειν.
εἰ δὲ ἀμοιβαῖος Πολυδεύκεος αὖθι παρέλθῃς
  ἀστρόθεν, ὀτρύναις Κάστορα μὴ ᾽ναδραμεῖν.

8,14. ὄφρα μὴ ἡ Κιλίκων φοβέοιτο ψῦχος ὀπώρη,
  μή θ᾽ ἁπαλὴν ὕλην σφοδρὸν ἄημα δάκῃ,
ἀντία χειμερινοῖο νότοιο δίοπτρα δέδεκται
  ἠελίους ἀμιγεῖς, καὶ φάος ἀτρύγετον.
ἀλλ᾽ ἐμοὶ, ἡμιχανὴς οὔπερ θυρίς ἐστιν, ἀνεῖται
  οὔτ᾽ αὐτῷ Βορέῃ τλήσιμον οἰκίδιον.
οὕτως ἀρχαῖον ξεινίζεις ὠμὲ, φίλον σοῦ;
  σοῖς ὑπὸ χρεῖττον ἐμοὶ δένδρεσιν ἐνδιάειν.

10,23. ἡσύχου εὐδαίμων βιοτῆς Ἀντώνιος ἤδη
  πέντ᾽ ἐπὶ τοῖς δέκ᾽ ἐτῶν ἤνυσ᾽ Ὀλυμπιάδας.
ἤματ᾽ ὄπισθε δέδορκε παροιχομένων ἐνιαυτῶν
  πάντα, καὶ οὐ Λήθης δείδιε γεῖτον ὕδωρ.
οὐδὲν πεμπάζοντί οἱ ἦμαρ ἔπεισιν ἀηδές,
  οὐκ ἔσθ᾽ οὗ τινὸς οὐ μνήσεται ἀσπασίως.
χρηστὸς ἀνὴρ βιοτῆς ἐκτείνει μέτρα. τόδ᾽ ἐστὶ
  δὶς ζώειν, ζωῆς τῆς πρὶν ἐπαυρέμεναι.

η. ΕΙΣ ΠΑΙΔΑΣ.

9,36. τὸν Διὸς Αὐσονίου θεράποντα κεχαρμένον ἄρτι
  Φρὺξ ἑτέρου Ζηνὸς παιδικὰ κοῦρος ἰδὼν,
ὃ ῥρα χαριζόμενος περ ἑῷ, φάτο, Καῖσαρ, ἐφήβῳ
  δῶκε, δὸς ἡγεμόνων καὶ σὺ μέγιστε τεῷ.
ἤδη μοὶ πλοκάμοισιν ὑποσταχύουσιν ἴουλοι,
  καί με γελῶσ᾽ Ἥρη σὴ δάμαρ ἄνδρα καλεῖ.

Ζεὺς δ᾽ ἀπαμειβόμενος μιν, ἐγὼ φῆσ᾽ οὐκ ἀποκρούω,
  φίλτατε παῖ, τὰς σὰς, αὐτὸ δὲ πρᾶγμα, λιτάς.
νηρίθμους θεράποντας ἔχει σοὶ Καῖσαρ ὁμοίους.
  καὶ τόσον οὐ χάδε δῶμ᾽ ἄῤῥενας ἰσοθέους.
ἀλλ᾽ ἤν σ᾽ ἄνδρα κόμη ποιῇ τμηθεῖσα τέλειον,
  τίς δέ μοι ἐκ τούτων ἔσσεται οἰνοχόος;

9,56. Καίσαρος ὁπλοφόρος Λιβύων ἐπαφίκετο δήμους
  Σπενδοφόρος. Τὰ δ᾽, Ἔρως, παιδὶ δοθησόμενα
οἶσε βέλη, κούρους οἷς βάλλεις, οἷς σύγε κούρας.
  δεξιτερῇ δ᾽ ἔμπης ἔγχος ἐλαφρὸν ἔχοι.
ἀσπίδα, καὶ κυνέην, καὶ σοι θώρηκ᾽ ἀνίημι.
  εἰ μαχέσαιτο μόνον γυμνὸς, ἄτρωτος ἔοι.
λόγχῃ δ᾽ οὐ βέβλητ᾽ οὔτε ξίφει, οὔτε βελέμνῳ,
  γυμνὸς ἕως κόρυθος Παρθενοπαῖος ἔην.
πᾶς τούτου βελέεσσι παρεὶς ὑπ᾽ ἔρωτος ὀλεῖται.
  εὐδαίμων, τοίης κηρὸς ὃν αἶσα μένει.
νίσσεο, μέσφ᾽ εἶ παῖς, μέσφ᾽ ἔπλετο θῆλυ πρόσωπον.
  σὴ Ῥώμη τελέοι σ᾽ ἄνδρα, καὶ οὐ Λιβύη.

5,48. καὶ τί ἔρως οὐ ἔπεισε; κόμην ἀέκοντος ἄνακτος
  κείρατο Εὔκολπος, μὴ δ᾽ ἐρύκοντος ὅμως.
εἶξε Πόδης, καὶ ἔκλαυσ᾽. οὕτω κατάφωρος Ἀχιλλεὺς
  ξανθὴν, ἀχθομένης μητρὸς, ἔθρισσε κόμην.
τοῖος Ὕλας ἥρπακτο, τά θ᾽ ἡνία τοῖος ἀφῆκε
  μεμφόμενος τόλμην, τῷ Φαέθοντι πατήρ.
ἀλλὰ σὺ πιστεύων κουρᾷ μὴ ἐπείγεο, πώγων.
  ἔλθ᾽ εὐεργεσίης δ᾽ ὄψιμος ἀντὶ τόσης.

4,45. σοὶ τόδ᾽ ὑπὲρ τέκνου μεστῇ λιβανωτίδι, Φοῖβε,
  Παρθένιος δίδοται δῶρον, ἐπευχόμενος,
ὄφρ᾽ ὁ τὸ τετραετὲς πέμπτῳ λυκάβαντι χαράσσων
  νηρίθμους τελέσῃ Βοῦῤῥος Ὀλυμπιάδας.
κυροῦ τὴν εὐχήν. οὕτως τὸ τεὸν σεῦ δένδρον ἐρφῇ,
  ἥ τε κασιγνήτη παρθένος αἰὲν ἔοι.
αἰεὶ θ᾽ ἡβάσκοις σύ. καὶ οὐ κομόων ὁράοιτο
  Βάκχος ἐνὶ πλοκάμοις, ἠέ σὺ, μακροτέροις.

9,17. υἱοῦ Λητόος υἱὲ, θρόνοισιν ὃς ἠπιοδώροις
 Μοιρῶν ἐκλιπαρεῖς νῆμα καὶ ἠλακάτην.
τήνδε κλεϊζομένην φωναῖς τρίχα δεσποσύνῃσι
 πέμπει σοὶ πόλεως παῖς σὸς ἀπ᾽ Αὐσονίης.
τῇ τριχὶ δ᾽ εὐαγέϊ καθαρὸν προσέθηκε κάτοπτρον,
 οὗ καὶ ἐπ᾽ εὐθύναις σώζετο κάλλος ἐΰ.
σῶζε σὺ καὶ νεότητα κόρῳ. μήτ᾽ εἶδος ἀμείνων
 εἴη ἀκερσεκόμης, ἢ τρίχα κειράμενος.

9,25. Ὕλλον ὅτ᾽ οἰνοχοεῦντα τεὸν θεράποντα θεῶμαι,
 σκυθρωπὸς στυγνοῖς μ᾽ ὄμμασιν, Ἄφρε, βλέπεις.
καὶ τί ἔρεξα κακὸν θηεύμενος ἁβρὸν ὑπουργόν;
 θηεῦμαι νηοὺς, ἥλιον, ἄστρα, θεούς.
ἆρ᾽ ἀντικρὺ πρόσωπον ἀποστρέφω, ὥσπερ ἂν εἴ μοι
 δῷ δέπας ἡ Γοργὼν, ὄσσε καλυπτόμενος;
Ἀλκείδης ἦν ὠμὸς, Ὕλαν ἄταρ εἰδέμεν ἐξῆν.
 ἐψιάαν Ἑρμῇ σὺν Φρυγὶ παιδὶ πάρα.
εἰ φθονέεις συσσίτῳ ὁρᾷν μαλακοὺς θεράποντας,
 ἑστίασον Φινεῖς, Ἄφρε, καὶ Οἰδίποδας.

6,38. οὐχ ὁράᾳς, ὡς παῖς μόλις ὢν τριέτηρος ἐπαινεῖ
 τὸν πατέρα ζηλῶν Ῥήγυλος εὐεπίης,
μητρός τ᾽ ἐξανέδυ κόλπων γενετῆρος ἀκούων,
 ὡς εὐημερίης ὢν μέτοχος πατρικῆς;
ὁ κρότος οἱ, λαῶν τε πανήγυρις, οἵ τε δικασταὶ
 εὔαδον, αἰθούσης τ᾽ ὄχλος Ἰουλιάδος.
εὐρυπέδῳ χαίρει σταδίῳ γόνος ἵππου ἐῆος,
 ἔς τε μάχην ὀργῶν μόσχος ὄρουσ᾽ ἄκερως.
παῖδα, θεοὶ, σώζοιτε γονεῖ καὶ μητρί. λέγοντος
 χαίροι ὁ μὲν τέκνοι᾽, ἡ δὲ συναμφοτέρων.

3,19. παστάδος ἄγχι στᾶσ᾽ ἑκατονστύλου ἄρκτος ὁρᾶται,
 ἡ πλατανὼν ψεύσταις θηρσὶν ἐπιστέφεται.
ἧς ὡς ἐψιόων πείραζε τὸ χάσμα, καθῆκε
 κοῦρος Ὕλας ἀταλὴν χεῖρα κατὰ στόματος.
ἀλλὰ λάθρῃ κατ᾽ ὀπὴν φώλευεν ἔνεδρος ἔχιδνα.
 ἄρκτος ὑπὸ ψυχῆς τ᾽ ἔπνεε λυγροτέρης.

οὐ δὲ δόλων ἐπάϊσε κόρος, πρὶν ὀδόντι χαραχθεὶς
φθῖσθαι. φεῦ τοῦ ἄγους, πλαστὴ ὅτ᾽ ἄρκτος ἔην.

4, 18. ἦ. πυλεὼν σταλάει Βιψανοῖς κίοσι γείτων,
καὶ δεύει ῥανίδων ἐνδελέχεια λίθους,
λαυκανίην ἐς παιδὸς ἀνάκτορα βάντος ἀν᾽ ὑγρὰ
χειμερινοῦ κρυμοῖ᾽ ἔμπεσε τρηχὺ τρύφος.
ἦμος δ᾽ αἰνοπαθοῦς μόρον ἤνυσεν, εὐθὺς ἀκωκὴ
λῦτο πάγου θερμῷ τραύματι τηκομένη.
φεῦ, ποῖ οὐ χώρησε Τύχης ἐξουσίη; ἢ ποῦ
οὐ μόρος ἐστ᾽[,] εἰ καὶ σφακτικόν ἐστιν ὕδωρ;

14, 171. δείκελον, ὅ ῥ᾽ ὁράᾳς, οὐκ ἀκλεὲς ἔπλετο καί-
τοσσίχον ὄν. τούτου Βροῦτος ἐρᾶτο κόρου. [περ

14, 172. φείδεο τῆς σαύρης ἑρπούσης πρός σε, δολόφρων
κοῦρε, χεροῖν θανέειν σῶν ὕπο γλιχομένης.

14, 173. δίσκου ἀπ᾽ ἐχθοδοποῦ θνήσκοντας ἀποστρέφει
Οἰβάλιος Φοίβου πένθος ἔρως τε κόρος. [ὅσσους

14, 174. ἄῤῥην εἰσῆλθε κρήνην, ἐξῆλθε τὸ δισσόν.
ἓν μέρος ἐστὶ πατρὸς, θάτερα μητρὸς ἔχει.

θ. ΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ.

6, 21. τῷ Στέλλᾳ γαμετὴν ἡ Κύπρις Ἰανθίδα δοῦσα
μεῖζον, ἔφη, δώρημ᾽ οὐκ ἂν ἔχοις πάρ᾽ ἐμοῦ.
τοῦτο μενοῦν ἀναφανδόν. ἀτὰρ τόδ᾽ ἐς οὖς μάλα κομψόν.
σχέτλι᾽ ἀλιτροσύνης ἴσχεο κλεψιγάμου.
πολλάκι χωσαμένη πληγαῖς τὸν Ἄρηα μετῆλθον
ἐνθέσμων ἀνέδην ῥεμβόμενον πρὸ γάμων.
γήμας δ᾽ οὐδεμιῇ με παρεζήλωσε γυναικί.
ὡδ᾽ εὔξαιθ᾽ Ἥρη Ζῆνα σαόφρον᾽ ἰδεῖν.
ὡς φάτο. τοῦ δὲ κέαρ κρυφίῳ μαστίξατο κεστῷ.
εἷς πληγεὶς χαίρει. τοὺς δύο τύπτε, θεά.

4, 22. ἀκμὴν πρωτόγαμος Κλεοπάτρη, τῷ τε συνεύνῳ

οὐκέτι ἱλαμένη γεῖτον ἐσήλαθ' ὕδωρ
πείρην δειμαίνουσα. τὰ δ' ὕδατα μιν κατέλεγξε.
  στίλβεν γὰρ καὶ ὅλη κύμασι κρυπτομένη.
λείρι' ἐν ὑαλινοῖς διακρίνεται ἄγγεσιν οὕτω,
  κρύσταλλος τε λαθεῖν οὐκ ἐᾷ τὰ ῥόδα.
εἰσδὺς ἐγὼ τὸ λοετρὸν ἀναινομένην ἐφίλησα.
  τοῦ δὲ πλέον τολμᾷν εἶρξε διαυγὲς ὕδωρ.

1,62. Σώφρων, οὐδὲ πάλαι σεμναῖς εἴκουσα Σαβίναις
  Λαιβίνη, στρυφνοῦ τ' ἀνδρὸς ἀτεγκτοτέρη,
συχνάκι Λουτρίνῳ καὶ 'Αόρνῳ ἐνεψιόωσα,
  καὶ θερμοῖς Βαϊῶν ὕδασι θαλπομένη,
ξείνῳ ἔρωτι δάμη, τόν τ' ἄνδρα λιποῦσα, νέῳ μὲν
  ἕσπετο, Πηνελόπη δ' ἦλθεν, ἀπῆλθ' Ἑλένη.

12,52. στέμμασι Πιερίοις εἰωθὼς κρᾶτα πυκάζειν,
  ἡ πελάταις γνωστὴ γλῶσσα διωκομένοις,
κεῖνος ὁ σὸς Ῥοῦφος, Σεμπρωνία, ἐνθάδε κεῖται,
  οὗ καὶ πυρσοῦται λείψανα σεῖο πόθῳ.
τερπνὸς ἐν 'Ηλυσίῳ πεδίῳ θρυλλισμὸς ἀκούεις.
  σοῦ τε πρὸς ἁρπαγμὸν Τυνδαρὶς ἐξεπλάγη.
νόστου δ' ἐμνήσθης σὺ τὸν ἁρπακτῆρα λιποῦσα.
  ἡ δ' οὐχ ἕσπετο μιν τἀνδρὶ μετερχομένῳ.
'Ιλιακοὺς γελόων ἀΐει Μενέλαος ἔρωτας.
  τὸν Φρύγ' ἀθωῶσαι δ' ἁρπαγὴ ὑμετέρη.
ἀλλ' ὁπότ' εὐσεβέων σὲ δεδέξεται οἶκος, ἁπάσας
  μέλλεις τὰς ψυχὰς κεῖθι παρευδοκιμεῖν.
Περσεφόνη πεφίληκ', οὐκ ἀλλοτρίη σφε βλέπουσα,
  ἁρπακτάς. ὅδ' ἔρως σοὶ φιλίωσε θεάν.

14,175. τίπτε, θεῶν βασιλεῦ, Δανάη σ' ἐπράξατο μισθόν,
  τῆς Λήδας, Ζεῦ, σοὶ προῖκα χαριζομένης;

14,180. ὤφελες, ἀθανάτων γενέτωρ, ἐς ταῦρον ἀμεῖ-
  τῆς 'Ιοῦς εἰς βοῦν σοί ποτ' ἀμειβομένης. [φθαι,

14,187. ἧδε νεηνιέων πρωτίστη ἔπαιξεν ἔρωτας.

κ' οὐ Γλυκέρη, μᾶλλον Θαῒς ἐρωμένη ἦν.

ι. ΟΣΑ ΣΠΟΡΑΔΗΝ.

5, 42. χρήματ' ἀρεῖ κλέπτης τοὺς φωριαμοὺς ἐπανοίξας.
αἶψα κατασμύξει φλὸξ πατρικὸν μέγαρον.
χρήστης καὶ τὸ δάνος, καὶ τὸν τόκον οὐκ ἀποδώσει.
σπέρμα καταβληθὲν βῶλος ἄκαρπος ὀλεῖ.
οἰκονόμον δολίαι ἀποσυλήσουσιν ἑταῖραι.
κῦμα διαῤῥαίσει φορτοφόρους ἀκάτους.
πᾶν, ὃ φίλοις χαρίσαιο, τύχη ἀναφαίρετον ἐστίν.
ὧν μεταδῷς, μούνων κύριος αἰὲν ἔσῃ.

10, 85. Λάδων γηραλέος Τίβεριν κάτα δή ποτε ναύτης
ἄγχι φίλων ὑδάτων γήδιον ἐπρίατο.
εὖτε δὲ πλημμύρων μιν ἐπιστείβεσκεν ἄναυρος
ἀγρὸν ἐπικλύζων ῥεύματι χειμερίῳ,
ὄχθῃ ἐρειδόμενον σκάφος ἄπλοον, ἀντία πλήμης,
πλησάμενος λιθάκων, ἄλκαρ ἔθηκε ῥόου.
οὕτω σφοδροτέραν χύσιν ἔστεγε. τίς κε πίθοιτο;
κτήτῃ ἀόσσησεν ναῦς καταδυομένη.

5, 76. τοξικὰ μὲν προλαβὼν Μιθριδάτης πολλὰ πέπωκε
τοῦ μὴ βλάπτεσθαι φαρμακόεντι ποτῷ.
τῷ δὲ σε λιμώττειν αἰεί, προφύλαγμα τόδ' εὗρες,
ὥστε θανεῖν λιμῷ μηδὲν ἔχειν σὲ δέος.

14, 3. εἰ μὴ λεπτομερῶς κίτρος πινακηδὸν ἐπρίσθην,
τιμῆεν Λιβυκοῦ βρῖθος ὀδόντος ἂν ἦν.
14, 5. ὄφρα μὴ ἀβληχρὰς ἀμβλύναι κηρὸς ὀπωπάς,
στίξαι λευκοφαῆ γράμμ' ἐλέφαντα μέλαν.
14, 6. ἦμος ἐλευσομένην σοὶ γράψει ἐρωμένη αὐτή,
εὐτελὲς οὐ φήσεις τρίπτυχα δῶρον ἐμά.
14, 7. διφθέρα ἐκλήθη μὲν, ἀτάρ σοι κηρὸς ἔσοιτο.
γράμμα νεοχμώσεις τήνδ' ἀπαλειψάμενος.
14, 9. ἤμβροτες, εἰ πέμπεσθ' ἡμᾶς τῇ ἐρωμένῃ ἤγῃ
κέρμα βλέπων. αἰτεῖ κέρμα καὶ ἥδε σανίς.
14, 10. μὴ δωρήματα τυτθά σοι δοκοίη,

τοὺς χάρτας ὅτε δῷ κενοὺς ποιητής.
14, 11. ἢ ὀλίγως γνωτῷ πεμφθεὶς φίλῳ, ἢ καὶ ἑταίρῳ, πάντας ὁμῶς χάρτης οὗτος ἔειπεν ἑούς.
14, 12. χρυσέου πεπλήσθω μούνου τόδε γλωσσοκομεῖον κόμματος, ἀργύρεον τὰ ξύλα κέρμα φέροι.
14, 13. εἴ τι ἐμοῦ περίεστ' ἐνὶ πυθμένι γλωσσοκομείου, δῶρον ἔχ'. οὐκ ἔστι; γλωσσοκομεῖον ἔχε.
14, 14. οὐδενὸς ἀστραγάλου ἐπὶ ταὐτὸ σχῆμα τραπέντος, φαίης κεν πάρ' ἐμοῦ δῶρα μέγιστα λαβεῖν.
14, 16. ἡ μεθοδευθέντας χεὶρ βάλλειν ἄστριας ἴδρις, εἰ δι' ἐμοῦ βέβληκ' εὔγματα μοῦνα ποιεῖ.
14, 17. δωδεκάκεντος ἔνεστιν ἐμοὶ κύβος, ἢ θ' ἑτεροχρὼς ἀντιπάλου διδύμου ψηφὶς ὄλωλεν ὕπο.
14, 20. κόττων τοὺς δολερῶν πολέμους παίζοντι διαυγής σοὶ μὲν ὅδ' ἀντίπαλος, σοὶ πρύλις ἔσται ὅδε.
14, 19. κλήρῳ σχὼν θήκην καλάμοις ὅπλισσον. ἐγὼ μὲν λοιπὰ δέδωκα. σὺ δ' αὖ ἔντυ' ἐλαφρότερα.
14, 21. δέξο σιδηρείαις κεκορυθμένον ἕρκος ἀκωκαῖς, εὐτελὲς οὐ δῶρον παιδί ποτ' ἐσσόμενον.
14, 22. ἐκ σχίνου μὲν ἄμεινον ἂν ἦν. εἰ δ' οὐ ξύλον ἐστίν, κουφίσαι πτερίνη σοὶ τὸν ὀδόντα γλυφίς.
14, 23. εἴ σε κνισμὸς ἔπεισι χαλέπτων ὦτα, δίδωμι ἔντεα τοιαύταις ἄρμενα γαργαλιαῖς.
14, 24. ὡς λιπαρὴ μὴ λιτὰ κόμη βομβύκινα χραίνοι, ἡ καλαμὶς σφίγξαι ῥεμβομένους πλοκάμους.
14, 25. εὑροῦσ' οὐδεμίην ἐν σοὶ τρίχα πῶς σ' ἂν ὀνήσαι εἰς πυκινοὺς σχιστὴ πύξος ὀδόντας ἐμή;
14, 26. Τευτονικὸν καίει πλοκάμους ἄφρισμα. ποιήσει ἡ δουρίκτητος κομψότερόν σε κόμη.
14, 27. ζητοῦσ' ἀλλάξαι πολιὴν τρίχα (σοὶ δὲ, φαλακρὴ, οὐκέτι δεῖ) δέξαι σφαιρία Ματτιακά.
14, 28. δέχνυσαι ἡλιακοῖο θέριστρον καύματος ἄλκαρ καὶ ῥιπῆς ἀνέμων σοὶ σκέπας ἐσσόμενον.
14, 30. ἄρκτους ἐκδέξασθαι, ὑφίστασθαί τε λέοντας ἄρκια, σῦς τε μένειν. χεὶρ μόνον ἰσχυέτω.
14, 31. ἦν πρόβολος γλωχῖνος ἀτεμβόμενος σ' ἀκαχήσῃ, εἰς χλοῦνιν κόπις ἥδ' ἐκ χερὸς ἐσδυέτω.

14, 32. κόσμημα στρατιῆς, τιμῆς πρόσχημα ποθεινῆς
τοῦτο, Τριβουνείαις ζῶμα πρέπον λαγόσι.
14, 33. ἰθυτενὴς ἣν φλὲψ μεσάτην ἐχάραξε, μάχαιραν
σίζουσαν ψυχρὸν βάψε Σάλωνος ὕδωρ.
14, 34. Καίσαρος εἰρήνη μ' ἐρατὴν ἐς χρῆσιν ἔκαμψε
πρόσθεν ὅπλον στρατιῆς, νῦν δὲ γεωπονίης.
14, 36. ταῦτα περισσοφυοῦς κουρᾷ τριχὸς ἔντεα πέμπω
ἄρμενα, καὶ τὰ γνάθοις μὲν, τὰ δ' ὄνυξι μακροῖς.
14, 37. ἤν μοι βιβλία μὴ διδῷς δεθέντα,
εἰσάξω σέας, ἠὲ σῆτας ὠμούς.
14, 38. εἰς τὸ γράφειν, καλάμους Μεμφῖτις γαῖα χορηγεῖ,
τὴν λοιπὴν δ' ὕλην εἰς τὸ κάλυμμα τέγους.
14, 39. κοίτης λύχνος ἐγὼ τεῆς συνίστωρ,
ποιεῖν ὅ,ττι ποτ' ἂν θέλῃς, σιωπῶ.
14, 40. λύχνου σοὶ θεραπαινὶς ἧκε κλήρῳ
ὄρφνης παννυχίδος φύλαξ ἄγρυπνος.
14, 44. ἢν μὴ τηρήσῃς τὸ φάος (ξύλον εἰμὶ γάρ) ἐκ τοῦ
λυχνούχου λύχνος κ' αἶψα γένοιτο μέγας.
14, 43. λαμπτήρεσσιν ἐγὼ μὲν ἐπώνυμος εἰμὶ παλαιοῖς.
ἄγνωστος προγόνοις νήφοσι λύχνος ἔην.
14, 61. φανὸς ὁδηγὸς ἔχω μὲν φῶς ἔμφρουρον, ἐμῷ δὲ
ἕρκεϊ τηρεῖται λυχνίον ἀσφαλέως.
14, 62. εἰ μὴ ἐκ κεράτων, μῶν εἰμὶ μελαντέρη; ἤ τις
κύστιν ὑπαντιόων οἴεται εἰσοράαν;
14, 41. εἷς λύχνος κέκλημαι, ἐμῇ φλογὶ καίπερ ὅλοισι
συμποσίοις φαίνων, καὶ πολύμυξος ἐών.
14, 63. τίπτε γελᾷς καλάμοις πηκτήν με καὶ ἠδέϊ κηρῷ;
ἡ πρῶτον γεγαυῖ' ἔσκεν ὁμοιοπαγής.
14, 47. τῆλε νεηνίαι ἐστέ. πέπουσι γὰρ ἥραρον. ἀμφοῖν
κωρύκῳ παίζειν παισὶ, γέρουσι πρέπει.
14, 48. ταῦθ' ἥρπα[σ]σ' Ἀνταίου ἐνὶ σταδίοισιν ἀθλητὴς
ἠλεμάτῳ τείνων μακρὰ τράχηλα πόνῳ.
14, 46. εἰμὶ τεή, λαιῇ παίζων εἴ μ' οἶδας ἀπωθεῖν.
εἰ δὲ τοι οὐκ οἶδας, σφαῖραν ἀγροῖκ' ἀπόδος.
14, 49. τίπτε μάτην ἁλτῆρσι πονεῦσι βραχίονε; κρείσσω
ἐστὶ βροτοὺς ἀσκεῖν ἔργα φυτοσκαφίης.
14, 50. ὄφρα τὸ πηλῶδες τρίχα μὴ κήρωμα μιαίνοι

μυροβρεχῆ, πέσκει τῷδε πύκαζε κόμην.
14, 51. Περγαμόθεν πέμφθησαν. ὅπλῳ στλεγγίζεο κυρ-
οὐχ οὕτως ὁ γναφεὺς λευκὸν ὕφασμα τριβεῖ. [τῷ.
14, 52. ἀκμὴν βρῖθος ἔῃν βοὸς μετώπου.
δόξεις ῥινοκέρωτα μ' αὐτὸν εἶναι.
14, 54. εἰ σοῦ παῖς κλαίων τὶς ἀπ' αὐχένος ἠώρηται,
νηπιέῃ σείοι κωτίλα σεῖστρα χερί.
14, 55. οὐκ ἂν μάστιξ ἦδ', εἰ καὶ τρέχοι ἵππος, ὀνῆσαι,
εἰ γ' ἱπποστασίων ἔστ' ἀπὸ πορφυρέων.
14, 79. παίζετε νῦν ἰταμοὶ (μόνον αὐτὰρ παίζετε) δοῦλοι.
σφρηγὶς ἔχοι μοι ταῦτ' ἤμασι πέντε μόνοις.
14, 80. κλεινὰ Προμηθείου πέλομεν ξύλα δώρου ἔκητι
παισὶν ἐπαχθέα μὲν, παιδοτρίβαις δὲ φίλα.
14, 57. ὅ ῥῥ' οὐ Βιργιλίοιο, καὶ οὐκ ἔπος εἶπεν Ὁμήρου,
ἔκ τε μύρου συνέφυ τοῦτο καὶ ἐκ βαλάνου.
14, 59. βάλσαμ' ἐγὼ πεφίληκα. τὸ γὰρ μύρον ἀνδρικόν
τῆς κόσμου δὲ τρυφῆς ὄζετε θῆλυ γένος. [ἐστι.
13, 126. μὴ λίπε κληρονόμῳ τῷ σῷ μύρα, μήτε σὺ οἶνον.
κέρμα μόνον κτάσθω. σοὶ δ' ὅλα ταῦτα δίδου.
13, 15. χωρία Νωμέντῳ ναίων σύγχορτα, γεωργὲ,
μέμνησ' εἰς αὖλιν κάγκανα κᾶλα φέρειν.
14, 60. δῶρον ἂν ἡδὺ λάβοις, ῥυτίδεσσι τε γαστρὸς ἀρηρὸς
εἰς βαλανεῖον ἰοῦσ' ἤματι μεσσατίῳ.
14, 64. ἡμᾶς αὐλητρὶς φυσᾷ μεθύουσα γνάθοισι.
καὶ πῇ μὲν διδύμους, πῇ δὲ μόναυλον ἔχει.
14, 66. εὐρέα ταυρείῃ σφίγξαις ἂν στήθεα βύρσῃ.
οὐ χαδέει πέσκος τιτθία σεῖο τόδε.
14, 67. ἡ μυίας σοβέουσα τεῆς ἀπὸ δαιτὸς ἀναιδεῖς
ἦν οὐρὴ πτηνοῦ μυιοσόβη γλαφυροῦ.
14, 71. αὐσταλέος λιτὴν εἰ χνοῦς ἐσθῆτα ῥυπαίνοι,
κέρκος ἀποψῆσαι τόνδε τιναξάμενος.
14, 68. δούλου ἁμαρτόντος μὴ πὺξ τύπτησον ὀδόντας.
ἦν δὲ Ῥόδος κοπτὴν πέμψεν, ἔδοιτο μόνον.
14, 81. γυμνοῦ ὑπηνήτου πήρη μὴ δόρπον ἀεῖραι
δεῖται, ὁμιλῆσαι μή τε κυνὶ στυγερῷ.
14, 82. ὡς πολύτιμον χρῆμα σάρον πέλε, μάρτυς ὁ φοῖνιξ
ἐστί. κατήργησαν νῦν δ' ἀνάλεκτα σάρον.

14, 83. τῶν ὤμων χεὶρ ἥδ' ἀπαλέξεται, εἴ σ' ἀνιηρὴ ψύλλα δάκῃ, ψύλλης ἤ τι βδελυκτότερον.
14, 84. αἱ βίβλοι πώγων' ἵνα μὴ φύσωσι, ποιήσει πεύκη τοὺς χάρτας ἥδε πολυχρονίους.
14, 86. στρῶμαθ' ὑπόζωσον, θηρευτά, μώνυχι κούφῳ. ἵππος γὰρ σῦκον γυμνὸς ἔφυσε θαμά.
14, 87. σῖγμα σεληνῶδες χαμάρωμα λάβ'. ὀγδοάδος μὲν δεκτικόν ἐστιν. ἵκοιθ' ὅστις ἔοιτο φίλος.
14, 89. εὐδαῖμον δώρημα κίτρους 'Ατλαντίδος ὕλης λάμβανε. δῶρα λαβὼν χρύσε' ἔλαττον ἔχοις.
14, 90. μήτ' οὔλη, μήτ' εἰμὶ γένος Μαυρίτιδος ὕλης. ἔγνω δαψιλέας καὶ ξύλα δαῖτας ἐμά.
14, 91. σώματ' ἀειράμενοι ταύρεια πελώρια πῶς οὐ καὶ σανίδας Λιβυκὰς ἄρκιοι εἰσὶ φέρειν;
14, 92. κεντητὴ στιγμαῖσι, θοῇ γλωχῖνι δεθεῖσα πρῖνος ἔλεγξε πυκνῶς ἐργολάβοιο κλοπάς.
14, 93. οὐ νέον ἔστ' οὔθ' ἡμετέρου κέστροιο πόνημα. πῖνε πάλαι Μέντωρ τοῖσδ' ἔνι, ταῦτα ποιῶν.
14, 94. τολμηρῆς ὑέλου δημοπρεπὲς εἰμὶ τόρευμα, οὐδ' ὕλην ὕδωρ θερμὸν ἔβλαψεν ἐμήν.
14, 95. εἰ καὶ Καλλαϊκοῦ πέλομαι γέννημα μετάλλου, καυχῶμαι τέχνῃ, τοῦ Μυὸς οὖσα πόνος.
14, 97. μὴ μεγάλα χραίνοις τυτθῇ χρυσένδετα τρίγλῃ. ἡ δὲ δίλιτρος ὅμως ὡς ἐλάχιστον ἔοι.
14, 99. ἥκω ἀπὸ στικτῶν ξείνη Βάσκαυδα Βριτάννων. 'Ρώμη ἐὴν δὲ καλεῖ μ' ἐξιδιασ[σ]αμένη.
14, 100. εἴ γ' οὐκ ἀγνοέεις πάτρην λογίοιο Κατύλλου, ἐν κεράμοις ἔπιες 'Ραιτικὸν οἶνον ἐμοῖς.
14, 101. εἰ καὶ ἐγὼ κλεινοῖσιν ἐπώνυμος εἰμὶ μύκησι, πρωτοτόμοις, ὢ πᾶν αἶσχος, ὑπηρετέω.
14, 103. Σητίνους κώθωνας ἐμαῖς χιόνεσσι δίηνον. τὰς δ' ὀθόνας οἴνῳ τέγγε χερειοτέρῳ.
14, 118. Μασσαλίης καπνοὺς χιονώδεσιν ὕδασι μίσγειν φείδεο, σοὶ ἵνα μὴ πλείονος εἴη ὕδωρ.
14, 104. καὶ χιόνας λινοῦν λεπτύνειν οἶδεν ὕφος μεῦ. ψυχρότερον δ' ὕδωρ οὐ τεὸς ἠθμὸς ἔχει.
14, 117. οὐ χιόνας πίνειν μέν, ἀτὰρ ψυχροσταγὲς ὕδωρ

ἐκ χιόνων πίνειν δίψος ἐφεῦρε σοφόν.
14, 102. οὐ μὴν δημοτικῆς ἐξ ἰλύος, ἀλλὰ κυλίχνας
τοῦ Σουῤῥεντίνου δέξο τόρευμα τροχοῦ.
14, 108. οὓς δμὼς οὐ κρατέοι περιταρβῆς,οὔτε φυλάσ-
δέξο Σαγοντείου πλάσμα τροχοῦ κύλικας. [σοι,
14, 109. ὄφρα διαστίλβοι Σκυθικαῖς χρύσωμα λίθοισι,
δάκτυλ' ὁρᾷς οὗτος πόσσ' ἀπέδυσε κύλιξ;
14, 110. ἐξ ὑέλου ταύτης, ἣ Κόσμου ἐπώνυμός ἐστι,
πίνοις κ', εἰ διψῇς πίονα μαλόβατρα.
14, 111. θραύσασθαι δεδιὼς θραύεις κρυστάλλινα. χείρ
τοι
σφάλλεται ἥ τε τρέουσ' ἥ τ' ἀμέριμνος ἄγαν.
14, 115. τὴν Νείλου σοφίην ὁράᾳς, ᾗ πλείονα προσθεὶς
ποσσάχ' ὁ τεχνίτης ὤλεσεν ἔργον ἑόν;
14, 114. σοὶ λοπάδ' ἐκ πηλοῦ ταύτην Κύμηθεν ἐρυθροῦ
δημότιν ἐξ ἰδίης πέμψε Σίβυλλα πάτρης.
14, 119. δεσπότεω ψόφῳ αἰτοῦντός μ', ἀμελοῦντος
ὑπουργοῦ,
ποσσάκις ἡ στρωμνὴ παλλακὶς ἔπλετ' ἐμοί!
14, 123. πολλάκι δακτύλιος λιχανοῦ λιπόωντος ὄλισθε.
τηρήσει δὲ λίθον τὴν σέο πίστις ἐμή.
14, 126. εἰ καὶ ἔδωκε πένης, οὐκ ἔστι φόρημα πένητος.
τήνδ' ἀντὶ χλαίνης πέμπομεν ἐνδρομίδα.
14, 130. εἰ καὶ ὁδοιπορέοις περ ἐν εὐδίῳ, οὐκ ἐπιλείποι
σκυτίνη εἰς ὄμβρους μανδύη αἰφνιδίους.
14, 132. εἴθε ὁλοκλήρους σοὶ ἐπωμίδας ἴσχυσα πέμψαι.
νῦν δὲ δίδωμι μόνον κρατὶ κάλυμμα τεῷ.
14, 134. σφίγγε κόρης μαστοὺς ὀργῶντας, ταινίη, ὥστε
καὶ κρύπτειν αὐτῷ τὴν χέρα, καὶ χαδέειν.
14, 140. τούσδ' οὐ λῆνος ἔδωκε, τράγων δὲ γένεια δυσώ-
Κινύφιος κόλπος πέλμα δύναιτο χαδεῖν. [δεα,
14, 141. τηβέννου διὰ πέντε κρυβείσης ἠριγενείας,
εἵματ' ἐφέσσασθαι ταῦτα δίκαιος ἔοις.
14, 136. τὰ ψιλὰ χειμεριναῖς ὥραις οὐ χρήσιμα, μαλλοῖς
ἡμετέροισι τεὸν θέρμεται ἱμάτιον.
14, 143. λήνεσι πυκνοῦται πολλοῖς Παταβῖνα τρίμιτα.
καί κε παχὺ πρίων ἔσθος ἂν αὐτὸ τάμοι.

14, 145. τοιαύτη χροιὴ, μαλλῶν χάρις ἐστὶ τοσαύτη,
ἀσπασίως με θέρευς ὥστε μεσοῦντος ἕλοις.
14, 144. σπόγγον τόνδε λαχὼν ἀπομάξῃ τῷδε τραπέζας
οἰδαίνοντος ὕδωρ ἀσταγὲς ἐκπιέσας.
14, 146. Μαλοβάτρῳ Κόσμου χρῖσον τρίχα, τύλη ἂν ὄζοι.
ὁ γνάφαλος κρατέει, θρὶξ ὅτ' ἀφῆκε, μύρον.
14, 147. στρωμναὶ πορφυρέοις εἰσ' εὔτριχες ἀμφιτάπη-
εἴ σε καταψύχει γραῦς, τίς ὄνησις ἂν ᾖ; [σιν.
14, 148. ὡς μὴ στρώματα δεμνίων ὀρῷτο
γυμνῶν, σύζυγε σοὶ δύω πάρεσμεν.
14, 150. Μεμφῖτις γαίη τάδε σοὶ δωρήσατο. νικᾷ
ἡ Νείλου βελόνην τὴν Βαβυλῶνος ὑφή.
14, 153. πλούσιος εἵματα δοίη, ὑποζώσοιμι δ' ἐγώ σε.
εὔπορος ὢν ἂν ἔδων δῶρά σοι ἀμφότερα.
14, 152. στρώματα μὲν πέμψει λογίου σοὶ γαῖα Κατύλ-
ἡμεῖς δ' ἐσμὲν ὅρων ἐξ Ἑλικαονίων. [λου.
14, 151. νῦν ἱκανῶς μὲν μακρὸν, ἀτὰρ τῆς γαστρὸς ἐς
αὐξομένης, ἔσομαι ζῶμά σοι αἶψα βραχύ. [ὄγκον
14, 154. Σιδονίου τρυφερῷ μεμεθυσμένον αἵματι κόγχου
εἴριον αὐδῶμαι τίπτ' ἀμέθυστον ἐγώ;
14, 156. ἡμᾶς δῶρα φίλῃ ποιμὴν ἐπέδωκε Λακαίνῃ.
πορφύρη ἦν Λήδας μητρὸς ἀτιμοτέρη.
14, 157. εἴρια οὐ μοῦνον φαιῇ πενθήρεα λάχνῃ,
ἀλλ' ἰδίους κύλικας γαῖα καὶ ἥδε φέρει.
14, 158. λῆνος μὲν στυγνὸν, δούλοις δὲ χαρεῖσιν ἀρηρὸς,
οἵους οὐ πρώτους οἶδε τράπεζα καλεῖν.
14, 161. γυῖ' ἐν Ἀμυκλαίῳ κοπιῶν ἀνάπαυε γναφάλλῳ,
ἐνδότερος κύκνου τόν σοι ἔδωκε χνόος.
14, 162. ὀλλυμένου σχεδίη στρωμνὴ γναφάλοιο σεσάχθω.
οὐκ ἐς σκληρὰ μολεῖν οἶδε μέριμνα λέχη.
14, 164. δίσκου Ἀμυκλαίοιο δι' ἠέρα ῥιπτομένοιο,
(εἴη ἅπαξ ἔνοχος) τηλόθι σοῦσθε, κόροι.
14, 165. ἀνδρὶ μὲν Εὐρυδίκην ἀπέδωκεν, ἀπώλεσε δ'
αὐτῷ ἀπιστήσας, ἐκμανέως τ' ἐρόων. [αὐτός
14, 166. πολλάκις ἐκβλήθη τοῦ Πομπείοιο θεάτρου
ἡ ἀγαγοῦσ' ἄλση, θῆρας ἐφελξαμένη.
14, 167. θλιβομένων λιχάνων ἵνα μή σοι φλυκτὶς ὀρώρῃ,

λιγέα κάλλυντρον πλῆκτρα γένοιτο λύρῃ.
14, 169. τίπτε κρίκος κύκλῳ ψοφέων περιρέμβεται, ἆρα ὥστε τροχοῖς εἴκειν ὄχλον ἐπερχόμενον;
14, 176. πλάστου παῖγμα πρόσωπον ἐγὼ Ῥούσσοιο Βαείμι, γέλως μέν σοι, παιδαρίοις δὲ φόβος. [ταύου
14, 177. θλίβει ὄφεις διδύμους, οὔτ' εἴσιδε νήπιος. ἤδη καὶ παιδνὰς Ὕδρη δείδιεν ἂν παλάμας.
14, 178. γήϊνος εἰμί. σὺ δ' οὐκ ἀθετεῖν βραχὺ δείκελον. οὐ αἴδεται Ἀλκείδης οὔνομα τοὐμὸν ἔχων. [γὰρ
14, 183. Μαιονίοις ἔπεσι βατράχους ἀσθένтας ἀναγνοὺς παίγμασι τὴν ὄψιν μάνθαν' ἐμοῖς διαχεῖν.
14, 184. ἐχθρὸν Ὀδυσσῆα Πριάμοιο, καὶ Ἴλιον ἱρὴν διφθερέων κρύπτει πῆγμα πολυπτυχέων.
14, 185. τὸν λογίου Κώνωπα δέχου, φιλόμουσε, Μάρωνος,
μὴ τὰ γελοῖ' ἀφιεὶς ὅπλα καὶ ἄνδρ' ἀναγνῷς.
14, 186. διφθέρη ὡς στεινὴ μεγάλου χάδε τεῦγμα Μάρωνος.
τὴν αὐτοῦ δὲ πίναξ εἰκόνα πρῶτος ἔχει. [ρωνος.
14, 188. εἰ κοινωνὸς ὁδοῦ σοὶ διφθερὶς ἥδε γένοιτο, σὺν Κικέρωνι μακρὰν οἴου ὁδοιπορέειν.
14, 190. ὃν μόλις οὐδ' ὁλόκληρον ἐμὴ χάδε βιβλιοθήκη, Λίβιος εἴλυται διφθερίοισι μικροῖς.
14, 191. οὗτος ἔοι, λογίων ὡς ἔννεπε θέσφατα φωτῶν, πρῶτος Ῥωμαϊκῇ Κρίσπος ἐν ἱστορίῃ.
14, 196. ἥδε βίβλος κρήνας καὶ νάματα τεχνολογοῦσα ὕδασι νήχοιτ' ἂν σφοῖσι δικαιοτέρως.
14, 192. τοῦτο πολυπλασίων σελίδων ἄθροισμα πεπηγὸς Νάσωνος πεντὰς καὶ δεκάς ἐστι βίβλων.
14, 204. Γάλλε Κελαιναίων θρηνήτορα μητρὸς ἐρώτων χαλκὸν ἐπώλησας πολλάκι πειναλέος.
14, 207. δέξο Κυθηριακῷ φαρμακτὸν νέκταρι κεστόν. ἔφλεξε ζωστὴρ οὗτος ἐρῶντα Δία.
14, 208. χεὶρ καὶ ἐπειγομένου ταχινωτέρη ἐστὶ λόγοιο. οὔπω γλῶσσ', αὐτὴ δ' ἤνυσεν ἔργον ἑόν.
14, 209. εἰναλίῃ κόγχῃ λειαινέσθω Μαρεώτης φλοιός. ἀκώλυτον θρέξει ὅδευμα δόναξ.
14, 210. μωρίη οὐ πλαστὴ τ' ἀνδρὸς πέλει οὔτ' ἐπιτηδής.

καὶ γὰρ ὁ μωρὸς ὑπὲρ μέτριον, ἐστὶ σοφός.
14, 217. πόστος, καὶ πόσσου δειπνεῖν, μόνον εἰπὲ, προαιρεῖ,
καὶ μηδὲν λέγε πρός. δόρπον ὁπλισσάμεθα.
14, 218. οὐ καλάμοις μόνον ὄρνις ἁλίσκεται, ἀλλὰ καὶ χεροὶν ἕως δολεραῖς αὔξεται ἦχα δόναξ. [ᾠδῇ,
14, 212. ἀνθρώπου μὲν κρᾶτα βλέπων μόνον, Ἕκτορα φαίης
ἔμμεναι. ὀρθὸν ὁρῶν, Ἀστυάνακτα λέγοις.
14, 213. ἡ νικᾶσθαι ἐθὰς, καὶ μὴ νικᾷν δεδαυῖα
σοὶ πέλτη, νάνῳ δ' ἔσσεται εὐρὺ σάκος.
14, 220. αἱ καρυκεῖαι μόνον οὐ τέχνημα μαγείρου.
εἰσίν. δεσποτικὴν καὶ ὅγε γεῦσιν ἔχοι.
14, 222. αὐτὴ χεὶρ ἔργων σοὶ σχήματα μυρία τεύξει.
ἡ ξουθὴ μούνῃ τῇδε μέλισσα πονεῖ.
1, 40. ὃς συσπᾷς τὰ πρόσωπα καὶ ἄσμενος οὐ τάδ' ἐπέγνως,
πᾶσι σὺ μὲν, μὴ δ' εἷς, βάσκανε, σοὶ φθονέοι.

Haec omnia fere in lecto Iosephus Scaliger Iul. Caes. F. meditando insomniam suam solabatur anno 1601 noctibus brumalibus.

E praefatione Scriverii.

Haec sunt vetera epigrammatis saxis incisa et ab antiquariis Romae et alibi descripta: quae vir Illustris ex Latio in Graeciam ipsasque adeo Athenas Atticas nuper transtulit, et mecum communicavit: asseverans quaedam ex iis Martiale indigna non esse, imo γνήσια τοῦ ποιητοῦ. Sane Epigrammati, *Hoc rudis aurigae,* adscripserat, *Non dubitamus esse Martialis.* Et quum Epitaphium Phoebi, *Hic situs est Gelli,* et Epitaphium Flaviae Dionysiadis, *Hic iacet exiguis,* ad me mitteret, non dubitavit adscribere, *Haec duo Epigrammata qui negaverit esse Martialis, quid sit Martialis, nescit.* Quod tamen ego in medium relinquo. Sequens vero Epigramma, quod Iulio Caesari in membranis antiquis adscribitur, teste G. Fabricio; alii (in his Gyraldus et Scaliger) Germanico [Domitiano nempe, uti ego opinor] tribuunt,..... addi velim, uti ab Illustri viro Graece conversum est, et serius ad me pervenit.

Ἕβρῳ ἐφεψιόων Βορέαο πεπηγότι ῥιπαῖς
βριθοσύνῃ πλακόεν κοῦρος ἔθραυσε πέδον·

τοῦ ποταμοῦ τὰ κάτω δὲ καθελκυσθέντα φέροντος
ἄψεα κρύσταλλος παιδνὸν ἔθριξε κάρη.
εὖνις δ τεφρωθὲν μήτηρ ἐνὶ χάλπιδι θεῖσα
ὕδατι λοῖπ' ἔτακον, τοῦτο δὲ, φησί, πυρί.

POEMATA SELECTA Virgilii, Horatii, Catulli, Tibulli, Propertii et aliorum graece reddita.

Prometheus Aeschyli apud Ciceronem; Charactere Aeschyleo.

Ὦ συγγενεῖς Τιτᾶνες, Οὐρανοῦ τέκνα,
ὁρᾶτε προσπεπασσαλευμένον πέτραις
τρόπον σκάφους, ὃ νύκτα δειματούμενοι
ναῦται προσορμίζουσιν ἐν τρικυμίᾳ.
οὕτω Κρόνου παῖς ἐν φάραγγι μ' ὤχμασε.
βούλευμα μὲν τὸ δῖον, Ἡφαίστου δὲ χεὶρ,
ὃς τήνδ' ἀράξας σφηνὸς αὐθάδη γνάθον
ἄρθρ' ἐστρέβλωσεν, ᾧ τάλας τεχνήματι
φρουράν γε κηρῶν τήνδ' ὀχῶ πεπαρμένος.
ἤδη δὲ λάβρος ὡς τριταῖος ἐν μέρει
γαμφαῖς σπαράσσων Ζηνὸς ὁ πτηνὸς κύων
λαφυστίαισι με γνάθοις διαρταμεῖ,
ἄδην δὲ λαρὸν ἧπαρ ἐκθοινούμενος
σμερδνὸν κεκληγὼς, ὑψόθι θ' ὁρμώμενος
οὐρᾷ πρὸς ὀδμὰν αἵματος μοῦ γάννυται.
κελαινόβρωτον δ' ἧπαρ ὡς ὀφέλλεται,
παλιμπόρευτος πρὸς τροφὴν διέσσυτο,
ὡς τόνδ' ἀνάγκης φρουρὸν ἀλγεινῆς τρέφω,
ὃς αἰανεῖ με ζωὸν αἰκίζει κακῷ.
ἡλούμενος γὰρ, ὡς ὁρᾶτε, πρὸς Διὸς
στερνῶν ἀπείργειν πτηνὸν ὄντ' ἀμηχανῶ.
οὕτως ἄνανδρος κῆρας ἐξεδεξάμην
κακοῦ ματεύων τέρμα τοῦ θανεῖν πόθῳ.
θανεῖν ἅπαξ δὲ πρὸς Διὸς κωλύομαι.
καὶ μὴν κυκλώσει μυριοπληθῶν ἐτῶν
δύη δυσαλθὴς ἥδε μοι προσιζάνει,
ὅθεν σταλάζουσ' ἡλίου φοίβῳ πυρὶ

ῥανίδες ταχεῖσαι Καυκάσου πάγων ἄπο.
Lutetiae anno 1561.

Catulli [65] ad Ortalum.

εἰ καὶ ἄχει μεγάλῳ βεβολημένον ἀμφὶς ἐέργει
ἁ μελεδὼν λογίων μ', Ὄρταλε, παρθενικᾶν,
οὐδ' ἁ φρὴν μελιηδὲς ἀμέργειν ἄνθος ἀοιδᾶν
οἵη θ', ὡς περὶ μιν κλῦσεν ἀμηχανίη,
(Λήθης γὰρ κελαρίζον ἀδελφεοῦ ἄρτι θανόντος
νᾶμα πόδας κλύζον λούσαθ' ὑποβρυχίους.
τὴν χροχαλῶν ἀφανῆ Ῥοιτείων Τρωὰς ἔνερθεν
ἡμετέρων ὅσσιων αἶα κέκευθεν ἄπο. [ὅσσων?]
οὐ ῥὰ γεγωνήσω σ'; ἦ ῥ' οὐ λαλέοντος ἀκούσω;
οὔ σ' ἐγὼ ἀσπάσιος, μᾶλλον, ἀδελφὲ, βίου
αὐγάσω μετόπισθ'; ἀλλ' αἰεὶ κῆρι φιλήσω,
αἰὲν ὑπομνήσω σεῦ ἐπικήδι' ἔπη.
οἷον χλωρηῒς λασίων ἐπὶ Δαυλιὰς ᾄδει
ἀκρεμόνων, Ἰτύλου πότμον ὀδυρομένα.)
ῥεῖά κε τοι πέμποιμι διαμπερὲς ἀχνύμενός περ
Βαττιάδεω τάδ' ἔπη σοὶ μεταφρασσόμενος,
μή ποτε σᾶν τὶ ἔπος μεταμώλιον ἐννεσιάων
κηρόθε μοὶ δοκέοις φροῦδον ἀποπτάμενον,
ὡς ὅτι λαθρίδιον, τό γε νύμφιος ὤπασε, μᾶλον
κουροτέρας κόλπων ἔκθορε παρθενικᾶς,
ἐντυπὰς ἐν πέπλοισι τὸ οἱ πέσε ληθοσύνῃσιν
εὐθὺς ἐπελθούσας ματρὸς ἀνισταμένᾳ,
προπροκαταΐγδην δὲ κατωπρανὲς ἐξεκυλίσθη.
τᾶς δ' ἐρύθημ' ἐπιὸν ἀμφιδέδηε ῥέθος.

Eiusdem coma Berenices. [66.]

πάντας ἀπειρεσίης δεδοκημένος ἀστέρας αἴθρης,
ὃς φάσιας τειρέων φράσσατο καὶ δύσιας,
ᾗ σέλας αἰγλάεντος ἀμέρδεται ἀελίοιο,
ᾗ χρόνῳ ἐγκύκλιος τείρεα θεσμὸς ἄγει,
μήνην τ' οὐρανόθεν Λάτμον κατὰ παιπαλόεντα
λάθρῃ ἀποπλάζων ἵμερος ὦρσε γάμου,
οὗτος ἔμ' οὐρανίῃσιν ἀπόπροθι μαρμαρυγῇσι

τὸν Βερενικείου κρατὸς ἄπο πλόκαμον
θεσπεσίως φλεγέθοντα Κόνων ἴδεν, ὅν ποκα τήνα
  πήχε' ὀρεξαμένα πᾶσ' ἀνέθηκε θεοῖς.
ἆμος ἄναξ νεαροῖσιν ἀγαλλόμενος ὑμεναίοις
  ᾤχετο πορθείων τέρμονας 'Ασσυρίους,
ἐννυχίοιο φέρων ἐπιμάρτυρα γυμνάδος ἴχνη
  γαθόσυνος, σύλων ῥύσια παρθενικῶν.
ἀρά γε πρωτογάμοις Κύπρις ἔχθεται; ἄρα τοκήων
  χάρμ' ἐλεφαίρονται σκηπτομένοισι γόοις;
τούς ῥα χέουσ' ἀδινῶς θαλάμων ὕπο δακρυόωσαι
  παστάδας; οὐ μὰ θεοὺς δακρυχέουσ' ἐτεόν.
τοῦτο ἔμ' ἀπροφάτοις δέδαεν βασίλεια γόοισι
  φύλοπιν ἀνδρὸς ἑκὰς θοῦριν ἐποιχομένου.
οὐδὲ σὺ χηρόσυνον ὀλοφύραο λέκτρον ἔρημος,
  ἀλλὰ κασιγνήτου μέρμερον ἀζυγίην.
ἆμός σ' ἐνδόμυχοι μελεδῶναι μυελὸν ἦσθον.
  ὥς τοι πεπταὼς πάντοθεν ἀμφασίᾳ
θυμὰς ἅπας στήθεσφιν ἀκήριος ᾤχετο! καὶ μὰν
  ἤδεα σ' ἐκ βαιᾶς ὡς θρασυκάρδιος ἧς.
ἦ ἐξελάθου μέγα ἔργον, ὅτ' εἶ βασιλῆος ἄκοιτις,
  τόῤῥα τοι οὐκ ἂν ἔτλησ' ἄλλη ἀρειοτέρη;
ἄνδρα δὲ νοσφίσσασ' ἀκαχημένα οἷα ἔειπας;
  ὦ πόποι, ὡς παλάμαις φάε' ὀμορξαμένα;
τίς δὲ τόσος δαίμων μετεπλάσατο σ'; ἦ ὅτ' ἐρῶντες
  οὐδὲ φίλας κεφαλᾶς ζῆν ἐθέλουσι δίχα;
οἷα φίλου ῥέξασα θεοῖς ὑπὲρ ἀνδρὸς ὑπέστας,
  ταυρείων θυέων οὐκ ἄνις εὐχομένα!
ἦν ἄψοῤῥον τῆνος ἵκοιτ'; οὐ δὴν μετέπειτα
  ληϊὰς Αἰγύπτῳ πρόσθετος ἦν 'Ασίη,
τοὔνεκα εἰδώλοις ἐναρίθμιος οὐρανίοισι
  τῶν προτοῦ εὐχωλᾶν πρόσφατ' ἄποινα φέρω.
ὑμετέρας κορυφᾶς ἀέκων, δέσποινα, λιάσθην.
  νοσφίσθην ἀέκων, ναὶ μά σε, σόν τε κάρη.
ἄξια τίνειεν δ' ὅς κεν ἐπίορκον ὀμόσσαι,
  ἰσοφαρίζοι τίς δ' ἀντιβίην χάλυβι;
τῷ γὰρ ὄρος καὶ τῆνο διήριπε, τόῤῥ' ἐν ὄροισιν
  ὀψίγονοι Φθίης κέλσαν ἐπιπλόμενοι,

ὅκκα νέον Μῆδοι πόρον ἄνυον, ὡς νεολαίῃ
  βάρβαρος εἰρεσίῃ πλώσατο μέσσον Ἄθω.
τί πλόκαμοι ῥέξειαν, ἐπεὶ τάδε εἴκαθε χαλκῷ;
  Ζεῦ πάτερ, ὡς χαλύβων πᾶν ἀπόλοιτο γένος,
καὶ μάλα χαλκὸν ὁ γῆθεν ἀπαντέλλοντα λαχήνας,
  χ' ὠ πρότερος τήξας ἀκάματον χάλυβα.
αἱ δὲ κόμαι νεόκαρτοι ἐμὸν πάρος οἶτον ἀδελφεαὶ
  θρήνεον, ὁππῆμος Μέμνονος Αἰθίοπος
ἠέρα μουνογενὴς πτηνὸς ταρσοῖσιν ἐρέσσων
  ἵππος ὑπηντίασεν Χλωρίδος Ἀρσινόης,
ὅς τ' ἀνερειψάμενός με διηέριος πεπότατο,
  καὶ σεμνᾶς κόλποις Κύπριδος ἐγκάθετο.
καί ῥα πάραιθεν κεῖσε διάκτορον ὃν Ζεφυρῖτις
  ὦρσε Κανωπείων ἐνναέτις κροχαλῶν,
ὄφρα μόνον πυρόεντος ἐν αἰθέρος ἀτραπιτοῖσιν
  ἐξ Ἀριαδνείων χρυσοφαὲς κροτάφων
μὴ στέφος ἀστράψαι, ἡμεῖς δέ τε φανθείημεν
  ξανθᾶς ἐκ κορυφᾶς σῦλα τανυπλόκαμα.
ὥστε μολόντα θεὰ δακρυοσταγῆ εἰς τὸ θεῶν δῶ
  εἵσατ' ἐν ἀρχαίοις ὁπλότερον με τέρας.
παρθενικᾶς δεινοῦ τε δοκεύων σῆμα λέοντος
  γείτονα Καλλιστοῖ φῶτα Λυκαονίῃ
δινεῦμαι δύσσινδε παροίτερος αἶψα Βοώτεω,
  ὅς μόγις ὀψὲ βαθεῖ κλύζεται ὠκεανῷ.
εἰ καὶ ὅλαν τὰν νύκτα θεῶν ὑπὸ ποσσὶ φορεῦμαι,
  ἂψ δ' ὑπὸ Τηθὺν ἔδυν αὖθι πανημέριος,
(ἵλαθι παρθενικὰ Ῥαμνουσιάς. οὐ κεν ἐγώνη
  ὄκνῳ κλέπτοιμι νητρεκὲς οὐδὲν ἔπος,
κ' ἤν μ' ἄστρων νείκεσσιν ὁμάγυρις ἐνδατέοιτο,
  μὴ ἐτεῶν ἔξω κρυπτὰ φέρειν πραπίδων.)
οὐ τόσσον τοίσδεσσιν ἀρέσκομαι, ὅσσον ἀνάσσης
  ἐσσόμενος πόρρω κράατος ἀσχαλόω,
τᾷ ὁμοῦ, ὄφρ' ἀπαλὰ κώρη πέλε, πᾶσι μύροισι
  δευόμενος θαμὰ δὴ μυρία πόλλ' ἔπιον.
ὑμεῖς δ', ἀσπασίως τὰς ἀνδράσιν ἐν φιλότητι
  ἔζευξεν τοῖς πρόσθ' ἀλλοτρίοισιν ἔρως,
σπάσασθ' ἐκ μαστοὺς ἑανῶν σφριγόωντε χιτώνων,

ὥς μοι ἄφαρ προφέροι φίλτατ' ἀπάργματ' ὄνυξ.
ὑμὸς ὄνυξ, ταῖς λέκτρου ἀκήρατος εὔαδε θεσμός.
ἃ δὲ βεβηλογάμοις εἴξατο μαχλοσύναις,
τᾶς κόνις αὐαλέη μεταμώλια δῶρα πίοιτο.
οὐ γὰρ δωτίναν πράττομ' ἀσελγοχαρεῖς.
ὑμετέροις πνεύσειαν ἀεὶ μεγάροισιν ἔρωτες,
νύμφαι, ξυνεχέες τ' αἰὲν ὁμοφροσύναι.
ὅκκα δ', ἄνασσα, χοροὺς παπταινομένα σελάεντας
ἱροπόλοις ἀρέσεις ἄμασι Κυπρογενῆ,
ὀρφανικὸν θυέων, λιτανεύω, μή τι μ' ἐάσῃς,
ἄσπετα δ' αὖ μᾶλλον δῶρα χάρισσαι ἐμοί.
χαίροιτ' ἄστρα. πλόκος βασιλήϊος εἴθε γενοίμαν,
ἐγγύθεν Ὑδροχόου λαμπέτω Ὠαρίων.

Oblata haec Catulliana M. Antonio Mureto Lutetiae anno 1562 mense Septembri.

Eiusdem Phaselus. [4.]

κέλης ἐκεῖνος, ὃν θεᾶσθ' ὁδοιπόροι,
τρέχειν νεῶν μὲν εὔχεται θοώτερος,
σκάφους ὄπισθεν ὑστερεῖν δὲ μηδενὸς
δρομηλατοῦντος, εἴτε μιν χρεὼν ἐλᾶν
πλάταισιν, εἴτε λαίφεσ' ἐπτερωμένοις.
τόδ' οὔτε φησὶν ἀντερεῖν ἂν Ἀδρίου
νεώρι', οὔτε Κυκλάδας περιῤῥύτους,
Ῥόδον κλυτήν, δυσήμερόν τε Θρῃκίαν
Προποντίδ' ἀγρίαν τε Ποντίαν ἅλα,
ἵν' οὗτος ὕστερον κέλης πάροιθεν ἦν
πίτυς τιναξίφυλλος, ἢ Κυτωρίοις
πάγοις ἐσύρισ' εὐλάλῳ φόβῃ θαμά.
Κύτωρε πυξόδενδρ', Ἄμαστρι ποντικὴ,
τάδ' εἰδέναι σ' ἅπαντα νῦν τε καὶ πάλαι
λέγοι κέλης ἄν. εὐθὺς ἐκ γενεθλίων
τεαῖσι φησὶν ἐν νάπαις πεφυκέναι,
τεοῖσι κλῶσ' ἐν οἴδμασι νέαν πλάτην.
κλύδωσι δ' ἔνθεν ἐν πολυῤῥόθοις ἑὸν
πορεῦσ' ἄνακτα, λαιὸς, εἴτε δεξιὸς
ὄρωρεν οὖρος, εἴτ' ἅμα πόμπιμον
ἔτεινε πλησιλαιφὲς ἀρμένου πόδε.

ἐπακτίοισι δ᾽ οὔ ποτ᾽ ἐξιτήρια
θεοῖσιν ηὔξαθ᾽ ὡς ἀπ᾽ ἐσχάτης ἁλὸς
ἀφῖκτο τήνδε λιμνίαν ἐς ἠόνα.
τὰ μὲν πάροιθε· νῦν δὲ νηνέμου γέρων
σχολῆς τέτευχε[.] σοὶ δὲ κεῖτ᾽ ἀνειμένος
Διός τε κοῦρε, καὶ Διοσκόρου κάσι.

Eiusdem, ut putatur, Iambi puri, quorum initium, *Ego haec, ego arte fabricata rustica,* totidem Iambis puris.

ἐγὼ τέχνημα φαυλοτέκτονος χερὸς,
ἐγὼ ῞δε φιτρὸς ἀζαλῆς, ὁδοιπόρε,
ἰδοὺ τὸ γήδιον τόδ᾽ ἐξ ἀριστερᾶς,
ἔπαυλιν ἀνδρὸς, ὄρχατον τ᾽ ἐπισκοπῶ
πένητος, ἐκ δὲ φωρὸς ἁρπαγὰς τρέπω.
ἐμοὶ μὲν ἤ ῥ ἄρηρεν ἄνθεμος πλόκος,
ἐμοὶ δὲ πυρσόφλοιος ἄσταχυς θέρει,
ὀπωρινῷ τε λαρὸς ἀμπέλου βότρυς,
χαχῷ τε χείματ᾽ ὠμὸν ὄμφαχος στέφος.
χίμαιρ᾽ ἐμοῖσιν ἴξαλος νομεύμασι
πόλινδ᾽ ἀμολγὰς οὖθατ᾽ εὐγλαγῆ φέρει.
ἐμῶν ἄπ᾽ ἀμνὸς εὐθαλὴς ἐπαύλεων
δόμονδε βριθυχέρματον χέρ᾽ εἰσάγει.
τέρεινα πόρτις αἰνομήτορος βοὸς
χέει πρόναος αἱματοσφαγὲς λίβος
θεοῖσι. Τόνδε τὸν θεὸν σέβου ξένε,
χέρας δὲ χωρὶς ἴσχε. σοὶ τόδ᾽ ἀσφαλές.
ἕτοιμος ἀσκέπαρνον αἰκία πέος.
λέγοις, θέλοιμ᾽ ἄν. ἀλλ᾽ ἰδοὺ προσέρχεται
ἀγροῖκος οὗτος. ὤγ᾽ ἀποσπαδὲς τόδε
πέος τυλωτὸν ὅπλον ἐμπρέπει χερί.

Decii Laberii Prooemium, apud Macrobium.

ὅρμημ᾽ ἀνάγκης, ἧς δρόμου πλαγίου φορὰν
πολλοῖς μὲν εὐκτὸν ἐκφυγεῖν, παύροις δ᾽ ἔνι·
πῇ μ᾽ ἐξέωσεν ἐκ φρενῶν ἄκρων σχεδόν;
ὃν οὔτε τιμῆς, οὔτε χρημάτων ἔρως,
οὐ τάρβος, οὐ βία τις, οὔ τις ἀξία

ἥβης σθένει σφριγῶντ' ἀνέστησ' ἐξ ἕδρας,
ἴδ' ὡς γέροντα νῦν ἀνώχλισ' εὐπετῶς
ὁρμῶν ἀπ' ἀνδρὸς ἐξόχου πράων φρενῶν
μῦθος προσηνὴς, μετρίως ὑποσταχείς.
ᾧ γὰρ δύνανται μηδὲν ἀρνεῖσθαι θεοὶ,
ἄνθρωπον ὄντα πῶς ἐμ' ἀρνεῖσθαι θέμις;
ἐγὼ βιοὺς ἄμωμος ἑξήκοντ' ἔτη,
Ῥωμαῖος ἱππεὺς ἐξεληλυθὼς δόμων,
ἀποστρέφω δὴ μῖμος. ἡμέραν μίαν
ἔζησα ταύτην πλεῖον, ἢ ζῆσαί μ' ἐχρῆν.
δαίμων ἄμετρος ἐν κακῷ τε κ' ἀγαθῷ,
εἴ σοι δέδοκτο γραμμάτων ἐγκωμίοις
ἄνθους κόρυμβον κλᾷν ἐμῆς εὐδοξίας,
τί μ' οὐχ ὅτ' ἤκμασ', εὐθαλῆ τ' ἔσχον μέλη,
τοιῷδέ τ' ἀνδρὶ, τοῖς τ' ὄχλοις ἤρεσκον ἄν,
ἔκαμψας ὑγρὸν, ὥστε μ' εὐχερῶς δρέπειν;
πῇ μ' αὖ καθῆκας; τί δ' ἐπὶ τὴν σκηνὴν φέρω;
κάλλους ἴϋγγ', ἢ εὐπρέπειαν σώματος;
νοῦ δριμύτητ' ἢ λαμπρότητ' εὐφωνίας;
περιπλανεὶς ὡς δένδρα κισσὸς, ὁ χρόνος
πολλαῖς ἐτῶν πλοκαῖσιν ἄγχει μ'. οὐδεὲν,
τάφοις ὁμοίως, πλὴν ἐπιγραφῆς φέρω.

Pub. Virgilii Maronis ecloga decima, quae Gallus inscribitur, Dorice reddita.

ὑστάτιον χαρίσαιο πόνον μοι τόνδ' Ἀρέθοισα.
παῦρά τιν' ἀείδωμες (ἀναγνοίη δὲ Λυκωρὶς)
Γάλλῳ ἐμῷ. τίς κεν Γάλλῳ φθονέσειεν ἀοιδᾶς;
οὕτω Σικελίδος σοὶ ὑπερχομένᾳ βυθὸν ἅλμας
μή ποτε συμμίσγοι ἑὰ κύματα Δωρὶς ἀδευκής.
εἴπωμες, φέρε, Γάλλω ἀμηχανέοντας ἔρωτας,
σιμαὶ ἕως θαμνῶνος ἀποτρώγοισι χίμαιραι.
ᾄδομες οὐ κωφοῖς. ᾄδουσι γὰρ ἄλσος ἐπαχεῖ.
μᾶλα πέριξ ἔστακε, καὶ ἡμέας οὔτοι ἀτύχθη.
οὔτε τύ, θέσπι ἀοιδὲ, τὸ ποιμνίον αὐτὸς ἀτύζευ.
καὶ γὰρ ὁ καλὸς Ἄδωνις ἐφ' ὕδασι μᾶλα νομεύει.
εἴποιτ' ἄν, τί νέμος σκιερὸν, τίνα τέμπεα, χῶραι

Ναΐδες, ἔσχ'· ὑμᾶς, ὄκα τάκετο Γᾶλλος ἔρωτι;
οὔτε τὸ Παρνασσοῖο γὰρ ὑμέας, οὔτε τὸ Πίνδω
αἰπὺ κλέτας κατέρυκ', οὔτ' Ἀονία Ἀγανίππα.
αὐταί μιν κλαύσαντο δάφναι, κλαύσαντο μυρῖκαι.
Μαίναλος αὐτὸν ἔκλαυσ' ὑπ' ἐρήμῳ κείμενον ὄχρει.
τοὶ σκόπελοι ψυχρῶ μιν ἀνωδύραντο Λυκαίω.
ἦνθεν ὁ μαλονόμος, βραδινοὶ τοὶ βωκόλοι ἦνθον.
ὁ δρῦς χειμερινὰς βαλανίζων ἦνθε Μενάλκας.
καὶ πόθεν οὗτος ἔρως, πᾶς πεύθεται· ἦνθεν Ἀπόλλων.
Γάλλε, τί μαίνεαι; φατί. τεὸν μελέδαμα Λυκωρὶς
βᾶσα διὰ ψύχευς, διά τε στρατῶ, ἕσπεται ἄλλῳ.
ἦνθε καὶ ἀγροτέρῳ Σιλβανὸς κρᾶτα πυκαστὸς
στέμματι, νάρθηκας χλοερὼς, κρίνα θ' ἁδρὰ τινάσσων.
καὶ θεὸς Ἀρκαδίας Πᾶν ἦνθε, τὸν εἴδομες αὐτοὶ
κινναβάρει καὶ χυλῷ ἐρευθόμενον χαμαιακτᾶς.
πᾷ στασεῖ τόδ'; ἔφασ'. οὐ τῶνδε μέμαλεν ἔρωτι.
οὐ δακρύων κεκόρεσται Ἔρως, ὑγρότατος ὁ λειμών,
ταὶ ξουθαὶ κυτίσοιο μέλισσαι, φυλλάδος ἁ αἴξ.
καὶ ὃς στυγνάζων, ᾀσεῖτε τάδ', Ἀρκάδες, εἶπεν,
ὤρεσιν ὑμετέροισι, μόνον δεδαῶτες ἀεῖδεν
Ἀρκάδες. ὡς μαλακῶς τότε λείψανα τἀμὰ κέοιτο,
αἴ ποχ' ἐμὼς ὑμὰ σύριγξ ᾄσειεν ἔρωτας.
ὤφελον ἐξ ὑμέων εἷς ἔμμεναι, ἤ τις ἀμορβὸς
ποίμνας, ἢ σταφυλᾶς πυρναίας ἀμπελόεργος.
αἰ πάρ' ἐμὶν τόκα Φυλλὶς ἔην, αἴ κ' αὐτὸς Ἀμύντας,
αἴ κ' οἴστραμά τι ἄλλο (τί δ' αἰ μέλας ἐστὶν Ἀμύντας;
ἔστι καὶ ἀμφότερον τό τ' ἴον μέλαν, ἅ θ' ὑάκινθος)
ὧδ' ἐν ταῖς ἰτέῃσιν ὑπ' ἀμπέλῳ ἦν μετ' ἐμεῖο.
ἄνθε' ἐμὶν τόκα Φυλλὶς ἀπέδρεπεν, ᾆδεν Ἀμύντας.
ὧδε ψυχρὸν ὕδωρ, μαλακὰ πόα ὧδε Λυκωρί.
ὧδ' ἄλση. σύν τοι τέλεον χρόνον ὧδε βιῴην.
ἀλλά με νῦν ἀτέραμνος ἔρως μετὰ μῶλον Ἄρηος
ἔν τε μέσοις ὅπλοις, ἔν τ' ἀντιβίοισι κατίσχει.
φεῦ, τὺ δέ μοι γλυκερᾶς πάτρας ἄπο (πῶς κε πιθοίμαν;)
Ἄλπεων τὰς χιόνας, τό τε Ῥήνω ψῦχος ἄτλατον
χωρὶς ἐμεῦ λεύσσεις, ἅ μή τυ ψῦχος ἰάψαι.
ἅ μή τυ κρύσταλλος ἐπιτμάξαι πόδας ἁβρώς.

Χαλκιδικοῖς φέρ' ἰὼν τάπερ ἐξεπόνασα μέλεσσι
ποιμενικῷ καλάμῳ Σικελοῖο βοτῆρος ἀεισῶ.
κέκριχ' ἐνὶ σπείεσσι δυηπαθέειν, καὶ ἄν' ὕλας,
ἔνθ' ἁπαλοῖσιν ἔρωτας ἐμὼς φλοιοῖσι χαράττειν.
φλοιοῖς ἀλδίσκουσι συναλδήσουσιν ἔρωτες.
Μαίναλα μὰν τείως καταθεύσομαι ἄμμιγα Νύμφαις.
χλούνιας ἀγρευσῶ. ψῦχος δέ με κωλύοι οὐδὲν
Παρθένια σκυλάκεσσι περιστοιχιζέμεν ἄλση.
ἤδη ἀνὰ σκοπέλως δοκέω, ἀνὰ δρυμὰ φέρεσθαι.
καὶ Πάρθοις κερέεσσι Κυδώνια θυμὸς ἄνωγεν
(ὡς ἂν ἐμᾶς μανίας ἄκος ὂν μέγα) τόξα τιταίνειν.
πλάν γε θεὸς τῆνος μαθέτω βροτέοισι κακοῖσιν
ἱλήκειν. Ἀλλ' αὐταὶ Ἀμαδρυάδες καὶ ἀοιδαὶ
οὐκέτ' ἐμὶν φίλαι ἐντί. πάλιν χάροιτε μοι ὗλαι.
οὐ τῆνος καμάτοις ἀλλάσσεται ἡμετέροισιν.
οὐ μὰν κἢν Ἕβρον πίνωμες ψύχεϊ μέσσῳ
Σιθονίας νιφάδας ὑποδύντες χείματος ὑγρῶ.
οὔτ' ἢν, φλοιὸς ὅκα πτελέαις ἔνι κάρφεται αὖος,
Αἰθιόπων βόσκωμες ὄϊς ὑπὸ Καρκίνῳ ἄστρον.
πάντα γε νικᾷ ἔρως. ἡττώμεθα κ' ἄμμες ἔρωτος.
ταῦτα μὲν ὑμέτερον ποιητάν, μέσφα κάθηται,
καὶ τάλαρον πλέκει ἐκ μαλάχας, ἀρκείτω ἀεῖσαι
Πιερίδες. Γάλλῳ δ' ὔμμες μεγαλύνετε ταῦτα,
Γάλλῳ, τοῦ καὶ ἄν' ὥραν ἀέξεται ἵμερος ἄμμι
τόσσον, ὅσον κλάθρα μάλ' ἀείρεται εἴαρος ὥρῃ.
εἷα δὴ ἀνστῶμες. σκιὰ ᾀδόντεσσιν ἐπαχθής.
καὶ σκιὰ ἀρκεύθω βλαβερά. σκιὰ λήϊα βλάπτει.
σοῦσθε κορεσθεῖσαι (νὺξ γὰρ πάρα) σοῦσθε χίμαιραι.

Conversum Lugduni Batavorum Anno. 1600.

Annotatio ad praecedentem Eclogam.

Notabis, erudite Lector, in hac Eclogae Virgilianae metaphrasi Iosephum Scaligerum post versiculum,

Non canimus surdis, respondent omnia sylvae,

retraxisse tres versiculos alieno loco positos, *Stant et oves circum etc.* Quae traiectio vetustissima est. qualis ea quoque quae est in X. Aeneidos, ubi Mezentius comparatur apro venatorum telis et latratibus canum lacessito. nam versus hi,

Ille autem impavidus partes cunctatur in omnes,

Dentibus infrendens, et tergo decutit hastas,
loco suo moti sunt, et reponendi post illum,
Sed iaculis tutisque procul clamoribus instant.

Quod verum esse nemo dubitabit, nisi qui Latine nescit, aut communi sensu caret. Sed et insignis transpositio IV Georgico, quae ita restituenda est:

Nam qua Pellaei gens fortunata Canopi
Accolit effuso stagnantem flumine Nilum,
Et circum pictis vehitur sua rura phaselis,
Et diversa ruens septem discurrit in ora
Usque coloratis amnis devexus ab Indis,
Et viridem Aegyptum nigra faecundat arena,
Quaque pharetratae vicinia Persidis urget,
Omnis in hac certam ratio iacit arte salutem.

Confer cum editis exemplaribus. Videbis nihil ineptius esse, quam Aegyptum conterminam esse Persidi. Ceterum traiectionis huius in hac Ecloga satis fidem faciunt et absurditas lectionis vulgaris, et concinnitas sententiae, si ita tres illi versus reponantur; ut certe reponi debent.

Horatii ad Canidiam.

τῶν δυσπαλαίστων σοὶ φραδῶν ἐξίσταμαι
πρὸς τῆς ἐνοδίας τῆς ἀκινήτου κόρης,
πρὸς Περσεφάσσης προστρόπαιος ἄντομαι,
Μέγαιρα φείδου δυσθέων σοφισμάτων.
ῥόμβον τ᾽ ἐπίσχες ἔμπαλιν ῥοιζήτορα.
ἔκαμψε Νηρέως Τήλεφος τὸν ἔκγονον
τῷ δ᾽ ἀντιτάξας ὁ πρὶν ὁπλιτῶν στίχας
Μυσῶν, κατ᾽ αὐτοῦ πρόσθ᾽ ὀϊστεύσας βέλη.
αἱ Τρωάδες δ᾽ ἔλουσαν οἰωνῶν ἕλωρ,
καὶ κῦρμα θηρῶν Ἕκτορ᾽ ἀνθρωποκτόνον,
ὡς προσπέπτωκε τὴν πόλιν λιπὼν ἄναξ
σιδηροθύμου γούνασιν τ᾽ Ἀχιλλέως.
Ὀδυσσέως τοι τλήμονες κωπηλάται
ἀφῃρέθησαν ἀμφιχαιτωθὲν δέμας
ἕκατι Κίρκης. Τότε δ᾽ ἀπόξενοι φρένες,
αὐδή τε, χροιᾶς τ᾽ ἄνθος εἰσέδυ πάλιν.
ἄδην ἄδην τοι (φεῦ) δίκην ἔδωκά σοι,
παλιγκαπήλων ναυτίλων τε παιδικά.
ἥβη δ᾽ ἀπέσβη. χρωτὸς ἀνθηροῦ ῥέθος
ῥινῷ καλυπτὰ τ᾽ ὀστέ᾽ ἐξημείψατο.

φαληριᾷ σοῖς θυμιάμασι κόμη.
οὐκ ἔστιν ἄλγους ἀμβολὴ διέκδοχος.
ἡ νὺξ παραλλὰξ ἡμέραν ἀμείβεται.
κέαρ τόνοισι δυσπνόοις χειμάζεται.
ἤδη μετέγνων συμφορεῖν τὰ μὴ θέμις,
στῆθός γε ληκεῖν ἐξ ἐπῳδίας μάγου,
νόμῳ γόητι καὶ σαλεύεσθαι κάρα.
τί πρὸς θέλεις; ὦ πόντος, ὦ γαῖ' αἴθομαι,
ὡς οὔτε λυγροῖς Ἡρακλῆς διάβροχος
Νέσσου σταλαγμοῖς, οὔτε Σικελὸς ζάλος
Αἴτνῃ παφλάζων. καὶ σύ, μέχρις ἂν σποδὸς
ἀρθῶ λάβροισιν ἐψίαμα πνεύμασι,
Κολχῶν τριβαῖσι φαρμάκων ἴπνος φλέγεις.
τί τέρμα; πῇ με τ' ἀπίχειρα δέξεται;
αὔδα. κελευσθεὶς νητρεκῶς δώσω δίκην,
λύειν ἕτοιμος, εἴτε σ' ἑκατόμβης γάνος,
εἴτ' οὖν ἔπαινος ψευδέος σαίνει λύρας.
σὺ σεμνόβουλος καὶ παλαιόφρων γυνὴ
φαιδρωπὸς ἀστὴρ ἐνδιαιτήσῃ πόλῳ.
Κάστωρ ἀδελφῆς δυσκλεοῦς δηχθεὶς ψόγῳ,
ὅ τ' αὐθόμαιμος Κάστορος πεισθεὶς λιταῖς
τυφλωθὲν ᾠδῷ φῶς ἐλάμπρυνε πάλιν.
σύ μ' οὖν, δύνῃ γάρ, κἀποφόρτισον πλάνης,
ὦ μήτε μώμοις δυσβαφὴς γενεθλίοις,
μήτ' ἐν πενήτων ἠρίοις τυμβὰς γυνὴ
σοφὸς σπαράσσειν ἀκτέριστα λείψανα.
σοὶ χεῖρες ἁγναί, σοὶ φιλόξενοι φρένες,
*σοὶ καλλικύμων νηδύς, αἵματι τε σῷ
ἡ μαῖ' ἐφοίνιξ' ἀμφερευθῆ σπάργανα,
ἐξ οὗ λεχωῒς ἔθορες εὐγενεστάτη.

* vel σὸς Παχτομεῖος υἱός.

Canidiae ad Horatium.

τί δ' ὠσὶ κωφοῖς πρόστροπος μακρηγορεῖς;
ναύτῃσιν οὕτως οὐκ ἀνήκοος σπιλὰς
χαραξιπόντῳ θείνεται τρικυμίᾳ.
σὲ γοῦν ἀνατεὶ δεννάσαις Κοτύττια

θρυλλοῦντ᾽ ἔρωτος φιλοπαίγμονος τέλη;
σὲ τὸν γόητος ἱροφάντην φαρμάκου
ἀνέδην καταυλεῖν τοῖς ἐμοῦ ψόγοις πόλιν;
γραῶν τί χρὴ σὲ φῦλα πλουτίζειν μάγων,
τομώτερόν τε κρᾶμά τοξιτοῦ σπάσαι,
εἰ πότμος αὐτὸς ὑστερήσει τῶν λιτῶν;
τοίῳ συνοικεῖν δυσφιλεῖ μέλλεις βίῳ,
ὅσον νέαις τοι δηρὸν αὐταρκεῖν δύαις.
ποθεῖ πεπαῦσθαι μηχανοῤῥάφος πατὴρ
Πέλοπος, γλυκείας δαιτὸς ἐστερημένος.
ποθεῖ Προμηθεὺς αἰετῷ πεπρωμένος.
ὁ Σισυφεὺς λᾶν εἰς ἀκρώρειαν ποθεῖ
ὑπερβιβάζειν, οὐδ᾽ ἐᾷ θεσμὸς Διός.
κρημνῶν τότ᾽ οὖν ῥοιζηδὸν ἐκβράσαι δέμας
ἑλών, τότ᾽ οὖν κνώδοντ᾽ ἐλᾷν σπλαγχνῶν Δία
μάτην προσάξεις ἀρτάνας τῇ σῇ δέρῃ
ζωῆς ἀλύων τῆς ἀποστόργου κόρῳ.
ὤμοις τότ᾽ ἐχθροῖς σφόδρ᾽ ἐπεμβατεύσομαι,
ἐμοῦ τε κόμπους γαῖα προσκυνήσεται.
ἆρ᾽ ἢ κραδαίνειν κηρόπλαστα δείκελα,
ὡς οὐκ ἄπειρος οἶσθα καὶ μήνην πόλου
δεινή τις ἰδίαις ἐξελεῖν ῥήτραις ἔφυν,
κλαίοιμ᾽ ἄν, ἐν σοὶ τῆς ἀτεκμάρτου τέχνης;

Ista Horatiana oblata M. Ant. Mureto Romae anno 1565.

Propertii Elegia XXVII Lib. II. [III.]

ἦ ῥὰ τέλος ἀΐδηλον, ἐφημέριοι, θανάτοιο
σπεύδετε, καὶ Μοιρῶν ἀτραπὸν εὐμαρέα,
καὶ Φοινίκων θέσφατ᾽ ἐν αἰθέρι νηνεμίῃσι
μνᾶσθε, βροτοῖς τί φίλον σῆμα, τί τ᾽ ἀντίπαλον,
εἰ Παρθοὺς ἔπι πεζοὶ ἴμεν, καὶ νηυσὶ Βρεταννοὺς,
εἰν ἁλὶ πᾶς, ἐν γῇ κίνδυνος ἀπροϊδὴς,
τόν θ᾽ ὁμαδὸν κεφαλῆφι ἐφιστάμενον γοάασθε,
συμβάλλει μῶλον ὡς ἑτεραλκέ᾽ Ἄρης,
καὶ πῦρ θεσπιδαὲς καὶ πτῶμα δομοσφαλὲς οἴκοις,
καὶ πόμα σοῖς ἔνεδρον χείλεσι φαρμακόεν.
οἶδεν ἐρῶν, ὅταν οἱ μόρος αἴσιμος, ᾗ τε πέπρωται,

οὔτ' Ἄρη, οὐ Βοῤῥᾶν οὐδὲν ἐπιστρέφεται,
καὶ Στυγὸς εἰ τενάγεσσιν ἐρέσσων ἑδριόωτο,
  ὁλκάδος εἰσορόων λεῦφος ὑποχθονίης,
εἰ τὸν δεσποίνης ἀριήκοος αὖεν ὁμοκλή,
  ἄψ ἀναχωρήσει τὴν ἀθέμιστον ὁδόν.

Eiusdem Elegia XVI Libr. III. [4, 17.]

γουνοῦμαι σέο, Βάκχε, κυλινδηθεὶς παρὰ βωμῷ.
  ἄμμι δ' ἐελδομένοις ἵκμενον οὖρον ἵει.
καὶ σὺ γὰρ ἰσχανάαν ἀεσίφρονα Κύπριδος ὄγκον
  δεξιὸς, ἠδ' οἴνῳ κήδε' ἀλαλκέμεναι.
ἐν σοὶ ἢ μὲν ἐρῶντες ἀρηρέμεν, ἢ δὲ λελῦσθαι
  ἔμμορον. εὖ με φρενῶν πᾶν ἀπόμαξον ἄγος.
τῶνδε γὰρ οὐ δηλοῖ σ' ἀδαήμονα Γνωσσὶς ἐν ἄστροις
  ἠέρα λυγξὶ τεαῖς εἰσαναβᾶσα κόρη.
μέλλει μοὶ, τό γε μοὶ ἐνιτέτροφεν ὀστεόφιν πῦρ,
  μοῖρ' ὀλοὴ παύσειν, ἢ τεὸς οἶνος, ἄναξ.
νηφάλιοι νύκτες μελέους τείρουσιν ἐρῶντας,
  τοῖς πάρα ἐλπωρὴ δεῖμά τ' ἐπαμφοτέρως.
εἰ θερμοὺς κροτάφους ἔπι σοῖς ἀγανόφροσι δώροις
  ὕπνον ἐς ὀστᾶ ἐμοὶ νήχυτον ἀγκαλέσεις,
οἰνάδα φιτύσω, ἐπὶ δ' ὄρχων ὀργάδα σίνει
  ἐγρήσσοντος ἐμεῦ μηδενὶ θηρόβοτον.
γλεῦκος πεμπάζοιμι κεχανδότας ἀμφιφορῆας,
  καὶ σταφυλῇ χρῶσαι τοὺς πόδας οἰνοπάτους,
λοιπὸν ἐνὶ ζώοις σεῦ εἵνεκα, σῶν τε κεράων,
  Βαχχίε, σῆς τ' ἀρετῆς ὑμνοπόλος κλέομαι.
μητέρος οὐρανοβλῆτα μογοστόκου Εἰλείθυιαν
  ἀείσω, Νύσσης τ' Ἰνδολέτας θιάσους.
καὶ σταφυλῇ φρενοπλῆγα νεηγενέϊ Λυκόοργον,
  Πενθῆος κτέρεα τ' ἐν δυσὶ πυρκαϊαῖς.
Τυῤῥηνούς τε δομὴν ἐρέτας δελφῖσιν ἐϊκτοὺς
  νηὸς ἀπ' οἰνοθαλοῦς βένθε' ἐσηλαμένους.
σοὶ ποτὲ μεσσατίην εὐώδεα νάματα Νάξον,
  τῶν ἄπ' ἀφύσσονται σὸν μέθυ Ναξιάδες,
δειρὴν βριθομένῳ κισσοτρεφέεσσι κορύμβοις
  Βασσαρίους ἄμπυξ μιτροδέτης πλοκάμους

σφίγξεται· ἐν δ' αὐχὴν στάξει ῥαθάμιγγας ἐλαίου,
  καὶ βάσιν ἀγκρούσεις σύρματι νηλίποδα.
τύμπανα βυρσοτενῆ Θηβαιγενέες κτυπέουσι.
  μέλψονται Πᾶνες δ' αἰγοβάται δόνακι.
Ρείη πὰρ μεγάλη πυργοκρήδεμνος ἄνασσα
  Βηταρμοῖς κρούσει κύμβαλα χαλκότυπα.
μύστεω δὲ κρητὴρ νηοῦ προπάροιθε θυράων
  σοῖς θυέεσσι γάνος σπείσετ' ἀκηράσιον.
ταῦτ' ἄρ' ἐγὼ τραγικαῖς μεμνήσομαι εὐεπίῃσιν,
  οἵη Πινδαρικῆς σάλπιγος ἔστ' ἐνοπή.
μοῦνον ὑπερφιάλων ἐμὲ ῥύεο δουλοσυνάων.
  καὶ μέλεον δάμνα κώματι τοῦτο κάρη.

Oblata haec Propertiana Guil. Cantero Lutetiae anno 1561 mense Septembri.

Tibulli Iambi puri, quorum initium, *Quid hoc novi est!* totidem versibus redditum.

ἔα, τί χρῆμα; τί χρέος θεόσσυτον;
ἐμοὶ μὲν ἄρτι πρῶτα παιδικῶν κόρος
ἀωρὶ νυκτὸς ἀγκὰς ἀμφεθάλπετο.
φάλητος ἦν μὲν ἔργον οὐδέν. οὐδ' ἅμα
ἄκικυς ἀντάειρε σύντονον κάρα.
ἄληθες ὦ Πρίηφ' ὃς ἐν δρυὸς σκιᾷ
ἐρυθρὸς ἐξέρυθρον εὐτρεπὴς πέος
κάθῃ, πυκαστὸς ἀμπελοστεφὲς κάρα;
τρίφαλλε, σοὶ δὲ πῇ μὲν ἀνθέμῳ φόβῃ
ἔδησα δυσκτένιστα βοστρύχων πλέκη.
τόδ' αὖ σοβῶν ἔχυρον, εἴτε σοι πάλαι
τρόχις κολοιὸς, εἴτε πέμπελος κόραξ
κάρα κόλαπτε χείλεσ' ἀγκυλοστόμοις.
ἄπεῤῥε. καὶ γὰρ οὐδὲν εὖ πεπόνθαμεν.
ἄπεῤῥ', ἄπεῤῥε μοι τὰ τοῦ πέους προδούς.
χαμαιῤῥιφὴς δὲ, δυσπινής τε κείσεαι.
κύων δ' ὀπισθίουρος, ἠὲ βορβόρου
ἐθὰς καθυβριεῖ σε σῦς ὀρεινόμος.
ἄπιστ' ἄπιστε φάλλ' ἐμὸς μέγας φθόρος,
χακῷ, σάφ' ἴσθι, τίσεαι νόμῳ δίκην.

κλάοις ἄν. οὐ δέ σοι φίλου κόρου ποτὲ
χάρις γένοιτ' ἄν, ὃς λυγισμὸν εὖ μάλα
στροφοῖτο λυσίπυγον ἐμμελέστατα.
σὲ δ' οὔτε χερσὶν οὐ φιλοστόβος κόρη
τεθάλψετ' οὐ δὲ χρῶτα συμπλακήσεται.
χαμαιτύπη δὲ νωδὸς, ἡ παλαιγενὴς
παρέστ', ἐφ' ἧς γε δυσθεροῦς διασφαγὸς
παλιστρόφοις ἑλικτὰ ῥυτίδων σχιδαῖς
ἀραχνίων πέφλιδε· τριπτυχῶν ῥάχη.
ἰδοὺ παρέστ' ἵν' ὥς σε τετράκις μάλα
ἄβυσσον αὖ βέρεθρον ἐγκάπῃ κάρα.
χαρηβαρὴς γένοι' ἄν, ἔκτονος τ' ὄφις.
ἀτὰρ παλιντριβής γε φεῦ τάλαν τάλαν
ἐπιστερὲς τέταρτα πληθυνεῖς κύτος.
ὑπέρφρονος δ' ἂν οὐχ ὄναιο λήματος
τότ' οὖν, ἐς ἰλὺν, ἢ ἀχανές βύθος πεσών.
τί δ'; οὐ φρένας σ' ἐφῖχε τῆς ἀθυμίας;
τονῦν ἀθῶά μου καταπροΐξεο.
ὅταν δὲ κεῖνος ὧδε παῖς ἀφίξεται,
ψόφος δέ σ' ὦτ' ἀπαρτίου ποδὸς βαλεῖ,
στύοιτ' ἂν ὀρθόπρεμνος ὄρχεων τόνος,
τά τ' ἄρθρα τυμπανισμὸς ἐμμενοῦς σπόρου
λάβοι ἂν ἀσφάδαστος. ὥστε μὴ χαμεῖν,
πρινή σε τέρμα λοισθίῳ δάμῃ κόπῳ.

Prooemium Auli Persii.

οὔθ' Ἱπποκρήνης λιβάδι χεῖλος ἔβρεξα,
οὔτ' ἐν λόφοισι διχρόοισι Παρνασσοῦ
ὄναρ ἴδον, ὥστ' ἀοιδὸς εὐθὺς ἐκβῆναι.
Ἑλικωνίδων μέτ' ὠχριῶσα Πειρήνη
κείνοις ἀφείσθω, κισσὸς ὧν καθερπύζει
εἰκόνας. ἐγὼ δὲ τοῖς ἀνακτόροις Μουσῶν
ἡμιστράτευτος τοὐμὸν ἆσμ' ἐσήνεγκα.
τίς, ψίτταχ', ἐτράνωσέ σοι τὸ σὸν χαῖρε;
κίτταις βροτείου τίς λόγου καθηγητής;
ἡ νοῦ χορηγὸς καὶ διδάσκαλος τέχνης
ἀνέφικτα δεινὴ ῥήματ' ἐκτυποῦν γαστήρ.

ἀλλ᾽ εἴ τι κέρδους προσδόκημα προσσαίνοι,
κόρακας ποιητάς, καὶ ποιητρίας κίττας
δόξεις μέλος τι Πηγασήϊον μέλπειν.
Mane in lecto anno 1605.

Incerti auctoris Moretum in catalectis.

ἤδη χειμερινῆς τέτρατον λάχος ἵστατο νυκτὸς,
κοκκύζων δ᾽ ἄγγελλε πανόρθριος ἦμαρ ἀλέκτωρ.
Σιμύλος ἐργατίνης πενιχρὸς σμικρῷ ἐπὶ κήπῳ
νήστην ὀσσόμενος λιμὸν φρεσὶ τῆς ἐπιούσης
δὴ μόγις ἐξ εὐνῆφι παρήορα γυῖ᾽ ἀναείρας
νυκτὸς ἀμορβαῖον κνέφας ἀμφαφάᾳ παλάμῃσι,
καὶ πῦρ ἰχνεύει. τοῦδ᾽ ἥσθετο ἀλγοσύνῃσι.
φιτρῷ ἐν αἰθαλόεντι πυρὸς βραχὺ λείψανον εὗδε.
ἐν δὲ φάος κρύφιον κεῦθε σποδὸς ἀμφικαλύπτων.
πρηνίχθη γ᾽ ἐπὶ κρᾶτα, θέμωσε δὲ λύχνον ἀνῆφθαι.
ἀζαλέα δ᾽ ἐπὶ τοῖς στυπήϊα λεπτύνεσκε
ζωπύριον ἀδρανὲς συχναῖς ῥιπῇσιν ἐγείρων.
δαιόμενος δ᾽ ἄρ λύχνος ὑπωροφίην κέδασ᾽ ὄρφνην.
φωτὶ δ᾽ ἐπὶ σφαλερῷ σκέπας αὔρης χεῖρα προϊσχὼν
κλειδὶ θύρην ᾤϊξε καταντία πρόσθεν ἄποπτον.
σμικρός τις σίτοιο χαμαὶ θημὼν ἐκέχυτο,
ἔνθεν ἀφυσσάμενος ὅσον ἴγμενον ἤτεε μέτρον,
τόῤῥα δὶς εἰς ὀκτὼ κορυφούμενον ἵστατο λίτρας,
πρόσθε μύλης ἔστα, καὶ ἐπ᾽ ἰκριόφι λιγνύεντι,
ᾗ ποτὶ τοίχῳ ἄρηρε τοίαις ἐπίκαιρον ἀνάγκαις,
λύχνον ὑποδρήσσονθ᾽ ἱδρύεται, ἐκ δὲ δύ᾽ ὤμω
γυμνώθη, καὶ στέρφος ἰονθάδος ἐνδυτὸς αἰγὸς
συρφετὸν ἐκκορέει κέρκῳ χνοάοντα μολάων.
χερσὶ δ᾽ ἐπισπέρχων πονέει δίχα ἀμφοτέρῃσι,
λαιῇ ἀτμεύων, ποιπνύων δ᾽ ἄρα δεξιτερῆφι.
τῇδε τροχὸν μάλ᾽ ἔπειγε διηνεκὲς ἐν στροφάλιγγι,
ὀμπνιακὸς μὲν ἐπὶ πρὸ μυλήφατος ἔκθορεν ἀκτή.
καὶ τότε δὴ κάματον λαιὴ μεθέλεσκεν ἀδελφῆς
ταρφέ᾽ ἀμειβομένη, τότε δ᾽ ἄγρια βουκολίαζε,
καὶ πόνον ἀγροτέρῃσι παρηγορέεσκεν ἀοιδαῖς.
αὖε μεταξὺ πονῶν Κυβάλην. ἡ δ᾽ οἱ Λιβύηθεν

ἧε φύλαξ πάτρην μορφῆς τύπῳ ἀγγέλλουσα,
οὐλοκάρηνος, χρῶτα μελά[γ]χροος, ἠδὲ πρόχειλος,
στερνοπλατὴς, βούμαστος, ὀλιζοτέρη κενεῶνας,
λαισποδίη, πτέρνῃσι πελώριος ἀμφὶ πλατείαις,
ῥωγαλέοις δ' ὑπένερθε βάσιν κεχάρακτο χιμέτλοις.
τὴν καλέει, καὶ ἐπ' ἐσχαρόφι ξύλα κάγκανα θῆμεν
κέκλεται, ἐν δὲ πυρὶ ψυχρὸν θερμαινέμεν ὕδωρ.
ὄφρα μύλης ἔργον περιηγέος ἐξετελέσθη,
τόφρ' ἐπαμησάμενος ἐνὶ κοσκίνῳ ἧκεν ἄλευρον.
ἀμπιπαλὼν μὲν ἔσειεν, ὕπερθε δὲ λύματα μίμνεν.
ἀκραιφνὴς ὑπόεικεν, ὀπῶν τ' ἄρα πᾶς διεκρίνθη
κρίμνος ἀκηράσιος. πλαθάνῳ μὲν ἄφαρ τάδε λείῳ
ἔνθετο, τινθαλέοις δὲ διάβροχα νάμασι δεῦσε
δεψήσας ὕδωρ ἄμυδις, καὶ παιπαλόεν κρῖ.
χειρὶ πλάσας λεχρίῃ ἀναμὶξ νύμφαισι πεπηγὸς,
ἄλλοτε πασσάμενος χόνδρους ἁλὸς, ἐν δ' ἀποπλάττων
φυραθέντα κύκλωσεν εὐτρόχαλα παλάμῃσι,
καὶ βλωμοῖς ἀτάλαντα διέτμαγε τετραδίοισιν,
ἐν δ' ἐφέηκε πυρὶ, Κυβάλη τό γε πορσύνουσα
στρῶσε πάρος, κεράμῳ δ' ὑπέθη νησάμενος πῦρ.
μέσφα μέρος πονέεσκεν ἑὸν μένος Ἡφαίστοιο,
οὔτι μεταχρόνιος ἀνελίννυε Σιμύλος ἔμπης.
καί τι νέον μεμαὼς, ἵνα μὴ δίχα ὄμπνιος ἀκτὴ
γεῦσιν τυτθὸν ἀρέσσαι, ὀνείατα γ' ἄλλα πορίζει.
οὐχ οἱ ὑπὲρ καπνοῖο μετήορα νῶτα τάριχα
σκληρὰ συὸς σιάλοιο γὰρ ἔσχατα κῶλα λελοίπει.
ἂν δὲ σπάρτῳ ἄορτο πεπαρμένος ὀξέϊ τυρὸς,
καρφαλέη τε τροπαλλὶς ἀνήθου ἀμαλλοδέτοιο.
ἔνθ' ἄλλο σπεύδει ἐπιτάῤῥοθον ἰσόθεος φῶς.
κῆπος ἔην καλύβης μετοπίσθιος, ὃν λύγοι ἀμφὶς
καὶ δόνακες θρίγγωσαν ἐπηρεφέες καλάμοισι,
βαιὸς, ἀτὰρ βοτάνῃσιν ἐπηετανοῖς μενοεικὴς,
οὐδ' ἐπιδευόμενος τῶν τε χρεώ ἐστι πένητι.
ῥεῖά τοι ἀφνειὸς καὶ πλεῦνα πενιχρὸν ἀπῄτει.
οὐ δὲ τρυφῆς τόδε ἔργον, ἄταρ μέτρον ἧε πόνοιο.
ἔνδον ὅταν συνέεργε διϊπετὲς ἄσπετον ὕδωρ,
ἱροπόλοι θ' ὁρταὶ, ἀρότοιο τε ἠρεμέοντος,

ἔργον ἔην κήπου, περὶ δὲ πραπίδεσσι κέκαστο
ὄρχους τοι κομέειν, καὶ σπέρματα πάντα βαλέσθαι,
καὶ κομιδῇσι τὸ νᾶμα περικτιόνων ὀχετεῦσαι.
κράμβη μὲν πρασιαῖς, πλατύφυλλα τε σεῦτλα πεφύκει,
αὐξιθαλὴς λάπαθος, καὶ δενδροφυὴς μαλαχείη,
κωδείης κρόμυον τε φερώνυμον, ἠδ' ἐρέβινθος,
καὶ μήκων ψυχρῇσι καρηβαρίαις πολυαλγής,
δαψιλέων τε τέκμωρ ἡ θριδάκη εἰλαπινάων,
ὀγκῶδές τ' ἐπὶ γαστρὶ κυϊσκομένη κολοκύντη.
τῷ κτήτῃ τὰ μὲν οὔ (τίς γὰρ ἀφελέστερος αὐτοῦ;)
λαοῖσι δὲ τεθήλει. ὅ γ' ἐμπρόθεσμα πόλινδε
ὤνιον ἐμπεράμων λαχάνων κώμυθα φέρεσκεν.
ἔνθα δόμονδ' ἀπόφορτος ἀνήϊε, κέρματι βρίθων,
μηδὲ κρεωπωλείου ἐδητύος ἀντιβολήσας.
κρόμμυον, ἠδὲ πράσοιο περισχίστοιο ἀλωὴ,
ῥῖνας ἐπιστύφοντα τε κάρδαμα λιμὸν ἄλαλκε,
εἰλίποδες κιχορεῖαι, εὔζωμόν τε θοραῖον.
τοῖα μὲν ὁρμαίνων ὑπὲρ οὐδὸν ἀμείψατο κήπου,
καὶ τέτορα σκόροδα περὶ δὴ προθέλυμνα λαχήνας
γηόθεν αὐτοκόμοισιν ἅμ' αἰγλίθεσσιν ἀποσπᾷ.
καὶ ῥυτὴν χλοερὴν, βραχύφυλλα τε τῖλλε σέλινα,
καὶ κορίαννα κρόκῃσι κατήρεα λεπταλέῃσι.
καὶ τάδ' ἀμερξάμενος περ ἐπ' ἐσχαρόφιν ἐκάθητο.
δμωΐδα δ' αἰτίζων εὐεργέα ὅλμον ἀϋτεῖ.
ἀν δὲ χιτῶνας ἄτερθε πολυπτυχέας ἀπόερσε
φλοιὸν ἀνιέμενος, ἀπὸ δὲ ῥύπον ἧκε χαμάζε
κωδειῶν, βόλβου τε κεβληγονίην ἐδίηνεν
ὕδασ' ἐν ἀγρώστει εἰλημένου, ἐν δ' ἐφέηκε
λάκτιδι λαϊνέῃ χόνδρους ἁλὸς ἄμμιγα πάσσων.
ἐν δ' ἄρα τυροτάριχον ὁμοῦ βοτάναις ἐπίηλεν,
λαιῇ σπεῖρον ἑλὼν βουβῶνος ὑπὲρ λασίοιο.
δεξιτερῇ δ' ὑπέρῳ σκορόδων μένος ἁδρὸν ἀλήθει
ἀμφύρδην μιγάδεσσιν ἐπιψώχοντος ὀποῖσι.
χεῖρα δ' ἐπιστρωφῶντος, ἑὸν μένος ὀξὺ λέλοιπε
πάντ' ἄμυδις, μία δ' ἐκ πολλῶν ἐπενήνοθε χροιὴ,
οὐ μάλ' ὁλόχλωρον, θρόμβοι δ' ἦσαν γλαγόεντες,
οὐ γλαγόεσσα δὲ πάμπαν, ἐπεὶ χλόος ἀμφιδεδήει.

ἄλλοτε δ' ἀνδρὸς ἄφαρ ῥωθώνων δριμὺς ἀϋτὴν
ἥπτετό που. ὁ δὲ δόρπα κατέστυγεν ὄμματι σιμῷ.
ἄλλοτε καὶ χερὶ δάκρυ κυλοιδιόων ἀπομόργνυ,
νεικείων ποτὲ καπνὸν ἀνάξια χωόμενος κῆρ.
ἔργον δὴ προὔκοπτ' οὐ γλισχρῶς, ὡς τὸ πάροιθεν,
βριθοσύνῃ δ' ὕπερος βραδέως ἐκυλίετο κύκλῳ.
ἔνθ' ὑγρὰς ῥαθάμιγγας ἐπισταλάει λίπ' ἐλαίου,
ἐν δ' ὀλίγου στάξασκεν ἐπιστῦφον μένος ὄξευς.
καὶ ῥ' ἐπαμησάμενος κυκεῶ πάλιν ἐντολυπεύει
δακτυλόφι δισσοῖσι θυείην ἀμφιπολεύων,
σφαιρηδόν τ' ἐλάᾳ, τά τ' ἀποσταδὸν εἰς ἓν ἀγείρει,
ὄφρ' εἴη Μυττωτοῦ ἐπωνυμίη τε δομή τε.
ἐγκρυφίην τοι πύρνον ἀνείρυεν ἐγκονέουσα
νιψαμένη χεῖρας Κυβάλη. ὁ δὲ τῆμος ἀεικῆ
λιμὸν ἀλευάμενος τε καὶ ἀσκηθὴς πρόπαν ἦμαρ
κνημῖδας κνήμῃσι, κυνῆν δ' ἐπὶ κρατὶ ἔθηκε,
τούς τε βόας ἀροτῆρας ἐπὶ ζεύγληφι πέλασσε
νειόνδ' ἐξελάων, ἐπὶ δ' ὤλακι πῆξεν ἄροτρον.

Conversum anno 1561, oblatum vero Petro Ronsardo Lutetiae anno 1563.

Ex triumpho amoris Francisci Petrarchae Cap. III in fine. *Ex Italico.*

ἔρως τύραννος, καὶ τυραννικοὶ νόμοι
ἔρωτος, ἀλλὰ καίπερ ὡς τυραννικοὶ,
τηρητέοι γ'. ὡς ἧδε γῇ τε καὶ θεοῖς
κοινῇ κέκρανται καὶ παλαίφατος δίκη.
οἶδ' ὡς ἑαυτῆς καρδία λιάζεται.
καὶ τὰς στάσεις, καὶ συμβάσεις παλιμβόλους,
καὶ μὴ στενάζειν καιρίαν πεπληγμένος,
χ' ὡς αἷμα φέβεται πῇ μὲν ἐπτοημένον
πῇ δ' ὡς ἔρευθος ἀμφιδέδρομε χρόα
αἰδοῖ δυσωποῦν, ἢ παχνούμενον φόβῳ.
οἶδ' ὡς λοχάζει κρύφιος ἐν θρόνοις ὄφις,
τάς τ' οὔτ' ἐν ὕπνοις, οὔτ' ἀγρυπνίαις μύσεις,
καὶ τὸν θρασὺν μὲν ἐξ ἀμηχάνων βίον
οἶδ', ἐξ ἀέλπτων δ' ἐλπίδας σιτούμενον.

καὶ τοὺς ἐμῆς μὲν δυσμενεστάτης στίβους
ἰχνηλατεῖν οἶδ', εὐτυχεῖν δὲ τοῖς τρέμειν.
καὶ τὴν ἐρῶντος εἰς ἐρώμενον φύσιν
μεταλλαγεῖσαν, ἔκ τ' ἀνωμάλων ὅπως
παντοῖος ὄψιν γίνομαι καὶ τὴν χρόαν
μικροῦ γέλωτος, καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων,
ψυχή τε πῶς ζῇ καρδίας ἀπόξενος.
οἶδ' ἐξ ἐμαυτοῦ μυρί' ἠπατημένος,
καὶ δυστέκμαρτον πῦρ ἐμὸν διζήμενος
θέρμην ἄπωθεν, χεῖμα δ' ἐγγύθεν σπάσας.
οἶδ' ὡς Ἔρως ἔναυλον ἐν φρεσὶ βρέμει,
καὶ τὸν λογισμὸν στηθέων πάντ' ἐκπτοεῖ.
καὶ πῶς τέτηκε καρδία πολυτρόπως.
οἶδ' ὁσσίχῳ μὲν εὐγενεστάτῃ βρόχῳ,
ὅταν μονάζῃ παντὸς ἠρημωμένη,
ψυχὴ κρατεῖται, μὴ δ' ὑπασπίζων πάρα.
καὶ τὰς ποτήσεις τάς θ' ἐκηβόλους τυπὰς,
καὶ τὰς ἀπειλὰς, τὰς βολάς τ' ἐπίσταμαι
ἔρωτος, ὡς βίαιος, ὡς ἐπίκλοπος,
ὅπως ὁμοίως οὐκ ἀεὶ τροχηλατεῖ.
ὡς ἐλπὶς οὐ δηναιὸς, αἰανὲς δ' ἄχος,
κεναὶ δὲ πάντῃ πίστεων ὑποσχέσεις.
ὡς ὀστέοις μὲν καῦμ' ἐπάργεμον φλέγει,
τυφλὰς δὲ φλεψὶ πῶς ἐνισκήπτει βολὰς,
ὅθεν γ' ἐναργὴς ὄλεθρος, ἐμφανές τε πῦρ.
ὧς οὖν ἐρώντων, οἶδα, θρασύδειλος βίος,
πλάνος τε κἀβέβαιος, ὡς εἰπεῖν ἔπος.
ὡς πόλλ' ἀδευκῆ γλυκέος ἡττᾶται μικροῦ.
ἤθη τε τούτων, τά τε μέλη, καὶ τοὺς στόνους,
τὸ φθέγμα τ' ἄτονον, τὰς μεταξύ τ' ἀναβολὰς,
βραχμὴ γέλωτα, καὶ μακρὰ στενάγματα, [βραχὺν?]
ἀψινθίου τε τοῦ μελικρήτου πόμα.

Hoc poematium inter equitandum vertebat Ios. Scaliger in Pictonibus anno 1563, oblatum statim Nobiliss. Ludovico Castanaeo Rupipozaeo, in monasterio S. Mariae *De Misericordia*. Oblatum etiam M. Ant. Mureto anno 1565.

Ex Epigrammate Italico rotundissimi argumenti.
ex tempore.

ἤδη φροῦδον ἔην ψυχρῆς ἐπὶ χείλεσιν ἆσθμα,
  κ' οὐ μακρὴ περιῆν τῇδε θύραζεν ὁδός·
ὁππῆμος μαλακαῖς εὐωδείῃσι φλέγουσα
  ἄλλη δυσπότμῳ ψυχὴ ὑπηντίασεν.
ὦ γλυκεραὶ σύνοδοι, ὦ συμβολίη ἐρατεινή·
  δισσῶν γὰρ ψυχῶν ζεῦγος ἐναρμόδιον
δισσὴν ἡμετέραις ζωὴν κραδίῃσιν ἔθηκεν
  σὺν τῇ ἀμοιβαίῃ κηρὸς ἐπηβολίῃ.
καί τε δοκῶν θανέειν δισσὰς ψυχὰς μάλ' ἐπέσπον.
  καὶ δοκέοντα ζῆν μοῖρα κίχεν θανάτου.
ἔμπης συντυχίῃ γε καὶ ἀλλοκότῳ περ ἔχαιρον.
  ὦ ἐρατοὶ πόλεμοι, αἵ τε διχοστασίαι,
αἵτινες ἀσπασίως ψυχὴν συνδίπλαχ' ἕνωσαν,
  διπλῆν τε ζωὴν, διπλάσιον τε μόρον.

Item ex Italico. ex tempore. Ψυχὴ, καὶ Χάρων.

Χ. Χάρων, Χάρων. Χ. τίς οὗτος αὐθάδης βοᾷ;
Ψ. πιστός γ' ἐραστὴς τῆς πέραν χρῄζων ὁδοῦ.
Ψ. φεῦ τῆς ἀνάγκης. καὶ τίς αὐθέντης ἔφυ,
τίς αὐτόχειρ σοῦ; Ψ. δεινὸς, ὦ Χάρων, ἔρως.
Χ. ἄλλην ἄπελθε. τοὺς ἐραστὰς οὐ περῶ.
Ψ. ταύτην περάσω, κῆν θέλῃς, κῆν μὴ θέλῃς,
ταύτην περάσω. καὶ γὰρ αὖ τόσους ἔχω
στεῤῥοὺς ὀϊστοὺς κῆρι, καὶ γλήναις λίβος,
ὥστε σκάφος, κώπην τε, καὶ λίμνην ποιεῖν.

Catharinae des Roches puellae Pictaviensis (moribus, eruditione, forma praestantissimae) Protrepticon ad Christianiss. Regem Henricum III. Gallice scriptum, et Graecis Iambis a Iosepho Scaligero Iul. Caes. F. expressum.

τοῖς ἀξίοισι δεξιωθεὶς τῶν γερῶν
  πρὸς τῶν ὀθνείων, πρός τε τηλουρῶν λεῶν
  λαμπρῶς, μόλις δὴ, φέγγος ἡρώων, μόλις
  φίλην ἀνέρχῃ πρὸς πάτραν ἀπόστροφος·
  καλαῖς δ' ἀμοιβαῖς ἀνταμείβεις, ὦ πρόμε,

Κελτῶν τὸ κῦρος ἀντὶ τοῦ κύρους ξένου,
καὶ τῶν ἀνάνδρων ἄντι τοὺς εὐήνορας.
πᾶς δὴ φρυάζων πρὸς τὸν εὐτυχέστατον
νόστον γάνυσι, καί σε προσσαίνει χαρᾷ.
σοὶ τῶν ἑαυτοῦ πόλλ᾽ ἀφειδήσας πολὺς
δίδωσι, πλείω δ᾽ ἀντιλάζεσθαι σέθεν
ἔδοξεν ἀντίποινα τῶν δωρημάτων,
χρυσοῦ, λίθων τε τὴν βαρύσταθμον χλιδὴν
δωρούμενοι σοὶ δῆθεν, αὐτοὶ μὲν λόγῳ
διδοῦσιν, ἔργῳ δ᾽ αὖτ᾽ ἀπεμπολῶσι σοί,
εἰ μὴ σύγ᾽ αὐτῶν τοὐμπόρευμα τίμιον
ὑπερμέτροις λύτροισιν ὠνῆσαι φθάνοις.
οἱ δ᾽ ἐνδιδόντες ἡδονῇ φιλαργύρῳ
πάλιν πρὸς ὑμᾶς οὐκ ἐπιστρέψουσι δή.
Σκηπτοῦχε σοὶ δὲ τἀμὰ δεχθήτω μέλη.
ἐμοὶ τότ᾽ ἔσται τοῦτο πάνδοξον κλέος,
λεῷ δὲ δεξίωμα σῷ κοινωφελές.
ἡ σὴ γὰρ ἀρετὴ ναὸς ἐσθ᾽ ὑψηρεφής,
ἐν ᾧ σέβεσθαι παντί που πλήθει πάρα
τὸ σὸν καλὸν μίμημα καὶ τύπον τρόπων.
ἤκουσα δ᾽ ὥς τις τῶν ἀφ᾽ αἵματος σέθεν
σκηπτοῦχος ἥρως τόν τ᾽ Ἄρη Βριταννικὸν
καὶ τὰς ἀφορμὰς τοῦ δυσηνίου λεῶ
φράσας κολοῦσαι ταῖσι παρθένου τινὸς
βουλαῖς φρενώθη. καὶ σὺ ταύτας, ἄντομαι,
ἄκου᾽ ἐφετμάς, ἃς ἐνέπνευσεν μένει
τῷ θηλυκῷ μου τ᾽ ἀνδρικὸν σέθεν μένος,
ἔσῃ δὲ τῶν σῶν δυσμενῶν ὑπέρτερος.
Ἔστω μὲν ἐν σοὶ χριστιανίζων καλῶς
ψυχῆς χαρακτήρ. ὥστε τὸν θεὸν σέβου
παλαιφάτοισι τῶν Ἀποστόλων νόμοις,
καὶ τοὐδ᾽ ἀειγράπτοισι τοῖς θεσμοῖς ἕπου.
καὶ τῷδε φαίνέ σ᾽ ἄσπιλον κἀκήρατον.
τούτῳ ταπεινὰς ἀντὶ θύματος φρένας
πρόσισχε. καὶ γὰρ ὁ Θεὸς οἰακοστροφεῖ
ἐν τῇ γ᾽ ἑαυτοῦ χειρὶ βασιλέων κράτη.
τῶν πραγμάτων τ᾽ ἔντιμα τοῖς πρὸς αἵματος

δίδου, τὰ δυσβάστακτα τῆς ἀρχῆς βάρη
δούλοισι πιστοῖς, τ᾽ ἀσφαλὲς τοῦ σοῦ βιοῦ
σαυτῷ μόνῳ δὴ, τῷ φιλαγρύπνῳ τε σοῦ
τὰς εἰς σὲ προσδοκῶντος ἐλπίδας λεῷ.
κράτους ὁμοίως Κελτικοῦ τὰ καίρια
ταῖς σαῖς μερίμναις ἀσφαλῶς ἐπίτρεπε.
ὁ κόσμος ἥ εὐγένειά τ᾽ ἀλκίμου πρόμου
τό τ᾽ ἀξίωμα καλὸν ἐξετάζεται
ἐκ τοῦ δικαίῳ πλεῖον᾽ ἢ πλούτῳ νέμειν,
βουλὴν τ᾽ ἀρίστην πρόσθε τῶν δώρων ἔχειν,
ἥτις τά τ᾽ ὀπίσω, τά τε πρὸ τοῦ, τὰ νῦν θ᾽ ὁρᾷ.
νόμος δὲ καὶ τὸ δυσπαραίτητον νόμου,
καὶ τῶν παλαιῶν κύριαι δόξαι σοφῶν
ἕκαστον ἐντρέπουσι κοσμίως βιοῦν,
τὰ συγγενῶν τε χρηστὰ σωφρονίσματα,
χ᾽ ἡ νουθετούντων φροντὶς ἐντρεχὴς φίλων,
ὁ δυσμενῶν τε κατάγελως τὰ σφάλματα
τῶν χειροδείκτως ἐμφανιζόντων πολύς.
σοὶ δ᾽, ὦ κράτιστε, χ᾽ ὦ λογισμὸς, ἥ τ᾽ ἄκρα,
νόμοις πατρῴοις ἣν νέμεις, ἐξουσία,
καὶ τῆς τεκούσης αἱ φιλόστοργοι φρένες,
ἥ τ᾽ αὐταδέλφου πιστόφρων ὁμιλία,
καὶ τῶν λεῶν ἡ φροντὶς εὐπειθὴς πάρα.
πρὸς τοῦ τελείου βασιλέως καὶ νητρεχοῦς
ἔστιν φιλῆσαι τὴν δίκην, σάφ᾽ οἶσθ᾽ ὅτι,
ῥύσαι τε πλήθη τῆς ἐπειγούσης δύης,
ἀγαθοὺς μὲν αὔξειν, καὶ κολούσασθαι κακοὺς,
κράτος πατρῷον τήν τε γῆν ἐπαυξάνειν,
τοῦτ᾽ αὖ μονάρχην, δῆλον ὡς τηρεῖ μέγαν.
ὦ πάνσοφ᾽, εἴ σοι Μοῦσα παρθένου μέλει,
ἐλπὶς τὸ λοιπόν ἐστιν, ὡς διάξομαι
κλέουσά μου μολπαῖσιν ἐντονωτέραις
τό τ᾽ ἐνάρετον σοῦ, τήν τ᾽ ἀοίδιμον χάριν.
ὥστ᾽ εἰς τὸ μέλλον αἱ κόραι Πικταβίδες
πρὸς Κλάνιος ὄχθαις μύρι᾽ ᾄσονται μέλη.

Fere ad verbum ex autographo Gallicano ipsius poetriae ad nos ab ea misso. Anno 1578.

Aliud ex Gallico incerti.

ἔστι τις ἐν φθονεροῖς δεινὸν τέρας, ὃς τὰ Μαρώτου
ἡδέα μὲν φάσκει, σκληρὰ δὲ τἀμὰ πέλειν,
ἀμφοτέροισι, λέγων, δάφνη μὲν ἔπαθλα Μαρώτῳ
φοιβείη, Βηζᾷ δ' ἤραρεν ὦτα Μίδου·
τίπτε μάτην πονέεις, Μίδεω τε μοι ὦτα προσάπτειν
σπεύδεαι; οὐκ οἶδας, βάσκανε, ποῦστι τὰ σά;

Segusione ad radices Alpium in aulaeo Basilicae intextae sunt duae mulieres, singulae puerum infantem ulnis gestantes, et se mutuo respicientes, versibus Gallicis inconditis ad pedes earum adjectis, quorum sententiam Ios. hoc epigrammate Graeco expressit.

ἡμετέρω μὲν παῖδε, καὶ ἡμετέροιν ἀπὸ παίδοιν
παῖδε, κασιγνήτω θ' ἡμετέροιν ἀνέροιν.
ἀλλήλοιν θείω, καὶ ἀδελφιδῶ ἀλλήλοιϊν
ἀμφότεροι, νομίμων δ' ἐκγεγαῶτε γάμων.

Versus Gallici hi sunt:

Nos fils sont nos fils,
Frères et fils à nos maris,
L'un à l'autre oncles et nepveus;
Naiz de loyal mariage touts deux.

PUBLII SYRI Selectae Sententiae.

Hos Graecos versus effudimus potius, quam meditati sumus: id quod et angustiae temporis, quibus scripsimus; et amici, quibus nos rogati has pauculas horas impendimus, testari possint. Ut meliores sint versus, et maioris otii opus est, et melioris ingenii. Haec autem Publiana, quamvis inter nugas theatrales iactata, tamen quid rectum, quid utile sit, iuxta Horatium, melius Chrysippo et Crantore dicunt. Itaque nunquam illos de manibus deponant non pueri tantum, sed etiam doctiores: quod idem de Dionysii Catonis Distichis dictum volo.

ΠΟΥΒΛΙΟΥ ΣΥΡΟΥ ΜΙΜΙΑΜΒΟΙ.

Θανάτου τοσοῦτον ὑστεροῦμεν οἱ βροτοί.
Ἔλπιζ' ἀπ' ἄλλου τοῖον, οἷόν σφ' εἰργάσω.
Ἐρῶντος ὀργὴν δακρύοις παρηγόρει.
Ὁ τῷ παροίνῳ συμπεσὼν, σκιαμαχεῖ.
Δεινὴ τὸ δόξαι πρὸς τὸ δυστυχὲς ῥοπή.
Κριτὴς σφαδάζων εἰς τὸ μεταμέλειν τρέχει.
Πρόθυμον εἰς τὸ χεῖρόν ἐσθ' ὑποψία.
Ἰδίας γυναικὸς μοιχός ἐστ' ἐρῶν ἄγαν.
Χρυσοῦ μικρὸν δάνεισμα μέγαν ἐχθρὸν ποιεῖ.
Κρύπτει χρόνος κίναιδον, ἐκφαίνει χρόνος.
Ἄλλους ἀρέσκει τἀμὰ, καὶ τὰ τῶνδ' ἐμέ.
Δουλοῖ δάνειον, κἂν ἐλευθερός τις ᾖ.
Ἀλλότρι' ἐστὶν ἃ 'ξέβη ποθούμενα.
Χαρὰν ἑαυτοῦ μὴ ποιεῖν τ' ἄλλων κακά.
Ὀργῇ κάθ' αὑτοῦ πόλλ' ἐραστὴς ψεύδεται.
Ἐρῶν τί λῇ μὲν οἶδεν, οὐχ ὁρᾷ δὲ τί φρονεῖ.
Ὃ φοβοῦντ' ἐρῶντες, τοῦτ' ὀνειρώττουσ' ὕπαρ.
Ἔρως νέῳ κάρπωμα, γηραιῷ ψόγος.
Ἐρᾶν ἅμα φρονεῖν τε κ' οὐ θεῷ πάρα.
Πρᾶον φίλει τεκόντα, δύσκολον φέρε.
Φιλία μὲν αἰεὶ χρηστὸν, ἐπιβλαβὲς δ' ἔρως.
Φιλία λαβεῖν εἴωθεν, ἢ ποιεῖν ἴσους.
Ποιεῖς ἑαυτοῦ, τοὺς φίλου μισῶν τρόπους.
Φίλου στερεῖσθαι ζημιῶν ὑπερτάτη.
Φίλους δυσωπεῖν οὐδὲ προσπαίζοντα δεῖ.
Ὅσον ἐνδέῃ, τόσον καθυστερεῖς φίλων.
Ἔρως δυσεκβίαστον, ἀλλ' ὀλισθάνει.
Ἔρως μερίμνης αἴτιον κακοσχόλου.
Ἔρως φόβῳ πέφυκε δυσμίκτως ἔχειν.
Ἔρως ὁ τρώσας αὐτός ἐστ' ἰώμενος.
Στενῆς τραπέζης ἔστ' ἀκίνδυνος τροφή.
Ἐρᾶν ἐφ' ἡμῖν ἐστὶ, παύσασθαι δὲ μή.
Οὐ πιστέ' ἐστὶν οὐδὲν ἀλγούσῃ φρενί.
Ἄπταιστα βαίνειν οἶδεν εὐλαβὴς τρόπος.
Ὧν οἱ ἐπιτάττει νοῦς, ἐπήβολος κυρεῖ.
Παίζουσα γραῦς Χάροντι καλλωπίζεται.

Ἐσθλὴ γυνὴ 'στίν, ἥ τις ἐμφανῶς κακή.
Τόξον τόνος, χάλασμα τὸν νοῦν ῥήγνυσι.
Οὐ φημὶ τέχνην, ἧς τυχήρης ἔκβασις.
Τί τοῦ μακρὸν ζῆν ῥίγιον φιλαργύρῳ;
Φειδωλὸς εὖ θηρῷ' ἄν, οὐ τοιοῦτος ὤν.
Κέρμ' οὐ χορεῖ φειδωλὸν, ἀλλ' ἐρεσχελεῖ.
Τὸν κίμβικ' οὐδεὶς κερδέων αἱρεῖ κόρος.
Φειδωλὸς ἀλγεῖ μᾶλλον, ἢ σοφὸς, βλάβῃ.
Φειδωλὸς οὐδὲν, πλὴν ἀποζῶν, εὖ ποιεῖ.
Φειδωλὸς ἄτην αὐτὸς αὑτῷ προξενεῖ.
Ἀνδρισμὸν αὔξει θάρσος, ὄκνος δειλίαν.
Ἀφαιρετὸν πέφυκεν εἶναι πᾶν δοτόν.
Γυνὴ δύ' ἀμέσως οἶδε, μισεῖν, ἢ φιλεῖν.
Στεῤῥοῖ βοηθοὺς ἀσθενεῖς τὸ συμφρονεῖν.
Εὖ ὤλεσεν τὸ κέρμ' ὁ φεύγων, δοὺς κριτῇ.
Εὕδει μάλ', ἑαυτὸν ὃς λέληθ' εὕδων κακῶς.
Οὐκ ἂν θάνοιεν, κἂν ῥυῶσ' εὐβουλίαι.
Εὐεργετεῖται πόλλ' ὃς οἶδ' ἀντευποιεῖν.
Διδοὺς ἐλήψατ' ἤν τις ἀξίῳ διδῷ.
Εὐεργετῆσαι φάς ποτ' εἰσπράττεις χάριν.
Τίνειν διδάσκεις πολλάκις διδοὺς χάριν.
Εὐεργετεῖν ἄϊδρις οὐκ αἰτεῖ καλῶς.
Ἐνόχους, ἐπαρκῶν ἀξίοις, πάντας ποιεῖς.
Χάριν λαβὼν, τῷ δόντι σαυτὸν ἐμπολᾷς.
Ζητοῦσ' ἀφορμὴν τοῦ ποιεῖν εὖ δαψιλεῖς.
Ἦν τὸ δεὸν εὐθὺς δῷς ἑκὼν, διττὴ χάρις.
Θανεῖν ἐπ' ἄλλων αἱρέσει, διττὸς μόρος.
Εἴκων ἁμαρτάνοντι, δίτθ' ἁμαρτάνεις.
Κρατῶν σεαυτοῦ δὶς κρατεῖς, νίκῃ κρατῶν.
Διττῶς τέθνηχ' ὁ τοῖς ὅπλοις ἰδίοις θανών.
Πειθοῖ μαλακτὸς οὐκ ἀνάγκαις ἔστ' ἔρως.
Καὶ δυστυχεῖν τιν' ἐστ' ἐκ ᾧ τις εὐτυχεῖ χρόνῳ.
Κάλλιστος ὁ μόρος, ὃς βίον παύει κακῶν.
Εὔκλεια μᾶλλον ἀσφαλὲς τῶν χρημάτων.
Εὔκλεια κέκτητ' ἴδιον ἐν σκόπῳ σέλας.
Καλὰς ἀφορμὰς τοὔλεος πορίζεται.
Ὄνειδος ἐσθλὸν, ᾧ τὰ δεῖν' ἐκκλίνεται.

Καὶ τῶν καλῶν ἐθισμὸς οὐ καλὸς πέλει.
Ἐσθλῶν ἀφειδεῖς οὐκ ἀφειδήσας κακῶν.
Ὑπόκρισίς γε τ' ἀγαθοῦ κακία διπλῆ.
Τὸ σκληρὸν ἦθος σχῆμα τῆς δίκης ἔχει.
Φίλων ὑπουργὸς δυστυχὴς, χρηστῶν ψόγος.
Τ' ἀγαθὸν ἐκρύφθη, τὸ δὲ κακὸν καὶ σβέννυται.
Χρηστὸν, τὰ φευκτὰ τῶν πέλας ἐνιδεῖν κακοῖς.
Χρηστῷ πάρ' ἀνδρὶ ταχὺ μαραίνεται κότος.
Χρηστὸς τραχυνθεὶς ὀργιλωτέρως ἔχει.
Σπουδαῖος οὐ τοῖς πλημμελοῦσ' ὑπηρετεῖ.
Αὕτη βραχὺς νοῦς μῆνις ἡ μνήμων πέλει.
Ὅς γ' εὐλαβεῖται μᾶλλόν ἐστ' ἀζήμιος.
Σώφρων κρατῆσαι τ' ἀνδρὸς εὐπειθὴς γυνή.
Ταὐτόματον αἱρεῖ χ' ὅνπερ ὑπερέβη θαμά.
Τὴν τοῦ φυλάσσεσθ' οὐκ ἐατέ' ἐστ' ἀκμήν.
Καταφρονηθεὶς κίνδυνος θᾶττον μόλοι.
Δύσκλει' ἂν εἴη θᾶττον ὑβριστοῦ κλέος.
Ὡς εἰς κακὸν πίπτουσιν αἱ κακῶν τύχαι.
Ἀπολογία 'στὶ λῆσις ἐμφύλου δορός.
Ἔστ' ἄντ' ἑώρας συμπόρου λέσχη φίλου.
Ψυχῆς ὁ δεσμὸς συγγένει' ἔστ' ἀκριβής.
Τί δὴ ἐρεῖς, σκόπησον, οὐ τί δὴ φρονεῖς.
Γένοιτο βουλῇ μᾶλλον, ἢ θυμῷ κρατεῖν.
Κακίαν συνήθη φέρομεν, οὐκ ἐλέγχομεν.
Πληγὰς ὁ μωρὸς θᾶττον, ἢ χλεύην φέροι.
Ἔγκλημα βιότῳ προστρίβεις, θανεῖν ποθῶν.
Νοσῶν ἀπειθὴς ὠμὸν ἰατρὸν ποιεῖ.
Ἀπηνές ἐστι, δυστυχοῦντα νουθετεῖν.
ᾧ ἔξεστ' ὑπεράγαν, πλείον' ὧν ἔξεστι, λῇ.
Δημοκρατεῖ γ' ὁ πᾶσιν εὐφημούμενος.
Κλέπτειν κελεύεις μὴ διδοὺς, ὁ δοὺς πάρος.
Ἅπαντος ἄλγους ἔστ' ἄκος τὸ καρτερεῖν.
Συμβὰν ἑκάστῳ, παντὶ συμβαίη ποτέ.
Μισεῖ πολίτης ζῶντας, οὓς θνήσκειν ποθεῖ.
Οὐκ εἰσὶν ἐχθρῶν ἀσφαλεῖς καταλλαγαί.
Χρῄζοντ' ἀρηγοῦ νουθετῶν κατακρίνεις.
Δύσκλεια κέρδους ζημίας κλῆσιν φέροι.

Ἡ ζημία πέφυκεν ἐκ περιουσίας.
Ἐχθροῦ φρονῆσαι μᾶλλον, ἢ λαλεῖν πέρι.
Ἀθῶός ἐστι, χρηστὰ βουλεύειν, τριβή.
Βουλευτέ' ἐστὶ δὴν τὰ ἅπαξ κυρωτέα.
Ὅστις πέποιθε τῇ πλάνῃ, παραφρονεῖ.
Καταφρόνησον κτῆσιν, ὧν ὀλεῖν δύνῃ.
Πόλλ' ὑστερεῖ πένητι, πᾶν φιλαργύρῳ.
Δεινὸν τὸ θῆλυ δακρυοπλαστεῖν γόους.
Χρόνου γ' ὕποπτον δῶρον. ἁρπάζει ταχύ.
Δυσηκοεῖν δεῖ πρὸς τυχόντ' ἐγκλήματα.
Ὃ φροῦδον ἠγνόηκας, οὐκ ἀπόλωλέ σοι.
Μαθήτρι' ἐστὶν ἡ 'πιοῦσα τῆς προτοῦ.
Ὁμόνοια μείζων ἐκ καταλλαγῆς ἔφυ.
Νίκῃ ταχείᾳ δεῖ παρασκευῆς μακρᾶς.
Φθίνοιτ' ἂν ἄλγος μὴ αὐξάνειν ἔχον πρόσω.
Βουλὴ στρατηγῶν ἐστὶν ἀνδρεία στρατοῦ.
Εὐημεροῦσιν αἵρεσις θανάτου καλή.
Φεύγειν τὸ κέρδος ἐστὶ βασιλείας κρατεῖν.
Ἀνενδεὴς εἶ, ὅσον ἐλαττόνων ἐρᾷς.
Ὡς ἐστιν ἐγγήραμα δυστυχὲς, φόβος!
Ὃν χάρις ἐλήφθη, τόνδ' ὀφείλεται τρόπον.
Ὀργὴν ἀφαιρεῖν τὸ βέλος, οὐ δοῦναι, πρέπει.
Πέφυκε ταχύτης καὶ βραδεῖα τῷ πόθῳ.
Θανάτου 'σθ' ἑταῖρος ἀκλεὴς βίος βροτῷ.
Μέρους κακίστου τέκμαρ ὄχλος ἐστ' ἀεί.
Βίος ἀθλίῳ μήκιστος, ὀλβίῳ βραχύς.
Ἀρετῆς ἀφορμὴν καὶ τὸ δυστύχημ' ἔχει.
Τοῖς ἀθλίοις νοῦς ὑστερεῖ τε καὶ πέρι.
Ἡ καρτέρησίς ἐστι δυστυχίας λιμήν.
Καὶ τοῖς ποθοῦσιν ὠκύτης ἐστὶ τριβή.
Ἔχει μὲν ἰδίαν καὶ σκιὰν ἡ θρὶξ μία.
Δίκαιος ἐχθροῖς, πιστὸς ἐν βουλαῖς, πέλει.
Κἀκ τῶν ἀθώων ψεῦδος ἐκβάλλει πόνος.
Καὶ πλημμελοῦντάς ἐστιν εὐορκεῖν θέμις.
Ἔστιν ὅ τε λήθη χὧν περ οἶδας, ὠφελεῖ.
Ὕβριν γε μισεῖ χὤστις ὑβρίζειν φιλεῖ.
Εἰ καὶ μέμυκεν ἕλκος, ἡ γ' οὐλὴ μενεῖ.

Μόλις τυράννῳ προῖκα βασιλεύειν θέμις.
Κέρδος βρότειον τὴν τύχην ποιεῖ θεόν.
Σοφὸς φρενοῦται τοῖσι τῶν πέλας κακοῖς.
Τὸ τῶν ἐν ὕψει πτῶμ' ἐπισφαλέστατον.
Ἐγείρετ' ἔργῳ τὸ κακὸν, ἀλλ' οὐκ ἄρχεται.
Ὀλιγοστόν ἐστι τοῦθ', ὅπερ ζῶμεν βίου.
Πάτρας στερίσκων αὐτὸν ἐστ' ὀρθῶς φυγάς.
Ῥέποι γ' ἂν εἰς τὸ μωρὸν εὐήθης τρόπος.
Ῥᾷόν περ αὔξει τ' ἀξίωμ' ἢ ἄρχεται.
Ποιεῖ προσηνῆ καὶ τὸν ἄγνωστον τύχη.
Τοὔγκλημα χεῖρον, πρᾶξιν ἣν σιγᾷς, ποιεῖς.
Ψεῦδος κακόφρων διαβολὴ ψευδὴς ἔφυ.
Σύμφησιν ἀδικεῖν, φυγοδικῶν ὅστις κυρεῖ.
Ὄλβου παλαιοῦ θρέμμα, πλουσίου χόλος.
Θάλλουσα κακία δυστύχημ' ἐσθλῶν ἔφυ.
Τὰ ῥᾷστ' ἂν οἴσοις καὶ τὰ δυσχερῆ φέρων.
Φέρειν ἄφυκτα τῶν κακῶν, μὴ λοιδορεῖν.
Φέρων τὸ βλάπτον καὶ τὸ σύμφορον φέροις.
Τὰ πλαστὰ πρὸς τὸν ἴδιον ἂν δράμοι τρόπον.
Τὴν πίστιν οὐκ ὀλέσειε πλὴν ὁ μὴ ἔχων.
Τέῳ πέποιθε, πίστιν ὅστις ὤλεσεν;
Τὴν πίστιν ὀλέσας τί ὀλέσειεν ἂν πρόσω;
Ὅθεν ἦλθ' ὁμόφρων πίστις, οὐκ ἀνέρχεται.
Ὡραῖον εἶδός ἐστι ἄλαλος σύστασις.
Τύχη βροτείων κῦρος οὐκ ἔχει τρόπων.
Ὄλβος μέγας δούλευμα κυρίῳ μέγα.
Οὐδενὶ τύχη δύναιτο τῆς βουλῆς πλέον.
Ποιεῖ παραπλῆγ' ἡ τύχη θάλπουσ' ἄγαν.
Ἅπαξ ἐνοχλοῦσ' οὔ τινι στέργει τύχη.
Θέλγει τύχη σαίνουσ' ὅταν θηρητιᾷ.
Χάρις πολιτῶν πρὸς τὰ τῆς τύχης ῥέπει.
Στίλβουσα θραυστόν ἐστιν ὡς ὕελος τύχη.
Τύχη δίδωσι χρῆσιν, οὐ κτῆσίν τινος.
. . . .
Τύχης λαβέσθαι μᾶλλόν ἐστιν, ἢ κρατεῖν.
Νόσφισμός ἐστιν, ὃ οὐκ ἂν ἀποδοίης, λαβεῖν.
Παύρων κολούει μῖσος ἡ πυκνὴ δίκη.

Λιτὴ δίαιτα πάρυφος ἐστ' εὐδοξίας.
Λιταῖς ἀκαμπὴς δυσπαραίτητος τρόπος.
Τἀνεξίκακον ὀργισθὲν οἰστροῦται ταχύ.
Τὸ μέλλον ἀθλεῖ μή τι νικᾶσθαι θέλον.
Διπλοῦν ἁμάρτημ' οὗ τις οὐκ αἰδῶ κυρεῖ.
Τοὔγκλημα, καίπερ μετρίως λεχθὲν, κακοῖ.
Ἅπαν ἐν ὄψει λανθάνον κακὸν, βαρύ.
Τὸ κρῖμα μηδὲν οὐ πρόκριμ' ἔχον, βαρύ.
Βαρὺ πρόκριμα, κρῖμα μηδὲν οὐκ ἔχον.
Ψυχῆς βαρεῖα μεταμελουμένης τίσις.
Φρόνημα σεμνὸν οὐ διχογνῶμον πέλει.
Ἐχθρὸς κάκιστος, ὅστις ἐν νῷ κρύπτεται.
Τομώτερ' ἐστὶ κινδύνων ἄκη τινά.
Χρηστοῦ βαρεῖα μῆνις ἀνθρώπου κυρεῖ.
Πρόσταγμα δεινὸν τῆς συνηθείας ἔφυ.
Ἅπασα δεινὴ τοῖς ἀπείροις συμφορά.
Τὸν ἴδιον ἔλαχον ἰὸν αἱμύλοι λόγοι.
Διδοῦσ' ἀφορμὴν κακολόγοις πυκνοὶ γάμοι.
Φέρειν διάδοχον, ἢ γράφειν, κρεῖττον πέλει.
Κλαίων διάδοχος ὑπὸ προσωπείῳ γελᾷ.
Ὡς κτῆμα δυστήρητον ἔστ' εὐδοξία!
Ὡς δεινὸς, ὅστις οἴετ' ἀσφαλὲς θανεῖν!
Ἔνδεια τολμᾶν πόλλ' ἀναγκάζει βροτούς.
Ἔξω γ' ἑαυτοῦ γέγονε μηνίων ἀνήρ.
Τοῦ μὴ στερεῖσθαι τῶν πόνων, εὗρες τύχην.
Ὅσους ἂν ἰδίων ἀποβάλοις, τοσάκις θανεῖ.
Ἄνθρωπος ἄλλο φθέγγετ', ἄλλο δ' ἐννοεῖ.
Βίῳ σ' ἔχρησεν, οὐ δέδωκεν, ἡ τύχη.
Τί ἐστ' ἀνάγκη; θεσμὸς εὐσχήμων χρόνου.
Καλόν γ' ὑπηρέτημα, δουλεύειν χρόνῳ.
Τοὔ[ν]δοξον ἐστι δευτέρα παγκτησία.
Σύ[γ]γνωστός ἐστιν, ὅστις αἰσχυνὴν ἔχει.
Σύ[γ]γνωθι τοῖς ἄλλοισι μὲν, ἑαυτῷ δὲ μή.
Σαυτοῦ κατέγνως ᾧ ἠδίκησας ἤματι.
Καταπροιξάσθ' ὀλίγ' ἁμαρτόντων ἔνι.
Ἐρῶντος ἀνδρὸς μῆνις αἰεὶ ψεύδεται.
Ἐν ἀθλίοισιν ὕβρις ἐστὶ κ' ᾧ γέλως.

Ἐν τῷ δικάσαι τὸ ταχὺ πᾶν, ὑπαίτιον.
Φειδωλὸς οὔ τεῳ χρηστὸς, ἔσθ᾽ αὑτῷ κακός.
Ἐν τοῖσιν ἀπόροις ἐστὶ παράβολον πολύ.
Οὐκ εἴσ᾽ ὑβρισταὶ σχετλίων ἀκληρίαι.
Σύνοιδ᾽ ὁ χείρων οἷς ὁ κρείττων ἤλιτε.
Ἡ δι᾽ εὐγένει᾽ ἐστ᾽ ἀνεπίδεκτον ὕβρεως.
Ἀναξίου δεόμενος ἀδικεῖς τοὐγενές.
Ἅπαντας ἔβλαψ᾽ ἀθλίους ἀχάριστος εἷς.
Ἐχθρὸν φοβεῖσθαι καὶ χαμαίζηλον, σοφοῦ.
Τῖσαι τὸν ἐχθρόν ἐστι δεύτερος βίος.
Λήθη βαρειῶν ἐστὶν ὕβρεων ἄκος.
Χάριν δεομένῳ δὶς δίδωσ᾽ ὁ δοὺς ταχύ.
Παῦρ᾽ ὑστερεῖ πένητι, πολλὰ κίμβικι.
Μεμηνότ᾽ ἀνδρὶ πᾶς μεμηνέναι δοκεῖ.
Ἔνσκευος ἔνδει᾽ ὀλβίου τὸ φιλάργυρον.
Ποῖ᾽ ἐστὶ, μάνθαν᾽, ὥστε δρᾶν, τὰ χρήγυα.
Φθόνος τὸ βλαβερὸν, οὐ τὸ σύμφορον λαλεῖ.
Φθόνος λάθρα μὲν, δυσμενῶς δ᾽ ὀργίζεται.
Ἀνεκτὸν εὐψύχοισιν, ἢ μάκαρι φθόνος.
Παριδὼν τὸ πλημμέλημ᾽ ἁμαρτάνειν ποιεῖς.
Ἄκοντ᾽ ἐρύκων ἐκκαλεῖς ἐξιέναι.
Ὀργὴν φυλάττου βραχέα, τὴν ἔχθραν δ᾽ ἀεί.
Χολουμένοισι τόλμα καὶ βουλὴ δοκεῖ.
Παύρων δεόμενός ἐστιν, ὃς παύρων ἐρᾷ.
Μὴ δρᾶν τι, μίσους ὥστε πάσχειν σ᾽ ἄξια.
Πίστευσον, ὡς μὴ δυσμενῆ κτᾶσθαι, φίλῳ.
Γένοιτ᾽ ἂν οὐδὲν ἡδὺ, πλὴν ἐκ μεταβολῆς.
Σαυτοῦ κατέγνως ἄδικον ἀπολύων, κριτά.
Ἄλγησις ἐχθρῶν ἠδικημένοις ἄκος.
Οὐδὲν μέτεστι κοινὸν αἴνῳ καὶ τρυφῇ.
Ἔῤῥει παλαιὸς αἶνος, ἢν μὴ νέος ὄρῃ.
Ἄδικος νόμον δέδοικεν, ὁ δ᾽ ἀθῷος τύχην.
Τὰ δοθέντ᾽ ἀπαιτεῖ μεταμελουμένη τύχη.
Ὁ τοῦ γενέσθαι καὶ θανεῖν, κοινὸς νόμος.
Πάντας δαμάζει καὶ τὸ νεῦμα τῆς τρυφῆς.
Τρυφὴ χαρακτὴρ ὢν γ᾽ ὁ νοῦς κοῦφος φρονεῖ.
Κακοῦ χαρακτὴρ γλῶσσα νοῦ κακόστομος.

Ἔστ' ἀντ' ὀνείδους τ' ἀξίωμ' ἀναξίων.
Οὐκ ἔστι κέρδος ζημίας ἄλλων ἄτερ.
Ἐνδεῖγ' ἀσώτῳ πολλὰ, πάντα κίμβικι.
Φύσει διάδοχος πιστός ἐστιν, οὐ γραφῇ.
Τῷ μέγα φρονοῦντι λῆσις, ἀδικίας ἄκος.
Οἴκτου βοηθοῦ δεομένη δίκη, κακή.
Φύσεως ἀποτρίβον τι φάρμακον, κακόν.
Τ' ἀλλοτρίων σύνηθες, ἡδονὴ κακή.
Κακαὶ φύσεις οὐκ ἐνδεεῖς διδασκάλου.
Οὐκ ὀρθὸν, ὅ τι δὴ πράττεται πίστει τύχης.
Τὸ κράτος ἴδιον ὄλλυσ' ὁ προστάσσων κακῶς.
Τὸν ἰατρὸν οὐκ εὖ διάδοχον ὁ νοσῶν γράφει.
Ὁ μὴ δυνάμενος εὖ θανεῖν, κακῶς βιοῖ.
Ἀεὶ βιώσειν προσδοκῶν, κακῶς βιοῖ.
Χείρω λόγον βλάσφημον ἑρμηνεὺς ποιεῖ.
Κακοῦν θέλοντι πρόφασις οὐκ ἐλλείπεται.
Ποιεῖ πονηροὺς ἦθος ἀχάριστον θαμά.
Ἤθει πονηρῷ σῖτός ἐστ' ἰδία φύσις.
Ἀνδρῶν γυναῖκες κρείττονες βουλῇ κακῇ.
Βουλῆς κακῆς τῷ δόντι πάγκακον τέλος.
Ἡ μὴ τραπῆναι δυναμένη βουλὴ, κακή.
Ἐσθλῶν ὑποκριτὴς ὁ κακός ἐστι πάγκακος.
Αὑτοῦ γ' ἕκατι χρηστὸς, αὐδάσθω κακός.
Φόβου παρόντος, ὕπνος οὐκ ἔχει τόπον.
Ἀπατῶσιν ἧττον οἱ τάχιστ' ἀρνούμενοι.
Δούλους δεδοικώς ἐστι τῶν δούλων κάτω.
Ὁ χρηστὸς οὐκ εἴη, λέγοιτο δ' ἂν ἄθλιος.
Ἀζηλός, ἐστιν ἀθλιωτάτη, τύχη.
Λαλεῖν θέλοντα σ' οὐκ ἐᾶσθαι, σχέτλιον.
Εἰ καὶ ἀηδὲς ἡ τριβὴ, ποιεῖ σοφούς.
Πρὸ τοῦ ποθεῖν τὸν θάνατον, ὄλβιον θανεῖν.
Θανεῖν ἀνάγκη πᾶσιν, οὐδ' ὅταν θέλῃς.
Τὸ θανεῖν φοβεῖσθαι χεῖρόν ἐστι τοῦ θανεῖν.
Οὐκ ἤρεσε πολλοῖσι πολύγαμος γυνή.
Νοοῦσα μουνὰξ ἡ γυνὴ, κακῶς νοεῖ.
Πολλοῖς ἀπειλεῖ, ὅστις ἠδίκησ' ἕνα.
Ὑβρισμένον τὸ ἄκακον ἀλλάττει φύσιν.

Πάντας φοβεῖσθαι, πᾶσιν ὃς φοβερὸς, χρεών.
Φειδοῦς τὸ λιτόν ἐστιν ἐνδείας ἄκος.
Ἀρνητιῶν φειδωλὸς εὗρεν αἰτίαν.
Ἀρνεῖθ' ἑαυτῷ, δυσπόριστ' αἰτούμενος.
Ἀτοπήματ' αἰεὶ μεγάλ' ἀπιστεῖσθαι φιλεῖ.
Τῷ δυστυχεῖ κράτιστον ἀπράγμων βίος.
Οὐδὲν ἀφελοίη, πλὴν ὅπερ ἔδωκεν, τύχη.
Τοῦ νοῦ κρατοῦντος ὄμματ' οὐχ ἁμαρτάνοι.
Μηδὲν σθένειν, ἔστι θανόντα ζῆν τόδε.
Οὐκ ἴδιον ἡγοῦ τό γε πεφυκὸς μὴ μένειν.
Τί αἴσχιον γέροντος ὃς ζῆν ἄρχεται;
Ἐν ἀψιμαχίαις ἡ ἀκρίβει' ὀλισθάνει.
Ω ῥῆγμ' ὕποπτον, οὐκ ἐρειπίοις θάνοι.
Οὐκ εὐτυχὴς ἔσθ' ὅστις οὐχ αὐτῷ δοκεῖ.
Οὐκ ἀγαθὸν, εἶναι τοῦ κακοῦ κρείττω, καλῶ.
Ἐλάχιστον οὐκ ἔσθ' ὅπερ ἔλαττον ἀπλέτου.
Οὐκ ἔστι δή σον, ὅσον ἐποίησ' ἡ τύχη.
Τό σοι δυσαγκάλιστον ἐπίθες μηδενί.
Οὐδὲν μέγ' ἐστὶ, πλὴν ἀμίσθωτον, κακόν.
Οὐδὲν τοσοῦτο κέρδος, ὡς φειδὼ, πέλοι.
Ἀκινδύνως οὐκ ἔστι κινδύνου κρατεῖν.
Οὐ τοῖς παροῦσιν ἐλπὶς ἀρκεῖται κακή.
Οὐκ ἀτρεμεῖ πόθ' ἡ συνείδησις κακή.
Πειθαρχίας τὸ κῦδος ἰσοῦται κράτει.
Μέρος χάριτος, αἰτοῦσιν ἀρνεῖσθαι ταχύ.
Νικᾷ δι' αἰῶν' ἡ φιλοικτίρμων φύσις.
Κίμβιξ ἀφῆλιξ μακρὸν οὐ βιώσεται.
Καθαρὰς τὸ θεῖον χεῖρας, οὐ πλήρεις σκοπεῖ.
Ὅσ' ἐστὶ μεταμελητέ' ἐν μακρῷ βίῳ!
Ὡς οἶκτον αἰτεῖ μή ποτ' οἰκτίσας πάρος!
Οὐδεὶς τί δύναταί γ' οἶδε, πλὴν πεῖραν λαβών!
Ὧν πρᾶξις αἰσχρὰ, μὴ δόκει τάδ' εὔστομα.
Ὡς προπετὲς, ἅπερ οὐκ οἶδας, ἀθετεῖν ἄκριτα.
Ὃ ποθεῖς, ἔχοις ἂν, ἢν τό γ' ἀρκέσον ποθῇς.
Ἀεὶ φοβηθεὶς κρίνεται καθ' ἡμέραν.
Ἀεὶ κακίων ἡ ἐπιοῦσα τῆς προτοῦ.
Εἰ τὰ κάκ' ὀνεῖ σὲ, πλημμελεῖς ποιῶν καλά.

Ταχύπλουτος ἀνὴρ οὐ γένοιτ᾽ ἂν δεξιός.
Ὄλβος κάθ᾽ αὑτοῦ χρῆμ᾽ ἀσύστατον φύσει.
Βαρεῖα μῆνις οὐδέν᾽ εἴωθε σκοπεῖν.
Οὐκ ἔστ᾽ ἀνελθεῖν ἐνθάδ᾽, ὅθεν ἔβης, βαρύ.
Τ᾽ οὖς δημοτῶν, τό τ᾽ ὄμμα, μάρτυρες κακοί.
Φίλους ἐπαινεῖν φανερὰ, νουθετεῖν λάθρα.
Εἰς τοὺς φοβοῦντας ὁ φόβος ἀναποδίζεται.
Ἐλπὶς βραβείου τοὺς πόνους παρηγορεῖ.
Τὸ πᾶσ᾽ ἄφυκτον δεδιέναι, πρὸς ἄφρονος.
Ὡς ἄτοπον, ἄρχειν τῶν πέλας, αὑτοῦ δὲ μή!
Σκευὴ δ᾽ ὕποπτόν ἐστι τοῖς ὠνουμένοις.
Κίμβιξ τοσοῦτο δεῖτ᾽ ἔχων, ὅσον οὐκ ἔχων.
Κίμβιξ ἓ λιτὸν, δειλὸς εὐλαβῆ καλεῖ.
Ὕπαισχρος ἔνδει᾽ ἥτις ἐκ δόξης ἔφυ.
Βουλὴν ταχεῖαν μετάμελος μετέρχεται.
Φέρων παλαιὰν ὕβριν, ἐκκαλεῖς νέαν.
Ψεκτὸν πάλαι μὲν, νῦν δὲ θωπεί᾽ ἔστ᾽ ἔθος.

ΤΡΟΧΑΙΚΟΙ.

Ὅσον ἐνὶ κύβοις τρίβων, τόσον ἔσθ᾽ ὁ κυβευτὴς κακός.
Δύναται οὔτ᾽ ἀνδρεῖος ὕβριν, οὔτε γεννάδας φέρειν.
Αἶχρος ὡς εὔσχημόν ἐστι, τῶν καλῶν ὑπερθανεῖν.
Ὅστις ἐστι φυγὰς ἄοικος, οὗτός ἐστ᾽ ἄταφος νέκυς.
Οὐ γυναικῶν ἐπιμελεῖται, πλὴν δύσελπις τῆς σχολῆς.
Ἐπιτυχὼν γήρως, μάτην ποθεῖς ἀνηβάσκειν πάλιν.
Τῷ κράτει σύνοικος ὀργὴ σκηπτός ἐστιν ὀξύπληξ.
Σὺ χάριν εὐτυχοῦντι χρήσας, δυστυχῶν ἀπολαμβάνοις.
Ἄλγος ἐν βασάνοις ἄφωνόν ἐστιν ἀθλιώτατον.
Ὑπ᾽ ἀνυπευθύνου μάλ᾽ ἀνδρός ἐστιν ὑβρίσθαι βαρύ.
Ἔστι δὴ μνήμων ἑαυτοῦ ὁ ἐλεῶν τὸν δυστυχῆ.
Δεύτερος ναυηγὸς οὐκ εὖ τῇ θαλάττῃ μέμφεται.
Ἐν κακοῖς θαῤῥεῖν ἂν εἴη πλὴν ἀθώου, μηδενός.
Ὄλβος αὖ φίλους ἔτεξε, συμφορὰ δ᾽ ἐλέγχεται.
Θυμὸν ἔγκοτον δαμάζων, πολέμιον νικᾷ μέγαν.
Εὐτυχῆ καλῶν σε, κατὰ σοῦ τὴν τύχην ἐρεσχελεῖς.
Τὸν φίλον κτῆσαι᾽ ἂν ἐχθρὸν ὡς γενησόμενόν ποτε.
Πᾶσ᾽ ἐπίστροφον μεγίστῳ κινδύνῳ φυλάσσεται.

Δῶρα δοὺς νεκρῷ, δίδωσιν οὐδὲν, αὐτὸν δὲ στερεῖ.
Κῦβος οὐκ ἐᾷ σκοπεῖν τί φευκτέον, τί θ' αἱρετόν.
Οὐ τέλειόν ἐστιν, ὡς ἄμεμπτον εἶναι, μηδεέν.
Οὐδαμῇ κρεῖττον θανεῖν, ἢ ᾗ ἐβίωμεν ἀσμένως.
Ἄχαριν ἀποκαλῶν τιν' ἄνδρα, πᾶν ὄνειδος ἐξέφης.
Διαφέρει τί πόσσ' ἔχεις, εἰ πλεῖον' ἔσθ' ἅττ' οὐκ ἔχεις.
Κατάγελως, ἀδίκων δι' ἔχθραν, τὴν δικαιοσύνην πατεῖν.
Τὸ παριδεῖν περὶ πλεῖον ὠφέλησε τῆς τιμωρίας.

DIONYSII CATONIS Disticha de Moribus.

ΙΩΣΗΠΟΣ ΣΚΑΛΑΝΟΣ ΠΟΥΤΕΑΝΙΔΑΙΣ ΑΔΕΛΦΟΙΣ.

Ὦ παῖδες γλυκὺ πατρὸς ἀμωμήτοιο γένεθλον,
Ἐλλογίμοιο σοφοῦ τόδε βιβλίον εὔφρονι θύμῳ
Δέχθε παλαιὸν ὁμοῦ τε καὶ ἀρτιγενές. τὸ γὰρ ἡμεῖς
Τοῖς Ἰταλοῖς γνωστὸν, τοῖς δ' Ἑλλήνεσσιν ἄγνωστον
(Μὰψ γὰρ ἐγνώριζεν τοῖς Ἑλλήνεσσι Πλανούδης)
Ὑμῖν ἦρα φέροντες, ἐς Ἑλλάδα γαῖαν ἱκέσθαι
Ἐξ Ἰταλῶν κελόμεσθα, καὶ Ἑλλάδα γῆρυν ἰάλλειν,
Εὐεπίης σοφίης τε κλυτὸν πόνον, ὄφρα δαῆτε
Ἀμφότερον, συνετῶς τε λαλεῖν, πινυτῶς τε φρονῆσαι.

IOSEPHUS SCALIGER FRATRIBUS PUTEANI FILIIS.

O pueri, patris laudati blanda propago,
Doctoris clari tranquilla mente volumen
Excipite hoc, vetus atque novellum: quippe quod olim
Solis notum Italis, Graecae ignorabile genti,
(Nam frustra Graecis voluit vulgare Planudes)
Ut vobis faveamus, in oras pergere Graecas
Iussimus ex Italis, et Graecam fundere vocem.
Facundum simul, et sapiens opus: unde paretur
Utrumque, eloquium, atque animi sapientia, vobis.

Ταχύπλουτος ἀνὴρ οὐ γένοιτ' ἂν δεξιός.
Ὄλβος καθ' αὑτοῦ χρῆμ' ἀσύστατον φύσει.
Βαρεῖα μῆνις οὐδέν εἴωθε σκοπεῖν.
Οὐκ ἔστ' ἀνελθεῖν ἐνθάδ', ὅθεν ἔβης, βαρύ.
Τ' οὖς δημοτῶν, τό τ' ὄμμα, μάρτυρες κακοί.
Φίλους ἐπαινεῖν φανερὰ, νουθετεῖν λάθρα.
Εἰς τοὺς φοβοῦντας ὁ φόβος ἀναποδίζεται.
Ἐλπὶς βραβείου τοὺς πόνους παρηγορεῖ.
Τὸ πᾶσ' ἄφυκτον δεδιέναι, πρὸς ἄφρονος.
Ὡς ἄτοπον, ἄρχειν τῶν πέλας, αὑτοῦ δὲ μή!
Σκευὴ δ' ὕποπτόν ἐστι τοῖς ὠνουμένοις.
Κίμβιξ τοσοῦτο δεῖτ' ἔχων, ὅσον οὐκ ἔχων.
Κίμβιξ ὃ λιτὸν, δειλὸς εὐλαβῆ καλεῖ.
Ὕπαισχρος ἔνδει' ἥτις ἐκ δόξης ἔφυ.
Βουλὴν ταχεῖαν μετάμελος μετέρχεται.
Φέρων παλαιὰν ὕβριν, ἐκκαλεῖς νέαν.
Ψεκτὸν πάλαι μὲν, νῦν δὲ θωπεί' ἔστ' ἔθος.

ΤΡΟΧΑΙΚΟΙ.

Ὅσον ἐνὶ κύβοις τρίβων, τόσον ἔσθ' ὁ κυβευτὴς κακός.
Δύναται οὔτ' ἀνδρεῖος ὕβριν, οὔτε γεννάδας φέρειν.
Αἶχρος ὡς εὔσχημόν ἐστι, τῶν καλῶν ὑπερθανεῖν.
Ὅστις ἐστι φυγὰς ἄοικος, οὗτός ἐστ' ἄταφος νέκυς.
Οὐ γυναικῶν ἐπιμελεῖται, πλὴν δύσελπις τῆς σχολῆς.
Ἐπιτυχὼν γήρως, μάτην ποθεῖς ἀνηβάσκειν πάλιν.
Τῷ κράτει σύνοικος ὀργὴ σκηπτός ἐστιν ὀξύπληξ.
Σὺ χάριν εὐτυχοῦντι χρήσας, δυστυχῶν ἀπολαμβάνοις.
Ἄλγος ἐν βασάνοις ἄφωνόν ἐστιν ἀθλιώτατον.
Ὑπ' ἀνυπευθύνου μάλ' ἀνδρός ἐστιν ὑβρίσθαι βαρύ.
Ἔστι δὴ μνήμων ἑαυτοῦ ὁ ἐλεῶν τὸν δυστυχῆ.
Δεύτερος ναυηγὸς οὐκ εὖ τῇ θαλάττῃ μέμφεται.
Ἐν κακοῖς θαῤῥεῖν ἂν εἴη πλὴν ἀθώου, μηδενός.
Ὄλβος αὖ φίλους ἔτεξε, συμφορὰ δ' ἐλέγχεται.
Θυμὸν ἔγκοτον δαμάζων, πολέμιον νικᾷ μέγαν.
Εὐτυχῆ καλῶν σε, κατὰ σοῦ τὴν τύχην ἐρεσχελεῖς.
Τὸν φίλον κτῆσαι' ἂν ἐχθρὸν ὡς γενησόμενόν ποτε.
Πᾶσ' ἐπίστροφον μεγίστῳ κινδύνῳ φυλάσσεται.

μς. Μούνῳ ἄθυρε τρόχῳ. Κυβείαν πᾶσαν ἀλεύου. μζ.
μη. Ἰσχύϊ μηδὲν ἐπίτρεπ'. Ἐλάσσονα μὴ ἀθέριζε. μθ.
ν. Ἀλλοτρίων κτεάνων μή σε φρένας ἵμερος ἔλθοι.
να. Τὴν γαμετὴν σὴν ἀμφαγάπαζε. Τὰ τέκνα διδάσκου. νβ.
νγ. Ὃν θέσο θεσμὸν, ἔνεγκε. Λάλει παρὰ δαιτὶ βράχιστα. νδ.
νε. Τοῦθ' ἔρδειν, ὃ δίκαιον ἔφυ. Τὸν ἔρωτα φέρειν εὖ. νς.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Α. Εἰ Θεός ἐστι νοῦς, ὡς θέσφατα φησὶ παλαιῶν,
Καὶ σὺ μάλ' ἐνδυκέως καθαρῷ νοΐ, τόνδε σέβιζε.
Β. Τὸ πλέον ἀγρύπνει, μὴ ἀμέτρως δ' ἴσθι φίλυπνος.
Ἡ μακρή γ' ἀνάπαυλα τροφὴν παθέεσσι χορηγεῖ.
Γ. Πρώτην τῶν ἀρετῶν ἡγοῦ τὴν γλῶσσαν ἐπισχεῖν.
Ἄγχι θεοῦ γὰρ ἐκεῖνος, ὃς οἶδεν καίρια σιγᾶν.
Δ. Ῥήμασιν ἀντιλόγοις μὴ ἐναντίος ἴσθι σεαυτῷ.
Οὐδενὶ συμφωνήσει, ὃς οὐ συμφωνεῖ ἑαυτῷ.
Ε. Ἤν ποτ' ἐς ἀνθρώπων ἐπίδῃς βίον, ἤθεα τ' αὐτῶν·
Κἢν αὐτοὶ μωμῶντ' ἄλλους, τῶν δ' οὔτις ἄμωμος.
ς. Κτησάμενος βλαβερόν τι, καὶ εἰ φίλον ἐστὶ, παραιτοῦ.
Ἔσθ' ὅτι δεῖ πλούτοιο τὰ σύμφορα πρόσθεν ἑλέσθαι.
Ζ. Ὡς λόγος αἱρῆται, σεμνὸς γενοῦ, ἠδὲ προσηνής.
Ἐν καιρῷ σοφὸς ἦθος ἀνεγκλήτως μεταβάλλει.
Η. Μεμφομένῃ δούλους μὴ ἄγαν πίστευε δάμαρτι.
Πολλάκις ἡ σύλλεκτρος, ὃν ἀνὴρ φίλατο, μισεῖ.
Θ. Ἤν τινα νουθετέῃς, ὁ δ' ἐφετμέων οὐκ ἐπακούῃ,
Εἰ μάλα μιν κραδίῃ φιλέεις, μὴ λῆγε μενοινῆς.
Ι. Μὴ συνέριζε λόγῳ τοῖς ἀνδράσιν ἀκριτομύθοις.
Πᾶσι λόγος δέδοται, σοφίη δὲ φρενῶν ὀλίγοισι.
ΙΑ. Ὡς ἄλλους φιλέειν, ὣς καὶ φίλος εἶναι ἑαυτῷ.
Ὡς χρηστοῖς ἔσο χρηστὸς, ὅπως βλάβος οὐδὲν ἐπίσπῃς.
ΙΒ. Φεῦγε νέους θρύλλους, μὴ καινοτόμος τὶς ἀκούσῃς.
Οὐδένα γ' ἡ σιγὴ, τὸ λαλῆσαι δ' ἤκαχε πολλούς.
ΙΓ. Ἐλπίδ' ἀπαγγελίης μὴ ἑτοίμην αὐτίκα ἡγοῦ.
Ἡ πίστις σπανίη γ', ὅτι πολλοὶ πολλὰ λαλοῦσι.

ΙΔ. Ἤν τις σ' αἰνέσσειε, σὺ γίγνου σεῖο δικαστής.
Μὴ πίστευ' ἄλλοις περὶ σοῦ πλέον, ἠὲ σεαυτῷ.
ΙΕ. Τὴν εὐεργεσίην ἄλλων ἐνὶ πλείοσι θρύλλει.
Ἢν δέ τι τοὺς ἄλλους εὖ ἕρδῃς, κεῦθε σιωπῇ.
Ις. Πολλὰ γέρων πολλῶν μεμνημένος ἔργα λόγους τε,
Ἐνδυκέως μέμνησο τάπερ νέος ὢν ποτ' ἔοργας.
ΙΖ. Τοῦ κρυφίως μή σοι μελέτω τινὶ κοινολογοῦντος.
Πᾶν ὑφορᾷ κάθ' ἑαυτοῦ, ὃς αὐτῷ φαῦλα σύνοιδε.
ΙΗ. Ἐν ταῖς εὐτυχίαις τὰ τύχης ἑτερόῤῥοπ' ἄλευε.
Οὐχὶ τὰ λοίσθι' ἀεὶ τοῖς πρώτοις ἐστὶ συνῳδά.
ΙΘ. Εἴγε μινυνθάδιος βίος ἐστὶ καὶ ἄστατος ἡμῶν,
Ἐν μόρῳ ἀλλοτρίῳ τὴν ἐλπίδα σοῦ μὴ ἀναρτᾶν.
Κ. Εἴ τι σοι ἀκτέανος φίλος εὐτελὲς ὤπασε δῶρον,
Δέχνυσαι εὐμενέως, καὶ ἐπαίνεσον εὔφρονι θυμῷ.
ΚΑ. Εἴ σε τεκοῦσα φύσις γυμνὸν βρέφος ἦγε φόως δὲ,
Τῆς ἀχρημοσύνης ἄχθος φέρε καρτεροθύμως.
ΚΒ. Μὴ τρέσσῃς τὴν κῆρα βίου πέρας ἔσχατον οὖσαν.
Ὅστις κῆρα δέδοικε, καὶ ὃ ζῇ τοῦτ' ἀποβάλλει.
ΚΓ. Εἴ τι παθὼν ἀπὸ σεῦ ἀγαθόν τις μὴ χάριν οἶδε,
Μὴ τούτου μέμφοιο θεὸν, σὲ δὲ τῖσον ἑαυτόν.
ΚΔ. Ὄφρα μὴ ἐλλείπῃ τί σε, χρήμασι φειδομένως χρῶ,
Χ' ὡς τηρῇς τὰ ἐνόντα, λιπεῖν ἀεί τι νόμιζε.
ΚΕ. Ὅττι δύνῃ παραχρῆμα δόμεν, τόδε μὴ δὶς ὑπόσχου,
Μὴ κενόδοξος ἔῃς ἐθέλων φιλότιμος ἀκούειν.
Κς. Τόν σοι πλαστὰ λαλοῦντα καὶ οὔ σοι κηρόθι πιστὸν
Ἔμπαλι μιμοῦ καὶ σύ. δόλῳ δόλος ὧδε κρατεῖται.
ΚΖ. Ἀνέρας αἱμυλίους καὶ χρηστολόγους μὴ ἐπαίνει.
Ἡ σύριγξ λιγὺ μέλπει, ὅτ' ἰξεὺς ὄρνεα θέλγει.
ΚΗ. Ἢν σοι παῖδες ἔωσι, καὶ οὐκ ἄφενος, σὺ δὲ τούςδε
Παιδεύειν, ἵν' ἔχωσιν ἀκλήριον ἦμαρ ἀλαλκεῖν.
ΚΘ. Τοὐτελὲς ἔντιμον, τὸ δὲ τίμιον εὐτελὲς ἡγοῦ.
Οὕτως οὐ φαίνοιο φιλάργυρος, οὐδὲ σὺ κίμβιξ.
Λ. Μὴ ῥέξον τὶ σέων εἰθισμένος ἐσσὶ κακίζειν.
Αἰσχρὸν ὑφηγητῇ δ' ὅτ' ἐλέγχεται αὐτὸς ἁμαρτών.
ΛΑ. Αἴτησαι τὸ δίκαιον ἐὸν, τό τε καλῷ ἐοικός.
Αἰτίζειν δ' ἀμαθὲς, τό τ' ἀνήνασθαι θέμις ἐστίν.
ΛΒ. Μὴ γνωστοῦ ἀγνῶτα προτιμήσασθαι ἑταίρου.

Τὰ γνῶστ᾽ ἐστὶ λογισμῷ, ἀτὰρ τ᾽ ἄγνωστα τυχηρῶς.
ΛΓ. Εἰ βίοτος στρωφᾶται ἀτεκμάρτοισιν ἀέθλοις,
Ἦμαρ ἐν ᾧ πονέεις πᾶν κέρδεος ἀντιλογίζου.
ΛΔ. Κῆν ἐπίδοξος ἔῃς νικᾷν, ὑπόειχε φίλῳ σοῦ.
Τῆς γὰρ ὑπηρεσίης ἡδεῖς ἡττῶνται ἑταῖροι.
ΛΕ. Εἰ μεγάλ᾽ αἰτίζεις, μὴ φείδεο βαιὰ χορηγεῖν.
Ὧδε χάρις τοίςδεσσι φίλους δεσμοῖσι συνάπτει.
Λς. Νείκεα τῷδ᾽ ἐπάγειν, ὅς σοι φίλος ἐστὶ, φυλάσσου.
Ἔχθος ἔτικτ᾽ ὀργὴ, φιλίης δ᾽ ὁμόνοια τιθήνη.
ΛΖ. Ἤν σέ ποτ᾽ ἀμπλακίαι θεράπων προάγωσι πρὸς ὀρ-
Τῆς ὁρμῆς κρατέειν, τῶν οἰκείων ἵνα φείσῃ. [γὴν,
ΛΗ. Ὃν νικᾷν δύνασαι, τῇ καρτερίῃ περιγίγνου.
Αἰεὶ καρτερίη δ᾽ ἀρετάων ἐστὶ μεγίστη.
ΛΘ. Ἐνδυκέως ταμίευε, τάπερ καμάτῳ πεπόρισται.
Τὴν πενίην κάματος γ᾽, ὅταν ᾖ δαπανηρὸς, ὀφέλλει.
Μ. Τοῖσι φίλοις καὶ ἔταισιν ἐπὰν φιλότιμος ἀκούσῃς
Ὄλβιος εὐτυχέων, σὺ δὲ φίλτερος ἴσθι σεαυτῷ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Α. Ἔργα γεωπονίης εἴ σ᾽ εἰδέναι ἵμερος αἱρεῖ,
Βιργίλιον δίζευ. βοτανῶν δὲ δαήμεναι ἀκμὰς
Εἰ ποθέεις, ταύτας Μάκρου κλείουσιν ἀοιδαὶ,
Ὥσκε δύναιο νόσον μελέων ἀπὸ πᾶσαν ἀμῦναι.
Εἰ δ᾽ ἐθέλεις ῥώμης, ἐμφύλους τ᾽ ἴδμεν ἀγῶνας,
Λουκανὸν ζήτησον, ὃς Ἄρεος εἶπεν ἀέθλους.
Εἰ δὴ ἐρᾷν καὶ ἔρωτι μαθητεύειν προβέβουλας,
Νάσωνος πάρα ταῦτα μάθοις. Εἰ δ᾽ αὐτὸ μεριμνᾷς,
Πῶς σοφὸς ὢν διάγοις, κλῦθι μοῦ, ἵνα ταῦτα διδα-
Πάντα δι᾽ ὧν ζωὴν κακίης δίχα πᾶσαν ἀνύσῃς. [χθῇς
Δεῦρ᾽ ἄρα, καὶ τί πέλει σοφίη μαθὲ νῦν, τάδ᾽ ἀνα-
γνούς.
Β. Εἰ δύνασαι, σπεῦσον καὶ τοὺς ἀγνῶτας ὀφέλλειν.
Κέρδιόν ἐστι φίλους περιποιεῖσθ᾽ ἢ βασιλεύειν.
Γ. Λεῖπε θεοῦ τ᾽ ἄῤῥητα, τί τ᾽ οὐρανός ἐστιν, ἐρευνᾷν.
Θνητὸς ἐὼν θνητοῖσι μεμηλότα ἔργα μερίμνα.
Δ. Ῥῖπτε φόβον θανάτου. τὸ γὰρ ἀφραδές ἐστιν, ἀλή-
κτως

Μοῖραν ὑποπτεύοντα, βίου θέλγητρα προέσθαι.
Ε. Ἀμφίβολον διὰ πρᾶγμα χολωσάμενος μὴ ἔριζε.
Θυμὸς ἐπιπροσθεῖ τῷ νῷ τοῦ τ' ἀτρεκὲς ἀθρεῖν.
ϛ. Αὐτίκα δὴ δαπάνησον, ὅταν τὰ πράγματ' ἀπαιτῇ.
Δεῖ κατὰ τὸ χρεῖος, καὶ τὸν καιρόν τι χορηγεῖν.
Ζ. Τοῦ μὲν ἄγαν ἀπέχου. Τῶν δ' αὖ μετρίων ἐπιθύμει.
Ἐν βαιῷ ποταμῷ γὰρ ἀκινδυνώτερος ὁ πλοῦς.
Η. Ὧν αἰδώς σ' αἱρεῖ, τάδε μὴ κοίνωσον ἑταίροις,
Μὴ πλέονες μέμφωνται, ὅπερ μόνῳ οὔ σοι ἀρέσκει.
Θ. Τοὺς ἀλιτροὺς μὴ οἴου ἀλιτροσυνῶν τι ὄνασθαι.
Πταίσματα τῷ τε χρόνῳ ἐλάθοντο, χρόνῳ τ' ἐφάνησαν.
Ι. Ἠπεδανοῖο φυὴν μὴ σωματίοιο κάκιζε.
Φραδμοσύνῃ προβέβηκεν, ὅτῳ φύσις οὐκ ἔπορ' ἀλκήν.
ΙΑ. Ὃν σεῦ ἀκιδνότερον νοέεις, τῷ δ' εἶκ' ἐνὶ καιρῷ.
Πολλάχ' ὁ νικηθεὶς τὸν νικήσαντα κράτησε.
ΙΒ. Ἀψιμάχοις ἐπέεσσι μὴ ἀντιλόγησον ἑταίρῳ.
Ἐξ ὀλίγων μύθων μεγάλη ποτὲ δῆρις ὀρώρει.
ΙΓ. Κλήρῳ ἐρευνᾶσθαι τί θεὸς τεκμαίρετ' ἀλεύου.
Ὅττι γὰρ ὃς περὶ σοῦ τελέσει, σέο χωρὶς ὁρίζει.
ΙΔ. Μὴ φθόνον ἐκ κομιδῆς περιέργου σοι περιάψῃς,
Ὡς κὴν μὴ βλάψῃ τι, φέρειν γε μέν ἐστιν ἐπαχθής.
ΙΕ. Καρτεροθύμως τλῆσον, ἐὰν ἀδίκως καταχριθῇς·
Οὐ δὴν γαυριόωσι κριτῇ νικῶντες ἀθέσμῳ.
Ιϛ. Μὴ τὴν λοιδορίην ἔριδος προένεγκε παλαιᾶς.
Μεμνῆσθαι δὲ κότοιο, κακόφρονός ἐστι, μετ' ἔχθραν.
ΙΖ. Μὴ τέ σ' ἐπαίνεσσον, μήτ' αὖθις ψέξον ἑαυτόν.
Τοῦτο πρὸς ἀφραδέων, οὓς οἰστρεῖ δόξα κενόφρων.
ΙΗ. Φείδου τῶν κτεάνων, δαπανῶν ὅτι πλῆθος ἐπιῤῥεῖ.
Ἐν μακρῷ τὸ ποριsθὲν, ὀλίζονι ἐν χρόνῳ ἔῤῥει.
ΙΘ. Ἄφρων γίνου, ὅταν τό τε πρᾶγμ' ὅ τε καιρὸς ἀπαιτῇ·
Ἀφροσύνης ἐπίκαιρος ὑπόκρισις, ἐστὶ φρόνησις.
Κ. Ἀμφότερον, καὶ σμικρολόγος, καὶ ἄσωτος ἀκούειν
Φεῦγε. τάδ' ἄμφω ὁμῶς εὐδοξίῃ ἀντιπέπονθε.
ΚΑ. Μὴ πίστευσον ἀεὶ τῷ ἀπαγγέλλοντί σοι ἄττα.
Δεῖ γὰρ πιστεύειν ὀλίγον τοῖς πολλὰ λαλοῦσι.
ΚΒ. Ἤν τι μέθῃ πταίσῃς, οὔτοι σύ[γ]γνωθι σεαυτῷ.

Τὰ γνῶστ' ἐστὶ λογισμῷ, ἀτὰρ τ' ἄγνωστα τυχηρῶς.
ΛΓ. Εἰ βίοτος στρωφᾶται ἀτεκμάρτοισιν ἀέθλοις,
Ἦμαρ ἐν ᾧ πονέεις πᾶν κέρδεος ἀντιλογίζου.
ΛΔ. Κῆν ἐπίδοξος ἔῃς νικᾷν, ὑπόειχε φίλῳ σοῦ.
Τῆς γὰρ ὑπηρεσίης ἡδεῖς ἡττῶνται ἑταῖροι.
ΛΕ. Εἰ μεγάλ' αἰτίζεις, μὴ φείδεο βαιὰ χορηγεῖν.
Ὧδε χάρις τοίςδεσσι φίλους δεσμοῖσι συνάπτει.
Λς. Νείκεα τῷδ' ἐπάγειν, ὅς σοι φίλος ἐστὶ, φυλάσσου.
Ἔχθος ἔτικτ' ὀργὴ, φιλίης δ' ὁμόνοια τιθήνη.
ΛΖ. Ἤν σέ ποτ' ἀμπλακίαι θεράπων προάγωσι πρὸς ὀρ-
Τῆς ὁρμῆς κρατέειν, τῶν οἰκείων ἵνα φείσῃ. [γὴν,
ΛΗ. Ὃν νικᾷν δύνασαι, τῇ καρτερίῃ περιγίγνου.
Αἰεὶ καρτερίη δ' ἀρετάων ἐστὶ μεγίστη.
ΛΘ. Ἐνδυκέως ταμίευε, τάπερ καμάτῳ πεπόρισται.
Τὴν πενίην κάματος γ', ὅταν ᾖ δαπανηρὸς, ὀφέλλει.
Μ. Τοῖσι φίλοις καὶ ἔταισιν ἐπὰν φιλότιμος ἀκούσῃς
Ὄλβιος εὐτυχέων, σὺ δὲ φίλτερος ἴσθι σεαυτῷ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Α. Ἔργα γεωπονίης εἰ σ' εἰδέναι ἵμερος αἱρεῖ,
Βιργίλιον δίζευ. βοτανῶν δὲ δαήμεναι ἀκμὰς
Εἰ ποθέεις, ταύτας Μάκρου κλείουσιν ἀοιδαί,
Ὥσκε δύναιο νόσον μελέων ἀπὸ πᾶσαν ἀμῦναι.
Εἰ δ' ἐθέλεις ῥώμης, ἐμφύλους τ' ἴδμεν ἀγῶνας,
Λουκανὸν ζήτησον, ὃς Ἄρεος εἶπεν ἀέθλους.
Εἰ δὴ ἐρᾷν καὶ ἔρωτι μαθητεύειν προβέβουλας,
Νάσωνος πάρα ταῦτα μάθοις. Εἰ δ' αὐτὸ μεριμνᾷς,
Πῶς σοφὸς ὢν διάγοις, κλύθι μοῦ, ἵνα ταῦτα διδα-
Πάντα δι' ὢν ζωὴν κακίης δίχα πᾶσαν ἀνύσῃς. [χθῇς
Δεῦρ' ἄρα, καὶ τί πέλει σοφίη μαθὲ νῦν, τάδ' ἀνα-
γνούς.
Β. Εἰ δύνασαι, σπεῦσον καὶ τοὺς ἀγνῶτας ὀφέλλειν.
Κέρδιόν ἐστι φίλους περιποιεῖσθ' ἢ βασιλεύειν.
Γ. Λεῖπε θεοῦ τ' ἄῤῥητα, τί τ' οὐρανός ἐστιν, ἐρευνᾷν.
Θνητὸς ἐὼν θνητοῖσι μεμηλότα ἔργα μερίμνα.
Δ. Ῥῖπτε φόβον θανάτου. τὸ γὰρ ἀφραδές ἐστιν, ἀλή-
κτως

Ζ. Νωθρείην φεῦγ' ἥτις ἀεργίη ἐστὶ νόοιο.
Εὖτ' ἂν ὁ νοῦς ἀτονῇ, τὸ δέμας δαπανᾶται ἀεργοῦν.
Η. Ταῖς ἰδίαις μελεδῶσιν ἐναλλὰξ ἔμβαλε τέρψεις,
Ὄφρα δύνησθα νόῳ μάλα τετλάμεν ὅν τινα μόχθον.
Θ. Ἄλλου μὴ ψέξῃς ἢ μὲν λόγον, ἠὲ καὶ ἔργον,
Μή σ' ἐπιχλευάζῃ μιμησάμενος σε καὶ αὐτός.
Ι. Ὄῤῥ' ἔλαχες δέλτοισι γεγραμμένος ὑστατίῃσι
Τήρει τ' εὖ καὶ ἄεξε, μὴ ὁ θρυλλούμενος εἴῃς.
ΙΑ. Ἢν περιῇ σοὶ πλεῖστος ἐν οὐδῷ γήραος ὄλβος,
Δαψιλέως μετάδος, κ' οὐ φειδομένος ἑτάροισι.
ΙΒ. Μὴ δούλου χρηστῆς ὀλιγώρει δέσποτα βουλῆς.
Μηδέ τινος γνώμην, εἰ σύμφορος ἐστ', ἀθέριζε.
ΙΓ. Κτήμασι καὶ κλήρῳ ἐὰν οὐκ ἐνῇ, ὡς τὸ πάρος περ,
Τοῖς στέργ' ἀσπασίως, τὰ χρόνος περίλοιπα χορηγεῖ.
ΙΔ. Μήτε γυναῖκα γαμεῖν ἀφνειῆς εἵνεκα προικὸς,
Μήτ' αὐτὴν κατέχειν, ὅτε ἄρχεται εἶναι ἐπαχθής.
ΙΕ. Πολλῶν δὴ ζηλῶν παράδειγμα μάθοις τί δεῖ ἔρδειν,
Καὶ τί φυγεῖν. ἄλλων βίος ἐστι διδάσκαλος ἡμῶν.
Ις. Τῶν δυνατῶν ἅπτου, μὴ βριθοσύνῃσι πιεσθεὶς
Πᾶς μόχθος κάμνῃ, τά τε μὰψ ἀρχθέντα προλείπῃς.
ΙΖ. Μὴ σίγα τάπερ οὐκ ὀρθῶς πραχθέντα σύνοιδας,
Μὴ καὶ τοὺς δειλοὺς δοκέῃς ζηλοῦν τάδε σιγῶν.
ΙΗ. Σώζου ἐπ' ἰθυντῆρα κριτὴν ἀδίκοιο νόμοιο.
Καί τε νόμοι ποθέουσ' ὀρθοῦσθαι τῷ ἐπεικεῖ.
ΙΘ. Ἄξια σοῦ πάσχων, τάδε τολμᾷν καρτεροθύμως.
Κρινόμενος δ' ἐπὶ σεῖο κριτοῦ, κατάγνωθι σεαυτοῦ.
Κ. Πόλλ' ἀναγινώσκειν ἐπὶ πλείστοις πλείον' ἀναγνούς.
Ποιηταὶ θαυμαστὰ γὰρ ἀλλ' οὐ πιστὰ λέγουσι.
ΚΑ. Ἐν τοῖς συσσίτοισιν ἑταίροις νῆφε λόγοισι,
Μὴ λάλος, εὐτράπελος δοκέειν μεμαὼς, μάλ' ἀκούῃς.
ΚΒ. Τῆς ὀργιζομένης ἀλόχου μὴ δείδιθι φωνάς.
Εὖτε τὸ θῆλυ γοᾷ, δακρύοις ἵστησιν ἔνεδραν.
ΚΓ. Τοῖς ἰδίοις κτεάτεσσι μόνον χρῶ, μὴ δὲ καταχρῶ.
Τῶν ἰδίων δαπανηταὶ ἐπαιτοῦσι τὰ θύρηφι.
ΚΔ. Γυμνάζου μὴ ταρβῆσαι θανάτοιο τελευτὴν,
Ἥ γ' ἐσθλὴ μὴ ἐοῦσα κακῶν πέρας ἐστί περ ἔμπης.

ΚΕ. Τὴν ἀλόχου γλῶσσαν χρηστῆς οὔσης ἀνέχεσθαι.
Δυσφορέειν σὲ κακὸν, γλωσσαλγεῖν δ' αὖ μὶν ἐπαχθές.
Κς. Ἀμφοτέρους ἀγάπησον ἴσῃ φιλότητι τοκῆας.
Μὴ προσκόψῃς μητρὶ, χαριζόμενος πλέα πατρί.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Α. Ὅστις δὴ ποθέεις βίοτον διάγειν ἀτάρακτον,
Νῦν δ' εἶναι παθέων ἀμιγὴς τῶν ἤθεσιν ἐχθρῶν
Τὰς δ' ὑποθημοσύνας συχνῶς μέμνησο πολῆσαι,
Οἷς ἔνι δήεις, τῶν σὺ διδάσκαλος ἔσσῃ ἑαυτῷ.
Β. Πλούτου ὑπερφρονέειν, εἰ λῇς νόον ὄλβιος εἶναι,
Κίμβικες ὃν ποθέοντες ἀεὶ πτωχοὶ τελέθουσι.
Γ. Ὠφελίαι φύσεως μάλ' ἀνελλιπέες σοὶ ἔσονται,
Ἢν στέρξῃς κείνοις, τῶν περ χρεὼ ἐστι βροτοῖσι.
Δ. Εἰ τὰ σὰ μὴ φρόνιμος τὶς ἐὼν διέπεις ἀλογίστως,
Μὴ κίκλησκε τύχην τυφλὴν τὴν μηδὲν ἐοῦσαν.
Ε. Φίλει μὲν, μετρίως δὲ φίλει τὸ νομίσματος εἶδος,
Οὔτινος οὐ σπουδαῖος ἀνὴρ διὰ χαλκὸν ἐρᾶται.
ς. Ἀφνειὸς γεγονὼς ἀμελὴς μὴ σώματος εἶναι.
Κέρμα ἔχει νοσέων γὰρ ὁ πλούσιος, οὐκ ἔχει αὐτόν.
Ζ. Παιδοτρίβου μάστιγα μαθητεύων πότ' ἀνατλὰς,
Τέτλαθι χωομένοιο βαρύφρονα πατρὸς ἐνιπήν.
Η. Πρᾶττε τὰ ὠφελέοντα. πάλιν δέ γε ταῦτα φυλάσσου,
Οἷσιν ὕπεστι πλάνη, μόχθοιο δὲ κῦβος ἄδηλος.
Θ. Μὴ πώλει αἰτοῦντι, τὸ δοῦναι προῖκα δύναιο.
Τοὺς ἀγαθοὺς εὖ δρᾶν, μέρος οὐ βραχὺ κέρδεος ἐστί.
Ι. Ἤν τι ὑποπτεύησθα, παραυτίκα τοῦτο ἔταζε.
Καί γ' εἴωθε τὸ μὴ πρώτως βασανισθὲν ἀᾶσαι.
ΙΑ. Εἰ κάτοχος δελέασσιν ἐνίσχῃ τῆς Ἀφροδίτης,
Μαργοσύνῃ μὴ νικῶ ἑταίρῃ τῶν ὑπὸ γαστρί.
ΙΒ. Εἰ φρεσὶ σῇσιν ἄρηρε τὰ θηρία πάντα φοβεῖσθαι,
Τρέσσαι ἕν' ἄνθρωπον κέλομαι περιώσια πάντων.
ΙΓ. Ἤν σοι ἐνακμάζῃ στιβαρὸν σθένος ἐν μελέεσσι,
Τοῦ φρονέειν μελέδαιν'. οὕτως ἀνδρεῖος ἀκούσεις.
ΙΔ. Ἢν κάμνησθα, μέτελθε νοσήλια σοὶ παρ' ἑταίρων.
Οὐ πιστοῖο φίλου τίς ἀμείνων ἐστὶν ἰητρός.

ΙΕ. Εἰ σὺ ἐν αἰτίᾳ ἐσσί, τί θῦμα θάνοι σεῦ ἕκητι;
Σκαιὸν ἐν ἀλλοτρίῳ θανάτῳ βίου ἐλπίδ' ἀνάπτειν.
Ις. Εἴγε φίλον τινά σοι ζητεῖς, ἢ πιστὸν ἑταῖρον,
Οὐχὶ τύχην, μᾶλλον δ' αὐτοῦ βίον ἀνδρὸς ἐρεύνα.
ΙΖ. Τῶν σαυτοῦ κτεάνων εὖ πάσχειν, μήδ' ἔσο κίμβιξ.
Τίς προκοπὴ πλούτοιο, πενητεύοντά σε πλουτεῖν;
ΙΗ. Ἢν τηρεῖν ἐθέλησθα διὰ ζωῆς κλέος ἐσθλὸν,
Φεῦγε νόου φυλακαῖσι βίου κακόχαρτα δέλετρα.
ΙΘ. Ἀρτίφρων τελέθων μὴ δὴ χλεύαζε τὸ γῆρας.
Νηπιαχῶς φρονέει γάρ, ὅτις μέτρον ἵκετο γήρως.
Κ. Τεχνίδιον τὶ μάθοις, τῆς εὐτυχίης γ' ἀπιούσης
Ἀνδρὶ μένει, καὶ ζῶντα τὸ τεχνίον οὐκ ἀπολείπει.
ΚΑ. Ἅττα λέγει τοι ἕκαστος, ἀκὴν βασάνιζε σιωπῇ.
Ἤθεα γὰρ μερόπων κεύθει λόγος, ἠδ' ἀπογυμνοῖ.
ΚΒ. Ἄσκει τὴν μελέτην, εἰ καὶ τέχνην ἐδιδάχθης.
Ἡ μελέτη τὸν νοῦν, χεὶρ τὴν ἄσκησιν ἐθίζει.
ΚΓ. Μὴ πότμοιο μερίμνα ἐπερχομένοιο τελευτήν.
Οὐ τρομέει τὴν μοῖραν ὁ τὴν ζωὴν ἀθερίζων.
ΚΔ. Μάνθαν' ἀπ' ἐμπείρων, σὺ δὲ ἀπείρους ἐσθλὰ δίδαξον.
Ἐσθλῶν γὰρ διδαχὴν εἰς πολλοὺς δεῖ διαδοῦναι.
ΚΕ. Πῖνε τὸ μέτρον σοῦ, εἴ σοι φίλον ἔσθ' ὑγιαίνειν.
Ἡ γὰρ ἄγαν σπατάλη λυγρῆς νόσου αἴτιον ἐστίν.
Κς. Ὅττι περ αἰνήσαις κατενώπιον, ἢ δοκιμάσαις,
Μὴ τῷδ' εὐχερίῃσι νόου πάλι μῶμον ἀνάψῃς.
ΚΖ. Εὐτυχέων τὸ τύχης ἐς ἐναντίον ἀσταθὲς ἄθρει.
Δυστυχέων δὲ πάλιν περὶ σοῦ σχεῖν ἐλπίδ' ἀμείνω.
ΚΗ. Μάνθανε μὴ λήγων. μελέτη σοφίην μάλ' ὀφέλλει.
Μακρῇ γὰρ πείρῃ σπανίως χρόνος ἄνδρα σοφίζει.
ΚΘ. Αἴνει φειδομένως. ὃν πολλάκι γὰρ δοκιμάσαις,
Ἔν ποτε σοί, ποιός τις ἔην φίλος, ἦμαρ ἐλέγξει.
Λ. Μήτι καταισχύνοιο μαθεῖν, τό περ οὐκ ἐδιδάχθης.
Αἰνετόν ἐστι μάθησις, ὁ δ' ἀγνοίης ἔρος αἰσχρόν.
ΛΑ. Κύπριδι καὶ Βάκχῳ ἔρις εὐφροσύνη τε σύνεισιν.
Ἀσπάζου τὸ προσηνὲς ἐνὸν, τὰ δὲ νείκεα φεῦγε.
ΛΒ. Φεῦγε χαμαιζήλους, καὶ σιγηλῶν γένος ἀνδρῶν.
ᾗ νᾶμ' εὔκηλον, τάχα δὴ βαθὺ κρύπτεται ὕδωρ.

ΛΓ. Εἴ σε τύχη τῆς σῆς αἴσης μὴ πάμπαν ἀρέσκει,
Εἴσιδ' ἐς ἄλλου πότμον, ὅσῳ τεοῦ ἐστὶ χερείων.
ΛΔ. Τοῖς δυνατοῖς ἐπιχείρει. ἐρετμοῖς πλεῖν γὰρ ἄμεινον
Θῖνα παρ' εἰναλίην, ἢ λαίφει ὅλῳ πελαγίζειν.
ΛΕ. Μὴ βούλου ἀδίκως ἐριδαινέμεν ἀνδρὶ δικαίῳ.
Τῶν ἀνόμων θεὸς ἐστὶν ἀεὶ τιμήορος ὀργῶν.
Λς. Τῶν σεῦ ἀτεμβόμενος μὴ ποτνιῶ ἀγχνύμενος κῆρ·
Χαῖρε δὲ μᾶλλον, ὅταν τινὰ συμβῇ σοὶ κτεατίζειν.
ΛΖ. Ἄτλητον βλάβος ἐστὶ, τύχαις τὰ ἐνόντ' ἀποβάλλειν.
Ἔστιν δ' ἅττα φέρειν, φίλε, δεῖ τετληότι θυμῷ.
ΛΗ. Μή σοι ἐπαγγέλλου μήκιστον τέρμα βίοιο.
Σώματι γὰρ, σκιὰ ὣς, ἕπεται μόρος, ᾗχι πορεύῃ.
ΛΘ. Ἱλάσκου θυέεσσι θεόν· λίπε μόσχον ἀρότρῳ,
Μηδέ μιν εὐμενίσαι δόκει αἵματι καὶ σφαγίοισι.
Μ. Εἶκε τύχῃ μάλαπερ βεβλαμμένος, εἶκε κραταιῷ.
Ὁ βλάψας τὸ πρῶτον ἔχοι πάλι καί σε ὀνῆσαι.
ΜΑ. Ἤν τί ποτε πταίσῃς, πυκνῶς ἐπίπληξον ἑαυτῷ.
Τραῦμ' ὅτε δὴ θεραπεύετ' ἄχος πέλει ἄλγιος ἄλγος.
ΜΒ. Μὴ καταγινώσκοιο χρόνον μετὰ μακρὸν ἑταίρου.
Εἰ δὲ ἄμειψε τρόπους, τὰ πάλαι μέμνυσο δίκαια.
ΜΓ. Τῶν εὐεργεσιῶν χάριν ἴσθ', ἵνα φίλτερος εἴης.
Καὶ μὴ ὁ θρυλληθεὶς ὀλεσίχαρος αὐτὸς ἀκούσῃς.
ΜΔ. Μήποθ' ὕποπτος ἔμεν, μὴ νωλεμὲς ἄθλιος εἴης.
Δειλοῖς γὰρ θάνατος καὶ ὑποπτευτῇσιν ἄρηρεν.
ΜΕ. Εἰς ἰδίας χρείας ὠνησάμενος θεράποντας,
Ἀνθρώπους μέμνησο πέλειν, δούλους περ ἔοντας.
Μς. Αὐτίκα τοῦ πρώτου καιροῦ μελέδαινε λαβέσθαι.
Μὴ πάλι δίζηαι περ, ἃ πρὶν ὀλίγωρος ἀφῆκας.
ΜΖ. Αἰφνιδίῳ δειλῶν θανάτῳ μὴ σφόδρ' ἐπίχαιρε.
Εὐτυχέες θνήσκουσι, τέων βίος ἐστὶν ἀθῶος.
ΜΗ. Εἰ σύλλεκτρον ἔχεις, ἵνα μή σοι τὰ κτέατ' ἔῤῥοι,
Καὶ κλέος ἐσθλὸν ὄλοιτ'. ἄφιλον φίλον αἰὲν ἀλεύου.
ΜΘ. Ἤν ποτε πουλυμαθῇ συμβῇ μελέτῃ σὲ γενέσθαι,
Πλείονα μάνθαν'. ἀνήνασθαι δὲ μαθεῖν τι παραιτοῦ.
Ν. Ὅττι συνείρω ἔπη γυμνοῖσι λόγοισι, τέθηπας;
Ἧγε δὴ εὐσταλίη γνώμης τάδε σύνδυ' ἕνωσε.

IE. Εἰ σὺ ἐν αἰτίᾳ ἐσσὶ, τί θῦμα θάνο
Σχαιὸν ἐν ἀλλοτρίῳ θανάτῳ βίου
Iς. Εἴγε φίλον τινά σοι ζητεῖς, ἢ
Οὐχὶ τύχην, μᾶλλον δ' αὐτοῦ β
IZ. Τῶν σαυτοῦ κτεάνων εὖ πάσχ
Τίς προκοπὴ πλούτοιο, πεν
IH. Ἣν τηρεῖν ἐθέλησθα διὰ
Φεῦγε νόου φυλακαῖσι β
IΘ. Ἀρτίφρων τελέθων μὴ
Νηπιαχῶς φρονέει γὰρ
K. Τεχνίδιον τι μάθοις, ...ιs.
Ἀνδρὶ μένει, καὶ ζῶν ... iuventa
KA. Ἄττα λέγει τοι ἔχε ... et.
Ἤθεα γὰρ μερόπω ... nique, vel non
KB. Ἄσκει τὴν μελέτ ... ire diem,
Ἡ μελέτη τὸν
KΓ. Μὴ πότμοιο μ ... Ἑρμείας.
Οὐ τρομέει τ ... placabilis. Ille
KΔ. Μάνθαν' ἀπ' ... elle litatus erit.
... es, aut agnus opimus
Ἐσθλῶν γ ... quo de grege lecta pecus.
KE. Πῖνε τὸ μ ... os arcet. quasi referat, utrum
Ἡ γὰρ ὅ ... rapax perdat ovile lupus.
Kς. Ὅττι πε
Μὴ τῷ ... Θαρσαλέοι Κελτοὶ.
KZ. Εὐτυχ ... ltae Rheno acri flumine primum
Δυστ ... natos: neque enim pater ante vocatur,
KH. Μάν ... puerum sancta lotum conspexerit unda.
Μ
KΘ. Α' ... Μηδ' ὅτ' ἐπ' ἀγκύρῃ.
... tibi fundatam puppim tenet anchora, sive
Λ. ... portus habet, noli credere, nauta, mari.
... portu submersus Ion perit: ille natando
Λ ... pacere non potuit brachia vincta mero.
O qui nave vehis, potum fuge: pontus Iacchum
(Tyrrheni ius hoc instituere) fugit.

ἰν ἀεὶ Βρομίου. α 47
ns vestigia rore,
caper Satyrus,
mpede crura,
arma Deae.
lle labore,
te suam.

λλα. α 47
os iaculare solebas
petulce, tui?
s vinclis induit artus?
convoluisse ferunt.
urgens in rebus egestas,
n me bibere illa dedit.

Ἐθραύσθης ἤλεῖα. α 55
in rixa crepuisti fracta, tuumque
sti toto ventre, lagena, merum.
ra nam saxi vis eminus incidit in te,
Non Iovis, at Iovii missa repente manu.
Riserunt, ictam qui te videre sodales,
Et sonuit mistis plurima turba iocis.
Non ego te doleam Bacchum peperisse, Lagena:
Hoc fatum Semelae par erit atque tibi.

Χρυσὸν ἀνὴρ εὑρὼν. α 84
Quidam auro invento laqueum abiicit: alter ubi aurum
Non reperit, nectit quem reperit laqueum.

Εἰς Ῥόδον εἰ πλεύσοι. β 6
Utrum adeunda Rhodos consultus Olympicus augur
Solvendaeque foret quae via tuta rati,
Sit primum nova navis, ait: discedere bruma
Parce, sed aestivo sidere vela dato.
Hoc bene si faxis, huc ibis tutus, et illuc,
Si non piratis obvia praeda venis.

SELECTA EPIGRAMMATA ex Anthologia Graecorum [*planudea.*]

α 13 Ποίην τις βιότοιο.

Quod vitae insistemus iter, si plena tumultu
  Rebus et implicitis sunt fora, cura domi.
Rura labor multus circumstat: in aequore terror,
  Ac peregre, sive es dives, ubique times;
Sin pauper, moeres. vivis cum coniuge? curis
  Non sine eris: vita es caelibe, solus eris.
Sollicitus cum prole; orbus sine prole: iuventa
  Consilio, sed vi cana senecta caret.
Alterutra istarum sors optima denique, vel non
  Nasci, vel natum sic cito obire diem,

α 38 Εὔχολος Ἑρμείας.

Mercurius, pueri, minimo placabilis. Ille
  Lacte, vel agresti melle litatus erit.
Non sic Alcides. Aries, aut agnus opimus
  Poscitur; aut aliquo de grege lecta pecus.
Dicis: At ille lupos arcet. quasi referat, utrum
  Custos, anne rapax perdat ovile lupus.

α 43 Θαρσαλέοι Κελτοὶ.

Audaces Celtae Rheno acri flumine primum
Explorant natos: neque enim pater ante vocatur,
Quam puerum sancta lotum conspexerit unda.

α 47 Μηδ' ὅτ' ἐπ' ἀγκύρῃ.

Seu tibi fundatam puppim tenet anchora, sive
  Portus habet, noli credere, nauta, mari.
En portu submersus Ion perit: ille natando
  Ducere non potuit brachia vincta mero.
O qui nave vehis, potum fuge: pontus Iacchum
  (Tyrrheni ius hoc instituere) fugit.

'Ο πρὶν ἀεὶ Βρομίου. α 47

Ille prius Bromio titubans vestigia rere,
Ille comes Bacchis semicaper Satyrus,
En paria aerata devinctus compede crura,
Nunc nato Thetidis fabricat arma Deae.
Non quidem honorato defungitur ille labore,
Sed miseram hac vitam sustinet arte suam.

Ποῦ σοι κεῖνα κύπελλα. α 47

Nunc ubi sunt calices, ubi quos iaculare solebas
Thyrsos, et potus, Faune petulce, tui?
Quis limae admovit? quis vinclis induit artus?
Quem Bacchi cunas convoluisse ferunt.
Pauperies, durisque urgens in rebus egestas,
Vulcano fumum me bibere illa dedit.

Ἐθραύσθης ἠλεῖα. α 55

Potantum in rixa crepuisti fracta, tuumque
Fudisti toto ventre, lagena, merum.
Aspera nam saxi vis eminus incidit in te,
Non Iovis, at Iovii missa repente manu.
Riserunt, ictam qui te videre sodales,
Et sonuit mistis plurima turba iocis.
Non ego te doleam Bacchum peperisse, Lagena:
Hoc fatum Semelae par erit atque tibi.

Χρυσὸν ἀνὴρ εὑρών. α 84

Quidam auro invento laqueum abiicit: alter ubi aurum
Non reperit, nectit quem reperit laqueum.

Εἰς Ῥόδον εἰ πλεύσοι. β 6

Utrum adeunda Rhodos consultus Olympicus augur
Solvendaeque foret quae via tuta rati,
Sit primum nova navis, ait: discedere bruma
Parce, sed aestivo sidere vela dato.
Hoc bene si faxis, huc ibis tutus, et illuc,
Si non piratis obvia praeda venis.

β 34 Ἡ γραῦς ἡ Βάκχου.

Pernicies calicum Baucis, dum forte iaceret
Aegra, Iovi tales concipit ore preces:
Si morbi dura haec incendia fugero, centum
Soles de puro non nisi fonte bibam
Sobria, temetoque carens. post functa periclo
Luce illa tali cogitat arte dolum:
Quod versat manibus, per crebra foramina cribrum
Inspicit, et soles callida mille videt.

β 47 Ἤθελον οὐ χρυσόν τε καὶ.

Optarim mihi non aurum, non oppida terrae,
Non quas Thebarum iactat Homerus opes:
Verum ut plena mero spument mihi pocula Baccho,
Summaque perpetuus proluat ora latex:
Semper amicorum circum potante corona,
Et vitem agricolae falce premente colant.
Haec, quas sector, opum sunt argumenta. valete
Fasces, cum teneo pocula plena manu.

γ 1 Σωφροσύνῃ προφέρων.

Iustitia ante omnes praestantior atque pudore
Dius Aristocles hac requiescit humo.
Si cui supra alios magnum sapientia nomen
Fecit: maius habet, nec comes invidia est.

γ 9 Ἄβαλε μηδ' ἐγένοντο.

O si nec tedae, nec lecti iura fuissent,
Nulla puerperii tela tremenda forent.
Nunc sedet, et lentos expectat foemina partus,
Ast duro exanimum ventre moratur onus.
Iam tres circumagens orbes lux explicat, ex quo
Frustratur nascens irrita vota puer.
Sit tibi, chare puelle, levis non terra, sed alvus.
Te premit haec, terra est nec subeunda tibi.

Νεκροδόχον κλιντῆρα. γ 10

Dum Philo sandapilam senio gravis aedibus effert,
Exigua solitas ut stipe quaerat opes;
Iniusto sub fasce ruit. proclive caducae
Momentum morti cana senecta dabat.
Sic quem saepe senex aliis portare solebat,
Imprudens capulum sustulit ipse sibi.

Μορτάδα τὴν ἱεραῖς. γ 20

Mortas anus, quae tot duxi, dum vita manebat,
Ad sacros Bacchi pocula plena lacus,
Pulvere non condor; tumuli vice suave peractae
Vitae argumentum doliolum impositum est.

Τῆς πολιῆς. γ 20

Longaevae haec sunt busta Maronidos: inque sepulchro
E silice est fabra sculptus ab arte calix.
Multibibax et multiloquax anus haec neque natis,
Sed neque natorum paupere patre gemit.
Hoc unum est, quod flet vel busto condita; Baccho
Vas habile hoc, Bacchi quod sit inane, gemit.

Μαρωνὶς ἡ φίλοινος. γ 20

Nex doliorum, temulenta hic conditur
Anus Maronis. sculptus est tumulo super,
Cunctisque noscitandus Atticus calix.
Nunc vel sepulta non viro aut natis super
Flet, quos reliquit rerum egenos omnium:
Illud flet unum, quod calix inanis est.

Ἡ Βρόμιον στέρξασα. γ 20

Quae Bacchum, quam quae nutrix lactaverat Ino,
Plus dilexit, anus garrula, Aristomache,
Postquam mandata est tumulo, terramque subivit
Mortua iam, multo iamque operata mero:
Huc Minos, ait, huc urnam mihi defer inanem,
Ut rores haustos ex Acheronte feram.

Nam periit mihi virginitas. Haec falsa locuta est,
  Dolium apud manes nempe videre volens.

γ 20 Οὐκ οἶδ' εἰ Διόνυσον.

Ergo utrum accusem, Bacchumne, incertus, an imbrem
  Nescio. lapsantes fallit uterque pedes.
Ecce, redis potus dum rure, Polyxene, funus
  Condere, laboso praecipitate iugo.
Aeolide et Smyrna situs es procul. Ebrius ergo
  Quisquis erit, pluvium nocte veretor iter.

γ 20 Τὴν τίτθην Ἱέρων.

Hic Hieron amitam Silenida, pocula dura
  Vincere quam duro non potuere mero,
Rure suo sepeliit functam: ut vel mortua, Bacchi
  Nunc propius gratos stet tumulata lacus.

γ 22 Ἠπείρῳ μ' ἀποδοῦσα.

Exceptum terra, saevi maris improbe fluctus,
  Iactas me ludum quisquiliasque tuas.
Naufragiumne uni mihi casso luce minatur
  Terra, nec a scopuli mors mea tuta metu est?
Quin potius me condis aquis, vel reddis arenae,
  Nec defraudatur funere terra suo?

γ 23 Αἶ αἶ νοῦσε βαρεῖα.

Ah ah dira lues, nam quae iuvenilibus annis
  Invidia, aetatis perpete flore frui!
Nam prius orbasti Timarchum lumine vitae,
  Quam nuptae potuit ora videre suae.

γ 32 Γαῖα μὲν ἐν κόλποις.

Terra sinu magni complectitur ossa Platonis,
  Ast anima ordinibus sancta recepta Deûm est.
Cuius Aristo pater, fruitur qui luce Deorum:
  Quem bonus admirans vel procul omnis amat.

Αἰετὲ, τίπτε βέβηκας. γ 32

Cuius age insidis tumulo regina volantum?
  Curve Deûm aeternam suspicis astra domum?
Umbra Platonis ego: caeli hic ad templa volavit:
  Terrenum tellus Attica corpus habet.

Καὶ πῶς, εἰ μὴ Φοῖβος. γ 32

Ni Plato de Phoebo Graecis foret editus, ecquis
  Qui morbos animis arte levaret, erat?
Nam veluti morbos satus hoc Aesclapius omnes
  Corporeos, animae sic levat ipse Plato.

Φοῖβος ἔφυσε βροτοῖς. γ 32

Est Plato de Phoebo satus, est Aesclapius, ambo:
  Hic animi ut medicus, corporis ille foret.
Connubiale epulum celebrans migravit in urbem,
  Quam Iovis in patria condidit ipse sibi.

Θαῦμα τέχνης ταύρου. δ 8

Artis opus mirae species taurique virique;
  Vir taurum, tendens membra labore, premit,
Inflexa cervice, manuque obnixus utraque;
  Hac nares, illa cornua pressa tenet.
Iamque pedes labefecit. At haec vi victa domantur
  Sublapsi retro colla supina feri.
Si quid coniicimus (tanta est vis artis) anhelus
  Vir sudore fluit, spirat in aere fera.

Χείρ με Πολυκλείτου. δ 8

Salmoneus ego sum, Polycletae opus: ille ego magnus
  Salmoneus, telis qui Iovis obstrepui,
Rursus apud manes vexor. mutamque perosus
  Formam, fulmineo caelitus igne petit.
Parce animis, fulmen preme Iuppiter, en ego inane
  Signum, cum muto bella quid aere geris?

δ 8 Μὴ τρέσσῃς ὅτι τόξον.

Quod tensos arcus, infestaque tela, sagittas
Ante meos posui cote subacta pedes,
Quod clavam gestat manus, hospes, parce timere,
Quodque humeros pellis hirta leonis obit.
Ipse malos tantum, non omnes laedere novi,
Et possum aerumnis eripuisse bonos.

δ 9 Στᾶθι πέλας, δάκρυσον.

Siste gradum, siste hospes, inexpletisque tuendo
Magniloquae Niobes illacrimare malis.
Cuius humi telis natorum corpora bis sex
Hinc Phoebus, Phoebi stravit at inde soror.
Ambiguae haec inter silicem carnemque figurae
Fit lapis, et Sipylus caute sonante gemit.
Vis morbi in lingua est mortalibus insita. saepe
Natum ex infreni garrulitate malum est.

δ 12 Κύπρις, ὅτε σταλάουσα.

Cum Venus aequorei spumis salis uda capillos
Edita purpureis nuda nataret aquis:
Uvidulos roseo crines collegit ab ore,
Et salsas guttas strinxit utraque manu,
Hactenus extando qua fas. Si talis in unda
Visa fuit, Martis pectora turbet amor.

δ 20 Ῥώμη παμβασίλεια.

Te nunquam amissis fugiet Victoria pennis,
Nec tua laus poterit, maxima Roma, mori.

ζ (1) Ἡδὺ μέλος νὴ.

Dulce sonant, mea Zenophile, tua carmina: docto
Pollice, sic faveat Pan mihi, dulce sonant.
Quo fugiam te? me cingunt indagine amores,
Nec respirandi tempus et hora datur.
Unde mihi formae haec aura appulit: aut ea Musa est,
Aut Charis est: eheu, quid loquor? uror, amo.

Aliter.

Dulce sonas fidibus, sic dexter sit mihi Faunus,
  Zenophila, arguto pectine dulce sonas.
Heu quo te fugiam? circunstant undique Amores,
  Et respirandi copia nulla datur.
Hinc forma, hinc cantus, tuus hinc mihi se lepor offert.
  Hinc (verum cuncta haec quid moror?) uror ego.

Νὴ τὸν Ἔρωτα. ζ (2)

Dispeream Heliodora, tuos ni audire susurros
  Malim, quam citharae carmen Apollineae.

Τίς, ῥόδον ὁ στέφανος. ζ (3)

Bacchine ipsa corona rosa est, dic, anne coronae
  Ipse rosa est? Minor est ipsa corona, puto.

Ὁ στέφανος περὶ κρατὶ. ζ (4)

Marcescunt sertae circa caput Heliodorae,
  Est sertum serti sed tamen ipsa sui.

Ἤδη λευκὸν ἴον θάλλει. ζ (5)

Iam florent violae, atque imbri narcissus amicus:
  Quaeque altis gaudent lilia cana iugis.
Et tempestivis iam florum flosculus annis,
  Zenophile, Suadae floret amoena rosa.
Prata quid o vano florum gaudetis honore?
  Suavior et ipsis sancta puella rosis.

Aliter.

Iam canae florent violae, pluviaeque sititor
  Narcissus: florent lilia sparsa iugis.
Et vernae florum flos iucundissimus horae,
  Zenophile, Suadae floret amica rosa.
Prata, quid, ah frustra florum ridetis honore?
  Gratio est omni flore puella mea.

Πλέξω λευκόϊον, πλέξω. ζ (6)

Connectam violas, connectam mollia myrta,

Narcissum, et patulo lilia hiulca sinu,
Halantesque crocos, et purpureos hyacinthos,
Insuper et vernae florea serta rosae;
Ut tibi ab unguento caput, Heliodora, fragranti
Spiret odoratis apta corona comis.

Aliter.

Et plectam violas, et myrtis suavibus addam
Narcissum, iungam lilia hiulca simul.
Nectam suave crocum, texam vaccinia flore
Purpureo. plectam suavia texta rosae,
Ut madidae unguento tibi floribus undique inumbret,
Heliodora, tuas plexa corolla comas.

ζ (7) Φαμί ποτ' ἐν μύθοις.

Iudice me, argutis sermonibus, ipsa, lepore,
Vicit vel Charites, Heliodora, suo.

ζ (8) 'Οξυβόαι κώνωπες.

Sanguinis humani sitientes, improba secla,
Apta alis paribus, vocifici Culices:
Zenophilae placidum liceat dormire soporem,
Carnibus interea vos satiate meis.
Sed quid ego haec dixi? frustra sum. Animantia tetra
Gaudent in teneram figere rostra cutem.
Ah, pecus implacidum, coeptis absistite. si non:
Zelotypas in vos instruet ira manus.

ζ (9) Πταίης μοι κώνωψ.

I, propera mandata, Culex. Velle ocius aurem
Zenophilae, et tenui haec murmure dicta sona:
Te vigil ille manet: tu lenta, veternus amantum,
Dormis. Eia, vola. euge, canore, vola.
Sed placide eloquere haec, ne forte vir excitus in me
Iram distringat, zelotypasque minas.
Quod si illam adduces, spolium tibi grande leonis,
Et manibus dabitur clava gerenda, Culex.

Νὴ τὴν νηξαμέναν. ζ (10)

Sic mihi caeruleo faveat Venus orta profundo,
Ut mollis molli proditur ore suo.

Ἐντὸς ἐμῆς κραδίης. ζ (11)

Te dudum vitae vitam, doctissima fandi
Heliodora, meo pectore sculpsit Amor.

Βοίδιον αὐλητρίς. ζ (12)

O Venus, emeritae, tibicina Boedion atque
Pythias, has zonas, has tabulasque tibi.
Institor et mercator, et unde haec cingula, et unde
Hae tabulae, potuit scire crumena tua.

Ἀνθοδίαιτε μέλισσα. ζ (13)

Cultrix floris apis, cur artibus Heliodorae
Insidens, natas vere relinquis opes?
Anne hoc significas, quod dulcia fellis amari
Corde sub infido spicula Amoris habet?
Anne hoc significas? hoc sic est, ut puto, sic est
Hoc. sed abi. iam sat novimus istud. abi.

Καὶ πυρὶ καὶ νιφετῷ με. ζ (14)

Me nive, me flammis, me fulminis igne lacesse:
Per iuga, per freta me, si lubet, alta trahe.
Non vincar; nam qui rapido torretur amore,
Non queat infesto, cum tonat, igne peti.

Aliter.

Me nive, me flamma, me, si libet, impete sacro
Fulmine. per praeceps, per maria alta rape.
Depositum curis, domitumque Cupidine saevo
Flamma nec a summo missa Tonante quatit.

Τὸ σκύφος ἡδὺ γέγηθε. ζ (15)

Suave renidet, et hoc uno se nomine iactat,
Zenophile admovit quod sibi labra, calix.
O si ductim animam nostram simul ebibat ipsa,

Consertis labris ad mea labra suis!

ζ (16) Κηρύσσω τὸν Ἔρωτα.

Acer Amor lecto paribus se sustulit alis
Prima luce. Quis, o, dicite, vidit eum?
Dulce puer lacrimat: petulans, simumque renidet:
Aliger: ex humeris picta pharetra sonat.
Sed patre quo genitus, nil dum scio. Lucidus aether,
Terra ferum, et pontus progenuisse negant.
Oderunt omnes omnino. At quaerite, si qua
Incautis animis retia tendit adhuc.
Atque eccum in latebris. Video, iaculator. in ipsis
Zenophiles oculis, o fugitive, lates.

ζ (17) Πωλείσθω καὶ ματρὸς.

Vaeneat, et gremio requiescens matris in ipso:
Vaeneat. indomitum cur genus istud alo?
Et simum, et volucre est, et acutos imprimit ungues,
Et risu in mediis fletibus ora quatit.
Praeterea durumque, loquaxque, et lumine vibrans;
Quem neque mansuetum dixerit ipsa parens.
Totus prodigium. Sed vaeneat. institor adsis.
Si tibi mancipium cura parare, veni.
Flet tamen, ecce. Bono animo es. te non ego vendam,
Hic cum Zenophila vive, simulque mane.

ζ (18) Εἶπε Λυκαινίδι Δορκάς.

Dorcas, ei, quae se simulabat amare, Lycaeni,
Dic, capta es; Patuit tempore fictus Amor.

ζ (20) Νὺξ μακρὴ, καὶ χεῖμα.

Nox media est et saevit hiems: media occidit undis
Pleias: ego ad Dominae perpluor imbre fores.
Uror amore Helenes. Nam sunt ea tela doloris,
Non amor, e rapido quae iacit igne Venus.

Αὐτοὶ τὴν ἁπαλὴν. ζ (22)

Ipsi viderunt Irenii corpus Amores,
Et Cypriae thalamos destituere Deae.
Emendatum opus ad talos a vertice, signi,
Et castigatae virginis instar habens.
Hinc in mortales, nervo stridente, sagitta
Non una ex illo tempore missa fuit.

Ζηνοφίλα κάλλος μέν. ζ (23)

Concubitus Venus, illecebras, Amor ipse decorem
Zenophilae, Charitum sal Charis ipsa dedit.

Ναὶ μὰ τὸν εὐπλόκαμον. ζ (24)

Per Timus tortos, qui me cepere, capillos:
Per Demus, somnos quae mihi membra fugant:
Iliados per ego illecebras, vigilemque lucernam
Hanc, mea quae madidi carmina multa bibit:
Parva mihi in labris nota vulneris, ecce, relicta est.
Quod si vis, modo dic, expuam et illud, Amor.

Τῷ θαλλῷ Διδύμη με. ζ (26)

Me rapuit forma Didyme. Ah ego tabeo cernens
Tale decus, qualis cera sub igne cadit.
At nigra est. quid tum? carbo quoque. Si tamen illum
Igne foves, fulget, lux ut hiulca rosae.

Λίσσομ' Ἔρως. ζ (27)

Te per ego nostrae supplex rogo carmina Musae,
Heliodora, meo pectore cedat Amor.
Perque tuos arcus, qui iam petiere nec ullum,
Tantum in me dociles mittere tela sua.
Si pereo, vocem testantia carmina linquam:
Aspicis, ut morti me dedit, hospes, Amor.

Aliter.

Si supplex te Musa movet mea, cura facessat,
Quam vigilem in nobis Heliodora serit,
Acer amor. Per te, per ego tua maxima tela,

Non alium, quam me, docta ferire, precor.
Sin morior, testes en istas linquo lituras:
Quantum homicida potest, aspicis hospes, Amor.

ζ (28) Εἰ φιλέεις, μὴ πάμπαν.
Quisquis amas, cave sis deiecto pectore fractus,
Supplicibus solvas flebilis ora modis.
Propositi solidi tibi cura sit, et tibi constent
Lumina contracto parca supercilio.
Nam nimis elatos contemnit foemina fastus,
Et nimis abiectum ridet amica virum.
Ille peritus erit, quicunque haec miscet, amator:
Et modico in fastu pectora fracta gerit.

ζ (29) Χρύσεος ἀψαύστοιο διέτμαγεν.
Aureus intacti temeravit vincla pudoris
Iupiter, ut Danaes aerea tecta subit.
Fabula sic loquitur, me iudice. Ferrea septa
Omnipotens aurum, duraque vincla domat.
Hoc hoc nempe seras, hoc aenea claustra resignat,
Hoc frangit fastus, dura puella, tuos.
Hoc rigidam Danaen lentavit. si quis Amator
Fert pretium, tibi ne supplicet, alma Venus.

ζ (30) Τὸν σοβαρὸν Πολέμωνα.
Quod Polemo ille facit, Glyceres qui coniugis aufert
In scena crines, docte Menandre, tua:
Hoc novus instituit Polemo meus. ille Rhodanthes
Audaci cultas abstulit ungue comas.
Criminibus tragicis mutavit comica facta,
Inflixit tenerae verbera saeva cuti.
Ah scelus indignum! nostros miserata dolores
Quod tantum admisit turpe puella nefas?
Proh dolor! exsculpensque oculos radicitus ambo
Invidiae informes duxit in ore notas.
Si tamen is fuerit Misumenos: ast ego contra
Dyscolos, aspiciens nec Periciromenen.

Εἰ καὶ νῦν πολιή σε. ζ (31)

Quamvis cana aetas iam te tepefecit, et in te
 Ille Cupidinei mucro furoris hebet:
Debueras iuvenum curas miserescere, eorum
 Expertus noris cum, Cleobule, faces,
Nec super assuetis stomachari rebus, honestum
 Foeminei capitis nec populare decus.
Ergo momento nunc illi versus in hostem es,
 Quae te olim potuit patris habere loco.

Μέχρι τίνος. ζ (32)

Quatenus hoc, nobis ut suffuremur ocellos,
 Alter et alterius lumina servet, erit?
Cura fatenda palam est. Si quis tamen hostis amoris
 Aut dicto, aut facto vim parat atque dolum,
Ense malis nostris medamur. Scilicet una
 Suavius est nobis vivere, itemque mori.

Εἴ ποτε μὲν κιθάρης. ζ (33)

Plectra gerens, citharae tetigit si fila canorae;
 Aemula Terpsichores orsa canit fidibus.
Grandiloquam tragico vocem si rumpit hiatu;
 Melpomenes bombos exprimit ore gravi.
Si mota est formae lis de certamine; victam
 Cyprida vel iudex dixerit ipse Paris.
Sed melius taceam, ne Bacchus inaudiat, ac ne
 Concubitus furient hunc, Ariadna, tui.

vel:

 Rursus Ariadneos expetat ille thoros.

Φωσφόρε. ζ (34)

Parce Cupidineo, nec te vicinia Martis
 Mitia dedoceat pectora, parce sacro.
Atque ut apud Clymenem servans Phaethonta decorum
 Cursor ab exortu, Phosphore, lentus eras:
Sic, mihi quae cupido vix se offert, nocte sub ista,
 Ut sub Cimmeriis, lente morare, precor.

ζ (35) Λῆξον Ἔρως κραδίης.

Cor solum et iecur excipias. in caetera membra,
  Acer Amor, si vis mittere tela, licet.

ζ (36) Ἕλκος ἔχω.

Est mihi vulnus Amor. sanies mihi manat ab illo
  Lacrima, inexhausto culpa liquore madet.
Respirare malum nec me sinit: ipse Machaon
  Membra salutifera nec mihi mulcet ope.
Telephus esse volo, tu sis mihi fidus Achilles.
  Curam, laesisti quae prius, ipsa leva.

ζ (37) Εἰπὲ τίνι πλέξεις ἔτι.

Dic cui dispositos properes ornare capillos?
  Cui curare ungues, cui nitidare manus?
Cui colis excoctis conchylii pallia succis
  Ebria, formosa tam procul a Rhodope?
Queis oculis mea te Rhodope non conspicor, illis
  Usurpare diem non ego posse putem.

ζ (38) Τὴν Νιόβην κλαίουσαν.

Flentem olim Nioben contemplans forte bubulcus
  Obstupuit, posset si lacrimare silex.
Contra tam longae gemerem qui noctis in umbra,
  Euippae vivus non lapis indoluit.
Hoc facit acer Amor, curam partitus utrique:
  Et Niobae a natis, et mihi ab igne meo.

ζ (39) Χρυσῆς εἰρύσσασα μίαν.

Legerat aureolo Doris de crine capillum,
  Ex illo palmas vinxit utrasque mihi.
Risi equidem primo. nodos mihi Doridis illos
  Visus erat facilis solvere posse labor.
Mox gemui, postquam non rupi vincula, tanquam
  Artus strinxisset dura catena meos.
Et nunc infelix uno aptus crine, potentis
  Imperio Dominae, quo trahit illa, sequor.

῾Ο πρὶν ἀμαλθάκτοισιν. ζ (40)

Ille ego mente fera qui quondam pubere in aevo
  Flexanimis Paphiae legibus asper eram,
Ille Cupidineis impervius ante sagittis,
  Iam senior tua me sub iuga mitto, Venus.
Accipe me ridens. Non tam prius inclyta malo
  Hesperidum, quam nunc victa Minerva tibi est.

Ναὶ τάχα ταντaλέης. ζ (41)

Nae quaecunque videt Acheron spectacula poenae
  Tantaleae[,] nostris sunt leviora malis.
Nam nullo prohibente, suis tua labra, videns te,
  Consereret, verna lucidiora rosa,
Tantalus aerumnosus. At huic lapis imminet: illum
  Horret. Ita est. Iterum sed nequit ille mori.
At nobis vivis liquantur membra furore:
  Viribus exhaustis mors propiorque venit.

᾿Εσβέσθη φλογεροῖο πυρὸς. ζ (42)

Dilapsa est mea flamma, nec amplius aestuo morbo,
  In Veneris cineres sed tepefactus eo.
Ossibus et penitis nuda cute, mentis et imis
  Sensibus insinuans errat anhelus amor:
Victima sic postquam est in sacris igne vorata,
  Sponte suo residet, cum tepet esca, furor.

῎Ωμοσα μιμνάζειν σεο. ζ (43)

Iurabam sancte, bis sex, pro Iupiter et di,
  Lux mea, luciferos velle carere tui.
Non potui. Visa est lux longior altera bis sex
  Mensibus: adiuro teque tuumque caput.
Tu, ne perscribant ultricis in aequore chartae
  Hoc, quod iuravi, rite precare Deos.
Atque tuis mulce me, blanda, leporibus, ut ne
  Me superum perdant et tua flagra simul.

ζ (44) Δικλίδας.
Me verbis Galatea malis incessit, ut in me [*et?*]
Impulit iratas vespere saeva fores.
Hoc scitum frustra est, Iniuria soluit amores:
Nam furiis stimulos subiicit ille meis.
Annum iuratus dixi procul abfore ab illa;
Ast, proh di, primo hanc mane precator adi.

ζ (45) Ἦ σὸν ἔτι φθινόπωρον.
Et tuus Autumnus alieni Veris honores,
Aestates alias et tua vincit Hiems.

ζ (46) Κεκρύφαλοι σφίγγουσι τεὴν.
Reticulo crinis premitur tibi? Differor aestu.
Haec mihi turrigerae forma videtur Opis.
Intectum caput est? Mentem mihi funditus omnem
Excutit ex toto pectore flava coma.
Vela tibi condunt suspensos candida cirros?
Nihilo languidior cor mihi flamma coquit.
Tres formas stipat Charitum pulcherrima triga.
A totidem formis singula flamma fluit.

ζ (47) Φεῦ, φεῦ καὶ τὸ λάλημα.
Proh dolor, alloquiumque et visum livor ademit,
Tecta supercilio verba loquente sua.
Nos stantes propius nutus miramur aniles,
Lumina ut Inachidos multa bubulce tua.
Sta: circumspectans observa: ringere frustra.
Explorare oculis intima nostra nequis.

ζ (48) Ἀνέρα λυσσητῆρι.
Quemcunque appetiit rabidae canis acre venenum;
Hic videt in mediis spectra canina vadis.
Forsan et infregit genuinum percitus in me,
Sensibus et totis me spoliavit Amor.
Nam mihi salsa tuos referunt maris aequora vultus,
Fluminaque, et dulci pocula plena mero.

Μηκέτι τις πτήξειε. ζ (49)

Frustra aliquis paveat fera tela Cupidinis. Ille
Totum in me pharetrae iam vacuavit onus.
Frustra etiam assultus alarum. Nam mihi postquam
Impositus pedibus pectora pressit Amor,
Firmus inhaerebit, stabilisque: neque inde facesset,
Quando in me pennas abscidit ille suas.

Οὔτε ῥόδον στεφάνων. ζ (50)

Ut rosa non minor est serto: sic vestibus ipsis
Non es, gemmatis reticulisve minor.
Candorique tuo baccata monilia cedunt,
Impexisque auri flava nitela comis.
Inde quidem rutilos hyacinthus fulgurat ignes,
Luminibus cedat sed tamen ipsa tuis.
Roscidulum decus oris, et emendata loquelae
Suada tuae, Veneris quid nisi cestus is est?
Cuncta haec me furiant. sed me solantur ocelli:
In quis spes sedes fixit amica suas.

Τὴν πρὶν ἐνεσφρήγισσεν. ζ (51)

Illa tui vultus quondam praesentis imago
Quam prius in nostro pectore sculpsit Amor,
Expuitur tibi: me miseram: verum una decoris
Corde meo species stat mihi scripta tui.
Scilicet hanc Orco, hanc ostendam, barbare, Soli,
Criminis ut vindex Cressa sit urna tui.

Ληθύνει Κλεοφάντις. ζ (52)

Ut cessat Cleophantis? adhuc iam tertia coepit
Lumine languidulo parca lucerna mori.
Ah pereat cordis sic flamma, ut flamma lucernae:
Nec me pervigili torreat illa face.
Ah quoties Venerem iuraverat affore, primo
Vespere? nil homines, nil facit illa Deos.

ζ (53) Χθιζά μοι Ἑρμώνασσα.

Dum forte hesterno titubāns vestigia potu
Vestibuli primas induo serta fores,
Hermonassa scyphi lympha me spargit: et illas
Turbat, quas vix lux struxerat una, comas.
Sed magis ustus aqua magis arsi: nam scyphus ex hac
Mellito tacitas duxit ab ore faces.

ζ (54) Φράζεό μοι Κλεοφάντις.

Aspice; quale decus, quae laus, Cleophanti, duorum est,
Quos pariter rapido turbine versat Amor.
Quae belli vis, quisve metus, quae causa pudoris
Hos dirimat sanctis nexibus implicitos?
Dentur vincla mihi, quae Lemnia fabricat incus,
Quosque vafra nodos Mulciber arte facit:
Dummodo te amplectens cupidis, mea Vita, lacertis
Perfruar in membris gaudia longa tuis.
Tunc tunc hospes, et indigenae, fessusque viator,
Me videant, et cum coniuge sacrificus.

ζ (55) Ἐξότε μοι πίνοντι.

Ex quo olim potans mecum potante Chariclo
Ingessit furtim propria serta mihi,
Totum ignis me exest. In ea, puto, namque corona
Id, quo arsit Glauce nata Creontis, erat.

ζ (56) Ὁ θρασὺς ὑψαύχην.

Cervice elata, contracta fronte, severus,
Nunc est virginei ludicra cura ioci.
Ante ratus teneram tumidus laesisse puellam,
Colla dedit: nunc spe decidit ipse sua.
Is modo femineas supplex iacit ore querelas:
Illa mares animos lumine torva gerit.
Virgo ferox, quamvis irae est iustissima caussa,
Parce animis: Nemesis tela propinqua time.

Εἰ καὶ τηλοτέρω Μερόης. ζ (57)

Tu licet ulterius Meroen vestigia figas:
Illuc pinnigero vectus Amore ferar.
Tuque petas ortus, quos concolor inficit Eos,
Immodicis spatiis vel pedes usque sequar.
Nec minus hoc, quod do, nobis placare marino
Munere: namque tibi hoc fert Venus orta mari:
Quae abiecit, quaecunque fuit fiducia formae:
Atque nitore tuo dat tibi victa manus.

Ὀφθαλμοί, τέο μέχρις. ζ (58)

Quis modus, o oculi, ducendi nectar Amorum
Cum formae sitis est ebria flore mero?
Ah procul aufugite hinc quantum pote. Cypridi sanctae
Tranquillo faciam sobria sacra mari.
Sin illic furor is, si me furor is manet illic,
Perpetuum madidi fletibus este meis,
Solventes poenas merito pro crimine, quando
Ob vos in tantum crevimus ignis opus.

Ἱππομένην φιλέουσα. ζ (59)

Hippomenem ardebam: in tenerum mens versa Leandrum est.
In labris haerens fixa, Leandre, tuis,
Xanthum mente gero. Xanthum complexa fovensque,
Hippomenem reduci perdita corde peto.
Praesentem fugio. Sic alternantia semper
Atque alium atque alium brachia nostra virum
Ditem inhiant Venerem. Quod si qua mihi obiicit illud,
Haereat haec uni pauper inopsque viro.

Τὸ στόμα ταῖς. ζ (60)

Os Charitum illecebris, at frontem floribus ornas.
Exornant Veneres lumina, plectra manum.
Praedaris visus oculis, accentibus aures;
Venatur iuvenes pars quotacunque tui?

ζ (61) Τὸ ξίφος ἐκ κολεοῖο.

Ensis vagina cur stringitur? haud ut iniquus
 Sim Veneri: adiuro teque tuumque caput.
Sed Martem ut, quamvis immani pectore, noris
 Sub Veneris molli ponere colla iugo.
Iste mei desiderii est comes. Haud opus ullo
 Est speculo. Hunc versans consulo semper ego.
Pulcher in hoc videor mihi. Sed si linquis, amica,
 Nos prius, hic ensis induet ile meum.

ζ (62) Τῷ χρυσῷ τὸν Ἔρωτα.

Auro sollicitatur Amor mihi. Nam neque aratro
 Possunt, nec duro mella ligone coli,
Sed tempestiva verni vi roris. At aurum
 Omnimode Veneris dulcia mella colit.

ζ (63) Κιχλίζεις, χρεμέτισμα.

Hinnitu Veneris proludens bella fritinnis.
 Furtivo adnictas numine. cuncta moves.
Frustra, iuro, oculis te non visurus, amori
 Indomitam. lapidem ter quoque iuro Iovem.
Lude tibi. te suavioli poppysmate ducta
 Illis, quae nulli nuda labella seres.

ζ (65) Πᾶσαν ἐγὼ τὴν νύκτα.

Tota mihi in gemitu nox vertitur. Ast ubi venit
 Dans minimum mihi lux prima quiete frui,
Circum perque strepente citamur hirundine. somnos
 Abrumpens, lacrimas integrat illa mihi.
Quid mihi vobiscum est? absistite garrula turba.
 Non, Philomela, mihi lingua resecta tua est.
Flete Itylon duris in montibus, atque sedete,
 Scruposam cautes qua dabit alta domum,
Dormire ut liceat. Surrepens forte Rhodanthes
 Amplexanda mihi brachia, Somne, dabis.

Σώζεο, σοὶ μέλλων ἐνέπειν. ζ (66)

Dicturus tibi, Vita, vale, vocemque citatam
  Refraeno, rursus sustineoque gradum.
Utque olim niger ille dies Acherontis amari,
  Sic mihi discidii caussa timenda tui est.
Vultus enim tuus est lux altera. Lux tamen omni
  Voce caret. Contra, tu mihi verba refers
Dulcia Sirenum cantu magis, e quibus omnis
  Pendula spes animae statque caditque meae.

Εἰμὶ μὲν οὐ φιλόοινος. ζ (67)

Non sum vinosus: vin' me deponere vino?
  Hac, si tu libes pocula, lege bibam.
Admoris tua labra, nequibo sobrius esse:
  Nec fas temeto posse carere mihi.
Nam transmissa tuis ad me fert suavia labris
  Ille calix, narrans dona superba sua.

Μήποτε λύχνε μύκητα. ζ (68)

Ne quis concretus tibi fungus convocet imbres:
  Vir venit: huic nullas necte, lucerna, moras.
Nulla faves Veneri. Nam cum condixerat Hero
  Leandro — ah, anime, caetera parce loqui.
Vulcano servis. Hinc, ne adverseris herili
  Curae, tu Veneri semper iniqua manes.

Τί στενάχεις; φιλέω. ζ (69)

Dic agedum, quid suspiras? Amo. Quamne? Puellam.
  Pulchram? Pulchra oculis est ea visa meis.
Ast ubi visa tibi est? Ad coenam forte vocatus
  Vidi, communem presserat illa torum.
Spes est posse frui? Spes, o bone. Denique aperte
  Non amo. Furtivas venor amicitias.
Legitimos thalamos fugis ergo? Vera putasti.
  Quod sors huic parvas nempe reliquit opes?
Omne tenes. Igitur nec amas bene? Fallere. Nunquam
  Recta putans animus impatienter amat.

ζ (70) Διοσῶν θηλυτέρων.

Forte duas inter solus, mediusque sedebam:
 Illam ardebam, hanc non laedere certus eram.
Meque trahebat amans: ego furabundus at isti
 Non totis labris oscula parca dabam:
Alterius fallens ardorem scilicet, eius
 Discidii caussas aemula verba timens.
Ingemui, dixique simul, Fortassis amari
 Undique supplicium par, et amare, mihi est.

ζ (71) Ἡ πάρος ἀγλαΐῃσι.

Illa prius fastu turgens, iactare capillos
 Sueta prius, pexis illa superba comis,
Sueta meis desideriis illudere, formam
 Perdidit: huic digitos ruga senilis arat.
Ubera subsidunt, cecidit frons, lumina marcent,
 Annoso titubant balba labella sono.
Caniciem vindex voco numen Amoris. et aequum
 Iudicat, et tumidis strenua poena venit.

ζ (72) Αὐτή μοι Κυθέρεια.

Et Cytherea potens, et Amorum candida turba
 In tabem solvent iam cor inane mihi.
Non patiar, pueros propero si stultus amare:
 Labe etiam, qua non turpior ulla, cadam.
Una sit in culpam mulier satis: hac ego peccem,
 Pittalace. At pueros, stulte, relinquo tibi.

ζ (73) Ἦ ῥά γε καὶ σὺ Φίλιννα.

An desiderio mea tangeris ergo Philinna?
 Langues exhaustis tabida luminibus?
An placidos carpis somnos, et nullus Amoris
 Respectus: curae cura nec ulla meae est?
Expectant te saeva vices, flentemque videbo
 Imbre per indignas usque cadente genas.
In multis Venus est varium et mutabile. solo hoc
 Eximia: elatis semper iniqua fuit.

'Η ῥαδινὴ Μελίτη. ζ(74)

Nondum etiam senii sub limine, puberis aevi
  Interiit, Melite, gratia prima tui.
Malarum sed adhuc splendet nitor. eminet illex
  Vis oculi. Annorum est sed neque summa brevis.
Atque puellaris manet illa protervia. Ob istud,
  Tempus naturam vincere posse, nego.

Σπεύδων εἰ φιλέει. ζ(75)

Experiens, quam me non segniter ardet Ereutho,
  Sic ego cor ficte compositisque dolis
Adgrediebar: Ego dicam: Iam migro: peregre
  Ibo: Vale, ac nostri vive, puella, memor.
Ingemuit, neque sustinuit, frontemque ferivit,
  Et cirrum e torta discidit ungue coma,
Ut maneamque rogat. Fracto non tardus ocello
  Credere, do victas utilitate manus.
Sum felix voti. Nam quod fecisse volebam
  Officium et munus hoc quasi grande dedi.

Ὑπομνηστικόν. ζ(76)
Ἐνθάδε μὲν χλοάουσα.

Hic ager umbroso ramorum tegmine vernans
  Fructiferae frondis explicat omne decus.
Hic clangit versus cupressorum inter opacos
  Pullorum mater rauca cohortis avis.
Hic fringultit acanthis, et hic acredula questus
  Ingeminans inter densa rubeta sedet.
Quis mihi ludus in his, cum vos audire loquentes
  Malim, quam Phoebo quae sonat icta chelys?
Atquin me duplex exercet cura. Videre
  Nam volo, summe virum, te, Damalimque meam,
Qua caleo: sed me iuris tutela, piusque
  Dorcalide a tenera tam procul arcet honos.

Θεσμὸν Ἔρως. ζ(77)

Ius nescit violentus Amor. Diducere amantem

A desiderio functio nulla potest.
Quod si iuridici studium te muneris arcet,
Ergo tuo nullus pectore fervet Amor.
Qualis Amor, si vos undae discrimine parvo
Distinet a vestra virgine terra procul?
Dum natat, ostendit, quae vis, Leander, amorum est,
Nocturni impavidus murmur ad omne freti.
Quin adsunt tibi, Amice, rates. Magis ergo Minervae
Invigilas studiis, et Venus ipsa iacet.
Pallas iura, sed affectus Venus obtinet. Una
Palladi, dic mihi, quis serviat, et Veneri?

ζ (78) Ἠιθέοις οὐκ ἔστι.
Non tantos patitur iuvenum natura labores,
Quantos imbelles nos, muliebre secus.
Aequales illis adsunt, curaeque dolores
Intrepida sociis pandere voce licet.
Nec desunt, mentem quae pascant, ludicra: vicos
Concelebrant: animum picta tabella capit.
Nobis nec fas est coeli convexa tueri.
Inclusas curis sed domus atra coquit.

ζ (79) Μηδὲν ἄγαν, σοφὸς.
Prudentis scitum est, Ne quid nimis; Ast ego fastus
Indueram, quasi sal, aut mihi forma foret.
Credideram unius, neque ea est sine fraude, puellae
Totam animam in manibus semper habere meis.
Haec, quasi poeniteat morum, vitaeque prioris,
Intumet elato vana supercilio.
Sic prius ille ferox, ille aereus, ille ego tarde
Credulus, ac tangens astra, repente ruo.
Nam vertere vices: et supplex clamo: Nocentes
Aetatis vitio (parce Puella) sumus.

ζ (81) Ποίην τὶς πρὸς ἔρωτας.
Quodnam iter insistas in amoribus? Ecce petaces
In triviis luxus non patiere lupae.

Sin te virgo capit: vel eam tibi nubere ius est,
  Vel corruptorum est poena ferenda tibi.
Nuptas sollicitare ad stupra, quis, unde voluptas
  Nulla est, quantumvis cogitur ipse, potest?
Est in adulteriis multa alea, fructus amoris
  Nullus. In his pueri est turpis habendus amor.
Volgivagae viduae passim suus extat amator;
  Quippe animum, mores et meretricis habet.
Castior est? tibi vix succumbere vixque coacta,
  Mox stimulos odii concipit aegra novi.
Factum odit: quia nec periit pudor omnis, amori
  Aptas solvendo quaeritat usque moras.
Sin magis ancillae cupidis amplexibus haeres:
  Sive tua est; famulae servus es ipse tuae:
Sive aliena; notam tibi lex tamen irrogat, in te
  Mancipii haud proprii nomine probra ciens.
His se Diogenes pulchre extricavit: Et illi
  Pellex, absque ulla Laide, palma fuit.

Ὄμματα δινεύεις. ζ (82)

Lumina distorques tacitas prodentia flammas:
  Ductas purpurea valga labella rosa:
Fringultis tremulum: vibras lasciva capillos:
  Iactas effusas, me quoque teste, manus:
At nondum illa tui cecidit constantia fastus.
  Marces: ille tamen masculus horror adest.

Νῦν καταγιγνώσκω. ζ (83)

Mirum, quod non mutet ob hanc se Iuppiter. illi
  Irascor. rudis est: nil in amore videt.
De forma non Europae, Danaeve puellae,
  Non ea concedat, candida Leda, tibi.
Ni forte est, quod scorta fugit vulgaria, Regum
  Corrupit natas. Hoc, scio, crimen habet.

Ἄρσενας ἄλλος ἔχοι. ζ (84)

O valeat puerilis amor. Complexibus utor

Foemineis, in quis est diuturnus amor.
Turpe puer catamitus. In hoc mihi displicet illa
Praematura horrens invida pube cutis.

ζ (85) Ψαῦε μελισταγέων.
Tange, Calix, mel oris; habes. Mulgere licet, nec
Invidia est. Utinam tu quod es, ipse forem!

ζ (86) Ἱμερτὴ Μαρίη μεγαλίζεται.
O quam ius penes est, et cura retundere fastus,
Elatae Mariae pectora, diva, preme:
Non ut morte luat poenas, sed vertice toto
Caneat, et corpus ruga senilis aret.
Exigite o cani lacrimarum nomine poenas:
Et culpam culpae conscia forma luat.

ζ (87) Δακρύεις, ἐλεεινὰ λαλεῖς.
Flens loqueris, lacrimas, temere aspicis, ureris aestu
Zelotypo, attrectas, oscula crebra seris.
Istud amare quidem est: id, me dicente, parata
Sum, cum dissimulas, non id amantis habes.

ζ (88) Μῆλον ἐγὼ βάλλει.
Malum ego, me iecit qui te perit. annue amanti
Xanthippe. nostrum flos utriusque perit.

ζ (89) Τὸν σιγῶντα Φιλαινὶ.
Arcani mutus testis fac lumen olivo
Sit satur, et prodi, chara Philaeni, foras.
Nam sese vivis spectari testibus odit
Solus Amor. Tu mox obde, Philaeni, forem.

ζ (90) Νὺξ ἱερὴ, καὶ λύχνε.
Nempe ambo alterno iuravimus ordine pactam,
Testis eris tu Nox, tuque Lucerna, fidem.
Ut neutri neutrum fas esset fallere, vobis
Testibus, accepta est, et data utrinque fides.

Irrita quae rapidis iactari dicit in undis:
  Alterius gremio hunc ecce Lucerna vides.

Aliter.

Non alius nobis, cum foedera sanximus ambo,
  Quam tu Nox testis, tuque Lucerna, fuit.
Sanximus unanimes; ego, me hoc non posse carere:
  Hic fore me (testes estis uterque) suam.
Hic nunc tradit aquis, mihi quae iuravit amanti.
  Hunc aliae (sed te teste, Lucerna) fovent.

Οὔπω σοι καλύκων. ζ (91)

Virgineae nec pubis hiat dum flos tibi: nec dum
  Autumni livet primitus uva tui:
Cum tamen acer Amor acuit iam cote sagittas[,]
  Lysidice, et tacito ventilat igne faces.
Ah fugite, o miseri, dum non ferit arcus, amantes:
  Quam magnos mox est flam[m]a datura rogos.

Ψυχή μοι προλέγει. ζ (92)

Praedicit mihi dudum animus memor ante malorum
  Ut fugiam flammas, Heliodora, tuas.
Dicit: nulla fugae tamen est via: quo magis acer
  Ille monet; magis hoc impatienter amat.

Ὁσσάκι Κυδίλλης. ζ (93)

Ah quoties audax nunc clara luce, sub ipsum
  Cydillae veni, nunc ego nocte, sinum;
Per praeceps toties, fateor, vestigia figo,
  Et toties capiti est alea iacta meo.
Quid tum? omne audet amans. Amor huc quem versat, et illuc
  Cumque: nec in somnis cogitat ille metum.

Ἑξήκοντα τελεῖ Χαριτώ. ζ (94)

Haec agitur, Charito, tibi sexagesima messis,
  Et manet in nigris crinibus ille tenor:
Nec rugis sulcatur adhuc cutis aspera. Suadam,

Ambrosiam, Charitum millia fundis adhuc.

ζ (95) Ἠράσθην. τίς δ' οὐχί.
Comissavi alias. quasi nemo hoc fecerit. arsi
In furias. quasi non me furiarit Amor.
Alea nunc iacta est. cani subiere, piloque
Nunc sapiens aetas deteriore venit.
Cum tempestive licuit, tum lusimus. at nunc,
Tempus ubi non est, ad meliora vocor.

ζ (96) Ἠράσθης πλουτῶν.
Dives amavisti, Sosicrates. Ast modo pauper
Nullus amas. Quanta est, proh, medicina fames?
Quae te deliciasque suumque vocabat Adonim,
Menophile, nomen nunc rogat illa tuum.
Fare, quis? Unde domo? quae gens tibi? nunc bene nosti
Antiquum hoc: Inopem nullus amare solet.

ζ (97) Ἡ χαλεπὴ κατὰ πάντα.
Aspera et indomita feritate Philesion illa,
Illa ullum, precio non sine, passa virum,
Mitior haec nunc esse videtur. at esse videri
Hoc leve, mutatum nec reor ingenium.
Sic quae lenitis mansuescit moribus aspis,
Cum mordet, nihilo secius illa necat.

ζ (99) Μικκὴ καὶ μελανεῦσα.
Et patua est et fusca Philaenion. Ast mage molle
Non apium, non est blandior agnus ea.
Non illex ita cestus, ut eius verba. Patere
Omnibus, interdum poscere parca, solet.
Haec placeat mihi sola Philaenion, aurea Cypri,
Succurrat potior donec amica mihi.

ζ (100) Ψαλμὸς καὶ λαλιή.
Ars fidium atque loquela, argutaque lumina, carmen

Xanthippes, et, qui iam novus ignis init,
O anime, urent te. Unde, aut quando, quove modo, illud
Nescio; tunc, cum ignis te coquet ille, scies.

ζ (101) Ὦ ποδὸς, ὢ κνήμης.
O pes, o crus, et, quod me male perdidit olim,
O femur, o natis, o pecten, o ile duplex:
O humeri, o mammae, o cervix procera, manusque
O duplices, o quae lumina me furiant:
O fraudum artifices motus, o lingua retorquens
Anfractus, o me vocula debilitans!
Quod si opica est, si nigra, canit neque carmina Sapphus;
Quid tum? Indam Perseus arsit et Andromedam.

ζ (102) Ἡ κομψὴ, μεῖνόν με.
Bella mane me, bella. quod est tibi nomen? ubi mi
Condicis? quod vis, hoc dabo. non loqueris?
Dic ubi eris? mittamne aliquem tibi? numquis habet te?
Ergo vale. nec mihi dicis, iniqua, Vale?
Ast iterum atque iterum accedam tibi. Saepe subegi
Quas nec duritia viceris ipsa. Vale.

ζ (126) Πέμπω σοὶ Ῥοδόκλεια.
Floribus omnigenis plexas, R[h]odoclea, corollas,
Quas etiam ipse meo pollice subsecui,
Mitto tibi. Sunt hic anemonae lilia iuncta,
Et cum narcisso, cum violisque rosae.
His induta caput fastus dedisce superbos.
Et tu marcesces, atque corona tua.

ζ (133) Ὑψοῦται Ῥοδόπη τῷ κάλλει.
Muneribus formae Rhodope tumet: huic ego salve
Dixi, cum fastu me resalutat ea.
Floriferis quoties intendi lumina sertis,
Calcat, inhumano prosubigitque pede.
O rugae, o senium, citius properate, venite;
Et vobis Rhodopen flectere posse datum est.

ζ 157) Μήνη χρυσόκερως.
Luna vide, vosque o radiantes noctis ocelli
Astra, sub Oceani sueta subire sinum.
Discessit, meque hic fugitiva reliquit Ariste,
Improba post sextum non mihi visa diem.
Vestigare tamen certum est, immittere odoros
Cypridis, argenti grande numisma, canes.

ζ (162) Ὄρθρος ἔβη Χρύσιλλα.
Lucescit, Chrysilla. vigil iam gallus acuto
Infensum nobis provocat ore diem.
Alituum pereas importunissime, qui me
Visurum aequales exigis inde domos.
Fis, Tithone, senex. Nam cur tam mane fugasti
Auroram e tepido, lente marite, toro?

ζ (177) Νῦν μοι χαῖρε λέγεις.
Nunc mihi dicis, Have, postquam tuus ille nitore
Marmoreo vultus purior obsoluit.
Nunc mihi subrides, postquam tibi tempus ademit
Cervici solitas involitare comas.
Hinc apage a nobis. nobis occurrere noli.
Non mihi pro tenera spina legenda rosa est.

ζ (181) Εἴ μοι τὶς μέμψοιτο.
Si vitio mihi quis vertit, quod servus Amoris
Erro, quod omne oculis aucupor alitibus,
Ille Iovem sciat, ac Ditem, Dominumque profundi,
Serva Cupidineo colla dedisse iugo.
Si tale, atque homini genus est imitabile Divum,
Post divos, quodnam crimen amare meum est?

CARMINA SELECTA.

Theognidis.

1. Vinosum non est fas siccos inter adesse:
Siccum vinosos inter adesse nefas.

2. Qui vini excessisse modum se postulat: impos
Est animi, linguae est impos et ille suae.
Atque oggannit inepta, et quae turpissima siccis,
Nil et inexpertum, dum madet ipse, finit.
Mente prius compos, tunc infans. Ergo memento
Intra legitimum sumere vina modum.
Surge prius quam mens vino deponitur: et ne,
Ut mercede merens, ventre trahare, vide.

3. Mensurae oblitos vini vis sumpta, modestum
Et stultum, vacuos mentis utrosque facit.
Argentumque aurumque explorant igne periti:
Ast hominum nudat mentis operta merum
Quamvis prudentum, vitiumque examinat omne, et
Vel cautis rubeant ora pudore, facit.
Vina caput mihi concutiunt, Onomacrite: agit me
Vinum: nec mentis sat bene compos ego.
Tota domus circum quatitur. Sed surge age, sodes:
Experiar, vini vis habeatne pedes,
Atque animi mentem. metuo male ne quid ineptum
Ebrius et madidus, neve pudenda geram.
Temeto nimio si plus utare, nocebit:
Si modico, haud noceat, proderit imo magis.

Eratosthenis.

Viribus aequiparat flammae simul insinuavit
Vinum hominem, qualis salsa profunda maris,
Aut Aquilo, aut vis Austri exercet, operta resignat
Funditus, atque hominum pectora tota quatit.

Hesiodi.

Qualia dona dedit Liber, vitaeque beatae,
Materiamque odii, praeter ius vina bibenti.
Et linguam caecis, mentemque pedesque manusque
Vinclis stringit: at is declinat lumina somno.

Hegesandri apud Athenaeum.

Silonicaperones, vibrissasperomenti,
Manticobarbicolae, exterebropatinae,
Planipedatque lucernitui, suffarcinamicti,
Noctilatentivori, noctidolostudii,
Pullipremoplagii, sutelocaptiotricae,
Rumigeraucupidae, nugicanoricrepi.

Sequens quoque epigramma e Graeco se vertisse aiebat Scaliger.

Hunc immortali florentem Amaranthon honore,
Lilia non tactas haec imitata nives,
Nos tibi, sancta Venus, geminorum mater Amorum,
Ponimus, unanimi pectora iuncta fide.
Tu contra fac noster amor celebretur in omni
Immortalis, ut hic, purus, ut illa, loco:
Cordaque amicitia coeant sic nostra duorum
Ut iuncti flores hi coiere simul.

SOPHOCLIS AIAX LORARIUS, stilo Tragico translatus.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΑΡΔΕΣΙΟΥ

εἰς Ἰώσιππον Σκάλανον τὸν τοῦ Σοφοκλέους Αἴαντα μεθερμηνεύσαντα.

Οἴστρῳ ἀμερσινόῳ πληγείς ποτε θούριος Αἴας
Νυκτιμανεῖ κεραοῖς ἔνθορε βουσὶ ποδί.
Αὐτοῦ δ' ἀντιβίους ἔμεναι δὴ πάμπαν ὀΐω
Κείνους αὐτοῖσιν τοῖσι βοτῆρσιν ἕλε.
Τὴν ῥα οἱ ἐν νόσον ὦρσε κακὴν γλαυκῶπις Ἀθήνη[,]
Ἔγκυον ἀφροσύνης ὄμμασι χῦσα νέφος.
Ἥ τ' αὐτὴ δὲ θεὰ μανίης Σκάλαν' ἔμφρονος ἦτορ
Σεμνομανὲς κέντρῳ ὀξυσόφῳ σε τύπε·
Ὢ μὲν ἐνὶ πραπίδεσσι τεαῖς μάλα πόλλ' ἐρεθισθεὶς
Δαιμόνι' οὔτε βόας, οὔτε βοτῆρας ἕλες.
Ἀλλ' Ἄϊδός δε πυλάρταο θρασυκάρδιος ὁρμῶν,

Χ' ᾅτερος Ἡρακλέης κερβερόνικος ἐών,
Χειρὶ φερεσβίῳ ἄμμιν ἀνήγαγες Ἄκκιον εἰς φῶς
Μάψ δὴ ὑλακτεῦντός σοι μετόπισθε κυνός.

Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτόν.

Ἔα τί τοῦτο; τί χρέος θεήλατον;
Ἐνθουσιασμοῦ συγγενοῦς καὶ συντρόφου
Ὄντος γ' ἐλευθερίᾳ, Σκάλανε, πῶς δῆτ' ἔπη
Ἕκαστ' ἑκάστων ἀνταμείβεις τῶν ἐπῶν;
Καὶ πῶς ἀνάγκης τοὔμπαλιν δεσμοῖς δεθεὶς
Σὺ μηδὲν ἐκφαίνεις ἔπος ἀνελεύθερον;

Personae fabulae:

Minerva, Nuncius,
Ulysses, Teucer,
Aiax, Menelaus,
Tecmessa, Agamemnon,
Chorus Salaminiorum sociorum.

Actus Primus.

Minerva.

Iam video, Ulysse, saepe te venatice
Captasse, ut artes hosticas praevorteres.
Teque adeo ad ipsam commodum classem ultimam
Aiacis, ubi post principia tendit, tuor
Ruspantem, et olim metientem sedulo
Notis adulta nuperis vestigia,
Ut intus, an foras sit, oculis aucupes.
Pene autem es assectatus, ut canis sagax.
Nanque intus ellum est haud diu, caput
Sudore manans atque carnufices manus.
Quare intus inspectare, nec tibi integrum est,
Omitte: tantum fare, quoius gratia
Tam satagis, omne ut, quicquid huius est, loquar.
Ul. O mihi Dearum cura maxume omnium
Minerva, quam vel eminus clare tuam
Vocem aure capio, et mente suspensa haurio,

Qualis tubae sentitur aeneae sonor.
Recteque sensti me mihi infensissumum
Aiacem odora circuire indagine.
Ita est. eum venamur, haud alium, Dea.
Nam facinus ista nocte caecum, nescium,
Ancepsque fecit ille, si fecit tamen.
Nil scimus etenim mentis errore avii.
Quare hoc subivi sponte perferens onus.
Nam pecua nuper parta bellica manu,
Iugulata, strata, sauciata foediter
Manu, magistris cum suis offendimus.
Factique eum omnis huius auctorem facit.
Huc adde, quod speculator hunc solum omnium,
Campos cruento dum ense persultat furens,
Viditque, retulitque: Ego actutum impete
Vestigo, odoro. haec signa non dubie noto:
Ast illa miror, cuia sint non assequor.
Sed affuisti tempori, si quidem tua
Me nunc, et olim rexit, et reget manus.
Mi. Persensi, Ulysse. iamque, dum venaturis,
Viam tibi istam sponte custos institi.
Ul. Bene hic, secusne coeptus est mihi labos?
Mi. Liquido putasti: fecit ille, me vide.
Ul. Nam cur et ausus ille tam caecum nefas?
Mi. Achillis arma, addicta non sibi dolet.
Ul. Cur sic furente fertur in greges gradu?
Mi. Vestro manus foedare sperans sanguine.
Ul. Incogitabat, inquis, Argivis malum?
Mi. Quin absque me fuisset, et patraverat.
Ul. Quibusne coeptis, quove mentis impetu?
Mi. Irrupit ad vos nocte solus, et dolo.
Ul. Pervenit igitur, atque metas attigit?
Mi. Institerat adeo utrique iam praetorio.
Ul. Quis rapida ovantem caede repressit manum?
Mi. Aliena captis sensa ocellis oggerens
Hominis retundo gaudium immedicabile.
Et ad gregum miscella lanigerûm agmina,

Promiscuique volgus armenti avoco.
Ibi buceras sternebat animantes, nihil
Parcens furori: modo cruenta credulus
Manu necare gemina Atridas corpora:
Modo hunc, modo illum scilicet mactans ducem.
Ast ego virum furore torrentem vago
Urgebam, in altos induens casses mali.
Postquam remisit vis furoris de nece,
Armenta viva compedarum vinculis
Captiva, sed cum gregibus abducit domum,
Homines putans abigere, non brutos greges:
Quos nunc flagellis accipit vinctos male.
Age huncce sodes indicem morbum tibi,
In volgus ut eum differas, ubi videris.
Ne defetisce, neve doputa in malo
Hominem videre. luminum aversos ego
Orbes reflectam, quo minus te viderit.
O qui revinctis manibus abductas agis
Hominum catervas, huc adesdum, te voco.
Aiax tibi, inquam, dico. iam prodi foras.
Ul. Quid agis, Minerva? ne foras hominum evoca:
Mi. Potin' es tacere? nec tibi metum obiice.
Ul. Ne, amabo: sed contineat intus se domi.
Mi. Frustra vereris. non vir idem est, qui prius.
Ul. Mihi hostis idem est ipse, qui prius fuit.
Mi. Illudere hosti ludus est suavissumus.
Ul. Mihi quidem isthunc intus includi sat est.
Mi. Hominem videre mentis impotem fugis?
Ul. Videre mentis compotem compos queam.
Mi. At non videbit te quidem, quamvis prope.
Ul. Cur non, si idem oculis lumen usurpat, potest?
Mi. Faxo, te ut oculis vel videns non viderit.
Ul. Mutare magnum fas nefasque Diis leve est.
Mi. Tace, et quiesce, teque in hoc statu tene.
Ul. Certum est tenere. sed foris mallem tamen.
Mi. Heus te, audin'? Aiax, rursus appello. huc ades.
Cur numen auxiliare tam parvi facis?

Aiax. Salve Minerva, maxumi proles Iovis,
Bene ades, et opportuna. te spoliis ego
Mactabo opimis, propter hanc praedam quidem.
Mi. Sapis. sed illud quod rogo, narra mihi.
Hastam imbuisti sanguine Argivo tuam?
Ai. Et gloriari fas mihi est, et non negem.
Mi. Advorsum Atridas nempe molitus manum es?
Ai. Non fiat illis ludus Aiax amplius.
Mi. Actum est, ut inquis: occiderunt ilicet.
Ai. Nunc auferant mihi arma mortui mea.
Mi. Quid vero Ulysses ille Laerta satus?
Quo res loco illi est? an tuam effugit manum?
Ai. Sacramne volpem quo sit in statu rogas?
Mi. Ipsum, inquam, Ulyssem male tibi infestum caput.
Ai. Gratissimum intus assidet spectaculum
Captivus, ipsum quod mori nondum velim.
Mi. Quidnam priusquam aggredere? quid facies lucri?
Ai. Priusquam ad altae columen evinctus domus,
Mi. Quodnam misello grande moliris malum?
Ai. Caesus flagellis efflet animam denique.
Mi. Ne miserum, amabo, ne hunc ita accipias male.
Ai. Sperare in aliis, Diva, te iubeo bene.
Supplicium ad istum is, nec secus, dabit modum.
Mi. Postquam hoc in animo est sat tibi acceptum,
Ne parce dextrae, cogitata perfice. [ilicet,
Ai. Accingor ad rem: caeterum mando tibi,
Ut tale praestes semper auxilium mihi.
Mi. Vides, Ulysse, vim Deorum, quanta sit?
Hoc homine rerum quis fuit consultior,
Vel melior antehac coepta mature exequi?
Ul. Nullus quidem antehac; mihique miseritudine
Commovit animum, quanquam iniquior mihi est,
Quod tali inhaerens ipse conflictet malo.
Nec illius rem, quam meam, specto magis.
Nil certus aliud esse nos, quam somnia
Imaginantum, aut corpora umbra inania.
Mi. Ergo cavebis haec videns, temerarium

Dictum, profanumve in Deos effutias,
Nec insolescas, si vel ulli praenites
Virtute belli, sive vastis copiis.
Namque una tollit, una deprimit dies
Mortalium res, et boni semper viri
Curae Deis sunt, contra at invisi mali.

Chorus.

Telamoniada, qui fundamina
Salaminis habes firma marinae:
Bene cum tibi fit, bene laetor.
Cum te inimico languere Iove
Differt Danaûm fama maligna,
Mens mihi refugit, totusque tremo,
Trepida ut terrore columba.
Ut praeterita nocte tumultus
Nos famigerant rumore malo,
Te pede rabido persultantem
Ubera prati praedatitias
Danaûm pecudes,
Quae super ipsis fuerant reliquae,
Ferro vastasse cruento.
Talia fictis probra susurris
Omnium in aures spargit Ulysses.
Creditur illi: nec sine multa
Suada excipitur: suasus et ipse
Suasore magis strepit auditor,
Tua risu facta lacessens.
Qui magna petit corpora telo
Nullus aberrat. Dixerit in me
Quis tale, fidem nullus habebit.
Nam felices petit invidia.
At sine magnis ipsi parvi
Intutum arcis sunt praesidium.
Nam cum divite bene plebs rem gerit,
Dives cum plebe fovetur.
Verum talia sensa docere
Non possis corda supina.

Ea circumstrepit hominum turba.
Nec nos contra conferre pedem
Possumus, absente modo te.
Ut conspectum fugere tuum,
Strepitant, qualis defuncta metu
Vulturis, avium turba volantum.
Quod si subitis citus existas,
Muti fugiant trepidanter.

Stropha XI.

Anne Diana tuum soboles Iovis
(Ah fera fama, fera,
Mater ah probri mei)
In volgus armentorum animum furiavit,
Aut orba fructu debito victoriae,
Aut spoliorum aliquo
Frustrata honore, aut hinulei exuviis?
Bellonane an Mars supplicium rabido
Poscens calen-
-te sanguine,noctivagis vindicis
Furoribus irae.

Antistropha XI.

Non te adeo usque sinister agit furor,
O Telamoniada,
In greges ut tu irruas.
Haec caelitum vis est mage. Iuppiter aver-
-runcate volgi, et Phoebe, rumores malos.
Sin sua composito
Commenta fingunt arte mala proceres,
Aut acre cauti Sisyphidae genus:
Ne, si sapis,
Ad haec, rogo, castra manens deside,
Probro tibi ne sit.

Epodus VII.

Linque sedilia: surge: ubi plus sat longo
Lente exercitus immoraris otio,
Dira incendia ventilans.
Impune proterva vis linguae

Ventique secura lascivi
Iniurioso miscet di-
-cta cachinno. At dolore ego configor.

Actus Secundus.

Tecmessa.

Socii Aiacis, classica pubes,
Nobile prisci germen Erechthei,
Quantis versat fluctibus animi
Telamoniaci nos cura laris.
En ferus Aiax, pectore crudo,
Perditus, aeger
Aestu conflictat iniquo.
Ch. Quod praeterita nocte quietem
Mutavit onus,
Filia Phrygii Teleutantis?
Dic: nam servam te ferus Aiax
Socia lecti parte recepit,
Ut te nescire nefas sit.
Tec. Ardua dictu dicta profabor.
Leti similem morbum audite.
Efferus iris, animique vagus
Infandum Aiax ausus in umbra est:
Talia iam licet intus cernere
Patrata manu sacra cruenta,
Pulchra viri gesta furentis.

Strophe XII.

Ch. Mira indicas, mira torvi
Facta refers hominis,
Iniqua, inexplicanda:
Quae proceres Danai
Male famigerant,
Quaeque procax rumor acerbat.
Hem quem exitum res habitura est?
Habet hoc. furore
Sibi iam afferat ille
Manus: quippe qui tot

Opimos gladio greges
Impetiit, gregumque duces.
Tec. Me miseram: amens inde inde foris
Captiva manu traxit pascua.
Partem in nuda iugulavit humo.
Partem mediam male dissecuit.
Duo lanigeri proceres pecoris,
Illum capite, et lingua truncat.
Hunc destituit rectum ad medii
Columen tecti.
Et fera quassans vulnera, lori
Saevus habena mulctat equini.
Atque oggannit non bona dicta,
Non humanitus ea doctus.

Antistrophe XII.

Ch. Iam tempus obnubere est ca-
-put, timide et propero
Fugam parare furto.
Curriculumque citi
Leue remigii in-
-scendere, nec parcere navi.
Tantas minas, totque volutant
Proceres Atridae
Duces. Saxipetas nam
Populi vereor
Manus, neu cum eo in malis
His iacente condoleam.
Tec. Minime vero. nanque silescit
Ut, non vehemens qui venit, Auster.
Quin nova compos vulnera sentit.
Nam sua sibi cum quis mala spectat,
Et socius in eis nemo accedit,
Ea magni est caussa doloris.
Ch. Hominem beatum si malo defungitur.
Absente morbo nam remittitur metus.
Tec. Harum placeret utra conditio magis:
Cum per te amicis est male, esse tibi bene,

Aut cum iis doloris paria munia exequi?
Ch. Quod duplicatur, maius est, mulier, malum.
Tec. Morbo caremus, et laboramus tamen.
Ch. Quid dicis? haec me dictio incertat magis.
Tec. Vir ille morbo cum teneretur gravi,
Gestibat ipse, qua premebatur, lue,
Angebat et nos mentis impos compotes[.]
Postquam resedit, ac recepit se a malo:
Et maior illum mentis exercet dolor.
Et non minus nos nunc dolemus quam prius.
Non ergo simpla haec, dupla bis tanto mala?
Ch. Verum est, fatemur[:] ac veremur, ne Deûm
Incessat ira hunc: nam levatur non magis,
Defunctus illa peste, quam aegrotans prius.
Tec. Ergo disertim commonendus es mihi.
Ch. Enim unde coepit gliscere haec moles mali,
Nos condolentes, et metus socios doce.
Tec. Ergo ut doloris socius, omnem rem tene.
Nam nocte prima nondum adhuc micantibus
Astrorum ocellis, ille vanos ancipe
Instructus hasta tentat exitus ruens.
Ego increpo hominem. nam quid, inquam, cogitas
Aiax? quod istuc itiner incertum paras
Nullo evocatus nuncio, aut tuba excitus,
Cum placidus omnes mulcet in castris sopor?
Brevi ille dicto insequitur, at vulgario:
Mulier, mulierum ornamen est silentium.
Perculsit animum: comprimo me: ille exiit.
Verum quid intervenit interibi, haud scio.
Post, curvifrontes intrat armentas agens,
Mutasque pecudes, atque custodes canes.
Hinc capite truncat, inde resupinat, necat,
Iugulatque quaedam. his compeditis verbera,
Tanquam viri sint, non greges, usque oggerit.
Tunc nescio quod exiens, spectrum appetens
Orationem duriter dictis dedit
In Ulyssem, Atridas, perperam et iaculariter,

Indigna eorum facta sese ultum probe.
Ad nota rursum tecta regreditur gradum:
Tandemque mentis in potestatem redit.
Ut novit omnem errore completam domum,
Frontem ferit, quiritat, in commiscuam
Iacentium se proiicit stragem gregum,
Manu prehensam identidem scindens comam:
Diuque muto constitit silentio.
Exindc gravia comminatus est mihi,
Ni edisseratur omne, quicquid est mali.
Ac esset in quo, sciscitabatur, statu.
His territata, quoque gesta sit modo,
Et quo sciebam rite rem pando ordine.
Tunc ipse questus rumpere eiulabiles,
Huic prius inausos, atque inauditos mihi:
Expetere tales nanque censebat sonos
Ignavitati mentis, atque imbelliae.
Et voce parcens, atque lamentis prius,
Gemitus premebat, taurus ut mugit ferox.
Nunc hoc iniquo constitutus in statu,
In strage pecorum, Cereris et Bacchi carens,
Ferroque caesis gregibus incubat sedens:
Ac nescio quod facinus occoeptat grave.
Tales querelis miscet eiulitans sonos.
At vos, amici, nanque ea me gratia
Huc contuli, ite, ferte opem, tutamini,
Faciles amicis sunt amici eimodi.
Ch. Indigna vero mihi, Teleutantis genus,
Proloqueris hominem expectorarier malis.
Ai. Hei, hei!
Tec. Quin nunc magis videtur. an sentiscitis
Quas fundit Aiax ore voces flebili?
Ai. Hei, hei!
Ch. Mirum, ni homo aut aegrotat, aut offenditur,
Morbi prioris poenitudine anxius.
Ai. Hei puer, hei puer!
Tec. Heu misera quid agam? te, puto, Eurysaces vocat.

Nam quid agis Aiax? heu ubi es, fili? occidi.
Ai. Teucrum voco. ubinam Teucer? assiduon' volet
Ductare praedas? ast ego intereo miser.
Ch. Homo est apud se, ut sentio. aperite ocyus:
Reverebitur fortassis aspecti mei.
Tec. Aperimus, ecce. Caeterum licet tibi
Hominis tueri gesta, et eiusdem statum.

Stropha VI.

Ai. Sodales maris remiges,
Amici unici omnium, et
Aequitate stantes pia:
Videte me esse, qualis est
Ubi recens ab aestibus
Fluctus adhuc movetur.
Ch. Vah quam evidenter vera testatus modo es,
Quod comprobatur satis inornato hoc statu.

Antistropha VI.

Ai. Amici, marinum genus,
Rei nauticae sciens,
Bene inhibens ratis palmulas:
Modo unici, modo unici
Super mi estis adiuvae, oc-
-cidite: ferte opem mi.
Ch. Bona verba: ne malum resarciens malo,
Maiora tristi damna iactura effice.

2. *Stropha IIII.*

Ai. Ego ille acer, ille fortis, ferox
Duelli, atque praelii interritus.
Pecudum in imbecille volgus ruo.
Pudet cachinni: contumeliae pudet.
Tec. Haec verba fari, domine, compendiface.
Ai. Excede. cessas? i dierecta foras.
He heu. he heu!
Ch. Desiste, amabo, per Deos. ad te redi.

3. *Stropha V.*

Ai. Heu me miserum! manu
Remisse me hos sacerrumos,

Bobus ut in trionibus,
Et in capellis, avidum
Retingerem cruorem.
Ch. Nam quid dolere haec facta profuerit tibi?
Infecta facta non erunt tuam vicem.

2. *Antistropha IIII.*

Hei omnium auctor, omnium
Malorum faber puer Laertae,
Leueque publicumque mendicimo-
-nium: ut triumphas: ut cachinnas: ut crepas.
Ch. Rident volente flentque mortales Deo.
Ai. Utinam viderem illum obrutus licet malis.
Hei me! hei me!
Ch. Comperce verbis. quo in statu sis non vides.

3. *Antistropha V.*

Ai. Meorum o atavûm pater,
Quanam arte, Iuppiter, vafrum
Undique circitorem ini-
-micum ultus, atque ambo duces
Malam oppetam ipse mortem?
Tec. Si haec imprecaris, imprecator et mihi
Mortem: quid opus est vita mihi, te mortuo?

4. *Stropha XVI.*

Ai. Meum o mihi iubar tenebrae, et Orce,
Lux nitida, lucida:
Habete me vestri incolam,
Habete. nec Deorum enim,
Neque mortale hominum
Mihi genus videre
Fas, inutili cunctis.
Sed ferox Iovis gnata, perpete
Dea cruce me mulctat.
Quae fugae via?
Quem locum eligam?
Postquam, amici, et hoc, et hoc
Interit simul,
Vanamque capturam egimus.

Statimque volgus armis
Omne confodient me.
Tec. Vah misera: tales maxumum voces virum
Efflare, quas nec ausus esset antehac?

4. *Antistropha XVI.*

Ai. Fluvii mariflui, et maritima antra,
Et littoreum hoc nemus,
Diu diu me plus satis
Tenetis ante Troiam.
Atenim haud lumine com-
-potem amplius licebit.
Credere hoc neget nemo.
O Scamander, qui proximus fluis
Benevolus Argivis:
Non tueberis
Amplius virum hunc
(Dicere non verebor) ex-
-erciti, omnium,
Quos Troia vidit, optumum
Graecanici: at sine ullo
Nunc honore iacentem.
Ch. Nec comprimendi, nec remittendi tui,
Ullum modum habeo: tanta te incumbunt mala.
Ai. Ai, ai, quis unquam tot meum cognomine
Meis putasset concinere nomen malis?
Ai, ai licet nunc proloqui bis, ter mihi.
Nam me malorum tanta circunstat cohors.
Cuius pater reversus ab Troiae hoc solo
Domum redivit mactus omni adorea.
Ego autem eodem natus, ad eundem locum
Profectus, iisdem viribus non indigens,
Qui nec minora patre patravi manu,
Heu pereo ad istum inhonorus Argivis modum.
Sed hoc scio haud obnoxie: si de suis
Vivens Achilles captus armis arbiter
Palmarium virtutis alicui addiceret,
Nemo abstulisset illa tunc meam vicem.

Sed haec doloso addixe potuerunt viro
Graeci meam illi postputantes gloriam.
Quod ni mihi omnem eversa mens sapientiam
Expectorassent, et oculus, nunquam amplius
Iudicia in alium iudicassent talia.
Iam pervico animo, Iove sata, implacabili,
Me, cum iam in illos verterem infestam manum,
Repressit obiecta impotente insania,
In gregibus istis ut cruentarem manum.
Verum cachinnis nunc mihi illudunt, ubi
Fugere me' nolente. cum Deus nocet,
Vel fortiorem evadere ignavo est facul.
Quid ergo faciam, quem disertim omnes Dei
Odere? quem odit omnis Achivûm exercitus?
Et omnis odit Troia, et omne isthuc solum?
An domitionem ergo his relictis portubus,
Solisque Atridis, trans et Aegeum parem?
Sed qua potis sim fronte Telamonem patrem
Contra obtueri? quomodo me inglorium,
Virtute cassum sustinebit cernere,
Quarum ipse rerum honoribus summis cluet?
Non sic abibit, non. quid ergo? an vir viro
Congressus ad Troum alta propugnacula
Clare oppetam aliquo facinore illustri edito?
Sed facerem Atridis rem bonam et gratissumam.
Non sic abibit. aliqua tentanda est via,
Qua iam senectis obsito membris patri
Profitear, haud hoc patre me ignavum satum.
Nam turpe longum postulat se vivere,
Cui nulla detur a malis interquies.
Nam quid habet in se volupe de die dies
Hinc summovens vitam, inde mortem promovens?
Nihili quidem hominem fecerim quem spes alit,
Vitamque vanis speribus lactat suam.
Sed nempe pulchre vivere aut pulchre mori
Expetere honestis et viris verum est. tenes.
Ch. Aliena dicta haec te loqui nemo autumet

Nec dixit, Aiax, sensa sed mentis tua.
Te respice ergo: da locum sententiae,
Tuis amicis, 'atque missa haec sis face.
Tec. Nullum est, here Aiax, omnibus mortalibus
Necessitatis legibus maius malum.
Ego quidem sum creta libero patre,
Eoque dite, si quis alius est Phrygum.
Nunc servitutis compotivit me Deus,
Et tua domitrix dextra. postquam ergo in tuum
Cubile conveni, ex eo studeo tibi.
Quod obsecro te perque communem larem,
Sociumque lectum, in quem optume convenimus,
Ne, dum me iniquis tradis in manum tuis,
Committe, ut iis infamiae in caussa fuam.
Si moreris, ac nos morte destituis tua,
Ilicet eodem raptam ab Argivis die,
Tractamque, meque parvolumque diriter,
Famularum ad unum degere aetatem autuma.
Oratione tum quis incilans malus
Dominus amara, aspicite coniugem, inquiet,
Aiacis, Argivûm omnium fortissumi,
Quae servitute quale mutavit decus?
Haec dicet aliquis. me quidem incesset Deus.
Inhonesta vero haec et tibi et tuis erunt.
Sed revereatur te patris, quem in exita
Aetate linquis: sed sit et quidem pudor
Parentis annis obsitae, quae saepius
Redire te optat vivum et incolumem domum.
Miserere gnati parvoli: siquidem cibo
Cassus novello te sine aetatem exiget
Ut orbus, at non carus. oh quantis malis,
Si moreris, illum, meque compotem facis!
Te praeter aliud praesidii nil reliquum
Video. tua nam patria deleta est manu,
Genitrixque: genitor occidit fato suo,
Et mortuales incolunt Orci domus.
Quam quaeso dulcem comparem patriam tibi?

Quam opulentitatem? nanque ego in te tota sum.
Sit et mihi respectus aliquis. nam bonos
Memores prioris esse benefacti addecet:
Et gratia alia gratiam semper parit.
Si quem beneficii ceperint oblivia,
Non est quod ille fortis aut bonus fuat.
Ch. Utinam, tui ut me miseret, Aiax, te quoque
Misereret: huius verba laudares, scio.
Ai. Atqui illa nobis affatim laudabitur,
Si strenue ausit nostra mandata exequi.
Tec. Parebo, mi Aiax: cuncta properabo exequi.
Ai. Arcesse puerum nunc mihi, ut videam, meum.
Tec. Atqui foras eduxeram, metuens ei.
Ai. Dum fluctuarem in his malis ego, aut ubi?
Tec. Ne scilicet periret occursu tuo.
Ai. Hoc defit unum nempe fortunae meae.
Tec. Ego vindicavi: quod quidem suffecerit.
Ai. Et laudo factum, et perspicaciam tuam.
Tec. Sed quid iuvare te queam hoc facto meo?
Ai. Ut alloqui possim, utque conspicarier.
Tec. Famularis illum asservat hic custodia.
Ai. Sed quae mora eius distulit praesentiam?
Tec. Heus puer, adesdum: te pater vocat: veni.
Huc, sis, age illum quisquis ex famulis regis.
Ai. Venitne iussus, anne iussa negligit?
Tec. Producit illum famulus huc ex proxumo.
Ai. Age, huc age illum: non enim externabitur
Stragis recentes hos acervos intuens,
Si quidem ille vero patre me satus fuat.
Sed eum paternis institutis asperis
Domitari oportet: atque mores exequi.
O gnate, fortuna esto dissimilis patri,
Ast alia similis omnia: ita malus haud fuas.
Quanquam unicum istud hoc bonum invideo tibi,
Quod ista nondum percipis sensu mala.
Nil sapere quippe vita iucundissuma est:
Nil sapere prorsus, est malum carens malo,

Moerore donec gaudium internoveris.
Quod assecutum, qualis ex quali patre
Satus es, te oportet specimen inimicis dare.
At interim auris vescitor levibus, alens
Mentem novellam, volupe matris gaudium.
Nemo te Achivûm differens probris malis,
Torve increpabit, vel licet careas mei.
Talem relinquam ianitorem acerrumum,
Alimoniaeque praesidem Teucrum tibi:
Si quidem is redibit hostium insessor procul.
Ast, o sodales armites, marina gens,
Mandata primum nunc suprema et vos mea
Accipite, et illi nuntiantes reddite:
Istum puellum ducat ad lares meos,
Eriboea ut illum videat, et Telamo pater,
Et eis senectae dulce lenimen fuat,
Vel donec Orci tecta sint nacti inferi.
Ulli nec arma praemiatores mea
Ponunto Achivis, nec meum magnum malum.
At ipse vero Eurysace, tu cognominem,
Et crebriloris pensilem amentis quatens
Apprende clypeum hunc praegravem, et septemplicem.
Sed arma mecum concremantor caetera.
Heus tu properiter manibus hunc puerum cape,
Et ianuam obde, nullaque hic palam iace
Lamenta. valde est fletuum mulier lubens.
Operi forem, inquam. haud bene medens se postulat
Carmen secando vulneri incantassere.
Ch. Properantiam istam inaudiens metui male.
Nec me asperata lingua delectat tua.
Tec. Quod istud, Aiax, mente moliris malum?
Ai. Ne me rogassis. pulchra res modestia est.
Tec. Quam pendeo animi! Sed per ego te liberos,
Et per Deos obtestor, haud nos produis.
Ai. Vah enicas me, mulier: an nescis, Deis
Debere nullum iam me honorem obnoxium?
Tec. Bene ominare. Ai. Affare quos persuadeas.

Tec. Non credis autem? Ai. Iam nimis loqueris diu.
Tec. Nam timor adegit. Ai. Intus hanc includite.
Tec. Reprime te, amabo. Ai. Stulta vero es foemina,
Si nunc movere cogitas animum meum.

Stropha VIII.

Ch. Illustris Salamis, beata
Tu nunc habitaris, et felix
Cunctis, celebrisque cunctis.
Ego autem, ego, imma-
-ne tempus abiit, miser
Ex quo hic Idaeis
In pascuis, inque ubere
Nutrice gregum perenno herba,
Morarum impatiens,
Malam spem refovens.
Si quidem erit, ut agam hic
Procul animam
Inhonorus, exspes.

Antistropha XIII.

Quin et perditus, aeger Aiax
Mi cura secunda inhaeret, proh
Divino agitatus aestu,
Profectus ex te
Antehac, prius inclytis
Praepollens armis:
Nunc avius mentis suae
Suis dolor extitit magnus.
Priora omnidomi
Viri gesta manu
Memoriter animo
Profuga malis
Cecidere Atridis.

2. *Stropha XIIII.*

Sed cum vetustatis
Obsita tempore,
Canis et annis
Audibit anus parens hunc

Rabere mente captum,
Lusciniae ilicet
Lamentabile
Carmen volitantis
Non illa occinet:
Ast luctificum integrabit
Lessum. pectora palmis
Atris tonsa sonabunt:
Incanamque manus
Comam lacerabunt.

2. *Antistropha XIIII.*

Praestaret extinctum
Hunc, quam efferarier,
Ubi paterno an-
-tistans celebres Achivos
Genere, et inclyto ortu,
Cognita non tenet
Se intra septa ani-
-mi, ast exulat extra.
Infelix pater,
Heu qualia et audies tu
Infortunia nati:
Quae antehac Aeacidarum
Aetas non tulerat
Quidem ulla, nisi ista.

Actus Tertius.

Ai. Omnia reflexis seculorum anfractibus
Occulta tempus aperit, et aperta occulit.
Nihil est supra spem. tempore etiam contumax
Deprenditur mens, iusque iurandum Iovis.
Ego pervicaci mente, inexorabili,
Qualis rigescit dura ferri acies aqua,
Demulctus huius ore sum. inimicis eam
Linquere misertum est viduam, et orbum filium.
Sed ad lavacra et prata litoralia
Eo, ut expiatus februis lustralibus

Iram ferocem deprecer gravis Deae.
Mox aliquem adibo inhospitum et tescum locum,
Telumqne ibi inimicissimum hoc, ensem meum,
Ut videat illud nemo, defossum obruam,
Sed creditum Orcus, noxque servassint sibi.
Nam denique ex quo muneratum tempore
Ego illud hostica Hectoris cepi manu:
Exinde adeptus nil sum ab Argivis boni.
Scitum est in ore hoc omnium dictum vetus:
Infausta munera hostium, nec munera.
Discamus ergo in caeterum Deis locum
Cedere, et honorem debitum Atridis dare.
Nam principes sunt, obsequendum est: quippini?
Et gravia quae sunt, quaeque sunt immania[,]
Cedunt honori. cedit et vis ninguidae
Hiemis, ubi aestas macta frugibus venit.
Cedunt et ipsae noctis obscurae vices
Luci albicanti lumen almum accendere.
Et maria tumidis intonata flatibus
Posuere fluctus. victor omnium sopor
Devincta laxat membra, nec semper tenet.
Et ego modesta facta dubitem persequi?
Quare, ut reapse nuper expertus fui,
Hac fine semper, censeo, inimicum oderis,
Tanquam idem amicus sit futurus. indidem
In tantum amico munifex morem geram,
Tanquam nec idem sit futurus. plurimi
Appellere ipsum portum amicitiae timent.
Sed belle habebunt ista. tu vero interim
Intus precare perpetim, mulier, Deos,
Succedere illa, quae sedent animo, omnia.
Et vos, sodales, paria comprecamini.
Mandata verbis haec meis Teucro date:
Uti nos amassit, ut velit vobis bene.
Proficiscor illuc, quo profecto opus mihi est.
Vos iussa perpetrate. forsit de mea
Salute inaudietis, etsi perieram.

Stropha XIIII.

Ch. Amore tremisco: vitulo gaudio vagus.
Io, Io, o Fau-
-ne, o pervage Faune:
Cylleniae speculae iuga
Age, o, ninguida linque scrupea. adsis
Deûm salisubsule: atque gestus
Gnossiacos age
Mecum, indocilesque pede
Quate hic choreas.
Nunc mihi saltitare curae est.
Icarium salum superans, trans-
-marine Dive Apollo,
Apertus et apparens
Adesto placabilis, atque felix.

Antistropha XIIII.

Remotus enim acer ab oculis mali labor.
Io, Io, nunc o nunc
Accedere Iuppi-
-ter, fausta, candida lux sivit
Citas fluctivagas rates, quia Aiax
Furore levatus, et Deorum
Iusta operatus est,
Et nunc pietate colens
Pia benigna.
Omnia tempus acre delet.
Nec fieri omne posse, negandum est.
Ubi ipse restitutus
Aiax modo Atridis in-
-opinus est ex graviore lite.
Nuncius. Hos primum, amici, vos ego edoctos volo:
Recens ab altis Mysiae Teucer iugis
Adest. is autem media castra permeans
Petitur acerbis omnium Argivûm probris.
Ventantem enim illum sciscitabundi procul
Circumsteterunt: hinc et hinc conviciis
Lacerant, lacessunt. non fuit qui non eum

Vecordis, insessoris etiam exerciti
Fratrem vocaret: nil vetare quo minus
Saxorum acervis obrutus mortem oppetat.
Eoque res rediret ut gladios suis
Vagina eburna liberarent dexteris.
Sed verbo amico reprimit gliscens malum
Senum senex aetate provectissumus.
Nunc vero ubi Aiax est, ut illi haec indicem?
Dominis negotium omne pandere expedit.
Ch. Non est is intus, verum abivit iam modo,
Consilia nectens moribus novis nova.
Nunc. Heu, heu.
Qui misit istam me viam, aut me eam viam
Tarde illi misit, aut ego tardus fui.
Ch. Quid est quod hac in re exequendum omiseris?
Nunc. Teucer vetabat, ne domo Aiax antea
Prius, quam adesset ipse, prodiret foras.
Ch. Sequutus est meliora. nempe maxumis
Pacem Deorum precibus exposcens abest.
Nunc. Haec verba plane plena sunt dementiae,
Et stulta, si quid augurans Calchas sapit.
Ch. Quibus ista tandem fretus indiciis ais?
Nunc. Ego superstes affui, atque interfui.
Namque e corona, et regiis comitiis
Calchas resurgit: seorsum Atridas deserit:
Teucrum prehendit: copulatur dexteras:
Infit: recenset: mandat omnibus modis,
Aiacem ut hodie sedulo coercitum
Intus teneret, nec foras emitteret:
Si vellet illum sospitem, ac superstitem.
Nanque hanc, neque ultra (sic enim autumat) diem
Illum Minervae dirus exercet furor.
Nam molem inanem corporum atque inutilem
Missa ruina caelitus procumbere
Perhibebat augur, si quis humanum nihil
Quanvis creatus corpore humano, sapit.
Sed ille et olim primitus domo exiens

Demens, monente patre bene, deprensus est.
Nam sic monebat: Gnate, bellica clue
Virtute victor: vince cum Deo tamen.
Contra ille torve affatur ac superbiter:
O genitor, etiam si quis est nulli rei,
Virtute divûm vincet: ast ego hanc facul,
Etiam sine illis indipiscar gloriam.
Adeo superbe est eloquutus. Denique
Divae Minervae, dum illum in offertissumos
Hortatur hostes vertere infestam manum,
Dictum obloquutus perperum est et impotens:
O diva, Graecos caeteros praesens ope
Tutare: nam in nos nulla vis pugnae ingruet.
His ille verbis sibi Deae implacabiles
Ascivit iras, homine spirans altius.
Sed si diem istum vescitur vita: ilicet,
Eius salutem cum Deo confecimus. '
Haec augur. at me ex sessimonio statim
Tibi ista misit perferentem sedulo
Mandata Teucer. Si nec adsum tempori,
Non superat ille, si quid hic Calchas sapit.
Ch. Tecmessa, misera mulier, infelix genus,
Accede, et audi, qualia hic verba obstrepit:
Quae gaudium omne expectorant animo mihi.
Tec. Quid me misellam vix quiescentem a malis
Meo recenter excitatis de statu?
Ch. Tibi ergo dicat ista: nam me de tuo
Aiace quae narravit, exanimant metu.
Tec. Hau, mi homo; quid ais? an penitus ego occidi?
Nunc. De te nihil promitto: de Aiace attamen,
Si eliminavit ille, non sperem bene.
Tec. Eliminavit is quidem, ut metuam: quid est?
Nunc. Includi aperte iussit illum intra domus
Consepta Teucer, nec foras amittere.
Tec. Ubi ipse Teucer? cur is haec adeo iubet?
Nunc. Iam mox redibit ille. caeterum exitum
Hominis ad aliquod tendere exitium autumat.

Tec. Perii. quis illi haec indicat mortalium?
Nunc. Thestore creatus vate vates, hoc die,
Quo certa vel ei vita, vel mors expetit.
Tec. Heu casum, amici, praevenite praecipem.
Pars ite, Teucrum convocate huc ocyus.
Pars Occidentis, pars et Orientis plagam
Lustrate, quo se cunque proripuit male.
Iam sentio olim me a viro delinier.
Ingrata iam sunt, quae benigne fecimus.
Heu, gnate, quid agam? non enim morae locus.
Certum est et ire qua pote, et quantum pote.
Eamus, accingamur: haud cessato opus,
Servare volumus si virum certum mori.
Ch. Paratus ire nec quidem tantum ore sum,
Sed operis aderit, et pedum properantia.

Actus Quartus.

Ai. Stat culter illa parte, quae sit maxume
Acuta, si cui experirier vacat.
Munus quidem ille olim Hectoris virûm omnium
Et omnium mihi hospitum invisissumi.
In Troade autem pactus est terra hostica:
Cui bene cruenta cote acumen redditum est:
Fixi bene illum, et apparavi sedulo.
Vel ut properiter non mihi invideat mori,
Provisa nobis ista sunt in caeteris:
Tu primus, et fas, adiuva me, Iuppiter.
Fac impetrassim munus hoc a te breve.
Existat aliquis nuncius: quicquid mali est
Teucro eloquatur: moneat, ut me isthinc humo
Super cruento hoc ense prociduum efferat.
Ne deprehensus hic ab inimicis prius
Proiiciar, et praeda avibus et canibus fuam.
Haec sancte, venerans te rogo: atque idem obsecro,
Deponat ut quiete me placidissuma,
Postquam ense primum hoc transadegerim latus,
Primo pedatu dextra Mercurii inferi.

Deinde semper-virgines prece invoco,
Quae semper intuentur humanas vices,
Sanctas Dearum praepetes Furias: sciant,
Uti me Atridae principes adigunt mori.
Eosque in exitium ultimum malos male
Rapiant. et, ut me mox tuebuntur mea
Caesum manu iacere, sic nepotibus
Poenas nefanda caede postumis luant.
Agite, ite celeres, ite Furiae vindices.
Tentate volgus omne, ne compercite.
Sol, qui suprema templa curriculo citus
Lustras, paternae institeris ut terrae meae
Strigans, parumper inhibe habenas aureas
Utrisque miseris funus ac casus meos
Aetate cana nuncia parentibus.
Ubi fama miserae matris aures accidet,
Totam per urbem ululabit, eiulabitur.
Nec fructus operae est ista frustra conqueri.
Age, ordiendum est facinus actutum mihi.
O mors age, o mors age, veni, ac me visita.
Quanquam alloquendi tempus olim erit satis.
Te lucis almae candidissumum iubar:
Te, sol, et almae lucis aurigam alloquor
Posterrumum, inquam, ut postea nunquam amplius.
O lumen, o domesticae sacrum solum
Salaminis, o mei penates patrii:
Vos clarae Athenae, vosque gentiles mei,
Fontesque, fluvii vos valete: Troici
Campi valete, et vos mei nutricii.
Haec verba vobis edit Aiax ultima,
Reliqua apud Orcum fabor infernatibus.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ, *Semichorus.*

Se. Labor duplex gravis labor.
Quem non adivi ego locum?
Nec, qui docere possit, ullus est locus.
Tace, tace. fallor? an sonum audio?
Se. Vero. sodales classicos nos scilicet.

Se. Quid ergo?
Se. Latus occidentis omne vestigavimus.
Se. Habesne?
Se. Multum laboris: nihil mihi ultra se obtulit.
Se. Nec, uspiam ipsam solis Orientis plagam
Existit ullus rite qui monstret mihi.

1. *Stropha XIII.*

Ch. Quis ergo, quis mihi,
Quis hominum vigilibus
Mari speculis sedens,
Caelivagisve viis
Solens quae Dea,
Fluminibusve freten-
-sibus ferum virum inde
Sicubi vidit pa-
-lantem, ubi est, nuntiet.
Grave fuerit enim, si
Post tot labores vagos
Cursu non potui assequi.
Ast me hominem imbecillem, ubi est non cernere.
Tec. Heu me, heu me!
Ch. Heu quoia vox haec proxume e nemore exiit?
Tec. Heu me miseram!
Ch. Sponsam misellam bellica captam manu
Video Tecmessam paribus affinem malis.
Tec. Perii, occidi; actum est: vita, amici, exacta sum.
Ch. Quid est novi? Tec. Aiax caede confectus nova,
Iacet cruentus ense furtivo incubans.

2. *Stropha V.*

Ch. De reditu actum est mi.
Interficis istum
Tuum sodalem, inquam,
Aiax, o miser,
O miser femina.
Tec. Ut ipsa res est nata, nunc gemere addecet.
Ch. Sed quoia ad hanc rem est usus infelix manu?
Tec. Sua ipse dextra, ut res docet, quod et quidem

Haerens humoque fixus ensis arguit.

3. *Stropha VIII.*

Ch. Heu miserum casum.
Tene cruentasti
Amicorum carens?
Egone eo usque stipes: ego
Ita negligens fui huius?
Hic, hic
Pervicus, atque sui
Iacet ominis Aiax.

Tec. Nefas videre. verum ego huius pallii
Totum obvolutum corpus amiectu obtegam.
Namque illum, amicus si quis est, contra obtui
Non queat anhelis follicantem naribus,
Et ex cruento vulnere atrum sanguinem.
Heu misera, quid agam? quis te amicorum efferet?
Ubi Teucer? adesset, siquidem adesset, tempori,
Sui cadaver fratris ut componeret.
Qualis vir Aiax, qualiter miser iaces,
Miserandum et ipsis hostibus spectaculum!

1. *Antistropha XIII.*

Ch. Labore ergo improbo
Volueras, miseriis-
-que fungier, et quidem
Functus es. usque adeo
Mihi talia
Perdius acri animo
Gemendo signa iam dabas
Hostifica, et pernox
Erga Atridas duces.
Ea fuit, ea labis
Princeps dies: quae dedit
Iudicium acre vir-
-tutis et ergo Achillis arma tradidit.

Tec. Eheu!

Ch. Generosa cura penita transit viscera.

Tec. Eheu!

Ch. Nil mirum et iterum, mulier, eiularier,
Orbata tali quae modo careas viro.
Tec. Opinio ad te, sensus ad me pertinet.
Ch. Fatemur.
Tec. O gnate: quod nos servitutis nunc manet
Iugum? quibusve premimur insessoribus?

2. *Antistropha V*

Ch. Ah geminûm sensi
Te facta profari
Nefanda imperato-
-rum huic magno malo.
Sed repellat Deus.
Tec. Non accidissent haec Deis nolentibus.
Ch. Sed mole nimium nos gravi premunt mali.
Tec. Tales ruinas creta supremo Iove
Minerva Ulyssis saeva molitur vicem.

3. *Antistropha VIII.*

Ch. Quam tacite secum
Mente dolosa vir
Renidens, obstrepens
Cachinnat, et super domini
Rabie, et furore ridet.
Heu, heu!
Tum autem et ubi audierint haec
Duces duo Atridae.
Tec. Atqui cachinnent, homini insultent malis.
Fortassis et, si vivo honorem non dabant,
Flebunt peremptum Martio in discrimine.
Nanque homo sinistra mente possessum bonum
Nunquam prius percipere, quam amisit, solet.
Mors eius illis dulcior, gravior mihi,
Ipsi suavis: namque habet quorum arserat
Amore, mortem, cuius expetens fuit.
Ch. Quid vero in illum riserint tantum? neque
Occubuit illis ille: non: verum Deis.
Ad haec Ulysses perperam ergo rideat.
Iudicio eorum periit Aiax: at meo

Defunctus abiit lacrumis et luctibus.
Teucer. Heu, heu.
Ch. Audita Teucri vox, mihi ut videor: tace.
Porro quiritat carmen affine huic malo.
Teu. O frater Aiax, o mihi carum caput.
Itane alea omnis iacta, ut omnes autumant?
Ch. Actum est: vir ille, quod scias, Teucre, occidit.
Teu. O asperam, gravemque fortunam meam!
Ch. Ut nata res est. Teu. Heu ego miser! miser!
Ch. Plane gemendum est. Teu. O gravissimum malum!
Ch. Hoc, Teucre, verum est. Teu. Heu miser! quid?
Illius in quo Troadis situs loco est? [filius
Ch. Ellum intus. Teu. Illum quam potest celerrime
Huc intus educ, ne quis ut catulum unicum
Orbae leaenae malevolus rapere occupet.
Abi: move te: curre. nam iacentibus
Omnes student se mortuis illudere.
Ch. Sed adhuc et idem vivus illi sedulo
Curare tibi mandavit, ut curas quidem.
Teu. O omnium unquam, quae quidem oculis viderim,
Spectaculum horridissumum et gravissumum.
O praeter omnes, quas profectus sum autehac,
Laedens meum cor maxume haec profectio,
Postquam tuae, Aiax, mortis atrum nuncium
Sensi, insequens cuncta, atque vestigans cate.
Nam citus Achivûm castra pervolgaverat
Te iam perisse rumor, ut Dei, frequens.
Quae cum miser longinquus audirem procul,
Absens gemebam: nunc videns pereo male.
Me miserum!
Velum aufer, omne ut, quicquid est, videam malum.
O dira species perpetrata atrociter,
Quot corde curas obserens moreris mihi?
Quae nunc adibo regna? quos homines petam?
Cui non tua in re crepera, amice, iuverim?
Telamon meus, tuusque communis pater
Laetus me, et hilari fronte reducem scilicet

Sine te recipiet? quippini qui vel neque
In re secunda gaudio diffunditur?
Cuinam ille dicto parcet, aut convicio?
Me spurium, et ipsa bellica praeda satum
Ignaviane mentis, an metu, an dolo
Te prodidisse, frater Aiax, ut tuas
Domos, et omnem possiderem habentiam.
Talia severus perperam profabitur
Asper senecta, iurgiis atrox homo.
Solo paterno eliminabor denique
Sermone patris servus, et liber tamen.
Et haec quidem domi. ast me in arvis Troicis
Odere multi, sed favent paucissimi.
Isthuncque fructum morte percipio tua.
Perii. quid ergo? quomodo te, inquam, exuam
Dirissumo isthoc ense? sub quali heu tibi
Carnufice vita periit? Hector denique,
Nec ne sciebas, te peremit mortuus.
Videte casus per Deos duûm virûm.
Illo, quod Aiax munerarat, balteo
Traiectos Hector e curulibus rotis,
Raptatus usque est donicum exspirasceret.
Contra iste capiens munus illius manu,
Incubuit illi, morte pessuma cadens.
Mirum, ni utrumque munus, ensem hunc scilicet
Furia, et id Orcus fabricarit balteum.
Ego censeo ista. et talia pleraque omnia
Deos supremos in homines molirier.
Diversa sed qui sentit, aut alia omnia,
Sententia sua stet ille, ego mea.
Ch. Orationem comprime, atque ut hunc virum
Mandes sepulchro, quidve dicas, provide.
Adest parum vir aequus; et forte advenit,
Utpote malignus, nostra ut insultet mala.
Teu. Quis est, ab ipso quem vides exercitu?
Ch. Menelaus: is, cui classis ista militat.
Teu. Video: propinquus cum sit, agnosci potest.

Menelaus. Heus te volo: istud manibus efferas cave
Tuis cadaver: verum ut est, missum face.
Teu. Quoia ista verba funditasti gratia?
Men. Visum mihi, et cui paret ipse exercitus.
Teu. Quod nomen isti rei praetexitur?
Men. Quod quem putavi eduxe patria domo
Amicum Achivis, auxilii fidissumi,
Deprensus ille Phrygibus est inimicior.
Totis stativis namque moliens necem
Impressionem nocte, ut occidat, facit.
Quod ni Deûm aliquis impetum intercepset hunc,
Omnes ad unum nos quidem illius vicem
Internecivo funere expositi illico
Essemus, ast is viveret. verum Deus
Hominis furorem avertit in pecua, et greges.
Nemo ergo tantis viribus pollens homo
Existat, illum condere ut tumulo audeat.
Proiectus atenim flavae arenae littore
Circummarinis pabulum alitibus fuat.
Ne ad haec superbos tolle nimium spiritus.
Nam si manus nil potuit in vivum mea,
In mortuum ergo poterit. etiam ingratiis
Vim faciam, ubi is se comparare noluit,
Praecepta vivus ut capesseret mea.
Quamquam illud animi est improbi, cum plebs homo
Parere nil se postulat melioribus.
Nam sancta iura perperam ac leges vigent
In urbe, cui non constat obsequii modus.
Exercitique nulla sunt moderamina,
Cui nulla vis est nec pudoris, nec metus.
Sed si quis usquam est mole crementa artuum,
Is ruere sese speret et minimo malo.
Nam qui timoris et pudoris compos est,
Hunc posse spera sospitem consistere.
Sed ubi licentia omnis est iniuriae:
Tunc et statum urbis postmodo tandem illius
Cursu e secundo pessum iturum existima.

Tamen timoris et mihi constet modus.
Nec est, quod ubi quid egerim, ut mihi sit bene[,]
Non et rependam tantidem, ut mihi sit male.
Vicissitates haec habent. iste antea
Fastu tumebat: nunc ego fastus gero.
Ita funerare hunc opere maxumo veto,
Ne et ipse, dum istum funeras, funus fuas.
Ch. Menelae, ne post dicta sapienter tua
Videaris ipse iniuriosus mortuis.
Teu. Nil mirum, amici, si quid errare assolent
Homines nec ullis incluti natalibus:
Quandoquidem et errant talibus verbis viri
Propage celebres, atque nobiles domi.
Primum hoc mihi inque. dicis isthuc te virum
Adduxe, Achivis socius armorum ut foret?
Non ipse per se venit, imperio suo?
Tune imperator eius es, qui gentibus,
Quibus fuit dux ille, nullus imperas.
Non noster es dux ipse, sed Spartae imperas.
Nec est quod id sit attributum ius tibi,
Ut imperares potius ei, quam ut is tibi
Obnoxius, non imperator omnium
Venisti, ut Aiacem obsequi tibi postules.
Quorum ipse rex es, hos rege: imperia in eos
Magnidicus inhibe gravia. ego hunc, seu tu vetas,
Seu praetor alius, rite tandem et ordine
Condam sepulchro nil tuas veritus minas.
Non faeminae tuae ergo is huc profectus est,
Ut gravibus auctorata gens periculis,
Sed ob sacratum ius, Iovisque sagmina,
Non ob te: ut et qui nihili inanes penderet.
Stipare ad ista plurimis praeconibus,
Nec non duce ipso: tu strepens nil me moves.
Per me quidem tibi esse eum, qui sis, licet.
Men. Periculosum est talia in malis loqui.
Teu. Acerba, quamvis aequa, verba vellicant.
Men. Et gloriari plurimum arcitenens solet.

Teu. Illiberalem non enim artem exerceo.
Meu. Si scutum haberes, gloriares scilicet.
Teu. Congrediar, etiam veles, armato tibi.
Men. Quam pascit acres lingua spiritus tua.
Teu. Fiduciâ aequi tollere animos fas mihi.
Men. Fas nempe et illum me perempto vivere?
Teu. Hui! perempto? vivis ergo mortuus.
Men. Me sospitarunt numina: huic vero occidi.
Teu. Diis sospitatus ergo ne temnas Deos.
Men. Egon' supremas temnerem leges Deûm?
Teu. Ita, si vetares mortuos tumularier.
Men. Meos veto hostes ipse: non enim addecet.
Teu. Unquam tibi Aiax pectore advorso obstitit?
Men. Fuit hostis hosti, quod tibi et gnarum fuit.
Teu. Nam quem doloso clepseris suffragio.
Men. Haec arbitrorum lata culpa, non mea.
Teu. Perplura fraude frausus es volens mala.
Men. Alicuius animum pungit haec oratio.
Teu. Non tam, ut videtur, quam te ego pungam mea.
Men. Unum eloquar. tumulandus hic nullo modo est.
Teu. Audi vicissim et tu istud: hunc tumulabimus.
Men. Vidi tolutiloquente lingua praeditum,
Qui navigare suasset insano mari;
Stupere eundem, quando tempestas eum
Turbaret, ac sese involutum palliis
Cuivis terendum calce vectori dare.
Sed te, impetumque incicurem linguae tuae,
E nube parva magna tempestas ruens
Restinguet, et clamore compescet gravi.
Teu. Ego autem inanem et perperum vidi virum,
Aliena propter insolescentem mala.
Quem cum videret moribus quidam mihi
Formaque similis, talibus praesens monet:
Amice, ne sis mortuis iniurius.
Aliter manet te, me vide, infortunium.
Istis monebat nullius rei virum.
Quin tueor illum. non is alius, ut reor,

Fuerit, nisi tu. nonne conieci bene?
Men. Abscedo. nam quae turpitudo, velle eum
Sermone castigare, qui cogi potest?
Teu. Abscede. nam quam turpe et inhonestum est mihi,
Attendere homini effutienti inania?
Ch. Atrox litis certamen erit.
Quantum potis es, propera Teucer,
Fossamque cavam citus huic cura.
Ubi perpetua celebrem cunctis
Tumulum cum laude tenebit.
Teu. At ecce praesto tempori adsunt proxume
Et gnatus huius atque particeps tori,
Ut exequantur rite funus mortui.
O puer, adesdum. age accidas supplex patri,
Qui te in supernas lucis oras edidit:
Illi asside suppliciter, et manibus tene
Meas, et huius, et tuas itidem comas,
Supplicia velamenta. quod si exerciti
Quidem aggreditur mortuo te avellere,
Tollatur insepultus e medio male:
Et eruatur genere toto stirpitus,
Qualiter ego istum praesico crinem manu.
Puer, tene illum: serva, habe. nec te statu
Demoveat aliquis: ast inhaere huic accidens.
Nec, o sodales, pro viris muliebriter
Vos gerite: sed iuvate, donec venero
Tumulum huic procurans, nullus id sinat licet.

Stropha VII.

Ch. Reciprocifuga temporibus aetas
Numerosique volumen aevi,
Quando desinet miseri
Tot aerumnas belli
Nobis duplicans
Residem ad Troiam, Troiam inquam,
Probrum maculamque Graecorum?

Antistropha VII.

Utinam is, utinam in aetheris oras

Prius, ipsum aut penetrasset Orcum,
Quisquis unquam funerea
In Argivos primus
Belli arma tulit.
Criminum heu caput omnium.
Is nanque homines trucidavit.

2. *Stropha XI.*

Is corollarum epulas,
Dulceque delenifici
Omne meri proluvium idem,
Idemque sonos flexanimos
Abstulit: is noctivaga
Furta voluptatum amoris,
Amoresque abolevit. heu, heu!
Nunc hic iaceo otiosus,
Aquae pluvio caput
Rore madens, iniqua Tro-
-iae monumenta.

2. *Antistropha XI.*

Ante mihi noctipetas
Insidias propulerat,
Atque sagittas ferus Aiax.
Nunc ipse iacet luctifica
Sorte. quis ergo mihi amor,
Quaeve voluptas placebit?
Uti essem, o utinam essem, ubi unda
Rupes lavitur marina
Sub aequore Sunii:
Alloquerer sacras uti
Tutus Athenas.

Actus Quintus.

Teu. Pedem citavi, cum viderem Agamemnonem 1223
Ducem huc nec aequis incitatum passibus.
Sinistra quaedam velle prae se fert loqui. 1225
Agamemnon. Tune ille, quem superba dicta et
Impune dixe fertur in nostrum caput? [aspera

Tibi dico, captae matris ancillae genus.
Ingenua quod si sustulisset te parens,
Quantum tumeres, teque celsum attolleres,
Cum litiges nulla in re, homo nulli rei?
Venisse nec nos classirectores, neque
Duces Achivûm, iureiurando autumas.
Sed iuris Aiax, ut probas, venit sui:
An ista ius est dicta servos proloqui?
Quis ille, cui tu, tanta vociferans, studes?
Quo contulit pedem, ubi stetit, ubi et non ego?
An praeter illum, nullum habent Graeci virum?
Ergo, ut videmur, iniqua promulgavimus
Armorum Achillis publice certamina,
Si Teucer et nos ore convincit malos:
Nec sat probantur illa ne victis quidem,
Hac stare, qua tot censuere iudices:
Verum probris nos undique incilabitis.
Furtim aut petetis, impotes victoriae.
Istis ab animis moribusque eimodi
Nunquam asseretur legibus suus status,
Si exigemus iure vincentes loco,
Et postputandos ante collocabimus.
Sed comprimenda. haec non lacertosi viri,
Vastoque virium impetu, ii tutissumi:
Sed ubique vincunt, mente qui sana cluent.
Flagro admonentur pollulo glebarii
Validi triones rectum itiner insistere,
Cui generis in te remedium video cito
Expetere, ni te sapere postules bene.
Qui natus illo, qui umbra inanis, non vir est,
Gestis petulce, loqueris et proterviter.
Non sapere disces? non tuorum conscius
Natalium, hominem liberum adduces mihi,
Orationem qui dabit tuam vicem?
Nam te loquente dicta me incertant tua,
Ut qui loquelam barbaram haud intellegam.
Ch. Utrique vestrum Dii bonam mentem duint.

Nil melius, e re quod sit amborum, precer.
Teu. Heu quam citatim mortuorum gratia
Ingrata cedit, atque partes deserit.
Siquidem hic nec etiam ob parva dictu munia
Meminit tui, Aiax: quoius olim gratia
Tuo periclo tot pericla exhauseras.
Sed omnis iste fluxit ingratus labos.
O proloquute perpera, atque inania:
Oblitus adeo es, quando nos in praelio
Periculosis impeditos cassibus,
Nulla salutis spe, atque vorsos in fugam
Eripuit iste vos suo adventu: foris
Cum fureret ardens ignis in navalibus,
Flammis adultus, inque classem nauticam
Irrueret Hector varicans vallum impete.
Quis haec repressit? non is est, qui fecit haec,
Quem contulisse nuspiam pedem autumas?
Veron' is ille fecit haec, et sedulo?
Cum nec vocatus, sorte sed ductus manum
Conseruit, acri comparatus Hectori.
Nec enim fugacem iecerat sorticulam
Gleba madentis uber, ast quae primitus
Educta casside impetum citasceret.
Haec ille fecit, atque ego una interfui,
Ego servus, atque matre barbara editus.
Haec verba, stulte cum strepis, quo respicis?
Nescis, tui qui prosator patris fuit,
Pelops vetustus, em fuisse barbarum?
Tuum satorem autem Atreum sacerrumum
Fratri vorandos apposisse liberos?
Te mater autem Cressa protulit, suus
Quam deprehendit cum viro alieno pater,
Mutisque iecit pabulum natantibus.
Taline talis obiicis genus mihi?
Telamone qui sum patre prognatus, meam
Qui praemium virtutis ex exercitu
Habuit parentem concubinam: regio

E stirpe Laomedontis: eximiamque ei
Praeda olim ab omni muneravit Hercules?
Ergo optumus, duobus optumatibus
Satus dehonesto generis auctores mei,
Quos insepultos, in laboribus sitos
Istis, repellis: nec pudet iactantiae?
Sed certus esto, si virum hunc repellitis,
Omnino nos tres et simul repellitis.
Nam pro hoc mihi periclitanti, nobilem
Oppetere mortem melius est, quam pro tua
Uxore: quam pro fratre germano tuo.
Ad ista, cura non meam rem, sed tuam.
Si nóxis aliqua re mihi, ignavissumus
Fortasse malis esse, quam audacissumus.
Ch. Adesse, Ulysse, te putato temperi,
Nisi hos nevis dirimere, sed committere.
Ul. Quid est, amici? vox Atridarum procul
Super hoc valente mortuo mihi accidit.
Aga. An non, Ulysse, verba dictu infamia,
Et probra ab isto nuper exaudivimus?
Ul. Quae probra? culpam haud commeret, me iudice,
Si quis male audiendo, respondet male.
Aga. Male audiit: namque ille me affecit male.
Ul. Affecit adeon', ut tibi siet male?
Aga. Nam qui insepultum se hoc omissurum neget
Cadaver, ut non tumulet iniussu meo.
Ul. Licetne amico proloqui verum tibi
Tua haud minore, quam prius, cum gratia?
Aga. Licet. nam et esset caeteroqui iniurium:
Praecipuum amicum cum te in Argivis putem.
Ul. Audi. per ego te caelites, ne proiici
Virum insepultum hunc siris inclementius:
Nec eo usque te odii provehat licentia,
Ut omne iusque fasque prosubigas pede.
Mihi omnium ille pessume infensus fuit,
Ex quo arma Achilli lite nostra evicimus.
Sed tamen ego illum tam male animatum mihi

Non usque nauci fecerim, quin omnium
Illum virorum, post Achillem, acerrumum,
Quicunque Troiam accessimus, vocaverim.
Ut flocci et illum facere, caussae non siet.
Nám non viro illi, sed Deerum legibus
Iniurius sis. caeterum virum bonum
Incessere haud ius mortuum, licet oderis.
Ag. Haec isto, Ulysse, pro viro iurgas mihi?
Ul. Plane. sed odi, odisse cum licuit mihi.
Ag. Non et iacenti te quoque insultare fas?
Ul. Inhonesta, Atrida, lucra ne placeant tibi.
Ag. Ubique regem colere pietatem haud facul.
Ul. Scitum est, amicis gerere morem, et obsequi.
Ag. Parere oportet regibus virum bonum.
Ul. Quiesce. victus ore vicisti tuo.
Ag. Memento, quali gratiam hanc confers viro.
Ul. Fuit mihi hostis ille, sed fortis tamen.
Aga. Quid fiet, ubi sic mortuo hosti honorem habes?
Ul. Virtus movet me, quam simultates, magis.
Aga. Sunt, qui solent haec facere, vecordes viri.
Ul. At, qui boni fuere, post fiunt mali.
Aga. Tales amicos esse postules tibi?
Ul. Non laudo duram mentem, et intractabilem.
Aga. Tu nos probabis hoc die ignavissumos.
Ul. At nos tu Achivis omnibus iustissumos.
Aga. Iubetis, istud funus exequi sinam?
Ul. Iubemus. idem nam manet nos exitus.
Aga. Ut rebus homines omnibus satagunt sui.
Ul. Cuiusne potius, quam mei, sategerim?
Aga. Ita ut tuum hoc sit, non meum quicquid est rei.
Ul. Omnino. utrumvis feceris, bene feceris.
Aga. Verum mihi istud autumanti, creduas:
Vel maius isto munus attribuam tibi.
At vel sepulchro affectus, inimicus mihi
Erit iste, tu fac omne quod facto est opus.
Ch. Quicunque, Ulysse, sapere te non dixerit
Talem virum, et tantum, ille vero desipit.

Ul. At ego interim praedico Teucrum in posterum
Tantum paratum amare me, quantum oderam.
Meamque opem isti funerando conferam,
Meum laborem: nilque omittam, quod viris
Praestare cunctos addecet fortissumis.
Teu. Generose Ulysse, et omnia haec dixti bene,
Et laude, quanquam me fefellisti spei.
Nam qui huic Achivûm olim omnium inimicissumus,
Iuvisti amice solus hunc, et mortuo
Vivus iacenti noluisti illudere,
Ut ille vecors imperator, ac levis:
Ipse, inquam, et alter frater, illum proiici
Studuere lacerandum insepultum, inconditum.
Qui illos Olympi rector huius Iuppiter
Diraeque memores, atque perfica ultio,
Lacerandum uti istum proiici immerito virum
Studuere, ita omnes perduint malos male.
Sed, o propages clara Laertae senis,
Non siverim te funus hoc contingere,
Ut nequid axim mortuo huic ingratiis.
Quod potes, in aliis nos iuva. et si quem exerciti
Abducere animo est, me lubente feceris.
Ego apparatum caetera ibo. te interim
In nos fuisse memineris munem virum.
Ul. Velim quidem. at si munia ista me exequi
Tibi non amicum est, laudo consilium. vale.
Teu. Sat. tempus enim iam multum agitur.
Sed fossam pars, ite, capacem
Properate manu: pars tripes autem
Et lustralibus undis tepidum
Ponite labrum: pars una domo
Efferat intus duri insignia
Arma duelli.
Sed tu, quantum potes, alme puer,
Patrios artus mecum amplexus,
Attolle, leva. namque cruoris
Salientis adhuc tepidi tullii

Efflant. Agesis, quisquis amicus
Ades hic praesens, propera, curre:
Impende viro forti officium.
Ac nemo quidem, queis loquor, horum
Aiace fuit melior vir.
Ch. Quam multa viris licet expertis
Temere discere. sed inexpertus
Praesagus nemo futuri est.

LYCOPHRONIS CASSANDRA.

Quaecunque poscis, ultima ex origine
Plane expedibo: sed tamen prolixius
Parcas loquenti: non enim virgo, ut prius,
Secura solvit multiplex os carminum,
Sed et tumultum murmuris multi ciens,
Superstitiosa fauce bacchata est sonum,
Tenebricosae verba Sphingis aemulans:
Quorum memor mens quae mihi nunc suggerit,
Adverte Rex, putansque mente singula,
Percurre dictionum inobservabiles
Scrutans camenas, qua expedita semita
Ad planam ineptos ducit errores viam.
Ego at solutis carcerum repagulis
Verborum obibo flexuosos tramites,
Primumque pulsans oppidum, ut cursor celer.
Matuta Fagutalis arcis culmina
Citis supervolabat alis Pegasi,
Cascum maritum proxime Cernem insulam
Toro relinquens, bigenerem fratrem tuum:
Tranquillaque ocris concavi ancoralia
Nautae luebant, atque tonsilla tenus:
Puellicidam et vermigradae Salaciam
Scapis ruebant e columbariis suis
Ciconivestes pupulae Phalacriae,
Ultra Calydnas obstinentes palmulas,

Aplustreque passim, et explicata suppara,
Phrenetici Septentrionis flatibus:
At ora solvens entheis bacchatibus,
Ates ab altis pervagae bovis iugis
Cassandra dictis infit orsa talibus.
Heu heu cremata lacrymosa patria;
Primum quidem feralibus Trinoctii
Stlatis gigantis, ore quem quondam suo
Consi voravit campa manduces canis,
Qui vivus ustus excavator viscerum
Intra lebetis ignis expertes focos
Formo capronas verticis fudit solo,
Prolis peremtor, patriae pestis meae:
Matri secundae qui volanti cuspide
Detersit uber, inque Circi pulvere
Quinquertionis membra patris sustulit
Saturnium ad cacumen, ubi terra sati
Formido equorum cespes Ischeni tumet:
Salsas Triquetri qui latebras aequoris
Torve obsidentem semifeminam canem
Stinxit, rapinis imminentem piscium
Gumiam boum leaenam, adustis quam pater
Membris, lucernis corporavit igneis,
Mortam haud paventem sedis inferae deam:
Quem caute inermi fraude quondam mortuus
Extinxit, olim iam Quietali agnitum.
Heu tene rursus, ten' crematam contuor
Vetusti ab armis Aeaci, atque Tantali
Rogo sepultis intra Letrinam ossibus
Pulli igne subverbusti ad impiam dapem,
Telis bubulci Teutari volucribus.
Rivalis uxor cuncta in oras luminis,
Legans parectatum minantem patriae,
Producet efferata patriis probris,
Dirisque nuptiis peregrini tori: at
Salubrium cata unguinum incurabile
Vulnus mariti conspicata pristini

Giganticidis interempti spiculis
Ab hoste, obibit morte communi diem
Falis ab altis ad cadaver saucium
Corpus ruina cernuum in praeceps ruens:
Et tunc recentis icta amore mortui,
Iam palpitanti spiritum efflabit viro.
Duplex tuum triplexque bellum conqueror
Ad arma rursus et rapinas aedium,
Tuique te ignem contuere incendii. [*contueri?*]
Heu patria, et vos busta nati Atlantidis
Audacter urinantis olim, cum cute
Suta revinctus corpus, utre scorteo,
Et solus, ut aper quadrupes Hercynius,
Rhithymniates navit ut larus fretum,
Zerinthi hiatum virginis Canariae
Linquens, Deûmque tecta Lucumonum Saum:
Cum corruebat omnem humum Diespitris
Rapax aqualis nimbus, et putres solo
Falae fatiscentes lababant, at genus
Hominum natabat ultimo periculo.
At fagum, et almum fructum, et uvam musteam
Orcaeque tum Delphines, atque masculûm
Phocae esitabant in toris mortalium.
Adest adest fax involuta incendio
Praedam in columbae morte multandae canis,
Vultur palustris quam edidit satu suo
Testae rotundae convolutam fornice.
At hospitalis infera unda remigem
Te muricidam, nec bucerdam in patriis
Caulis prementen scrupeis adhuc manet,
Ut ante pulchritudinis trium arbitrum:
Sed pro mapalibus tu Aselli mattias,
Et Lan adibis: pro boum praesepibus,
Ovilibusque, proque rustico pedo
Vehet faselus te et Phereclii pedes
Festras gemellas, inque Gythii iuga,
Ubi ad scabrosa saxa pandatos luens

Pinus tenaces lubrici dentes freti,
Classem expedibis noviratem a iactatibus,
Et tu virosae praedo iunicis lupus
Orbae duarum iam columbarum pari,
Cassis peregrinae in secundam indaginem
Ultro incidentis aucupis pennae dolo,
Dapem ambidentum nuper in crepidine
Bacchis cremantis atque divae Albuneae,
Curres super Scandeam et arces Aegili,
Venator acer praeda opima ganniens:
Explensque amores in Draconis insula
Actae, biformis editi terra imperi,
Vanam secundo non videbis Murtiam,
Ulnarum inanem sarcinam, eque somniis
Vacua torum nocturnus explorans manu.
Nam te Phlegraeae iam maritus coniugis
Tristis Torones, abdicator risuum
Et lacrumarum, namque nescit, et caret
Utroque, qui olim littoralem ex Thracia
Fecundi opimatam Melonis fluctibus
Humum penetrans non trabe stlataria
Inhospitale sed iter, ut cubilia
Terrae in profundos talpa pertundens specus,
Quaerens recessus in cavernis aequorum,
Cavensque natos perduelles hospitum,
Et audiendas supplicans patri preces
Redux ut iret patriam, unde pervagus
Matrem gigantum adiverat Palleniam:
Tete ille Guneus quaestor urnae vindicis,
Sagacis arbiterque Solis filiae
His nuptiis privabit incilans probris,
Pellens ab omni iure prosedae lupae.
Qui nec Lyci sepulcra nec Chimaerei
Oraculorum voce venerantes timens,
Nec illecebras Anthei, nec hospitum
Dapum sodalem, filium Consi, salem,
Deûm tulisti transilire sagmina,

Mensamque calcans, ius supinans et bonum,
Fetae modum secutus ursae incicorem.
Ergo stupentes frustra tundens nervias,
Egentia et ieiuna fundens carmina:
Sed flens adibis patriam incensam prius,
Exangue spectrum baiulans ulnis tuis
Iam quinque nuptae Thyados Pleuroniae.
Satae cataces namque Carmentae mari
Iam panuclis nevere trinis, coniuges
Thalassiones quinque celebrare illius:
Duos quidem videre praedones lupos
Cate intuentes praepetes immussulos:
Plyni et Libyssae, Caricique gurgitis
E stirpe cretum semicreta barbarum,
Et vere Epeum, nec quidem Argivum satu,
Cuiusque avum quondam in molaribus suis
Hercynna Educa, quae gerit secespitam,
Fartim minutal frendicans, tumulo indidit,
Humeri vorax epulata cartilaginem:
Quem dudum adultum virbium, et cupidines
Graves caventem navium promi dei
Misit Terentus in Letrinae iugera
Ocrin paratum praeterire Molpidis
Lustrale caesi corpus imbrico Iovi.
Soceri in ruinam qui trucidavit procos
Iustis nefandis, quae Camilli filius
Paravit: ille poculo exhausto ultimo,
Cognomini sepultus est Salacia,
Suasam suis labem insipans natalibus,
Surae petillae Psyllan aurigans equum,
Picatae et Harpinnam parem ungula Strigi.
Tandem illa quartum fratrem adhuc tuebitur
Lircanei acceptoris: ille e fratribus [*Circanei?*]
Pugnae secundum acerrimae palmarium
Tulisse tunc canetur. atque in stragulis
Quintum anxiis in somniis exercitum
Iactabit atro imaginis ludibrio,

Sponsum futurum Angitiae Cytaicae
Ardentis hospitem. quem ab Oenona exulans,
Vertens in hominum membra formicas breves,
Pelasgicum Typhona produxit pater,
Septem e puellis torridis forma lice
Superstitem unum vindicatum ex ignibus.
Reciprocam ille sed remanabit viam,
Vespas suis e pumicetis exciens
Quasi puer vapore suffiens domum:
Et caeteri Burri Duellinominis
Flabris iuvencam atabulis caedent popae,
Matrem draconis incientem Scyrii:
Quam saepe coniux Salmydesium salum
Intra requirens immolatricem hospitum,
Spumifragam insulam obsidebit Candidam
Celti liquentes ad paludes gurgitis,
Amore sponsae, cerva quam volucripes
Iugulum propinans eximet secespitae.
Spaciosus intra littus appellabitur
Solus mariti cursus in crepidine
Sortem gementis atque classem coelibem,
Et non videndo membra mutatam modo
Cascam cruentum vas probe et libamina, [*prope?*]
Orcique flam[m]am exuberantem funditus
Cortinam ahenam, quam atra flabit, mortua
Cadavera elixans coquinatu improbo.
Et ille obibit eiulans campum Scythen,
Procans amoris quinque circites torum:
Illi ante acerras auguris Saturnii
Deglutientis cum parente filios
Secunda iurantis fidusta sagmina,
Tonsarum amicient remiges stropis manus,
Bacchumque sospitem et prioris vindicem
Luctus canentes, cui in obscuris cavis
Delphorum operta ad antra Lucrini dei
Abstrusa liba Tauriformi offeret
Classis tremendae millepraetor navium.

Cui gratiam sacri novam redandruans
Nefrondinosus Esquilinus Lucius,
Leoni adempto prandio, implicans rubis,
Segetem vetabit eruisse funditus
Vasto molari matriisque querqueris.
Cerno sequacem iam napuram luctuum
Mari trahentem et conserentem patriae
Minas feroces et malorum incendia.
Atque utinam in Issa te Camillus insula
Non procreasset hostium nostrum ducem,
Quartum satum ex Atlante destina covi,
Tuis parantem damna cognatis Prylin,
Sagax aruspex vere ad omnia optima:
Paterque iussis Aesaci fanatici
Non improbasset signa noctis arcula,
Celasset uno sed duos pro patria
Fato, perurens membra Lemnio rogo.
Non tot malorum nunc procella surgeret.
Portumnus en cernet nefrendum carnifex
Fervere mergis spartisirpeis anum
Glauci Terenti coniugem Titaniam.
Iam duo necantur cum parente pignera,
Humeros molari coclaca fracto Ducis:
Quae sabulonis apparata fugerant
Vanis loquelis alvei discrimina,
Cui cuncta credens ille tortor liberûm,
Mergorum alumnus, pisculentae compedis
Praeda, ostreis valgisque Naritis comes,
Fetus gemellos clusit uno ploxeno.
Cumque his miser non matris advertens deae
Praecepta Mnamon, sed veterno oblivius,
Suppus recumbet, pectus ense saucius.
Nunc nunc gemit Myrina, nunc praesentiunt
Hinnitum equorum littorales margines,
Ubi Pelasgum lubricae saltum pedae
Librans crepidine ultima fremens lupus
Fontis creabit e saburra gurgitem,

Olim recludens ociosa flumina.
Iam culta vastat arva Mars Salisubsulus,
Reciproco cruenta signa murice
Edens: palam omnis vasta tellus nunc iacet,
Horretque crebris ut seges novalium
Sicilicibus corusca: luctuum mihi
Pinnis imago aures ab altis personat,
Covi serescens omne pervolgans fretum
A feminarum voce, scissis vestibus
Luctus sequaces mutuo capientium.
Sed illud illud te o cor infelix malum
Illud lacesset omnibus crudelius,
Ubi fremiscens celibari caesius
Versam rapax sanqualis inscribens humum,
Urvoque lirans orbitam anfractu viae
Bubulcus imporcitor ampli iugeri
Horrendum acutis ore clangorem ciens, [*acutus?*]
Fratrum tuorum filium carissimum
Ptoi parentis ex humo susum auferens,
Artus cruentans ungue et immani gena,
Tifata patria tabo et arva polluet,
Et libripens trionis occisi stipem
Ferens aginae examinatam lancibus,
Et rursus aequipondium redhostiens
Rodi micantis in statera auraria,
Bacchi iacebit funeratus amphora,
Fletusque Nymphis inquilinis Bephyri
Superque Pimpleam petrae Libethriae,
Cadaverum propola, qui fatum tremens
Effeminatam corpori pallam induet,
Insilia tractans staminumque insubulos:
Tanget supremus vinciam hostilem pede,
Te, frater, unum vel pavens in somniis.
Qualem heu rues, Fortuna luctantem domus,
Patriae caducae subtrahens tibicinem.
Non absque lacrymis atque lesso riserit
Impune latro Doriensum exercitus

Vitulans ovanter morte confecti viri:
Sed circa puppes ultimo aucto spiritus
Excurso, amaris ignibus cremabitur,
Iovem Fugalem plurima incalans prece
Amara fata concremato avertere.
Nec agger, aut navale propugnaculum,
Nec crebrisurus pluteus atque scansilis,
Non iuverit lorica, non pinnarum opus,
Sed fumo ut axe conglobatae apiculae,
Vaporis aura, torriumque verbere,
E puppe rostrisque atque rostrorum foris
Crebri petauristae et sedilibus suis
Saltu peregrinam cruentabunt humum.
Procosque multos Graeciae palmarium
Hasta ferentes, inclutos prosapia,
Tuae feroces morte mactabunt manus
Tabo cruentae, amore belli asperrimae.
Sed ipsa luctum non minorem perferam,
Tuo per omne maesta tempus funere.
Nam dira mi illa dira lucescet dies,
Gravissimusque luctuum, anni quo senes
Circum rotantes Noctilucae viderint.
Heu heu gemendus et mihi flos est tuus,
O pulle, dulcis heu parentum sarcina,
Amore saevum qui draconem saucians
Et illice igni, sauciumque compede
Grata coercens tempus ingratum breve,
A saucio non ipse saucius tamen,
Truncatus aram tu cruentabis patris.
Heu me misellam, et par benignum virginum,
Tuumque bruta conqueror fatum canis:
Quarum sororem terra nutrix alteram
Hiulca devorabit infero specu
Adulta proxime intuentem incommoda,
Qua late avitus lucus et bustum lupae
Iacet sepultae adulterae cum filio.
Priusquam opem mulgeret infans lacteam,

Et obstetricis rore corpus tingeret.
Sed cruda te ad sponsalia et connubii
Sacra admovebit durus Iphidis leo,
Atrae parentis aemulatus februa.
Namque in capacis ventre mactans naviae
Bovem infulatam draco cupencus impius,
Iugulae tripatris caedet hanc clunaculo,
Priora confedusta dans hirpis sacra.
At mancupatam te in supino littore
Thracum lapitam funditorum iactibus
Conviciosis percitorvia iniuriis
Abscondet imber saxeus manualium,
Pulla hirriente membra mutatam cane.
Ast ad bidental Anxuri domestici
Ornabit albis antiis crepidinem
Sororis olim lutea calantica
Redemtus, ustam cum rediret patriam,
Vetus tenebris nomen obruens suum:
Ubi rupex hirtipilus ignes indices
Terrae parentis indicator perfidus
Lucens, caballum gente praegnantem hostica
Pertundet, altas ventris impages trahens:
Et Sisypheae volpis astutus cato
Lucebit ardens triste lucubrum nepos
Leucophryn atra nocte navigantibus,
Infanticidae et insulas duas boae.
Ast ipsa abhorrens pronubas taedas ego
In aedis atrae scrupeis conclavibus
Tecto carentis et lacunari domus
Tenebricoso membra mergens carcere,
Ptoumque Semonemque Vortumnum Deum
Fugans amore captum ab innupto toro,
Tanquam potis signata perpetim fore
Summae ad senectae tempus, innubae aemulo
Ritu Minervae Carneae Feretriae,
Ad volturis columba tunc raptim torum
Exanguis ales ungue picato trahar,

Clangore multo Acredulam Budetiam
Calans rapinae nuptialis vindicem.
Ast illa signis aspero palatio
Pupas coruscans caelitus minabitur,
Lapsa ex falanto patrii solo Iovis,
Avo imperanti nobilis possessio.
Unius ob noxam orba mille liberûm
Tumulos inanes conqueretur Graecia
Non in sepulcris, sed maris fundo sitos,
Rogi supremum non tegentes pulverem
Urnis latentem, ut iusta denicalia:
Sed triste nomen, atque cespitum notas
Parentum amicis irrigatas fletibus
Et liberorum lacrumis et coniugum.
Ophelta, tuque rupium custos Zarax,
Petraeque, tu Trychata, tuque asper Nedon,
Et saxa Dirphossi omnia et Diacriûm
Specus hiantes atque Phorcynis iuga,
Quot fluctuantum nenias cadaverum
Cum dissipatis audietis puppibus:
Quantum tumultum murmurum infraenabili
Reciprocantem vorticum spumas salo:
Quot deinde thunnos saucii compagibus
Ad saxa fractis verticis, quos caelitus
Noctu rubentes manubiae obstitos prement,
Ubi flore iam vertiginosis Liberi
Lucebit indicem tenebrarum facem
Ultor nocenti pervigil curae studens.
At hunc ut amburvantem aquis alcedinem
Per saxa iniqua velitem fluctus feret
Actum procellis inter aras duplices.
Gyrisque siccans in petris alas mari
Multo madentes, alterum mare hauriet
Perpessus ictus a tridente fuscina,
Qua ultor illum vulnerans operarius
Cum orcis adiget habere communem fugam,
Vano cucullum blattientem pipulo.

At luridum cadaver expulsum foras
Delphini aprica concoquet Canicula,
Passumque in algis inque musco putridum
Miserata condet una Nesaeae soror,
Opitula abadir maximi Cynaethei.
Bustumque proximum coturnici aliti
Tremens, cavebit murmur Aegaei sali.
Tunc illa Castniam et Melinaeam deam
Proscindit audax Uragi in palatio,
Quae laciet illum rete inextricabili
Furore nec furore verum Erinnyum,
Tendens amaram compedem fatitraham
Omnisque moestum Graecia eiulabitur,
Quamcunque Araethus intus atque inhospitae
Fauces coercent Dotii Libethriae:
Quibus meae vel ad paludis inferae
Ripam diu sunt lacrumandae nuptiae.
Nam plurimarum ventre funerabitur
Serratidentum fauce camparum abditum
Examen ingens, hospitesque in hospite
Terra subibunt busta cognatis procul.
Nam ripa quendam Strymonis Bisaltia
Absinthiorum proxima atque Bistonum
Vesticipis altorem optimum Edonos prope
Teget prius, Tymphresta quam cernat iuga,
Suo parenti plurimum invisum omnium,
Qui fecit illum caecilium, oculos forans,
Cubile spurium quando inivit pellicis.
Tres Cercaphi spelunca casnares teget
Olim sepulcro non ab Alenta procul:
Molossi olorem praescium Insinui Cubi,
Scrofae incientis nescientem delicos,
Cum caprifici lite compellans cata
Vatem aemulum, ipse falsus ex oraculo
Somnum Teniris praestitutum dormiet:
Quartumque magni liberorum Diiovis,
Fratrem dolosi Aethonis in fictis notis:

Et tertium ligone Thebarum falas
Aheneo demolientis filium,
Quem Strebulus olim Consus agili discidit
Pilumnus ora dissipans sudaculo,
Quando creatae Nocte germanos patris
Ad unum amorem mutuae armarunt necis.
Duo at scatentis ad fluenta Pyrami
Deraeni ovantes vortagi icti mutua
Depraeliabunt caede barritum ultimum
Subtele in ipso virginis Pamphyliae.
Altusque rumo sulcus in meditullio
Stabit Megarsus cespitum nitentium,
Ut ne in profundis infertûm sedilibus
Imbuta cernant busta caedibus sua.
At quinque dehinc Cerastiam in Vespariam
Et bitientes Satrachum et Silvani humum,
Iuxta manebunt Murtiam Zerinthiam.
Unus parentis exulans conviciis
Cychrei cavernis Bocarique flumine,
Meus sobrinus, ut peremtor patrii
Pulli, nothum propagmen et labes domus,
Rabiem vomentis bellicosam ovilibus,
Ravi leonis quem pilis horrens cutis
Runis tegebat aeneis impervium,
Obnoxiam unam possidentem semitam
Ad fata, quam vagina celabat Scythae,
Cum durus adolens sacra Comyro leo
Suo parenti fatus est claras preces,
Immussuli ulnis subrumum gestans suis.
Nec ipse credat hoc parens, quod Lemnium
Fulmen duelli, nescius turpis fugae
Trio efferatus hospitum infensissimi
Traiecit ile munere, urinans ferum
Saltum tepentis ensis ad promtam necem:
Fratremque Trambeli ille patria exigit,
Cognata patris quem parit nixu suo
Donata praeda dirutori moenium,

Quam pro frequenti civium comitio
Ferale glauco prandium suasit cani
Misisse linguax virginum trium pater
Omnem marino terram inundanti luto,
Siquando fluctus expuisset faucibus
Sorbens procellis omne decumanis solum,
Nepam sed ille fauce pro pupa vorans,
Partus maligni questus est onus grave.
Venator adiens at secundus insulam
Ut expedite consulat malis suis,
Indigena socius epulo liberis Virae,
Priscis Lupercis atque Nyctimi coquis
Lunam ante natis, filiam glandis dapem,
Torrere suetis in calentibus focis,
Eviscerabit, et medullitus trahet
Ligone glebas, omne vestigans specum.
Cuius necavit bronchus Oetaeus patrem,
Ad verticillas ilis artus lancinans.
Adagionem hunc sensit accepto malo,
Quod plurima inter poculum et labrum solet
Vertisse fatum res agens mortalium.
Et tabe manans ora spumanti, occidens
Solocisetus imminentem ulciscitur,
Salii coercens incito statu volam.
At tertius tollentis ex cava petra
Natus neronis arma, cuius in torum
Idea iunix sponte conscendet sua,
Quae viva Averni obibit umbras, questubus
Et lacrumis confecta Muniti parens,
Quem torta Crestonae anguis in venatibus
Necabit, acrem cuspidem infligens pedae,
Ubi parentis collocabit in manus
Captiva patris avia furtivo satum
Amore pullum, cui iugum solae hosticum
Iecere servitutis Actaei lupi
Hostimen, atque Bacchae ademtae gratiam,
Quorum rotundae testulae caesus tholus,

Munimen ictus hostici, caput teget.
Intacta vermiculata claxendix domos
Servabit alias, incolis stupenda res:
Quod templa ad alta siderumque subices
Ducet duos Lapersios medioxumos,
Quos nunquam in orbem Iuppiter sospes meum
Duxis bipraedem liberaturos subim:
Nec vel celoces instruentes classium,
E puppe summa nudipes vestigium
Hostes vetusto Bebrycum infigant solo:
Neque hos leones anteuntes viribus,
Duri duello, quosque Mavors armiger,
Quos Nerienes, Capta quos amat dea
Boum iuga, et Curitis Homolois dea.
Haec quae cluentes arte fabrica duo,
Querquetulanus, Consus et Cromnae imperans,
Struxere quondam peieranti principi,
Crudis diem unum vix lupis suffecerint
Vim fulminantis impetus depellere,
Quamvis in arcibus Canastraeum gravem
Giganta, constans hostium repagulum,
Habentia, atque certa primum verbera
Vibrare promtum lancinatori gregis,
Et cuius iras primus accendet graves
Acceptor acer, lubricum saltum citans,
Flos ipse Graiûm, cui Dolongorum elegans
Olim sepulcrum ripa defuncto parat
Rumona cornu prominens peninsulae.
Accedet insperatus[,] accedet tamen
Nobis amicus sospes unus, Drymnius
Deus Promantheus Aethiops Gyrapsius,
Qui bitientem quando Mutunum atriis
Nocentem amare pestis admittent reum,
Et quos acerba, quosque rerum asperrima
Manent, dape atque inferio libamine
Mactare conabuntur immitem Crepum.
Gravem tumultum ponet in convivio.

Primumque amara voce sese mordicus
Frendent, frementes improbis gannitibus:
Tandemque cernent patrueles praelio,
Ut consobrinis nuptiarum averterent
Pusis rapinas, furta patruelium,
Sponsaliorum propter immunem vicem.
At tela certe multa Cnecei alveus
Vibrata nisu vulturum intuebitur,
Res mira Pheraeis et auditu aspera.
Hic namque corno stipitem pullae cavum
Fagi retundens, opprimet duum alterum,
Tauro leonem conserentem praelium:
Alter sibynna dissipans tauri latus,
Affliget hunc solo: hunc secundo verbere
Reciprocabit ut coniscans arvigus,
Cippum caducum busti Amyclaei ruens.
Simulque ferrum fulgurumque vortices
Fortes patales hostient, quorum unius
Non vel Sciastes Orchieus Telphusius
Manum improbarit, quando cornu tenderet.
Summanus hos Dis, hosque coeli fornices
Grata dierum semper excipient vice,
Fratres amicos, compotes vitae et necis.
Illorum at arma sopiet nobis Deus,
Parvum levamen in malis hoc largiens:
Multorum et ingens agmen excibit manu,
Quos Rhoeae alumnus non tenebit, spiritus
Mulcens, novenum tempus in magna insula
Manere nexos imperans oraculis,
Tres multa cunctis virgines alebria
Praebere mandans, qui cacumen Cynthium
Errore pervagantur Inopum prope.
Aegyptias Melonis electantem aquas.
Progerminator quas petulcus erudit
Adorearum rite pilumnas' opum
Vinumque facere vel nitores unguinum,
Neptes Zarecis vinitorculas aves:

Quae saepe solabuntur hospitum canum
Famem furentem exercitus, cum venerint
Sithonis uda ad filiae cubilia.
Atque aenearum panuclarum stamine
Olim librarunt ista virgines anus.
Caephasque tum Praxander, ullis navibus
Non imperantes, plebis obscurum genus,
Et quinque quarti post petent terram deae
Golgos tenentis, hic Lacona exercitum
Ductans Therapnis, alter autem ab Oleno
Dymeque Buraei imperato[r] agminis.
At Argyrippam, Dauniorum haeredium,
Ad Ausoniten excitabit Phylamum,
Aves sodales membra plumantes videns
Fatis amaris, qui natatum aquatilem
Degent in alto, more piscantum, mari,
Similes figura caesiis oloribus:
Rostrisque spumas aucupantes piscium,
Ducis tenebunt insulam cognominem,
Theatriformis inque clitellis iugi
Vicos secantes perque distinctas vias
Iunctis tabernis, quo prius Zethus modo:
Simulque pastus et simul cubilia
Noctu rebitent, gentis omnem barbarae
Coetum caventes, inque Graecorum peplis
Cognati amantes ocium cicur sinus:
Manuque ab insipante pultem prandii
Offam polentae blandum adulantes edent,
Vitae prioris non adhuc oblivii.
Verum Liburnae vulnus, erroris vagi
Erit minaciumque causa luctuum,
Procax virosa cum catulliet lupa
Asilo amoris, et bidental Nortiae
Defendet ipsum, victimam novi sacri.
Colossicusque in Ausonum pomoeriis
Stans, fabra sistet membra saxeo super
Campsoris Architectonis statumine,

Saxis, saburra navis, eductis foras:
Arbitrioque fratris Alaeni obrutus,
Veras preces precabitur novalibus,
Seiae nec aguas unquam adoreas dare,
Aquis opimante arva substillis Iove,
Ni forte quidam Aetolus urgens stirpitus
Proscindat arva, sulcum arans trionibus.
Cippisque late cinget immotis humum,
Quos glorietur nemo vi mortalium
Statu movere posse. nam cita fuga
Ipsi reciprocam redibunt semitam,
Gradu prementes nec gradu littus sali.
Deusque multis indiges vocabitur,
Quicunque brutum littus Ionis tenent,
Caeso dracone noxio Phaeacibus.
Gymnasiisque retrogradi circumfluis
Renonivestes applicantes, indigum
Victum iuvabunt invicem orbi vestibus,
Fundis bicaudis membra defensi tribus:
Ubi rudimen verberantis eminus
Artis puellos mater impransos docet.
Nam nemo panem dentibus frendet prius,
Quam capsit illum pendulum certo lapi,
Super tigillo destinati ictus notam,
Iniqua scrupis et recedent littora
Hispana, Tartessi fretum tangentia.
Arnae vetus propago, Temmicum duces,
Graiam expetentes et Leontarnes iuga,
Scolumque, tum Tengyram, Onchesti solum.
Fluenta Thermodontis, Hypsarnique aquas.
In Syrtin alios et Libystica aequora,
Et brevia, et Infernalis aequoris vada, [*Infernatis?*]
Et semipiscis gurgites navifragos
Olim interemptae vestipellis dextera
Sangi Bubulci Fovii Stercutii,
Inque alta saxa virginum volucrium
Dispalitantes, lancinatos cruditus,

Opacus omnes Tellumo venabitur,
Multis ruinis obrutos ex mortuis
Uno relicto nuncio sodalibus,
Delphinisigne, fure Punicae deae.
Qui vasta ravi coclitis magalia
Videbit, aheno maximo calpar meri
Manu propinans, poculum bellarium:
Videbit, et quae liquerat cadavera
Praestanus Averruncus armorum cluens,
Qui rutro adunco runcinantes omnia,
Nectent foratam reste praedam mugilum.
Atque alius alium saevus excipiet labor
Labore semper pristino ferocior.
Quae non Charybdis mortuorum explebitur,
Quae non Erinnys, semivirgo bestia,
Quae non Camena, carnifex bimembrium,
Aetolis aut Curetis, artus liquier
Suadebit aura flexanima immemores cibi:
Vel quam ferarum non fabram intuebitur,
Atrox venenum farre miscentem excetram,
Fatumque monstriforme. sed miserrimi
Sortem gementes atque palantes paris
Miscella semper cum polenta floccium
Acina, fracesque devorabunt: ast eum
Herba atque Manus vindicabit obvius
Nonacriates Vinulus Triceps deus,
Et mortuorum regna descendet cava,
Atque inferum rogabit apricum augurem,
Coitus virorum et feminarum conscium,
Umbris hianti sanguinem obsipans solo:
Ensisque trux munimen, inferis metum,
Vibrans, trementum murmur umbrarum audiet
Gracile caduca succrotilla fabula,
Atque hinc Gigantum quae lacertos insula
Confregit, et Typhonis artus querqueri.
Adusta flam[m]is cum mera excipiet rate:
Qua rex deorum informe clunarum genus

In risum eorum transtulit coloniam,
Qui praelium movere Saturno satis.
Baii magistri postmodo bustum, casas
Post praeteribit Cimmerum, et Plutonium
Aquae procellis fluctuantem gurgitem,
Ossan, boumque Viriati semitas
Stratas, nemusque Liberae pusae inferae,
Candensque flam[m]is flumen, atque ubi aetheri
Tollit cacumen ampla procapes iugi,
Ex quo fluenta cuncta, cuncti funditus
Fontes per arva dissipantur Itala:
Linquensque Lethaeonis alta culmina,
Lacumque Avernum, quem labro ambit circite,
Et flumen atra nocte Cocyti obrutum.
Stygis nigrantis gurgitem, qua Terminus
Iuranda posuit iura supremis deis,
Ire in Gigantes atque Titanos parans:
Libamen haustrisque aureis antlans aquae,
Orcae dicabit et viro donarium,
Silam columnae vertici appendens suam:
Et tres necabit filii Salaciae
Pupas, camenae matris aemulans soni,
Iactu insolenti praecipes e culmine
Pinnis caducas aequor in Tyrrhenicum,
Quacunque amari iura staminis trahent.
Unam Phaleri turris eiectam foras
Glanisque capiet, flumine irrorans humum:
Qua pusae acerram construentes incolae,
Vitulatuum strepente Parthenopen sono
Solennia deam iubilabunt alitem.
At littus extans in Veniliae deae
Se corruens, cognominem Leucosia
Petram tenebit, qua fluens Is et ferox
Fluenta pingui Laris eructat solo.
Ligea agetur in Terenam fluctuans,
Sulcans procellae murmur: illam navitae
Linquent sepultam littorali cespite,

Aquis propinquam garrulis Ocinari.
Illam lavabit Corniger so gurgite,
Volucrimembris busta februans aqua.
Primae sorores ante cognatas deae
Classis vetustus imperator Atticae
Certamen ardens lampadum nautis aget,
Iussis deorum, plebs quod augebit dehinc
Neapolitis, quae prope undantem sinum
Portus Miseni scrupeas ripas colet,
Claudensque Coros scorteo sinu bovis,
Et rursus actus casibus reciprocis,
Flagri trisulci verbere ustulabitur
Larus quiescens caprifici frondibus,
Ne gurges illum fluctibus deglutiat,
Imo Charybdin fundo anhelantem trahens.
Nec sat refectus nuptiis Atlantidis,
Rudem scrilibusque sirpatum alveum
Intrabit audax, atque moderator reget
Ad media combae caudicariam trabem
Sutam infabre compage subscudum rudi
A qua acer Ambarvalis expellens deus,
Implume quale pignus orbae alcedinis,
Ipsis ageis et foris simul, vagis
Merget procellis impeditum copulis.
Pontique inerrans pervigil cubilibus,
Anthedonio erit contubernalis deo:
Sic alius alium ventus excipiens, facis
Instar, rotabit suberem, agitans spiritu:
Vix et procellas verticesque Albuneae
Defendet illi supparum, arma pectoris
Manuumque queis et ipse carnifices petras
Prendens, acutis membra lancinabitur
Scrupis: ad invisamque Saturno insulam,
Laniam profectus seculam nefrondinum
Nudusque egensque garrulus tenebrio
Ficti latrabit fabulam infortunii,
Pendens acerbas coclitis monstri preces.

Non hic veternas dormientem coepiat
Oblivionis Equirium Melanthium.
Namque ibit ibit nauticum ad Rithri sinum,
Et Neriti cacumen: intuebitur
Vastos penates susque deque funditus
Lux[u] procorum turpium. at scrapta improba
Speciose adulterata corrodet domum,
Luxu miselli absentis effundens opes.
Atque ipse ibidem plura quam in Scaeis mala
Videns famelicosus, a domesticis
Minas toroso tetricas dorso pati
Sannis repressus discet, et pavirier
Pugnis iniquis, frivolûmque iactibus.
Nec insueta flagra sunt: uberrima
Vibix manet Thoantis in tergis adhuc
Lentis betulis sculpta, quae trico nocens
Siccis genis infligere exhortabitur,
Gratam libenter corpori insculpens notam
Ut nescios illectet oculatis malis
Hostes, querelis principem inducens senem:
Quem Bombylea vallis, et Temmicia
Infame nobis terra produxit malum,
Servatus unus navitarum in patriam.
Postremo qualis larus angarius maris,
Salsaque murex corpus unda exercitus,
Exhausta luxu Proniensium bona
Olim a Lacaena putida offendens lupa,
Portu relicto passus occidet senex
Corvus sub armis Neriti lucos prope:
Quem latere fosso cuspis incurabilis
Piscis necabit aculeo Sardonii.
Natusque patris carnifex vocabitur,
Achillis ille consobrinus coniugis.
Post funus augurem Eurytan populus colet,
Et qui cubile Tramphyae celsum tenet:
In qua necabit Herculem rursus draco
Tymphaeus in convivio, rex Aethicum,

Trahentem ab Aeaco atque Perseo genus,
A Temeneis non procul natalibus.
Sed mortuum illum Perga mons Tyrrhenius
In Gortynaeo condet ustrinae situm:
Cum lacrumanter occidet propter malum
Natique coniugisque, quam frater necans
Orcum secundus postuma via petet,
Caesus sororis ense funesto gulam,
Glauconis Absyrtique sobrinae improbae.
Hic tot ruinis totque cumulatus malis,
Secundo adibit Ditem inexorabilem,
Cui nullus unquam sudus arrisit dies.
O quam tibi praestabat esse in patria,
Miselle, tauros vel colonum rustico
Iugare asellum sub coho cantherium,
Fictis furoris insolescenti dolis,
Quam tot subire luctuum discrimina.
At anxius vir coniugem raptam expetens.
Et augurales ominum audiens notas,
Amore spectri pervagantis aethera
Quae non marina templa perscrutabitur,
Quae non vaga lustrabit arva indagine.
Primo quidem Typhonios cernet specus,
Anumque saxo membra duratam aspero,
Nec non Erembum cognitas piscatibus
Ripas hiantes: atque adulterae inclytum
Myrrhae videbit oppidum, cuius uterum
Levavit obstetricis arboris liber:
Et fleta multum busta Gauantis suae
Herae, Hospitali Vici[a]e Iugae deae:
Quem trux bisetus dente cano conscidit.
Arces videbit nec minus Cepheidas,
Nec non Camilli lubricum pulsum pedis,
Arasque duplices, quas dapis cupidine
Bocas subivit, pro parata virgine
Hiante fauce corpus Aurigenae vorans,
Rimantis exta, masculi, plumigradae.

Messoris autem secula necabitur
Exenterato turpis orca viscere,
Mustelae alumnos qui caballimilites
Cervicimatris saxifrontis extudit,
Hominesque durans suetus a vestigio
Formare statuas involucro marmoris,
Sagax tricaecae lucifur custodiae.
Videbit aestu quae rigantur iugera,
Asbysta flumina, atque humo stertentium
Cubas olentes, conquiniscens bestiis.
Quae cuncta obibit propter Argivam lupam,
Triviram puellam feminipuerperam.
Iapygumque adibit erro exercitum,
Ponetque donum virgini Feretriae,
Ancile scutum et hirneam Temesiam,
Sponsae nocentis cernuosque mulleos.
Sirinque adibit et Lacinia ardua,
In queis iuvenca consitum Feroniae
Deae Monetae praeparabit hortulum:
Et feminis lex semper indigenis erit
Cubitum novenûm flere tertium Aeaci
Et Doridis, fulmen duelli Martii,
Nec corpus auro perpolire vinulum,
Nec ferre membris delicata pallia
Sandice pictas, ideo quod divae dea
Terrae cacumen muneratur arduae.
Pugilisque tauri in Sospitam certaminum [*inhospitam?*]
Arenam adibit, quem creat Libentia
Mancina, regnans arce Longuri edita,
Saturniam falcemque, Concheaeque aquas
Ventans, Gonusamque, atque Sicanum aequora,
Et templa crudi pelle vestiti lupi,
Quae quondam alumnus Crethei appellens ratem
Cum gente quinquaginta nautarum edidit:
Minyûmque salsi ripa servabit maris
Strigmenta, quae nec diluet Venilia,
Nec abluentes imbricae ningues diu.

Ripae sed alios atque Teuchiris iuga
Vicina flebunt, littore eiectos procul
Atlantis ad deserta territoria,
Membris nocentum lancinatos fragminum:
Mopsum Titaeroneum ubi olim navitae
Busto indidere mortuum, et busto super
Statuere cippum funebrem Argoae trabis
Transtrum revulsum, manium donarium,
Ausigda Cinnyphaea quod rigans aqua
Fecundat undis. ast alumno Nerei
Tritoni Colchis munus uxor obtulit,
Lurae capacis aureum carchesium,
Iter docenti qua per angustas freti
Immittat aras Tiphys incolumem ratem.
Et iura Graecos Africae capessere
Pontigena tunc biformis asseret deus,
Cum munus id plebs offerens reciprocum
Libyssa Graecae, patriae exemptum dabit:
Metuque fati munus Asbystae infera
Telluris umbra subter ignotum obruent,
Ubi ducem miserrimum Cyphensium,
Nautasque ad unum flabra Volturni egerent,
Et ex Palytris filium Tenthredonis,
Amphrysiensem principem Euryampium,
Et optimatem saxicorporis lupi
Donorum edacem, et culminis Tymphrestii.
Quorum quidem Aegoneam alii patriam
Desiderantes atque Echinum et Titarum,
Irumque, tum Trachina, tum Perrhoebicam
Gonum Phalanumque, atque Olossorum sola,
Et Castanaean, insepultum in rupibus
Aevum supremis eiulabuntur malis.
Sic aliud alii funus adiunget Deus,
Dura ante reditus excitans discrimina.
Illum Aesari unda, et oppidum minutulum
Oenotriae, Crimissa, torris noxii
Stinctorem habebit, quem momordit excetra.

Namque ipsa summum diriget telum manu
Tendens tenum virago Maeoten Tuba.
Durae ad fluenta qui cremato acerrimo
Leone, valgo dexteram armavit Scytha
Colubro, volantum pinsitore cuspidum.
Crathis sepulcrum sed videbit mortui
Ad ima templa bitientis Patarei,
Ubi sonora stagna Nauaethus vomit.
Ipsum necabunt Ausones Pellenii
Opem ferentem Lindiûm praetoribus,
Quos Thermydri quos Carpathi iugis procul
Vagos coruscus Thrascias mittet canis
Novi colonos hospitisque pulveris.
Ergo Macellis maximum templum incolae
Busto struentes, numen aeternum colent
Libisque, opimis et boum nidoribus.
Faber caballi Langariae in cubilibus,
Timore Martis et catervae Thuriae
Pendens parentis peierata crimina,
Quae pecua propter comparata praelio,
Celsae Comaethus dirutis prosimuriis
Ob coniugalis curae amorem uxorium,
In Bellicam Cydoniam viraginem
Crestoniumque peieravit in Deum
Lupum Quirinum Trossulum Flexuminem,
Qui torminosum praelium in fratrem dedit
Intra parentis intimam bulgam pugil,
Natale nondum lucis intuens iubar,
Nec liber a Partundae adhuc laboribus:
Meticulosum auxere sic fetum dei,
Caestu valentem, in Marte lauricem tamen,
Et arte plurimum utilem in castris sua:
Qui circa Cirin et Cylistarni humida
Habebit hospes patria procul domos,
Ubi dolabras, queis gravem molem ascians,
Illustre damnum fabricabit incolis,
Molae sacrabit in Cluacinae tholo.

Alii tenebunt Sicanorum littora
Aborigenes, qua tres Alumento senex
Nautis puellas Phaenodamantis dedit,
Servans repostum mente ceti prandium,
Porro obsipare edacibus caenam feris,
Ubi ad crepuscos venerint Laestrygonas,
Qua squalet alta inhospitalis vastitas.
Illae parentis maximum donarium
Quinquertionis struxerunt templum deae,
Morte expeditae et solitariis locis.
Quarum alteram Crimissus assimilis cani
Vinclo marito coniugabit, atque ea
Semifero alumnum nobilem pariet deo,
Trium colonum conditoremque urbium:
Qui convocatum termitem Anchisae nothum
Ducet triquetram marginalem ad insulam,
E Dardaneis nuper arvis hospitem.
Heu heu Segesta, caelitum sententia
Te luctus atrox, te querela patriae
Manet flagrantis ignis hostici rogo:
Tu sola moeros, sola turres dirutas
Ad omne tempus lacrumata, sat diu
Sat eiulabis: omnis atrato miser
Cultu popellus involutus supplice
Pedore deget squaleque aevum sordidum
Soloxque capitis terga foedabit coma,
Memorem procurans veteris aerumnae notam,
Multique circa Sirin et Leutarniam
Colent opima culta, qua miserrimus
Grossorum acutus supputator est situs
Calchas feritus ungulo calvum caput:
Qua fluctuosa murmurat fuga Sinis,
Rigans amena Choniae novalia,
Urbem hi struentes Ilio cognominem,
Iram Minervae Buccinae accendent herae,
Cum Xuthidas in aede mactabunt Deae
Quicunque ad aram supplices confugerant:

Purasque connivebit illa pupulas,
Saevis Achaeis vapulantes Ionas
Videns, luporum et civicam agrestum necem.
Quando camillus publicus flamen cadens,
Primus tepente sparget aram sanguine.
Itemque saxa plurimi Tullensia,
Nec non marini prominens Lini iugum,
Regnata adibunt arva priscae Amazoni.
Emancipati feminae servae iugo,
Quam servientem strenuae viragini
Vagam repellet unda ad hospites sinus,
Exculpta cuius interemtae lumina
Leto cruento mirionem simium
Sternent, trifaci saucium longurio.
Crotoniatae civitatem diruent
Amasonis, fortem necantes virginem [*Amazonis?*]
Cletam, imperantem patriae cognomini:
Et inde terram mordicus quam plurimi
Proni prehendent, nec laboribus sine
Lauret[a]e alumni moenia aequabunt solo.
Alii Terenam, qua fluens Ocinarus
Recentat arva, februam eructans aquam,
Errore lixabundi et aerumnis colent.
Sed et secunda laude pulcritudinis
Cluentem, et almis ex Lycormaeis aquis
Fortem asperumque filium Gorgae ducem
Modo Libyssam Thracia in terram ferent
Flabella, tentis involuta linteis:
Modo ex Libyssa rursus Auster accidens
In Argyrinos versus et Ceraunia
Feret, sonanti turbine insultans salo:
Ubi victus illis durus exantlabitur
Lacmonii qui flumen Aeantis bibunt.
Civesque capiet Crathis omnes Colchicis
Polis propinquus Mylacumque terminis,
Quoscunque misit quaeritantes filiam
Aeae et Corintho, sponsus Eidyae, imperans,

Venans carinam perfidae sponsae veham:
Qui limpidum accoluere Dizeri alveum.
Melitem insulam alii non ab Orthrono procul
Vagi obsidebunt, quam iugosi plurimus
Circum Pachyni Sicanus lambit liquor,
Arcem petrosam ruminans cognominem
Olim futuram Sisyphei filii,
Curitis etiam Virginis splendens opus,
Qua vomit Helorus frigerantem gurgitem.
Avi peremtor hirpus Orthronum incolet,
Patrii procul fluenta Coscynthi expetens,
Et in procellis scrupeae moli insidens
Classem imperabit navigandam civibus.
Terrae paternae namque non annum integrum
Perduellionis patria reum frui
Sequestra iustae Furia vindictae sinat,
Ladonis udi larva roris accola.
Et inde vitans praelium anguiformium,
Abantiam post navigabit oppidum,
Ventansque propius terram Atitanensium,
Ad littus ipsum culmen arduum incolet
Libans Polyanthei Chaonitae flumina.
Calchantis atqui busta propter Itala
Fratrum duum mendacis alter cespitis,
Tumulum sepultis excitabit ossibus:
Bustumque ovillo vellere incubantibus
Veram in quiete dictionem proferet:
Salutiferque Dauniis vocabitur,
Cum fluminis gens lota Iuturnis aquis,
Gnatum invocabunt opitulum Aesculapii
Gregi benignum civibusque accedere.
Hoc nempe cunctis lumen Aetolis erit.
Ibi cruentum et omnium saevissimum,
Quando Salanga rura et Angaesos sinus
Cum venerint, ducis reposcent iugera
Boni novalis sumen, arvum haeredium:
Quos ad sepulcrum solitarium obruent

Vivos hiantis in soli voragine,
Sepulcrum et ipsis insepultum Daunii
Statuent acervo fornicatum saxeo,
Terram offerentes quam volebant sumere,
Cerebrisorbi filii apri bellici.
Sed filiorum Nauboleorum petent
Nautae Temessam, qua iugosus Lampetes
Illustre cornu verticis Hipponii
Salo tetendit: proque Crissae finibus
Crotoniatem portuosum pulverem
Taurorum arabunt ferreis dentalibus,
Patriam Lilaean et Anemoreae sola,
Amphissan et desiderantes atque Abas.
Setaea misera, rupium te crux manet,
Ubi numellis membrivincis ferreis
Misella passis compedita brachiis
Moriere heriles ausa classes urere,
Ad Crathin eiulante questu volturum
Rapina pendens, oscinum voracium:
Quin sortis ille mons tuae cognominis
Ponti procellis imminens, vocabitur.
Tamen Pelasgi ad alta Membletis vada,
Quicunque Corsicae appulerunt insulae,
Tyrr[h]enicum ultra murmur ad Lametios
Lucana habebunt gurgites novalia.
Illos ruinae duraque infortunia
Maestos habebunt non relaturos pedem
Propter mearum nuptiarum vim trucem.
Nec qui penates gestientes post petent,
Vitulationis pinguia adolebunt sacra,
Redhostientes gratiam Lucretio.
Nam tot ruinis tot malis Ericius,
Tot Martiorum coniugum aedituas nurus
Dolis rotabit, nec malis navifraga
Cessabit ignium excubans custodia
Ob caesi alumni fata, quem cespes recens
Effossus in tellure Methymnae teget.

Ast alius ad lavacra inextricabiles
Laquei nocentis caecus explorans vias,
Scelestae amictus involucro compedae
Manibus requiret impeditis exitus:
Caveamque subter balnei urinans, lacum
Cerebro recenter atque pollubrum imbuet,
Scena bipenni dissitus medium caput.
At umbra pulla pervolabit Taenarum,
Aversa abominanda scraptae munia.
Ego stabo propter naviam iacens humu,
Divisa aheneae securis verbere,
Cum mi sapinum stipitem aut truncum ilicis
Frondator aliquis ut opifex lumarius,
Illustre collum franget et tergum patens,
Et omne acerba lancinans corpus cruce
Excetra dipsas imminens cervicibus,
Iras amarae bilis explebit suas,
Ut non duelli iure captam, at succubam
Stimulo furoris ulta me implacibili,
Surdis querelis coniugem clamans herum,
Curram repente convolans perniciter.
Sed Vertagus parentis indagans necem,
Crudelis ensem merget extis viperae:
Gentile sanans prodigus malum malo.
Sed vir meus, rex servientis coniugis,
Lepidis coletur Spartiatis Iuppiter,
Honorum adeptus Oebali natis vice[s].
Meus nec ultra cultus ignorabitur
Obliviosis obrutus silentiis:
Colentque templis optimates Daunii
Salpas ad oram, quique servant Dardanum
Urbem, paludis proximi voragini.
Sed et caventes coniugale vinculum,
Pusae virorum taedio doformium
Comis recenter Hectoris nitentium.
Insignium formae aut notis natalium,
Arae lacertis implicabuntur meae,

Taedarum habentes acre propugnaculum,
Pullos amictus atque fucum corporis
Lito gerentes vestium tectorio.
Illustre numen his ego longum dea
Canar bacillos feminis gestantibus.
Luctumque multis virginum parentibus
Orbis relinquam retro, quae ducem impium
Deae latronem militarem Cypridis
Diu gementes, iure fraudatas tori
Mittent puellas sorte iniqua virgines.
Larymna, tum Sperchie, tum Boagrie,
Tu Cyne, tu Scarphea, vel Phalorias,
Urbsque alta Narycea, vel Thronitides
Vici Locrenses, et Pyranthia ardua,
Nec non Hodoedocea tecta Oilei[,]
Vos ob mearum nuptiarum crimina
Poenas Minervae scilicet magnae deae
Solvetis, annos mille virgines anus
Urnae nefastis nutrientes sortibus:
Queis insepultum semper in terra hospite
Hospes sepulcrum distrahetur fluctibus,
Cum membra cremiis ustulans infamibus,
Cinerem procellis ventilabit Mulciber
Columbae ab altis interemtae montibus.
Aliaeque noctu mortuis simillimae
Campos adibunt virginis Sithoniae,
Caecas ocellis aucupantes semitas,
Augusta Divae dum penetrent atria,
Votis cientes supplices Duelliam:
Magnaeque verrent aream scopis deae
Et rore spargent, iam caventes civici
Furoris aestum. nam vir omnis Ilius
Servabit illas, saxeum rodus tenens,
Aut aeneam secespitam, aut bupetiam
Acierim acutam, vel Phalacraeam rudem,
Manum studens satiare ieiunam necis.
Impune tunc plebs laude noxium efferet

Genus necantes, lege sanciens rata.
O mater, o misella mater, nec tua
Laus interibit: quin virago Persei
Triformis Orca te canem pernoctibus
Saevam efferabit in viros nictatibus,
Quique imperantis Strymoni Caniculae
Delubra flam[m]is non colent ardentibus,
Pheraeam opima caede placantes deam.
Sed busti inanis insulare cespitem
Pachyni habebit culmen, ex insomniis
Heri timentis excitatum dextera,
Ad purum Helori funeratae marginem
Qui functae in oris inferet libamina
Triviae furorem scilicet timens deae,
Quod primus audens saxei iactus nefas,
Orco praeibit dux inhumani sacri.
O frater, animae plurimum frater meae
Dilecte, fulmenta aedium atque patriae,
Non frustra tauris imbues altaria
Caesis, tenentem Ophionis sedilia
Venerans opimo victimarum munere.
Sed rura te vectabit in natalia,
Graecis vigentem rura adepta gloriam,
Ubi palaestram docta mater Latia
Olim imperantem Tartaro trudens anum,
Furtiva solvit vincla partitudinis,
Gumiae mariti pullimanducas cavens
Epulas nefandas, nec saginavit dape
Alvum, faceta glutiens saxum vice
Suffarcinatum mollibus cunabulis,
Prolis sepulcrum triste semiferus suae.
Quin templa habebis insulasque Manium
Verruncus aurae pestilentis Indiges,
Ubi secutus Ogygi poplos satus
Oracla Medici Lepsii Terminthei,
Ex Ophryneis te sepulcretis agens,
Arcem ad Calydni ducet et terram Aonum,

Levamen acre, cum tumultus hosticus
Vastabit arva et Teneri donaria.
Sed et sufetes victimis Ectenii
Tuam favebunt ut deorum adoream. [*fovebunt?*]
Et Cnossum adibit atque Gortynis domos
Meae ruinae luctus, et caduciter
Ducum lababunt tecta. non enim innocens
Lembum biremem nauta piscator regit,
Leucum sequestrem regiae ductans dolo,
Odiumque caecis implicans mendaciis:
Nec ille parcet liberis, nec coniugi
Medae, furoris aestubus mentem avius,
Non Clesitherae filiae, cuius pater
Draconi alumno sponte nuptias dabit:
Omnesque cruda cedet in sacris manu
Cereris favissis, saucios crudeliter.
Decusque avitum illustre progenii meae
Aevum nepotes efferent in posterum,
Coronam adepti praeliis perduellium,
Terrae marisque ius tenentes principes:
Nec mentione postuma nomen carens
Celabis altis in tenebris, patria,
Tales relinquet consobrinus duplices
Meus leones, maximum Romae genus,
Gnatus venustae Vorticordiae, cluens
Mentis, nec acri poenitendus praelio.
Rhaecelon urbem qui prius ventans colet
Cissi ad supremum culmen, et Laphystias
Cornu rigentes feminas: Halmopia
Rursum exeuntem quem manet Turrenia,
Tepente Lynceus et redundans agmine.
Et Pisa, pecorosa atque Agylles pascua:
Miscebit hostis quocum amicum exercitum,
Adigens sacramento atque suppliciis precum,
Erro latentes pumilus ruspans vias
Terrae marisque: tum simul nati duo
Mysos regentis (cuius avertit deus

Vitisator hastam, membra vineto implicans)
Tarchonque tum Turrenus, immanes lupi
Sanci ferentes Herculis primordia.
Ubi refertam glisceram mensam dapum
Tandem voratam conspicatus asseclis,
Oraculorum fiet antiquûm memor,
Pinguique sub Aboriginum solo struet
Ultra Latinos atque Daunios sitas
Turres, alumnis fabricans numero pares
Scrofae nigellae, quam ab Idaeis iugis
Et Dardaneis collibus ductam avehet,
Quae tot nutrivit his pares numero sacres:
In urbe cuius ponet una imaginem
Sigillo aheno, delicosque grundules.
Et aede structa Myndiae Pallenidi,
Delubra ponet patriorum praestitum;
Quae sola, spreta uxore, spretis liberis,
Aliisque copum rerum opimitatibus,
Tandem senili cum parente praeferet
Velans amictu, cum canes duellici
In cuncta spolia sortientes patriae,
Soli huic ab ipsis aedibus praedam offerent
Et munus exportare quod cordi fuat.
Sic visus etiam perduellibus pius,
Multum cluentem laude belli patriam
Recidivam et ipsam deseret nepotibus
Urbem, suprema iuxta Circaei iuga,
Et trux Maricae littus, atque Argus ratis,
Phorcae paludis Marsionidis lacum
Titoniumque flumen, arcanis humum
Rimans opertas in vias canalibus,
Cacumen et Zosterium, qua virginis
Faunae Sibyllae scrupeum specus patet;
Pendente tofi fornicatum pumice.
Tot execranda tanta perferent mala,
Meae parabunt qui ruinas patriae.
Quid enim parenti maximi Promethei

Commune magni matre cum Sarpedonis,
Quas pontus Helles, quas petrae Symplegades,
Quas Salmydissus, quas inhospitus liquor
Scythis propinquus rupium arcet obice,
Tanaisque nullo gurgitum contagio
Mediam paludem dissecans, gratam incolis
Algum et pedarum perniones flentibus,
Ut primo pereant Carnii nautae canes,
Qui fronte roba tauriformem virginem
Rapuere Lernes institores improbi,
Sponsam ruinas ferre Memphiti duci,
Odii moventes signa utrique littori.
Namque et rapinae contumeliam gravem
Florentis Idae expostulantes incolae
Curetes, extulere captivam bovem
Paronis intra taurifrontis alveum
Ad sancta templa coniugem Saraptiam
Dictaea Cretes Stellioni principi.
Nec visi habere sat, ferentes par pari,
Ductore Teucro sed rapacem exercitum
Teucri Scamandro cum parente Draucio
Misere ad alma Bebrycum novalia,
Bellum ferentes muribus: quorum satu
Generis creasti, Dardane, autores mei,
Ducens puellam Cressam, Arisbam nobilem.
Secundo item misere furaces lupos,
Ut uniplotio vellus avertant duci,
Servabat acri quod draco custodia:
Qui cum Cyteam venerit Libysticam,
Et quadrinarem sopiens offa boam,
Vomentium ignes presserit dentalia
Urva italorum, elixus immiti rogo,
Non abstulit libenter arvigi cutem,
Sed et bidentem sponte sectantem auferens,
Germanicidam, pestitatem liberûm,
Picae ad loquacis alveum aurigans tulit,
Humanum ab altis Chaoniticis sonum

Transtris loquentis, et peritae currere.
At rursus antro qui revulsi[t] mulleos,
Amentum et ensis, baltheum, atque ensem patris,
Cui Scyrus olim lacrumosa funera
Praecipitis infra stridulum umbonem iugi
Saltus parabit insepultos, Phemipor,
Mystae comes leonis, hosticae deae
Qui mulsit uber lacteum Feretriae,
Fur balthei litem excitavit duplicem,
Cestum revellens, et Themiscyrae inclutam
Arcu putentem Porrimam civem auferens.
Cuius sorores virgines Neptunides
Erim atque Lagmum deserentes, Telamum,
Fluenta Thermodontis atque Actae iuga,
Poenas rapinae quaesitantes asperas,
Istri uls sonantem gurgitem citas equas
Egere, hiantes horitorem oris sonum
Graecis, vetusti filiisque Erechthei.
Omnemque duro Marte vastarunt agrum,
Igne ustulantes patrimonia Mopsopi.
Meusque campos Thraciae populans avus,
Terramque Eordam, tum Galadraeum solum,
Peneum ad amnem panxit arvi terminos,
Servile vinclis imprimens collo iugum,
Virtute praestans iuvenis et forma suis.
At haec bubulcum suppetias pro tot malis
Cudonivestem sexque navium ducem
Mittens, ligone celsa fodit moenia.
Eum Moneta vorticordia coetibus
Deûm sacrabit, causa princeps luctuum.
Rursus Timolum deserentes voltures
Et Cimpson, aureumque Pactoli sinum,
Et aquas Paludis, cuius in cubilibus
Typhonis uxor aspero toro incubat,
Agyllan Ausonitin intrarunt, gravem
Saevis Liguribus, quique primo Sithonum
Duro gigantum sunt creati sanguine,

Certamen acris conserentes praelii,
Pisamque capiunt, et relinquunt omnia
Praedam duelli iugera, Umbris finibus
Propinqua et Alpium iugosis arcibus.
Litem supremus torris antiquam excitat,
Olim sepultos ignibus animans rogos,
Postquam Pelasgos haurientes Rhyndaci
Conspexit urnis in peregrinis aquam.
Lymphata at illa efferatis aestubus
Triplamque quadruplamque vindictam inferet,
Magnis ruinis littus adversum impetens.
Aderitque primus hic Iovi Lapersio
Cognominisque et Fulguritor Iuppiter,
Telis trisulcis hosticas flam[m]ans domos:
Quicum ipsa moriar, inque mortuis vagans
Tunc audiam illic illa, quae post eloquar.
Sed et secundus, interemti filius
In rete muti piscis immiti modo,
Terram cremabit hospitem Medici dei
Oraculis cum multilingui exercitu.
At rege lignatore tertius satus,
Figulam recenter virginem Branchesiam
Glebam solutam flumine inducens sibi
Terrestre egeno munus optanti dare,
Libro sigillum quod fuisset conduli,
Montana Phthirum regna solus incolet,
Peditem retundens Cara mercenarium:
Petulca cum nonaria eugium terens
Nictabit olim nuptias, catulliens
Turpi suburrae barbarorum nubere.
Quarti Dymantis sanguine a veterrimo,
Lacmoniique, tum Cytinaei, et Codri:
Qui Thingrum habebunt et cacumen Satnium,
Et marginalem pristini peninsulam
Empandae Educae plurimum invisi deae,
Patris virosae multiformis scraptiae,
Quotidiano quae libidinis lucro

Miseri lupinam patris explevit famem,
Extremam arantis terram Edonis hospitem.
Ast ultor acer Phryx necis sororiae
Rursus nutricem continentem diruet
Parici opaci, iura sincerissuma
Reddentis arte contumace pluribus:
Lalisionis aurium qui appendices
Flaccas recidens, tempora ornabit sua,
Muscis timorem sanguisorbis adferens:
Cui cuncta Phlegrae terra capta serviet,
Thrambusiumque culmen, atque caeruli
Rupes Titonis, atque Sithonum plagae.
Palleniumque iugerum, quod corniger
Rumo saginat, lixa gentis accolae.
Multas vicissim concitabit lacrumas
Quirinus aut Gradivus, aut quem dixeris
Ligurrientem pota caede praelia.
Sed non quiescet sic parens Promethei,
Sed pro universis stirpis unum Persei
Mittet gigantem, cui via mare hospitum
Erit pedestri, et terra navigabitur
Tonsis secanti rura. tunc Feretriae
Domus Quirinae tota flagrans ignibus
Cum moeniorum ligneo procestrio,
Faunum vocabit pestis autorem, augurem
Mendaciorum, Februique antistitem.
Crudaeque genti cuncta mandetur simul
Deglubta duplici delibrato cortice
Mansueta nutrix fructuum, atque arbos fera:
Exhaurietur omnis unda fluminum
Sitis calores affatim extinguentium:
Nubes sagittis eminus stridentibus
Super caput crebrescet, utque Cimmerae
Obnubet umbrae squalor obscurans iubar.
Qualis Locrensis non diu vivax rosa,
Et cuncta vastans velut aprica stramina,
Rursus feretur in pedes reciprocus,

Natantis alni caudicem, ut crepusculum
Puella serum, mobili visu legens,
Aheneo latronis ense territa.
Multi labores, multa belli funera
Erunt virorum, nunc gravis certamina
Ob sceptra regni fortiter certantium,
Nunc exaratis in boum novalibus:
Dum crudus heros sopiat bellum grave
Ab Aeaco atque Dardano ducens genus,
Thesprotus utrumque et Chaladraeus leo:
Omnem et supinans fratris eversam domum,
Formidolosos coget Argivos duces
Ditis Chaladrae saevum adulari lupum,
Et sceptra prisci principatus tradere.
Cui sexta iam post saecla cognatus meus
Manus feroces conserens quinquertio,
Terraeque aquaeque non recusans sagmina,
Inter sodales tum cluet veterrimus,
Partas duello primitu exuvias ferens.
Quid misera longum tempus in surdas petras,
Surdas procellas, irritas cautes loquor,
Sonos inanes oris incassum ciens?
Nostram obrogavit Nuptus antiquans fidem,
Rumore vano veriverbium illinens,
Mentemque certae dictionis augurem,
Passus repulsam quorum amabat assequi.
Veram esse faciet, et malo edoctus suo
Quis, quod iuvandi patriam nulla est via,
Carmentam abunde hirundinem laudaverit.
Tantum locuta est, et reciproco pede
Recta petebat carcer, atque in pectore
Sirenis expiravit ultimos modos
Clari sacerdos, atque Nesus filiae
Augur satelles, quale Picatum loquax
Monstrum, involuta verba lime tinniens.
Ego implicatum nuntiaturus tibi
Veni furentem virginis Fatuae sonum,

Cum sim locatus saxeae custos domus.
Narrare cuncta[,] tum putare singula
Iussus, loquelae nuncius volubilis.
In melius autem Dius [ist]haec omnia
Vortat, tuo qui tutor assidet solo,
Priscam tuens possessionem Bebrycum.

Explicatio obscuriorum verborum in versione Cassandrae.

6 Superstitiosa. *fatidica.* 10 dictionum, *oraculorum, Pacuv.* 18 cascum. *senem, Varr.* 20 ocris, *petrae.* 21 tenus, *funes, Plaut.* 22 Salaciam. *mare, Pacuv.* 23 columbariis, *foraminibus, quibus inseruntur remi.* 25 obstinentes. *ostendentes, Fest.* 26 suppara. *vela, Suid.* 33 Stlatis. *Navibus, Fest.* 34 manduces. *Fest. canis epithet.* 37 Formo. *Calido, Fest.* 44 Triquetri. *Siculi.* 46 Stinxit *pro* Extinxit *antique.* 47 Gumiam. *Voratricem.* 49 Mortam. *Parcam.* 55 subverbusti. *veribus usti, Plaut.* 58 parectatum. *ephebum.* 91 muricidam. *ignavum, Plaut.* 112 Murtiam. *Venerem.* 119 Melonis. *Nili, Fest.* 131 prosedae. *meretricis, Plaut.* 144 cataces. *claudae, Fest.* 153 secespitam. *gladium, Fest.* 159 Ocrin. *Petram.* 165 Suasam. *Ineluibilem.* 166 petillae. *albae, Fest.* 167 Picatae. *Aduncae, Fest.* 169 acceptoris. *accipitris.* 174 Angitiae. *Medeae.* 178 forma lice. *calido cinere.* 184 atabulis. *ventosis.* 185 incientem. *gravidam.* 196 Cascam. *Anum, Varr.* 201 circites, *annos.* 205 stropis. *funibus.* 211 redandruans. *referens, Fest.* 215 matriisque querqueris. *malis asperis, Fest.* 216 napuram. *funem, Fest.* 221 destina covi. *columna caeli.* 225 arcula. *infausta, Fest.* 229 nefrendum. *puerorum, Fest.* 239 ploxeno. *capsa, Fest.* 242 Suppus. *Supinus, Lucil.* 245 pedae. *vestigio, Catull.* 253 Sici[li]cibus. *Hastarum spiculis, Enn.* 255 fretum. *solum.* 260 celibari. *hasta, Fest.* 268 Tifata. *Iliceta, Fest.* 270 aginae. *in qua se vertit trutina, Fest.* 272 Rodi. *Massae.* 279 vinciam. *terram, Fest.* 286 aucto. *spacio.* 293 axe. *confertim, Fest.* 298 Procosque. *Proceres.* 306 Circum. *Circulum.* 327 cupencus. *mactator.* 328 clunaculo. *cultro, Fest.* 336 antiis. *capillis, Fest.* 354 signata. *virgo, antique.* 363 falanto. *caelo, Hetrusce, Fest.* 383 manubiae. *fulmina.* obstitos. *de coelo tactos, Fest.* 389 aras duplices. *saxa, Virg.* 395 pipulo. *convicio.* 400 abadir. *lapidis, Prisc.* 404 Uragi. *Plutonis.* 430 Teniris. *Parcis.* 436 sudaculo. *flagello, Fest.* 456 Runis. *Telis, Enn.* 480 Virae. *Hamadryadis nymphae.* 493 incito. *immoto.* 495 neronis. *robusti.* 510 subices. *nubes, Enn.* 531 Acceptor. *Accipiter, antique.* 558 arvigus. *aries.* 561 patales. *tauros, Plaut.* hostient. *ferient.* 573 alebria. *alimenta.* 576 Melonis. *Nili, Fest.* 592 haeredium.

possessionem. 607 insipante. *ingerente, Fest.* 613 Asilo. *Oestro, Virg.* 621 aguas. *spicas, Fest.* 640 lapi. *lapide, Enn.* 660 calpar. *scyphum, Fest.* 687 succrotilla fabula. *tenui voce, Titinn.* 691 clunarum. *simiarum, Fest.* 697 viriati. *robusti, Non.* 700 procapes. *radix, Fest.* 721 Solennia. *Solenniter.* 752 copulis. *rudentibus, Caesar.* 762 nefrondinum. *testiculorum, Fest.* 771 scrapta. *meretrix, Varr.* 778 frivolumque. *fragmentarum fictilium, Fest.* 793 passus. *rugosus.* 833 bisetus. *aper, Fest.* 854 hirneam. *pateram.* 862 vinulum. *molle, Plaut.* 868 Mancina. *Manca.* 876 ningues. *nives, Lucret.* 888 Lurae. *Oris, Fest.* 915 tenum. *funem, Plaut.* 918 pinsitore. *expulsore, Enn.* 934 prosimuriis. *pomeriis, Fest.* 938 Trossulum. *Equitem.* 944 lauricem. *leporem.* 950 Molae. *Martiae, Gel.* 952 Alumento *Laomedon, Fest.* 956 crepuscos. *occidentales, Varr.* 971 moeros. *muros, antique.* 975 squaleque *pro* et squallore. 1000 mirionem. *deformem.* 1001 trifaci longurio. *tricubitali hasta, Fest.* 1010 lixabundi. *vagi.* 1051 dictionem. *oraculum, Pacuv.* 1105 Scena bipenni. *Dolabra, Liv.* 1107 scraptae munia. *scelerata, Titinn.* 1138 Lito. *Uncto.* 1168 rodus. *lapidem, Att.* 1170 Acierim. *Securim, Fest.* 1199 Gumiae. *Voracis.* 1204 Manium. *Beatorum.* 1212 sufetes. *optimates.* 1225 favissis. *cellis, Gell.* 1243 suppliciis. *supplicationibus, Fest.* 1250 glisceram. *crescentem, Fest.* 1264 copum. *copiosarum.* 1274 Maricae. *Circes.* 1290 Algum. *Frigus.* 1292 roba. *rufa, Fest.* 1315 italorum. *boum, Fest.* 1326 Phemipor. *Phemii puer: sic Marcipor, Fest.* 1336 uls. *ultra, Cato.* 1337 horitorem. *hortatorem, Diomed.* 1382 conduli. *anuli, Fest.* 1385 nonaria. *meretrix.* eugium. *ὑμένα.* 1399 Parici. *Iudicis, Fest.* 1400 pluribus. *mortuis.* 1418 procestrio. *ambulacro, Fest.*

ORPHEI HYMNI SACRI, sive indigitamenta deorum, Versibus antiquis Latine expressa.

Orphei Preces, ad Musaeum.

Praei verba sacris operaepretium patrandis,
Quae Musaee proculdubio numero omnibu' praestant,
Maie Iovis, Tellus, lumen genitabile Solis,
Lunai iubar almum, atque omnia sidera mundi,
Et tu Neptune Ambarvalis caerulicrinis,
Libera, Lustralis Empandaque, frugiferens Ops,
Deiana arcitenens, et Februe Dis iaculator,
Qui Delphorum habitas pomeria: tu quoque honores

Immanes indepte a Diis, Salisubsule Liber,
Mavors Nerienes, Volcani purima virtus:
Et Dea Spumigena rerum infinita potestas.
Et tu etiam omnipotens, Rex maxime Summanorum:
Diva Iuventa, Parunda, neronis numina Sangi,
Iustitiam augustam, atque augustam Pietatem,
Obtestor, pusasque viras et numina Fauni,
Iunonemque sacram Iovis omnipotenti' maritam,
Mammuriamque almam oro, Novensilesque Camenas,
Temperiasque, Venustatesque, Annique labores.
Latonum cincinnatam oro, et Murtiam amoenam,
Armigeros Salios, Lucumones, Grunduliosque,
Atque potes Divos, Iovis immortale propagmen.
Idaiosque Camillos, et sirempse Deorum
Mercurium accensum, et Iuritis cortumionem,
Et noctem Maiam obtestor, lucemque diei:
Tum Fidiam, tum Fas et Fastam iura datantem.
Saturnumque et Opem, pallaque Veniliam amictam,
Oçeanumque voco magnum, Oceanique puellas,
Et vires Telamonis, et Aevi saecula fessa,
Tempusque aeternum, atque paludis sagmina Avernae.
Mulciberosque Deos, lumenque illustre Monetae,
Et Manum Genium, atque Inuum mortalium homonum,
Coelestesque Ioves atque Aerios, et Aquantes,
Terrestres etiam, et Summanos Igniviosque,
Et Semelam, et Brumi fanantes rite cohortes.
Matutam Albumeam, Portumnumque omnipotentem.
Et Graecam Nemesim, et numen Victoriae Aiae.
Nec non patrinum coelestem Aesclapium amicum.
Et perterricrepae arma Minervae, et flamina bruta,
Fulminaque atque arguta quadri modulamina Mundi,
Maesium, Casnarem, Divûm Latiamque parentem,
Caelestemque Lubentiam, et indigetem Deum Adonem.
Principium et finem, namque ille est omnibu' totum.
Hos mites precor adventassere numine laeto
Ad mea Februa, et inferii libamina sacri.
Obtestor Triviam Deianam Caeligenamque

Terrigenam: sirempse voco, aequoreamque Paludem,
Et vitulantem inter nigros Lemures Libitinam,
Quae loca vasta colit, cervorum sanguen adulans,
Omnipotens regina, Canaria, Noctua virgo,
Carnea, perpetui mundi Bupetia sancta,
Dux, vira, Rumia, Diva vagans per scrupea saxa,
Mitis uti nostris intersit candida votis,
Numina praesenti gratans bona fausta bubulco.

Orphei indigitamenta Deorum.

1 *Carniae Limentinae Forculae, sturacem.*
Adsis o veneranda Deûm, Maiesta Camilla,
Foetarum tutilina, et Lucina dolentum:
Sospita foeminci sexi, studiosa propagis,
Nummeria, atque novis nuptis Dea Forcula praeses.
Carnea, perfacilis, Picumna, eadem omnibu' mitis.
Quae cunctorum habitas aedes, epulasque frequentas.
Cinxia et invisa, ast factis eadem omnibu' parens.
Partum aegrum miserans, numero parentibu' gaudens:
Dia parunda, luens uterorum aegerrima claustra.
Te foetae vocitant, solamen dulce laborum:
Nam tu foetiparentum uterorum claustra resignas.
O Partuna Diana, Palatua, Limentina.
Suffice prolem almam, titula adstans parturientum.
Et serva, omnium uti cluis semper sospita Iuno.

2 *Noctis suffimen, torres.*
Tete Diva voco omniparens Divumque hominumque.
Principium est Nox omnium, et est Nox Murtia nobis.
Audi Diva parens, caligans, sideriluca.
Quae loca pigra colis, somnoque habitanda silenti.
Iucunda, et pernox, epulonaque, somnia gignens
Curifuga, atque optanda quies placidissima rerum.
Somnidua, omnium amica, et equiria, nocticrepusca.
Imperfecta, eadem terrestris, coelica rursus:
Vortens, omnimodis Dea Mostellaria ludens
Quae lucem legas sub Tartara, rursus ad Orcum

Manas: nam cogunt rerum invictissima iura.
Adsis o veneranda, optabilis, omnibu' grata,
Mitis, suppliciorum illabere vocibu' sanctis.
Adsis Diva, fugans Inui simulacra crepusci.

Coeli suffimen, tus. 3

Coele Pater rerum, mundi pars irrequiete,
Casce parens, omnium qui principium, exitium omnium es.
Munde pater volvens am terram anfractibus magnis,
Coeligenum domus, praecipitans vortiginis orbe.
Coelice, terrestris, custos cortinaque rerum,
Amplectens naturai pollentia iura;
Coerulee, indomite, et Volturne parens, Vortumne,
Omnituens, Saturnisatorque, superrime Dive,
Huc ades, atque novo vitam moderere Camillo.

Ignis suffimen, crocum. 4

Qui Iovis in tectis dominaris pervigil ignis,
Stellarum, Solis, Lunaique omnipotens pars,
Omnidomans, spirans, animantum vividus ardor,
Caerula celsa regens, elementum nobile mundi:
Flos ignite, iubar genitabile, siderilune,
Cum precibus calo te innocuumque et temperium esse.

Primigenii suffimen, murra. 5

Primigenam obtestor geminum, magnum, aerivolgum,
Indugenam, pinnis aureis illustribus aptam;
Taurigenam, Divûm atque hominum genitabile semen.
Antidea in terra celebre et memorabile numen
Inductum, Latium, torrentem, nobile germen.
Qui creperam extersti caecis caliginem ocellis,
Pervolgans mundi nutantibu' moenia pennis:
Lumina praepandens, hinc Lunus diceris esse,
Mutinusque Deus, et Noctilucu' crepuscus.
Sed Voltorne pater, Semo laetissimus adsis,
Flaminibus sanctis ad festum pandiculare.

6 *Siderum suffimen, aroma.*

Mundi signitenentis ovantia lumina flammis
Casta voce calo, Geniosque volubili' coeli,
Sidera mundi clara, minuti nocti' quirites,
Circitibus magnis coeli cava conficientes,
Fulgentes, igniti, omnium genitalis origo,
Fatiferi, Mortae signantes iura severa:
Aptantes divinum itiner mortalibu' primis,
Septenumque tribuni castrorum aerivolgi.
Caelica, terrestris gens, flammivaga, irrequieta:
Nocturni, creperi, observantes pallia furva,
Flammas scintillantes, laeti, pervigilesque:
Elicio vos ad festi sacra conscia cultus,
Faustam allucentes facem ad omnia adorea facta.

7 *Solis suffimen, libanomanna.*

Princeps qui aeternis oculis opera omnia lustras,
Titane illustris, praestans, covi omnipotens lux.
Indugena, irrequies, speculumque animantium amicum:
Dextume, Matutae pater, alme, sinistume noctis:
Temperias moderans, persultans quadrupedanter,
Gradive et torrens, ignite, venuste, curulis,
Conficiens itiner rapida vortigine cursus:
Atque piis hominum dux fauste, nefantibus hostis:
Et fidicen, numerum pinsans modulamini' celsi:
Dux faustorum operum, genitor bone Temperiarum.
Mundiperans, oscen, flammans, circaneus ales:
Lucifer, indagator, alebriu', frugifer, alme,
Igneu', pure, pater tempestatum, omnipotens Dis,
Sude, micans, agilis, mundi stellantis ocelle,
Occidue, et redivive iterum immortalibu' flammis.
Quaestor Iustitiai, aquilustrius, atque here mundi,
Sange, Iovis fidius, supreme atque omnibu' praesens:
Iuris cortumio, vitae lux, trossule equiri,
Quadriiuga arguto instigans soraca flagello,
Ted oramu' Camillis vitam alluxe beatam.

Lunae suffimen, aromata. 8

O Regina potens, Lucina, superrima virgo:
Luna patali', Venus, Noctuvigila, aerivolga,
Pernox, taedigerens, stellis comitia, Luna:
Iana novella, senescens, foemina, masculus idem:
Luna autumna, micans, saeclorum mater equestris:
Succina, Vaeiovis, illustris, dilucula, pernox:
Omnituens, levisomna, cluens stipantibu' signis.
Laetitiae locupletis amans, pacisque Vacunae:
Percoquifrux, Trivia, Lucetia, noctis ocelle.
Astrica, praetextata, obstita, Minerva virago,
Huc ades o stellata lubenter, splendida, fulgens
Luce tua, et tu supplicibus, studiosa, faveto.

Naturae suffimen, aromata. 9

Natura omniparens, doctissima, daedala mater,
Caeligena et Maiesta, faber, Regina venusta,
O victrix, invicta, magistra, eadem omnibu' lucens,
Induperans, et honora, et praestantissima rerum:
Primigena, aeterna, incanaque, casca virago,
Noctua, signitenens, Lucinaque, et omnipotens vis,
Mollia suspensis pedibus vestigia librans:
Ornatrix augusta Deûm, infinitaque finis,
Nulli communis, communiter officiosa,
Indugena, sine patre, cluens virtutibu' magnis:
Flora, Venus, Pomona, Volupia, plurima saga,
Dux et sanga potis, Vitunaque, Rumia mater,
Iuritis, satiasque venustatumque Suada:
Caelica, terricola, dans iura potentibus undis:
Semper amara malis, et semper amica piorum:
Saga, cata, omnidua, eductrix, regina, potestas
Aprilis adolescentum, indidem adulta resolvens.
Omnium tu pater et mater, nutrix quoque et altrix.
Nummeria atque beata, Ceres, vis Temperiarum,
Omniparens, figula, et multarum perfica rerum,
Aeterna, et motans, sapientipotensque Minerva,
Pilentum rapidum aeterna vortigine torquens:

Iuno Fluonia, circinaque, et Vortumnifigura,
Et maiesta curulis, honoraque, iuraque dictans,
Semper ovans supra regum caput, induperatrix.
Intrepida, omnidomans, parca, flammata, Tenira.
Flos vitae aeternae, immortalis, Mammuriae vis.
Omnia tu sola es: namque omnia tu paris ipsa.
Quare ted oro cum ditibu' Temperiabus,
Pacemque atque salutem age, et omnifera augmina rerum.

10 *Fauni suffimen, odoramenta omnigena.*

Faune ades Upilio, mundi substantia totus,
Caelum, salsa maris, terrai daedala sedes,
Spiritu' flammai: namque haec membra omnia Fauni.
Pervage Faune, Sali, collegaque Temperiarum,
Capripes et fanatice, ovator, siderivolge:
Vocibu' flexanimis mundi concenta figurans,
Larvarum Titule, humanûm remeligo tremorum,
Propter aquas gaudens pastoribus atque bubulcis,
Collimans, velox, Aiae igni', sodali' Virarum,
Omnigena, omnigenens, rerum celebrata potestas:
Mundiparens, Lucine, Iuturne, Autumne, nutritor:
Antricola, irritabili', iure Iovis capricornus,
In te nam omniparae terrai stant sola fixa,
Aeterni et cedunt laetantia marmora Ponti,
Et terram Oceanus lustrans anfractibu' salsis:
Portioque aeria, ignipotens alimonia rerum,
Et caput ad summum pernicia lumina flammae.
Nam concreta tuo imperio haec aeterna feruntur:
Naturamque tuis mutas pollentibu' iussis,
Multorum auctans in terra mortalia secla.
Ergo pater fanatice, ovator, ad haec tua liba
Vise, et vitai bene dones exita iusta,
Externans Inuos terrores finibu' terrae.

11 *Herculis Sangi Fidii suffimen, tus.*

Sange pater Titane, Nero, Nerien viriate,

Vastimanusque, invicte, aptus pal maria opima,
Volturne, auctor temperi', sempiterne, benigne,
Indicte, agrestis, bene votite, induperator,
Magnanimum cor habens, fera membra, salutifer augur:
Omnivore, omniparens, praestane, pater Tutane.
Qui Titulus clui', debellans incicora monstra:
Semper ovans pacis studiis, nutricis honorae:
Nate tuo ingenio, Terrai invicta propages,
Ignibu' primigenis florens, o die cluenti.
Matutam capiti gestans, noctemque crepuscam:
Sex bis ad occasum absolvens certamina ab ortu:
Diis experte, et inexperte, inconcusse lacertos;
Adsis, morborum averrunca piamina portans:
Et portenta move, quatiens sacra februa dextra:
Et mala praepetibus protela obscoena sagittis.

Saturni suffimen, sturaca. 12

Coeligenum Divorum, hominumque illustris origo,
Multivore, et Lustrali', Nero, Nerien, Titane:
Qui cuncta absumis, quique omnia perficis idem,
Vinclis indupedite per orbis vasta silenta:
Saturne aevi progenitor, Saturne dolose,
Terrai proles, et coeli signitenentis:
Stirps, genus, obstetrix, Titane endostrue, Opis vir,
Qui genitalis obis per mundi siugula membra,
Calvitor, versute: favens orantibu' votis,
Aequanimum vitae finem mortalibus adfer.

Latiae Opis suffimen, aromata. 13

Ops veneranda, genus Vortumni Primigenai,
Quaeque agitas etiam volventia plaustra Trionum:
Tumpaniverbera, cerita, atque aericrepa virgo,
Mater magna Iovis, Latia, Ops coelesti', paluda,
Polcra, et honorata, et Saturni augusta marita,
Montibu' quae gaudes, hominumque ululatibu' sacris,
Ops Maiesta, parens bellicrepa, Nerio Dia,
Sospitaque et mendax, Picumnaque, Libera mater:

Mater coeligenûm, mater mortalium homonum:
Ex te etenim Tellus, sedesque superrima Coelus,
Et mare salsum, auraeque errones, aeriformis:
Quare dia adsis huc sospes numine claro,
Pacem producens cum rerum copia opima,
Eminu' protelans pestesque piaculaque atra.

14 *Iovis suffimen, sturaca.*

O venerande Iovis, Iovi' sempiterne, tibi ista
Averrunca damus nos, adtestataque vota.
O Iovis isthaec cuncta tuo sunt numine creta.
Terra tua est, Terraeque immania culmina montes,
Et mare, quaeque fretu aerio cortina recepta.
Induperans, Saturniu', Iuppiter, Elicius, Trux,
Omnigenens, atque omnium principium, exitium omnium.
Fulgetrum, tonitru, fulgur, Iovi' progenerator;
Audi me Volturne, et da usurpare salutem,
Et pacem diam, et bona adorea divitiarum.

15 *Iunonis suffimen, aromata.*

Caeruleis innixa sedilibus aeriformis,
O Iuno regina, Iovis ditissima coniux,
Quae mortalia corda veges animalibus auris.
Nimborum mater, ventorumque omnigenitrix.
Nâm sine te non est vitae spirabilis ardor:
Omnibu' participas immissa potentibu' auris,
Omnia sola tenes, atque omnibus incluta regnas.
Aeri' praecipitans stridore fluonia Iuno.
Sed te Diva parens obtestor, adorea, Maia,
Huc sodes venias volti ridente lepore.

16 *Neptuni suffimen, murra.*

Audi Neptune, Ambarvalis, Salsicapille,
Trossule, fuscinam habens manibus Neptune tridentem:
Caerula concelebrans vasti fundamina Ponti,
Ponti praetor, aquigrume, crepe, Terripreme acer,

Undifluens, et rava tuens, agitansque quadrigas,
Expergefaciens vegeto vada salsa tremore:
Tertia quoi sorti cessit tutela marina,
Scamigerum pecu amans, et aquas sali', caerule Die:
Siste statum terrae, aspirans bona navibu' flabra,
Pacemque atque salutem addens, et opum aurea dona.

In Vaeiovem, carmen. 17

Magnanime, induferûm pervolgans fulva silenta,
Tartarea atque crepusca, oblitera prata tenebris,
Tellumo Vaeiovis, arferio te hoc munere macto.
Dis qui cardineus Terrae cluis omniparentis:
Saecla nimis ditans mortalia frugibus hornis,
Tertia quoi sorti tutela obvenit Averni,
Caelituum solium, firmum stabilimen homonum.
Qui solum habes, ad castra obnubila, senta tenebris,
Longinqui, aeterni, et inexorabilis Orci,
Atque Acherunta atrum, terrai immane statumen:
Iura tenens hominum Mortai munere, sancte,
Conse, Deae Cereris pueram qui victus amore,
Gramineo raptam prato per caerula ponti
Quadriiugo avexisti equitatu ad Atthidis antrum,
Gentis Eleusinae: ubi sunt spiracula Averni.
Unice nota Deus censens ignotaque rerum.
Cerite, induperans, sanctissime, compos honorum,
Vatibu' praestitibus gaudens, et cultibu' sanctis:
Mitis ades, rogo te, laetus venerantibu' turbis.

Tonantis Iovis suffimen, sturacem. 18

Iuppiter, altisoni torquens loca flammea mundi,
Fulgetrarum animas crispans petulantibu' flammis,
Coelituum sedes conquassans fulmine sacro,
Flammigeris stringens streperos torrentibus ignes:
Tormina qui, nimbos, rubra tela, tonitrua bruta
Vibras, involvens animata rubentibu' telis,
Flammivoma, et perterricrepa, ir[r]itata ruinis,
Praepes, ovans telum, cordigrumum, horricapillum.

Insperatum, ardens, victricis missile dextrae,
Omnivorum insano plangens horrore tumultum,
Indomitum, horriferum, candenti flamine praeceps.
Caelivagum telum, velox, Iovis Elicii arma,
Quem tremit omniparens Tellus, quem marmora salsa,
Vivaque saecla, sonor tergens cum personat aures:
Luminibus fulgit species, rubra fulgura splendent
Aeris in caulis, et tenuia tegmina scindens,
Obnupti Coeli candentia fulmina torques.
Ast o Die, effunde iras apud aequora salsa,
Et montana iuga: haud tua robora magne latent nos.
Sed faveas sacris, et mentibu' grata repende
Vitai bona cara, vigentia regna salutis.
Et pacem Divûm, nutricem semper honoram:
Et victum aequanimis semper rationibus aptum.

19 *Iovis Fulgetrii suffimen, libanomanna.*
Obtestor magnum, perterricrepum, manifestum,
Aerium, flammantem, ignicreperum, aerilucum,
Nubium instigantem aestus singultibu' brutis,
Horrendum, insanum, indomitum, lustrabile numen,
Fulgetrumque Iovem induperatorem, omnigenentem,
Tradere inoffensae vitai terminum amoenum.

20 *Nebularum suffimen, murra.*
Aeriae nebulae, aerivolgae, frugiparentes,
Imbriparae, per mundum agitatae ingentibus auris:
Fulmineae, ignitae, streperae, atque humectivagantes,
Aeris in gremio hortantes inamabile murmur:
Flaminibus pulsae stridentes impete magno.
Nunc vos roscidulae obtestor spirantibus auris,
Praecipitare imbres in terram frugiferentes.

21 *Divae Veniliae Salaciae suffimen, libanomanna.*
Oceani inducalo te glauca Venilia proles,
Caerulipalla, vagans loca per laetantia Ponti,
Am terrae finis exercita suavibus auris,

Murmura pulvinis ripae alludentia frangens:
Atque exercitiis sudis pellacibu' ludens,
Navibus exultans, pecorosa loca humida lustrans.
O mater Veneris, nebularum mater ovantum,
Et fontium omnigenum, liquentum suavibus undis:
Huc adsis nobis, et blanda illabere votis,
Navibus immittens animarum flamina suda.

Terenti Consi suffimen, murra. 22
O qui salsa tenes liquidi penetralia mundi,
Quinquaginta una pusis per caerula gaudens,
Coetibu' virgineis, genius maris alme Terente:
Fundamen mari', margo terrae, principium omnium:
Qui moliri' statum terrae, cum scilicet arces
In caveis olim indignantes murmure Cauros.
Sed motus terrae averrunca, et mitte ministris
Flaminibus, pacemque et opes, ditemque salutem.

Salaciarum Nerienum suffimen, aromata. 23
Pullae caeruleae, liquidi gens blanda Terenti,
Aedicolae, Latiae, ludicraeque, fluitantes;
Quinquaginta vago fatuantes marmore pusae
Tritonum currus sectantes pone, inhiantes
Semiferis Geniis quos vitreus educat humor:
Atque aliis quicunque colunt liquentia castra,
Undicolae, Salii, lustrantes agmina aquarum,
Undivagi, liquidi Delphini, glauca tuentes,
Vos oro magnam copem rem cette Camillis.
Nam vos festa coegistis Comitia primae
Liberi augusti, et Liberae augustai,
Lucinia cum matre, et Apollinere induperante.

Iani Maii suffimen, sturacem. 24
Te calo naturae salsae Maium aedituentem,
Primigenam, qui naturam egit in ordia prima,
Omnimodis mutans sacra foedera materiai,
Famiger et Consentis, callens omnia quae sunt,

Antideaque fuere, et mox ventura trahentur.
Nam natura prior Maio omnia commendavit.
Quare o nobis auguriis veracibus adsis,
Dans placidam vitae finem felicis habere.

25 *Telluris suffimen, omne semen, praeter fabas et aromata.*
Tellus Ops, mater Divorum et mater homonum,
Altrix, percoquifrux, intercidonea, larga,
Conflua atque adolescens, polcris frugibus augens:
Aeterni mundi fundamen daedala virgo,
Quae varias edis fruges maturrima partu:
Anna, paranna, augusta, empanda, opulenta, beata.
Suavifero exultans gemmanti gramine Dia,
Imbriprocax, circa quam signitenentia castra,
Et coelum aeternis vicibus torrentibu' fertur.
Diva parens auge terrae viridantia foeta,
Clara, favente animo, cum Temperiabus opimis.

26 *Matris Deum suffimen, varia.*
Mater cunctorum augustissima Caeligenarum,
Huc sis Maia Dea, confer ted ad tua sacra,
Taurivomos iungens citimos ad carra Leones.
Aeterni regina covi, celeberrima, honora:
Quae media mundi stas fornice, quod bona terram
Ipsa tenes, homines lactans Dea cicure pastu.
Ex te Caeligenarum, ex te mortalium origo est,
Et liquens natura tibi fluit, et maris humor.
Vestam te vocitant, atque Assidua indigitaris,
Quod duis humanis polcralia adorea multa.
Vise tuos castus, o candida tumpanicultrix,
Victrix, sospe' Phrugum, Saturni maxima coniux,
Moesia, Coeligena, nutrix, fanatica Dia:
Laeta adsis gratans festis rata cultibus signa.

27 *Mercurii suffimen, tus.*
Maiai stirps alma Iovisque, accense, viator,
Magnanimum cor habens, quinquertio, censor homonum,

Vinule, Multivole, internuntius, Argilethe,
Alipes, et mortalium amor, sermoni' minister:
Quem fraus, quem certamina adulant, almifer omnium.
Interpres variae linguai, Nundine Liber,
Sanguineum gestans caduceum pacis amice
Frugi, Coruciota, Locuteie, Aie, beate,
Atque operum Titule, et Titane necessibu' rebus:
Et mortalibu' praesidium venerabile linguae;
Adsis oranti vitae addens exitum amicum,
Cultu operum, memori menti, sermonibu' lectis.

Carmen Liberae Proserpinae. 28

Libera magnanimi Iovis adsis incluta proles,
Unigena princeps, esto hoc libamine macta:
Coniux Ditis honora, boni largissima victi:
Quae sub visceribus terrae dominaris Averno,
Parica, et cincinna, Iovisque insigne propagmen,
Manarum genitrix, Iovis infernati' tribuna.
Quam pusam arcano Iovi' semine progeneravit.
Mater multicrepi Volturni maxima Consi,
Lucina speciosa, et percoqua Temperierum,
Seria, regnatrix Larunda, frugibu' gliscens,
Corniger, illustris, mortalibu' grata virago,
Flora, gramineae quam oblectat spiritus aurae,
Corpu' tuum oblectans Terrae viridantibu' foetis,
Nummeria et foeta, Autumni sub tempore nubens,
Vita, itidem mors sola eadem mortalibus aegris,
Fordicida, etenim fers omnia, et omnia caedis.
Huc hera sis, fruges e terra funditus educ:
Blanda pace vigens, illibataque salute,
Et vita fausta mitem legante salutem,
Ad tua templa Dea, et potis indufera atria Ditis.

Liberi Patris, sturaca. 29

Liberum ego veneror, crepericreperum fatuantem,
Primigenam, geminum, Brumalem, terque renatum,
Cornigerum, agrestem, obscurum, arcanum, duiformem,

Cinctum ederis, taurifrontem, Mamertium amoenum.
Baiule, trime pater: vestifrondem, uvigerentem.
Consentis, Consul Iovis, et Proserpinae opacae,
Editus arcano nixu purissime Die:
Annue suppliciis, et blando numine sponde,
Mitem animum spirans, cinctutis proximus assis.

30 *Carmen Saliorum.*

Amburvatores, vestigia ahena prementes,
Collini Salii, Salisubsuli, et fatuantes,
Pulsifides, et talipedi, leue persultantes,
Armigeri, vigilesque, magistrique ominifausti,
Matri' Iugatinae latrones atque Camilli,
Augusti ad sermonis adeste faventiam amicam,
Et semper placata occurrite mente bubulco.

31 *Carmen Minervae Captae.*

Magnanimi Iovis unigena stirps, Dia Minerva,
Dia beata, ferox, bellicrepa, Neriene,
Dicta indicta, itidem celeberrima, et antricolona:
Concelebrans ruptas scruposa palatia cautes,
Deliciasque tuas, viridaria montium opaca,
Armipotens, furiis figens mortalia corda:
Torvo animorum exercitio Bellona virago.
Atriparens, tedarum expers, Gorgonitrucida.
Tu Furia infandûm, sapientia sola bonorum,
Mas et femina Belliparens, indostrua tota,
Vortumna, atque excetra ferox, fanatica, honesta,
Ultrix Titani, Phlegrensis, equiria, volgi.
Capta, malae noxae Averrunca, Feretria virgo.
Iam lucu, noctu, supremo in tempore quoque
Annue adoranti, et pacem largire beatam,
Temporibus faustis, satiatemque atque salutem,
Caesia, et artiparens, multum votita Camilla.

32 *Divae Victoriae suffimen, manna.*

Obsecro te Victoria pos, gratissima rerum,

Endo procinctu cernentia quae agmina ferro
Et rixam luis alterutris ex partibu' pugnae,
In bello cernens, ut quis palmarium adeptus,
Quis tu cumque favens praestas dulcissima vota.
Omnia nam moderare, et grandis adorea belli
Tota ex te pendet, laetis vitulantibus augens.
Quare huc sis venias, cupienti Dia Dearum,
Semper praeclaro iungens operi agmina laudum.

Apollini suffimen, manna. 33

Februe te Iuturne precor, Tituicida, Luperce,
O Memphita, verende, salutifer, altor honorum,
O fidicen, Consive parens, Titane, Segeste,
Soriculate pater, Vaticane, excetricida,
Lucifer, agrestis, rex mustule, nobili' pubes,
Praesul, Casmoenisque sagittifer, arcitenensque,
Brume pater, collimatorque, obstite, gemelle,
Delie rex, qui illustrem aciem huc partiris et illuc,
Auricome, integra praecepta atque oracula fatans:
Pro populo orantem me coelitu' vise parumper:
Nam susum aspicis immoderata haec aequora caeli,
Et supera terras et noctem subter opacam,
Nocte silente, sub umbrae signitenentibu' flammis.
Radices statuisti infra: tibique extima mundi
Et tibi principium, tibi solvitur exitus omnis:
Omnivirens, fidibus tu coelica templa canoris
Permoderaris ad imae nunc confinia sedis,
Nunc ad primam iterum, nunc ad modulamina Dorii.
Coelum omnem varians, varias animantia secla,
Temperiis hominum moderans, aequalia fata,
Tantundem miscens hiemisque atque aestuis iisdem,
Discernens primis hiemem, inferioribus aestus,
At veris grati speciem modulamine Dorii.
Unde homines ted indigitant cognomine vero
Faunum cornigerum, ventorum sibila hiantem:
Quod magni omnis habes signacula daedala mundi,
Huc adeas here flaminibus pro supplice voto.

34 *Latonae suffimen, murra.*

O Latona gemellipara, trabeata, verenda,
Nerio Coeantis, multum votita, modisque
Morigeris, Iovio partu ditescere dulci
Promerita es, Februum Ianamque sagittipotentem
Progenerans, hunc in Delo, eam in Ortygia alta.
Ergo huc adventes praesenti numine Dia,
Huc ades, et sacro sis felix pandiculari.

35 *Deianae suffimen, manna.*

Huc, huc o regina, Iovis celeberrima virgo,
Libera, famigera, Titana, sagittipotensque,
Venatrix, Lucina parens, manifesta, parunda,
Partubus adiutrix maturis, partubus expers,
Cinxia, curifugax, ceritaque, vertagiduca,
Noctuvolga Dea, arcitenens, venatica, pernix,
Verrunca, et Beneventa, Calendaque, masculiformis,
Porrima, nummenia atque hominum sanctissima nutrix,
Summana, agrestis, fericida, beata, locuples,
Quae lucos habitas, castissima, cerỳitrucida,
Regina augusta, et viridi spectabilis aevo,*
Cudonis, Vortumna, Canaria, fagutalis,
Huc venias huc Diva, tuis et sospita et alma
Praestitibus ducens terrai pignora adulta:
Donaque pacis amoenae, polcricomamque salutem:
Inque altos montes protela funera, morbos.

36 *Titanorum suffimen, tus.*

Titani terrae et coeli illustrissima stirpes,
Nostrorum proavi patrum, intra Tartara regna,
Aedibus horrificis terrae intestina colentes,
Principium et semen cunctis animantibus aegris,
Aeris et maris et terrai frugiferai:
Ex vobis siquidem generatim est omni' propago.
Vos veneror, iras averruncassere iniquas,
Si quis ab indufero nostra incubat aede Senatu.

Saliorum suffimen, tus. 37

Aericrepi Salii, ancilia Martis habentes,
Aeris, et terrae, et maris indigetes opulenti,
Terrarum tituli, genitalia semina mundi,
Quique Samothracen habitacula sacra colentes,
Casibus eximitis per caerula velificantes:
Vos primi sacrum mortalibus instituistis,
Aeterni Salii ancilia Martis habentes:
Oceanum quatitis, quatitis mare, roboraque alta.
Terrae insultantes pedibus strepitis, rutilantes
Gestibus arma: tremunt animantia secla ferarum,
Et fragor et fremitus pervolgat caerula coeli.
Et glomerante pedum sonitu stant pulvere nubes,
Et florum species viridantum verna patescit.
Aeterni genii, atque Ioves et Vaeiove' quando
Torva inimiciter occurrunt mortalibus ira,
Vastantes victumque et opes, ipsosque nocentes.
Inde loci magno crebrescunt murmura ponto,
Stirpitus et quercus procumbunt aequore campi,
Parmarum flictu caelesti' resultat imago.
O Salii, atque potes Salisubsuli, induperantes,
Indigetes, Samothracii, et incluta Diiovi' proles:
Aeterni flatus, animales, aeriformes,
Quique etiam gemini per caeli templa cluetis,
Spirantes, sudi, mitesque salutiferique,
Temperii, Autumni, Divi, medioxumi, anheli.

Divi Inui Lucumonis suffimen, tus. 38

Induperatorem magnum telluris adoro,
Invisumque Inuum, felicemque, atque Quirinum,
Nocturnum Lucumonem, obicem larvatilis umbrae,
Terriculi auxilium: desertaque concelebrantem.
Incubum, item geminum Volturnum, multivolumque,
Sanguineum, atque utriusque cruentum vulnere fratris:
Numine qui Cereris mutasti corpus amoenum,
Terrificae excetrae insinuans serpentia membra,
Vota lubens audi, creperosque averte timores,

Sistens obscoenas species crucias animorum.

39 *Cereris matris Eleusiniensis suffimen, sturaca.*

Alma Ceres mater Divûm, celeberrima Dia,
Rumia, sancta Pales, copis largissima victi,
Omnia dans, fruges, et opes, Pomona, Segesta,
Tantum concelebrans pacem, agricolasque labores:
Semona, Accumula, tritutrix, frugiparensque,
Quae augustae sacraria Eleusinis dominaris.
O iucunda, benigna, hominum placidissima nutrix,
Quae prior agricolas iunxsti sub plaustra triones,
Illecebris mitem edulcans mortalibu' victum:
Aevi adolescens, Brumorumque sodalis, honora
Lucia, taedigerens, messorum falcibu' gaudens.
Tellumo tu, tuque illustris, tuque omnibu' ridens,
Proletaria, amans natae, Dea Rumia nutrix,
Quae biiuges auriga iugans ad frena colubras,
Amfractu circaneo ovas tua am sola sancta.
Unigena, et forda, atque hominum augustissima cura,
Quoi sunt omnigena et quoi frugiparentia volta.
Ergo huc spicigerente gravescens munere adesdum,
Adducens pacem et legum concordia iura,
Fertileque uber opum, et pollentia dona salutis.

40 *Empandae matris suffimen, aromata.*

Omnipotens Empanda parens, celeberrima Dia,
Mater Coeligenûmque Deûm, et mortalium homonum,
Quae olim errans desiderio perfixa nitenti
Solata es in Eleusinis ieiunia valle,
Furva obiens Proserpinae omnipotentis Averna,
Ipsa ducem offendens purum non pura puellum,
Narrantem inferni connubia Diiovi' sancti.
Quae Consum paris icta humani volnere amoris.
Te multum votita precor sanctissima mater,
Huc tuo adventare faventem dia Camillo.

uae Bigeneris suffimen, sturaca. 41
la te legifer incalo Brume,
numen memorabile Consi,
r, Regina indicta, virago,
e bimembris, Libera, Bruma.
lo laetaris odoro,
n matre arcana agi' sacra,
cum Murtia amoena.
bula campis,
Deus Iside sancta,
us, ad alma fluenta Melonis:
ob rerum praemia sancta.

emperiarum suffimen, aromata. 42
iae, Iovis et Iuritis sancta propages,
ea lex, et fas, et pax ditissima rerum,
Vernae, gramineae, puraeque et multivirentes,
Omnicolores, suavehalantes spiritu amoeno,
Temperiae virides, vortentes, et speciosae:
Pallas indutae sertis pubentibus aptas,
Congerrae Proserpinae, ubi eam solemnibu' Parcae
Staticulis luci revocant et Gratiae ovantes.
Diiovis imperiis, et Matris opiconsivae;
Huc mites ad sacra pia instaurata venite,
Ducentes foecunda propagmina tempestatum.

Semelae suffimen, sturaca. 43
Elicio pusam, prognatam principe Cadmo,
Formosam Semelam, cincinnam, vestifluamque,
Et matrem Brumi laetabilis, et ferulati.
Fulmine quae sacro foetum exterraneum abegit,
Aeternis Iovi' consultis enixa puella:
Quam dignata gravi est florens Proserpina honore,
Inter mortales trima ad comitia festi:
Quando tui Brumi referunt genitabile germen,
Anclabram sacram, et rerum haud arcana profunda.
Te Dea patritia obtestor sata principe Cadmo,

Flaminibus leni et praesenti numine adesse.

44 *Carmen Bassarii Patris Brumi Triennalis.*
Liber ted oro, sate fulmine, corniger adsis,
Bassare, Brume pater, celeber Deus induperator,
Quem oblectant enses, pilenta, sacraeque ministrae,
In coelo vitulans, insane, crepicrepe Brume,
Instinctor furiose, supremis numen honorum
Terraique sacrae mortalibus inducolonis;
Adsis gaudia laeta ferens salisubsule Die.

45 *Velabri Patris suffimen, manna.*
Velabrum veneror votorum hoc munere patrem,
Mustidum, et investem, florenti pectore Brumum:
Crinitae Veneris, numenque illustre virarum,
Qui numen lucos virides pede persultanti
Pervolgas cum vesanis vesanu' virabus.
Quin et consilio Iovis ad Proserpinam alumnus
Actus crevisti, tremor immortalibu' Divis;
Sis felix, et macte fuas hoc munere sacro.

46 *Columellae seu Telamonis Patris suffimen, aromata.*
Elicio Brumum Columellam, vitisatorem,
Aedibu' Cadmaeis, qui circum perque vagatus
Subiit onus constanter, terrae incendia placans;
Cum vaga inundarent flammarum flumina terram
Turbinibus calidis, hic cuncta ruentia fulsit.
Huc adsis mentis ridenti Brume lepore.

47 *Sabi Patris suffimen, aromata.*
Dic Sabe omnipotens, audi Saturnia proles,
Qui Brumum Bacchum streperum, insubulum, inseruisti
In femore, ut qui postidea maturus adiret
In Tmolum sanctum, ubi habebat Equiria polchra.
Quare o Rex Frugias, procerum coeli induperator,
Mitis ades, antistitibus solatia praestans.

Divae Equiriae suffimen, sturaca. 48

Te Brumi assa obtestor Equiria, Dia Camilla,
Quae Sangi celebras elementa arcana Sabini, et
Flammicrepos coetus et sacra trinoctia Brumi,
Obtestor ted alma parens Summana virago,
Sive Idae in Frugia pervolgas culmina casta,
Concelebras seu Ludorum iuga sancta Timoli,
Accessis ad sacra benigno lumine volti.

Liberi Praeliganei carmen. 49

Huc Iovis o proles, praelarie, Brume bimater,
Sanguen honoratum, celebris, sanctissime Liber,
Arcanum germen Divorum, iubile Brume,
Augens frugiferentia adultaque pignora terrae,
Torcule, magnanime atque asper, Vortumne, Liburne,
Mustula mortalis secli, medicina, sacer flos,
Cura hominum iucunda, Tages, cincinnicapille,
Liber, cerrite, omnium amicule, Iubile, Brume,
Quis tu cumque faves hominum apparesve Deorum,
Nobis frugiferum et iucundum te volo adesse.

Divarum Virarum suffimen, aromata. 50

Numina clara Virae, Oceani praestanti' propago,
Quae liquidas colitis sub terrae anfractibus aedes,
Assae furtivagae Brumi, laetaeque penates,
Consivae, florae, errantes obstita viarum,
Antricolae, specuum cives, atque aerivolgae,
Fontanae, errones, rorantes, alipedesque,
Visae atque invisae, sertis Valloniae amictae,
Montibu' cum Fauno in summis Saliae fatuantes,
Petreiae, scatebrae, Sylvanae, flexanimaeque,
Pupulae odorae, albatae, halantes suavibus auris,
Oipiliae, Caprotinaeque, volupque ferarum,
Succineae, tenerae, nutrices, augmina rerum,
Pusae, querquetulae, ludicrae, caerulivolgae,
Nyseiae, fatuae, Meditrinae, Veris amicae:
Cum Cerere et Brumo mortalibus optimae adeste.

Hucce dicis caussa advenientes numine amico
Mitibu' temperiis futantes sana fluenta.

51 *Triennalis Patris suffimen, aromata.*
Huc adsis Liber, Lucumo, celeberrime Die,
Torcule, Taurifrons, sate fulmine, Nysie, Faune,
Matris alumne, sacrûm pater, ignivome, et Velabre,
Consentis, nocturne, geriferule, et tutulate,
Arcane atque indicte Iovis stirps, Virtrius idem:
Primigena, ** atque Deûm pater et stirps.
Baiule, sceptrigerens, Saliorumque histrio praesul,
Foemineo stimulans divina triennia coetu.
Terricrepe atque Tages, Lucetiu', pulle bimater,
Solemnis, cornute, Iugatine, hinnulivestis:
Insinue, Iuturne, racemifer, auriquiriti,
Virginee, studiose ederarum, vinule Liber,
Flaminibus faveas, gratissime, floribus augens.

52 *Anniversarii suffimen, omnia praeter tus.*
Elicio prece te. solemnis Tellumo Liber,
Cum teneris blande simul expergite virabus:
Qui numero sopitus ad atria Liberae Avernae,
Puri consopis augusta triennia sacri.
Atque idem simulac cis festa triennia rursus,
Dulce cies cum cinctutis nutricibu' carmen,
Vagitu vegetans coetus vortentibus annis.
Ergo hoc frugivirens, here, corniger, optime, frugi,
Pandiculare sacrum visas, sed lumine laeto,
Percoquibus sacris, aeternis frugibu' mactus.

53 *Silvani, Incubi, Brumarum suffimen, manna.*
Audi me Brumi bone nutricator et altor,
Inque statis sacris non ultima cura Deorum,
Magnaque cura hominum, celeberrime Sylvanorum,
Hircipile, et sacrae pompai praesul honeste:
Pervigil, atque tuis iuvenescens, iubile, Faunis:
Brumarum cinctarum ederis, praetorque virorum,

Semiferis sociis ad pandicularia sacra
Dux, ades, expergefaciens vitulamina alumni,
Cum 'Brumabu' tuis comitans bene rite patrata,
Haec nocturna sacra, allucens comitia sancta,
Iubile, thyrsigerens, coetu florente serescens.

Divae Veneris Volupiae carmen. 54

Caeligena, illustris, ridens, arguta Venustas,
Spumigena o genitrix, pernoctatrix veneranda,
Coniugula et nocturna, et vis cata mater amicae;
Omnia nam ex te, tu invexisti foedera mundi:
Et trium iura tenes Mortarum, cuncta genisque
Omni modis, coeli et terrai frugiferai,
Et salsi mundi, praeses sanctissima Brumi,
Concelebrans epulas, o pronuba, mater amorum,
Suada, et strativola arcana, et sali' conciliatrix,
Visa, invisa, comas pulcherrima, patrima Dia,
Sponsalis, conviva, Deûm Maiesta, Luperca,
Prolifica et Vituna, virosa, Lubentia mater.
Quaeque arctas homines compagibus illecebrarum,
Et genus omne animantum aeterno volnere amoris;
Adsis caprigenum sanguen, sive atria Coeli
Dia premis, ridens regina micante labello,
Turiferae Surias seu lustras templa beata,
Sive in aequoribus campi splendentibu' bigis
Propter habens augusta Melonis flumina opimi,
Vel si littoribus pullis, prope marmora ponti
Coelituum gaudes Diva exultantibu' turbis,
Aut etiam tremulis pusis in gramine terrae
Littoreos ad pulvinos cum praepete curru,
Sive in Cupro matre tua, ubi rite novellae
Te puerae innuptae, et nuptae, formosa quotannis
Concelebrant regina atque indigetem Deum Adonem.
Huc adsis compos spectandi, Diva leporis,
Nam pura te mente colo precibusque pudicis.

55 *Adonidis suffimen, aromata.*

Te vario obtestor sub nomine Die Camille,
Mollicomans, et vasticola, atque leporibus augens,
Conse Deus, Volturne, alimentum nobile rerum,
Pusa, puer, cunctis viridescens semper Adonis,
Occase, et redivive statis vortentibus annis,
Semper adulte, bicornis, amabili', lacrumiculte,
Polcher, venatu gaudens, promissicapille,
Vinule, corculum amenae Divae, germen amoris,
Quem bona polchricomans Proserpina Dia parivit,
Omnimodis qui nunc habitat per tartara furva;
Te rursum caelo reddens tempestaque membra,
Huc sis flaminibus deducens germina terrae.

56 *Mercurii Tellumonis Summani suffimen, sturacem.*

Qui colis Amsanctum et viam inexorabilem Averni,
Pallentesque animas sub tristia tartara mittis
Tellumo, lascivi patri' Liberi alumna propago,
Atque Venustatis Divai, Murtiae amenae,
Qui per Larundae sacraria sancta vagaris,
Aegrorum Lemurum sub terra, accense viator,
Ducens cùm stetit illa dies qua Morta profata est;
Sagminea rude Die soporifer omnia mulcens,
Lumina item fallace natantia morte resignans.
(Hoc tibi nam Larunda dedit praetura in Averna,
Manibus aeternis mortalium iter comitari)
Flaminibus tandem da faustum in rebu' laborem.

57 *Cupidinis suffimen, aromata.*

Magne voco te purime, amabili', blande Cupido,
Arcitenens, ales puer, ignivage, impete velox,
Ludens cum Divis et cum mortalibu' seclis,
Caute, gemelle puer, qui cunctorum aedituus es,
Coelei atque Covi, et terrae, et Maris omnigenae, et quae
Nutricatur alens spirantia frugiparens Ops.
Quaeque et Avernus ager genit, et mare marmore flavo:
Nam cunctorum horum solus moderari' guberna;

dsis o pura mente ministris,
itimae cuppedinis aestus.

um seu Parcarum suffimen, aromata. 58
grantis nocti' propages,
, quae sub coeleste palude
ri de fonte lavacri
ib pumice opaco,
animantia terrae,
n hominum seclum, leve, hians
obstantes lumina velis, [spes,
o, ut bigas levis aurigatur
itiae ad metas, speique et curarum,
m casci, magni, laudabili' regni.
tum Morta est vitai prima, haud alis ullus
Divûm qui pedibus polsant coenacula coeli,
Et Iovi' cortumio est. etenim quae cuncta manent nos,
Tantum Morta, Iovisque aeterni daedala mens scit.
Nocturnae, mitissima pectora, numina amica,
Atropeque, et Lachesi, et Clotona, o patrimae adeste,
Aeriae, invisae, tetricae, irrequietae Divae:
Omnia item mortalibu' quae datis, omnia fertis.
O mea, Mortae, audite lubenter liba precesque,
Nubila tergentes mordacibu' pectora curis.

Gratiarum seu Venustatum suffimen, sturacem. 59
Adsitis celebres illustres Gratiae, honorae,
Progenies Iovis alma, Paludaeque Egeriai,
Maiesta et Flora, et Vitula, augustissima virgo,
Laetitiae matres, lepidae, purae, vitulantes,
Volturnae, semper virides, mortalibu' gratae,
Votitae puerae, Vortumnae, coesiae, amoenae,
Assiduae ventate volentes fausta Camillis.

Divae Nemesis Graecanicae (Latine Vorticordiae) 60
carmen.
Te voco te Nemesis victrix Dea, magna Camilla,

Omnituens, hominum scrutans mortalia corda,
Aeterna et veneranda, colens sola aurea iura,
Quae varios mutas humani pectori' fluctus,
Quam agnoscunt iuste haerentes compagibus omnes.
Nam nosti interiora animorum; haud te lateat mens
Detrectans rationi' iugum, cuppedine iniqua.
Cuncta tueris, cuncta audis, cuncta admoderaris:
In te stant mortalia iura, potissima Dia;
Adsis praestitibus puri sacri auxiliatrix,
Da placidas rationis opes, cohibens inimica
Consilia, insidiantia, iniqua, superba, nefasta.

61 *Divae Iustitiae suffimen, tus.*
Iustitiae obtestor pulchrae omnituentis ocellum,
Ad Iovi' Dictatori' sedet quae illustre tribunal,
Coelitus endotuens mores mortalium homonum,
Atque ultrix plectens humana nefantia facta,
Ex aequo veri coniungens disparile omne.
Nam quaecunque viris sententia pessima suasit,
Consiliis diris infanda volentibu' quaeque,
Sola iugum imponens iniustis iura ministris,
Iniustorum hostis, Sanatum mitis amica.
Verum adsis semper fausto Dea numine iusta,
Vitai ut veniat finis, quam Morta profata est.

62 *Divae Aequitatis suffimen, tus.*
O bona cura hominum, locuples, iustissima virgo,
Semper amans homines aequalia iura colentes,
O veneranda, beata Dea, o Iuritis honora,
Puris iudiciis dispensans optima iura,
Nec mentem labefacta. etenim cunctos labefactas
Qui tua non subiere boni iuga, sed magis ipsa
Indomiti, horrifice declinant verbera flagri.
Concors, omnibus aequa, venusta, dicacula, amica,
Munia pacis amans, certae cupidissima vitae.
Nam plus deteriusque odisti, et diligis aequum.
In te habet virtus, in te sapientia finem.

Adsis Dia, hominum frangens audacia facta,
Ut semper iustam acqua ferant vestigia vitam,
Omnium qui terrae vescuntur munere opimo,
Atque animantum aliûm, quaeque educat omniparenti
Alma sinu tellus, et quae maris aequoreus Dis.

Legis carmen. 63

Coeligenûm atque hominum genium te Diva voco Lex,
Coelestem, astrificem, rerum commune sigillum;
Terrai, aequorei sali', naturaeque statumen.
Concors et constans servans bene legibus aptum,
Quîs tu is componens coeli immortalia iura,
Et quati' sublestam invidiam vortigini' ritu:
Qui bona das vitae mortalibu' munia obire.
Sola etenim moderare animantum cuncta guberna,
Consiliis cernens observantissima rectis:
Casca, experta, comes iustis innoxia semper,
Iniustosque labefaciens ingentibu' noxis.
Sed veneranda opulentifer omnium amoena voluptas,
Fac tui nos memores, aspirans nomen amicum.

Mavortis suffimen, tus. 64

Magnanime, impavide, invicte atque asperrime Mavors,
Indomite, armipotens, parricida, impetimure,
Marspiter, o crepericrepe, tabo et sanguine stillans,
Sanguinis humani sitiens bellicrepe, torve,
Ensibus, atque inamoena colens certamina runis:
Siste duellum, et cordolios requiesce tumultus,
Inque Venustatis divae, et Brumi otia dia,
Et munus Cereale duelli confer amorem;
Semper pacem optans, victum et re cope vigentem.

Volcani suffimen, libanomanna. 65

Volcane omnipotens, fortissime, flammaque perpes,
Ignitis florens auris, Lucetiu' dius,
Lucerius, Viriate, Nero aeterne, artipotensque
Ferrifaber, purumque elementum, portio mundi,

Omnivore, omnidomans, superans omnia, omnia lu-
Sol et Luna, covum, stellae, fons purimus ignis, [strans,
Membra haec Volcani mortalibus ignea lucent.
Omnes inducolis gentesque urbesque domosque,
Artubus insinuans mortalibus, alme, beate;
Sis felix, atque haec nostra ad libamina cede:
Ut placidus venias operum bonus auxiliator,
Atque implacatae extinxis incendia flammae,
Fomitis in nobis servans genitabile lumen.

66 *Aesculapii suffimen, manna.*
Cunctorum Aesclapi Iuturne, salutifer, alme,
Morborum omnigenûm mulcens contagia iniqua,
Mulciber excellens, ades huc comitatu' salute,
Mortiferae cohibens incendia pestilitatis;
Vesticipor, Verrunce, rei largitor opimae,
Februi Apollineris viridans et honora propago,
Morbi perduellis, coniuxque salutis amoenae;
Huc o sospes ades, aevi dans prospera fata.

67 *Divae Saluti Medìtrinae suffimen, manna.*
O foecunda salus, et amabilis omnibu' regnans,
Huc adsis Meditrina opulentifer, omniparensque,
Pestilitas ex te omnis abit mortalibus aegris,
Cuncta lepore tuo viridant vitulantia tecta,
Daedalaque ars; te Mundu' cupit perculsu' tua vi.
Tantum odit te Dis vitai pessima finis,
O cupiunda, veges, solamen amabile rerum,
Te sine nulla seni usurpanda ìn fine senectae
Gratia: sola omnes captas, sola omnibu' regnas.
Sed tu blanda tuis praesto adsis diva Camillis,
Avertens pestes morborumque agmina amara.

68 *Manarum Diarum suffimen, aromata.*
Vos calo vociferae Divae, horrendae, fatuantes,
Alectona et Tisiphona, et veneranda Megaera:
Noctivagae, induferae, summana silenta colentes,

Ad vada sanguinei Amsancti atque obnubila templa
Undique ventantes humana piacula propter,
Vesanae atque petulcae, flagrorum agmine ovantes,
Angitiae, ultrices, rigidaeque, atque hispidivestes,
Terribiles, Orci gnatae, Vortumnifigurae,
Aeriae, invisae, leviores praepete mente.
Nam neque vel citimi Solis Lunaeque labores,
Nec virtus sapientipotens nec amoena venustas
Artificum, aetatis nitidae nec adulta iuventas,
Invitis vobis agitarint gaudia laeta.
Semper at in terris hominum mortalia secla
Iustitia regitis reddentes aurea iura.
Sed Divae Mortae, serpenticomae, Volturnae,
Vos placatum animum meliori reddite menti.

Manarum Tenirarum suffimen, aromata. 69
Consentes Manae celebrabile numen habentes,
Huc castae indufero prognatae Diiove pusae,
Pusae Tartareae Iunonis alumna propages,
Humanae quae censet iniqua piacula gentis,
Ultrices scelerum, excubiis vigiles inhiantes,
Atricutes, scintillantes grave fulgur ocellis,
Sacros carnificisque micantes luminis ignes,
Reginae, aeternae, postvertae, terriculaeque,
Tortores stimulo fatorum iura tenentes,
Nocturnae pusae, voltuosae, crinicolubres,
Vos veneror, vos mente pia adventassere amicas.

Divae Larundae Mostellariae suffimen, aromata. 70
Te veneror summana Lemuria, virgo paluda,
Quam prope Avernales fluxus veneranda parivit
Arcano commista Iovi Proserpina amore.
Et quoi concubuit Dis fraude, cupidinis aestu
Calvitus, traxitque bimembrem matri' colorem.
Quae genus humanum furiat larvalibus umbris,
Omnifera specie commutans horrida volta;
Nunc clara apparens, nunc fuscans nocte figuram.

Occursu horrifero pervolgans noctis opaca,
Sed sub te placo Regina nigrantis Averni,
Montivagos stimulos protela ad extima terrae,
Flaminibus facii ostentans placabile numen.

71 *Fortis Fortunae suffimen, tus.*
Huc sis Fors Fortuna, sacris Regina voco te
Mansuetam, Triviamque, rei praedivitis ergo,
Et Deianam antistitam, opaci sanguine Consi
Progenitam, aeternumque invicta laude cluentem:
Atque Libentinam, perbitentem, omnibu' cautam.
Daedala namque in te opulentia constat homonum.
Namque aliis copum das rerum pleraque abunde,
Paupertatem aliis, irarum percita fastu.
Verum, o Diva, domi te obsecro Favoniam adesse,
Gliscentem re cope, rei praedivitis ergo.

72 *Genii suffimen, tus.*
Magnanimum Genium calo, praetorem venerandum,
Mansuetumque Iovem, auctorem genitabilis aurae,
Diiovem, ubique vagantem, et Vaeiovem imperitantem:
Qui largiris opes, ut inisti tecta cachinnans,
Et contra humanae extinguis qui commoda vitae.
Laetitiae, moerori', Patulciu', Clusius idem es.
Quare Sange pater, curarum semina pellens,
Insidiantia vitae, in terra frugiferenti,
Da precor aequanimo vitam concludere fine.

73 *Divae Albuneae suffimen, aromata.*
Albuneam elicio prognatam principe Cadmo,
Magnam, quae Brumum est obstetricata nefrendem:
Huc ades o quae salsa tenes et caerula templa,
Fluctibus exultans, nautarum sospita Iuno;
Nam te respiciunt puppes per caeca pericla;
Una laborantem solaris in aequore volgum;
Quis tu subveniens ades in discrimine sospes.
Ergo salutaris praesens urgentibus adsis

**Rebus, velivolas observans candida puppes;
Atque tuis largire, Favonia, flabra ministris.**

Portumni suffimen, manna. **74**

**Qui suxisti una cum Brumo lacte novellum,
Quique colis liquidos et ovantes turbine campos,
O Portumne lubenter ad haec te liba vocamus;
Fronte renidentem et ridenti lumine volti,
Servantemque tuos terraque marique ministros.
Namque vagis ratibus sub tempestate sonora
Sospes ades, et te cupidis mortalibus offers
Avertens saevas iras per caerula ponti.**

Divarum Camenarum suffimen, tus. **75**

**Mammuriae atque Iovis streperi prognata propages,
Illustres celebresque Novensidesque Camenae:
Et quoivis, quemcunque fovetis amabile volgus,
Artitas omnes virtutes progenerantes,
Nutrices animi, directae mentis amussis,
Atque magistrae animi moderantes recta guberna.
Quaeque sacris homines imbutos instituistis:
Flora, Cluacina, et Vitula, et Casmena virago,
Caeliaque, et Tripuda, et Carmenta, et diva Venustas.
Oscina, flexanima, et mater Maiestaque princeps.
Ergo Deae huc age praestitibus ventate faventes,
Vobiscum decus omnipotens et adoream agentes.**

Divae Mammuriae suffimen, tus. **76**

**Mammuriam elicio Iovis omnipotenti' maritam,
Quaeque pias est du[l]ciloquasque enixa Camenas,
Pestifera, versata caducae oblivia mentis,
Continuans mentes animarum foedere sacro,
Reginae omniparae rationis amica, fovens vim,
Pervigil, irrequies, memoranter cuncta ministrans,
Quorum quisque simul in pectore ruminat artem,
Nec quid praeteriens instigans lumina mentis.
Praestitibus memores mentes da dia Moneta**

Sacrati castus, pellens oblivia ab illis.

77 *Divae Matutae suffimen, manna.*
Cede Dea, aurigans candens mortalibu' lumen,
Clara, pudoricolor, mundo Matuta refulgens,
Aurea magnanimi Titani nuntia Solis:
Horriferae quae itiner anfractaque noctis opaca
Diva tuo revocas initu sub viscera terrae:
Dux operum, vitae mortalibu' Dia ministra;
Quaque hominum gaudent aegerrima secla, nec ullus
Quem fugisse tuos fas sit polcerrima voltus,
Quando genis exterges otium amabile somni.
Tunc gaudent homines, serpentes, cetera secla,
Quadrupedum, et volucrum, et stabulantum in fluctibu' salsis.
Namque omnem excultum donas mortalibu' victum.
Sed tu Dia antistitibus sacrum iubar auge.

78 *Divae Iuritis suffimen, tus.*
Caeligena huc Iuritis ades patrima virago,
Mustea progenies telluris, Caesia dia,
Vaticinas quae prima aperis mortalibu' sortes
Delphorum Diis pro cortina oracula fatans;
Puticulis ubi Puteolis regina cluebas:
Et Februo fandi donasti pectus habere:
Augusta, speciosa, verendaque, noctuvolga:
Prima etenim ritus hominum genus edocuisti,
Nocturnis sacris Brumum fanatica ovando.
Ex te enim castusque Deûm cultusque verendi.
Huc adsis, huc, Diva, faventi numine blanda,
Ad divina tui veneranda silentia sacri.

79 *Aquilonis suffimen, tus.*
Horriferis flabris contorquens aequora coeli,
Huc Aquilo glaciali', relinquens ninguida Thracae:
Solve Covi subices, nigrantes nubibu' totis,
Flamine discutiens praegnantes imbribu' nubes,

Omnia suda ferens, tergens freta vitrea coeli.

Favonii suffimen, tus. 80

Caelivaga, undigena flabella, Favoniae aurae,
O levisomne animae solamen mite laborum,
Vernae, gramineae, portuum cupidissima cura,
Navibu' sternentes itiner molle aera blandum;
Obsecro vos placido spirantes flamine adeste,
Aeriae, invisae, levipennes, aeriformes.

Austri suffimen, tus. 81

Praecipites aurae, tranantes aeri' caulas,
Undique pennipedes, vortigine praepete ovantes,
Cedite nimborum matres cum ingentibu' nimbis.
Nam Iovis has vobis finivit in aere partes,
Caelitus imbriparas nubes permittere ad ima.
Vos precor inferio hoc mactans libamine Divae,
Terrae matri frugiparentes elicere imbres.

Oceani suffimen, aromata. 82

Te veneror pater Oceane, immortalis origo,
Naturaeque Deûm aeternae, et mortalium homonum,
Qui circunfluis anfracta ambarvalia terrae,
Unde genus fluviorum, unde et salimarmoris undae
Atque alid in terra scatebrarum ignobile volgus,
Te Februum lustrale vocamus Caeligenarum,
Finis telluris, margo amplae fornici' mundi,
Huc placidus venias sacrae gratissime turbae.

Vestae suffimen, aromata. 83

Incluta Vesta, senis Saturni casta propago,
Quae nimis irrequietis habes meditullia flammae,
Hosce tibi puros praestes ad sacra ministros,
Florentes, dites, castosque, et pectore puro.
Huc ades o Divûm constans fulmentum hominumque.
Multipotens, aeterna, et amabilis, atque opiformis,
Ridens atque beata, fave placidissima sacris,

Fausta bona inspirans, et amaenae dona salutis.

84 *Somni suffimen, cum papavere.*

Somne pater, Divum omnigenum unicus atque hominum
Et quaecunque fovet tellus animantia secla: [rex,
Omnibus unus enim regnas atque omnibus adstas,
Corporaque insidiator inermi compede vincis:
Curarum domitor, requies praeblanda laborum,
Maerores omnes aegro de pectore tergens.
Qui mortis curas abigis animasque reservas:
Nam vere mortis germanus es atque veterni.
Sed sub te placo miti adventare favore,
Servantem placidi nos sacrum ritum obeuntes.

85 *Somnii suffimen, aromata.*

Obsecro te, princeps, celerem pernicibus alis,
Nuncius incerti, verax Carmentus homonum,
Nam repens tacitus per amica silentia somni,
Insinuansque animis hominum cis intima mentis,
Et scita ad somnos legas decreta deorum,
Significans tacitus tacitis animabu' futura,
Cum quis rite colit divos in pectore puro.
Semper ut anticipans spem blandam mente sagaci,
Vitam hominum illecebris prolectes, gaudia hiantum,
Utque homines animum requiescant tristibu' curis,
Suppliciisque deos ex sacro munere placent.
Namque piis semper stat dulcior exita finis,
Tantum celavit venientia fata nefastos
Somnigena species, certissima nuntia damni.
Ne qua foret noxae venientis cognita finis.
Clinia sed te sancte precor, praemonstra Deorum
Notifices, semperque offendens pectora pura,
Nunquam prodigiis acclarans omina iniqua.

86 *Mortis suffimen, manna.*

Huc adsis, quae hominum moliris cuncta guberna,
Tantum producens aevi quantum eminus distas.

Namque tuo extinguis corpus animamque sopore,
Quando perrumpis naturae vivida claustra,
Caeca hominum signans aeterno lumina somno.
Omnibu' communis, aliis iniuria partim,
Florentes stinguens aetates funere acerbo.
Omnia nam concreta in te sola absolüuntur:
Nam neque suppliciis, neque votis pectora frangis.
Quare o sancta veni, longo post tempore vitae,
Quod te suppliciis et votis obtestamur,
Ut felicem habeant homines claramque senectam.

Vertebat Ios. Scal. intra quinque dierum spatium.

Eiusdem Ios. Scal. annotationes in Hymnos praecedentes.

Hic liber non proprie sunt ὕμνοι, *sed* τελεταί. *nam in Hymnis natalia, gesta, et eiusmodi narrantur: hic vero tantum invocationes Deorum, quibus utebantur in mysteriis ii, qui sacris cuiuspiam Dei initiarentur: Sunt etiam ad depellenda mala adiecti. Quae omnia tamen fiunt cognominibus mysticis. Sed Graeci in hoc prorsus sunt. Latine quidem* Initia *inscribi potest, ut respondeat Graeco verbo* τελεταί: *sed quia totum cognominibus Deorum constat, melius inscribitur* Indigitamenta. *Veteres enim Latini, quos Graeci vocant* ὕμνους, *ipsi nominant* Assamenta, *quae scilicet separatim in aliquem Deum canuntur, in quibus gesta et virtutes eius Dei celebrarunt, ut alibi fusius diximus. At* Indigitamenta *vocarunt, in quibus Deorum cognomina varia essent. Eorum Graeci duo genera fecerunt: nam* κλητοὺς ὕμνους *vocarunt auxiliarum et faventium Deorum,* ἀποτροπαίους *autem nocentium, quae vocat Virgilius* laeva numina. *Horum primum ex vetere lingua Latina* Calatorium carmen; *alterum,* Averruncale *vocare possumus. Quare, ut dixi, quia omnia Latine reddere volumus, tametsi titulus Graecae inscriptioni* ὕμνων *non respondet, tamen* Indigitamenta *inscripsimus. Dictum autem* indigitare *pro* indicitare, *hoc est vocare. Nam* citatam plebem *dicebant, quae in iudicium vocata esset. Sic apud Varronem De lingua Latina* quod pecus incitatum antiquum oppidum exigebant; *legendum potius,* inducitatum: *quod est non Varronis, sed cuiusdam veteris poetae* ἀκροτελεύτιον. *Et* citare *notum quid sit in forensibus et iudicialibus caussis, et* citatum instrumentum *nuncupatum. Ergo* indicitare, *quod erat* incitare, *et* indigitare *idem; ut* subicitare *et* subagitare *in Casina Plauti*: *ut* inicere *in Varrone pro* inigere. *Tanta*

est cognatio inter C, et G. *Sic* ingens *ex* incens, *quod scilicet censeri non potest nec aestimari. Sic apud Varronem, citante Nonio*, quia ad amussim diu gens non erat: *lege* Duigens. *quod est* Diucensus *apud Festum, et vetus Glossarium Sancti Germani.*

Tenirae *sunt Deae, quas Festus ait a* Tenuira *ita vocatas. Ita Furias nominavimus. Sed veteres puto dixisse* Tesniras, *ut* Cesnas, *et* Pesnas, *et pleraque eiusmodi. Itaque* Tesnirae *erunt* τισάνειραι, *quae homines puniunt.*

16 Telamo *seu* Tellumo, *idem est. Quos Graeci* ἄτλαντας παρὰ τὸ τλῆναι *vocarunt, eos Latini* Telamones. *Sed ut* τελαμὼν *Graecum* παρὰ τὸ τλᾶν, *ita et* Tellamo *apud Varronem, citante Augustino, quamvis ex Tellure deductum, quasi* χθονὸς θεός, *tamen est idem ipsum, et eandem originem habet: Nam et* Tellus *ipsa sive* Tellumo παρὰ τὸ τλᾶν. *vel ut vetussimi Graeci* τελάω. *unde* telo *Latinorum, quod posteris dictum* Tollo: *E, in O ut* Elera, olera: hemonem, homonem; *etc. et geminata consonante. nam veteres non geminabant consonantes. Quin et ipsum Graecorum antiquum* τελάω, *peregrinum est; est enim, ut infinita alia, ex Syriaca lingua. nam in ea* Tal *est* τλᾶν, *ut* ἔρα *Syriaco* era, *Arabes et Hebraei* Erd. *quo nomine omnes pene ita vocant.*

2 Ambarvalis Neptunus *quod ambiat arva.*

3 Empanda *pro Cerere. Varro apud Augustinum, et Festus.*

4 Dis *ex Graeco* δεὺς *pro* ζεύς. *unde patrius casus* διός. *Unde* Diiovis *apud Varronem. postea* D *periit, ut* Dianus, Ianus. *unde* Diana *mansit* παρὰ τὸ δῖον. *Nos in* Iove, *ut etiam in multis aliis, communem opinionem secuti sumus a* Iuvando.

4 Februus, *est a Graeco* φοιβάζειν. φοίβερος. *Ita igitur Phoebum vertimus.*

6 Nerienes, *Mavortis cognomen. Sabinum vocabulum,* παρὰ τὸ νεῦρα. *Aliquando videtur significare Deam comitem Martis. Itaque putamus nihil esse quam* νηρεΐδα *vel* νερεΐνην. *Nerine Galatea.*

7 Parunda. *Varro apud Augustinum, Graeci* εἰλίθυιαν *vocant* παρὰ τὴν ἔλευσιν. *quod facile accedat iuvandis puerperis, vel quod facile viam det partui, hoc ad verbum esset Latine* Venilia, *quae est a veniendo, ut ait Varro: sed alia est Dea. Nos non respicimus potestates eorum numinum, sed nomina tantum. Invocabant et* Nummeriam Deam, *ut ait Varro De liberis educandis, quod* numero *pro* ταχέως *dicunt. itaque* τὴν ὠκύτοκον Nummeriam *vertimus.*

8 Virae *sunt nymphae, ut alibi ex Festo diximus, quasi* χλωρίδες. Querquetulae δρυάδες.

9 Mammuria *est* μνημοσύνη. *Mammurius Veturius, seu Mammuria Veturia. Vide Varronem.*

Carmentus *est vetus Menuria, ut vult Varro.*

10 Novensiles Camoenae. *Dii Novensiles, vel, Novensides, sunt novem dii una sedentes: a quo nomen habent apud Sabinos. Quinam sint illi, vide diversas opiniones, quas ex veteribus scriptoribus adducit eruditissimus auctor Arnobius. Novensiles Camoenae nihil aliud sunt quam* ἐννέα μοῦσαι.

Mustea Venus. *Vide Varronem.*

11 Lucumones *apud Festum videntur esse Genii infestantes loca ad quae veniunt, quod proprium est Larium. Sed alibi diximus Lucumones nihil aliud esse quam* λυκάονας.

12 Grundulii et Grundules, *Larium cognomentum omnibus impositum. Vide Cassii Heminae locum apud Diomedem.*

14 Cortumio *est visus intimus.* Cortumio Iuris *dicimus* ὀφθαλμὸς.

13 Iuritis ἡ θέμις. *Gellius: quamquam apud Gellium legi poterat* Quiritis; *Id est* λογγᾶτις θεὰ *Lycophroni.*

15 Fasta Dea, θέμις. Fas θέμις. *Nam* Fasti dies, *quibus Themidi fieri solet.*

17 Mulciberi. *Ita* μειλιχίους θεοὺς *vertimus. Nam Mulciber a mulcendo. Sed id cognomen praecipue Vulcano attributum, quia igni ferrum mulcetur. sic quod igni domitum est Homerus vocat* μειλισσόμενον. *et alibi dicit* πυρὶ μαλασσέμεν.

18 Moneta *est* πρόνοια, *a monendo dicta.*

19 Manii Genii ἀγαθοὶ δαίμονες.

20 Inui κακοί. *nam* Inuus ὁ ἐφιάλτης *Servio.*

21 Brumus *est* βρόμιος, *et Brumalia eius festa, et Bruma* αἱ χειμεριναὶ τροπαὶ, *quia circiter id temporis incidebant Bacchanalia.*

22 Graeca Nemesis. *Graecam vocamus, quia non habet nomen Latinum, ut ait Plinius. tamen nihil aliud est* Nemesis, *quam* Vorticordia. *Sed et* Venus Vorticordia *celebratur Romanis.*

23 Moesius et Maius *idem, id est,* ὁ μείζων, ὁ παλαιός. *Vide Coniectanea nostra in Varronem.*

24 Paluda *est* ἑλκεσίπεπλος. *Varro ex Ennio:*

Corpore Tartarino prognata Paluda virago.

Sed in Probo legitur palude: *ut intelligatur et Minerva nata ex palude.*

Paginis his vacantibus, sequentes Notulas addidimus.

8, 12 ἐς λοκούρῃ] *Delendum. Nam mutilus plane versus. Aut enim ex superiori* πάνσοφε κούρη *repetitum, aut* es locura *ab Hispano quodam additum, innuere volente, stultum esse*

supplere velle locum qui tot iam ante seculis mutilus fuerit. 6, 2 ἀγοὺς] ἁγνοὺς. 7, 6 ῥοιζωτὴρ] *al.* ῥοιζήτωρ. 18, 17 προκάλυμμα βάλλεις] *Henricus Stephanus versum hunc ita restituendum putat*: Οὐράνιον βάλλεις προκάλυμμ' ἀργῆτα κεραυνόν. 35, 11 ἐοῦσα] ἔχουσα. 46, 4 ἐνίκησε] ἐκίνησε. 62, 7 Πλάστιγξι] Μάστιξι.

Qui plagularum corrigendarum onus in me suscepi, testor loca in hoc volumine aliquot inveniri desperata et quae nisi Scaligeri manu inspecta non videantur sanari posse. His igitur medebuntur qui se posse confident. Quod si interdum antiquo usu valere iusso eam quam nunc sequimur scribendi consuetudinem intulisse deprehensus ero, spero fore ut ab iis excuser qui mea cura effectum esse meminerint, ut non modo commode legi liber possit antea sordibus Raphelengii squalens, sed omnino ut legi possit qui vix inveniebatur.

